

ହୋଇ ଶୁଭେ ।

ଶ୍ରୀ ଶତପଥ ବ୍ରାହ୍ମଣ : ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟ ।
ପଞ୍ଚମୋକ୍ଷ ସର୍ଗ ।

[illegible]

201 908 1 80 2/10

ମୋକ୍ଷ ପୁରାଣ—

ସୂଚି ପତ୍ର ।

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
ନାରାୟଣଙ୍କ ବନ୍ଦନା	୧
ମନଚ୍ଚିତ୍ତନ୍ୟ ସମ୍ପାଦ	୨
ସଙ୍ଗରୂପିଣ ଭଲମନ ଶିକ୍ଷା	୪
ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟାକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଧର୍ମ	୭
ସ୍ୱାଧ୍ୟାୟ	୯
ହରିଶ୍ରୀ ଓ ଗଜରାଜ ମୋକ୍ଷ ଉପାୟାନ	୧୨
ଅଜାମିଳ ଉଦ୍ଧାର ଉପାୟାନ ଓ ବସୁନ୍ଧର ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ଯମଦୂତଙ୍କୁ ନାନଦ ଉପଦେଶ	୧୪
ଭକ୍ତ ବସୁନ୍ଧରାସ	୨୦
ଅଦିତ୍ୟ ସକ୍ତାର	୨୨
ନାମର ମାହାତ୍ମ୍ୟ	୨୭
କୃତକର୍ମର ଚୋରାଚୋର	୩୦
ମାନସିକ ପୂଜା	୩୭
ବିରୂପାକ୍ଷ ଶବ୍ଦର ଉପାୟାନ	୪୦
ଅନନ୍ତା ଗୋପାଳର ଦୃଢ଼ଭକ୍ତି	୪୩
ଚନ୍ଦ୍ରକିତ ରାଜା ପାଟମହାଦେଈ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଅଙ୍ଗେ ବ୍ରହ୍ମରାସସ ପ୍ରବେଶ	
ଓ ଅଳ୍ପ ମହାତ୍ମ୍ୟ	୪୮
ବିରୂପାକ୍ଷ ଶବ୍ଦର ମୁକ୍ତି	୫୩
କୃଷ୍ଣଦାସ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରକଳାର ଉପାୟାନ	୫୬
ସାରଭଦ୍ର ଉପାୟାନ	୫୯
ସୁକର୍ମ ଓ କୃକର୍ମର ଫଳ	୬୨
ସାର ଓ ଅନୁଲୁଳାସ କଥନ ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ନୃପତିର ଲକ୍ଷଣ	୬୭
ଦାମୋଦର ଦାସ ଚରିତ	୭୯
କଳି ଚରଣ ଓ ତାହାର ଗୁଣ	୮୦
କଳିରେ ଲେନମାନଙ୍କର ବ୍ୟବହାର	୮୩
କଳିରେ ଜନମାନଙ୍କର ବ୍ୟବହାର	୮୬
କୃଷ୍ଣଦାସ ଚରିତ	୮୯
ଧର୍ମର ସାରାଂଶ	୯୨
କଳିଯୁଗର ଯୁଦ୍ଧ ବିବରଣୀ	୯୬
ସୋମବଂଶର ଚୋରା ବିଷୟ ବର୍ଣ୍ଣନା	୯୯
କଳି ଅବତାର	୧୦୨

ମୋର ଗୁରୁଣା

ଶ୍ରୀ ଗଣେଶାୟ ନମଃ :

ଏକଦନ୍ତଂ ମହାକାୟଂ କପିଳଂ ଗଜ କର୍ଣ୍ଣିକଂ ।
ଲଘ୍ୱେନ୍ଦ୍ରାଦରଂ ଚ ବିକଟଂ ବିଘ୍ନରାଜଂ ନମାମ୍ୟହଂ ॥

ଶ୍ରୀ ବନ୍ଦନା

ନମୋ ନମୋ ନାରାୟଣ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ହରି ।
ଏ ଭବସାଗର ନାଥ ମୋତେ କର ପାରି ॥
ନମୋ ନମୋ ନାରାୟଣ ଅଭୟ ଚରଣ ।
ଯେବଣ ପାଦପଦ୍ମକୁ ଭୂତ୍ୟଙ୍କ ଶରଣ ॥
ନମୋ ନମୋ ନାରାୟଣ ଜଗତ କରତା ।
ନମୋ ନମୋ ନାରାୟଣ ଗତି ମୁକ୍ତିଦାତା ॥
ଅପାରୁ ଅପାର ନାଥ ତୁମ୍ଭର ମହିମା ।
ଅଳ୍ପକାଳ ନ ପାରିଲେ ଯାହା ବେଦବଦ୍ଧ ॥
ଈଶ୍ୱରହିଁ ନ ଜାଣନ୍ତି ଯାର ଆଦିଅନ୍ତ ।
ମାନବ ଗୁର କହବା କାହିଁ ସାମରଥ ॥
ହେ ଶ୍ରୀନରାୟଣ ତୁ ବାରେ ମୋତେ ଦୟାକର ।
ସଦ ପ୍ରସରିବ ଯେତେବେଳେ ଦୁଃଖ ମୋହର ॥
କାହିଁ ମୋର ଜ୍ଞାନ ଅବା କ୍ଷୟ ଅଟେ ଗୁଣି ।
ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ମହାପ୍ରଭୁ କରୁଣାବାରିଧି ॥
ସକଳ ଜୀବଙ୍କ ଦୁଃଖେ କରିଅଛ ବାସ ।
ଅନାଥର ନାଥ ପ୍ରଭୁ କମଳାବଳାସ ॥
ଜୟ ଜୟ ଦେବ ତୁମ୍ଭେ ଆର୍ତ୍ତତ୍ରାଣ ହରି ।
ଏହି ଭବଜଳଧର ମୋତେ କର ପାରି ॥
ତୁମ୍ଭର ବଳନେ ନାଥ ଅଛି ଏ ଜଗତ ।
ତହିଁ ଭବାରି ଦେବାକୁ କେହୁ ମାମରଥ ॥

ଯାକୁ ଯେବେ ମାର୍ଗ ତୁମ୍ଭେ ଦିଅ ଭବଗ୍ରାସୀ ।
ସେହୁ ସେହୁ ମାର୍ଗ ଦେଇ ଆତପାତ ହୋଇ ॥
ତାହା ଆନ କରବାକୁ କେ ଅଛି ଭଜନ ।
ସକଳ ଲୋକର କର୍ତ୍ତା ଅଟ ଭଗବାନ ॥
ପତିତ ଜନମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଧାରବା ପାଇଁ ।
ପତିତପାବନବାନା ଅଛି ତୁମ୍ଭେ ବନ୍ଧ ॥
ତେଣୁକରିଣ ଭରସା ଅଛିର ଅପାର ।
ହେବା ନୋହବାକୁ ତୁମ୍ଭେ କରିବ ବିଚାର ॥
ହେବା ନୋହବାକୁ ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ ନୃସିଂହ ।
ତୁମ୍ଭେ ସିନା ଦେଲ ମୋତେ ଏସନେକ ଗୁଣି
ନିତି ନିତି ମନରେ ମୁଁ କରଇଁ ବିଚାର ।
ଗୋବିନ୍ଦର ନାମ ଗୋଟି ଅଟେ ପ୍ରଧାନାର ॥
ଏହିରୂପେ କ୍ରପା ମୋତେ କର ନାରାୟଣ ।
ଗୀତ ଅର୍ଥରେ କରିବ ତାହା ଉଦ୍ଧାରଣ ॥
ପୁଣି ବିଚାରର ମନେ ଜ୍ଞାନ ମୋର ନାହିଁ ।
କ୍ଷୟ ଲେଖିବ ତଦନ୍ତ ନିଛନ୍ତି ନ ଜାଣଇ ॥
ଆହେ ସାଧୁଜନେ ମୋର ନ ଧରିବ ଦୋଷ ।
ସବଦା ଅଟଇ ମୁହିଁ ତୁମ୍ଭ ନିଜ ଦାସ ॥
ତେଣୁ କରିଣ ତୁମ୍ଭକୁ କ୍ରପା ଅନୁଗ୍ରହେ ।
ଥୋକେ ଚରିତ କହିବି କର ଗୀତ ହେବେ ॥
ସାଧୁଜନେ ନ କରିବ ମୋତେ ଉଦ୍ଧାସ ।
ସୁଜନଙ୍କୁ ପ୍ରଧାସନ ମୁଁ ଶୁଣୁ ଏ ବାସ ॥

ପିଣ୍ଡେ ଜୀବନ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଥାଇ ରହ ।
 ବରୁଣଲେ ଲଳ ବସ୍ତ୍ର ପରାଧେ ଅଟଇ ॥
 ପରମ ମଙ୍ଗଳ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭେ ନାମ ଶୁଣ ।
 ପଢ଼ିଲେ ଶୁଣିଲେ ନରେ ପାଇବେ କାରଣ ॥
 ଯାହାଙ୍କୁ ଯୋଗିଏ ଧ୍ୟାନମାଣେ ସଦା ଚିନ୍ତ ।
 ହର ବ୍ରହ୍ମା ଯା ଚରଣେ ସର୍ବଦା ସେବନ୍ତି ॥
 ଏମନ୍ତ ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପାଦସେବା ଛାଡ଼ି ।
 ବଥଥେ ନ ମର ନରେ ଭବଜଳେ ବୁଡ଼ି ॥
 ସେ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଦପଦ୍ମରେ ଶରଣ ।
 କହେ ମାଧବ ଇନ୍ଦର ପ୍ରଭୁ ନାରାୟଣ ॥
 ସାଧୁଜନ ମାନଙ୍କର ଚରଣକୁ ଆଶ ।
 କରୁଣାଚକ୍ଷୁରେ ମୋତେ ରଖ ତୁମ୍ଭେ ପାଶ ॥
 ଆହେ ପାର୍ଥମନ ତୁମ୍ଭେ ପରଶ ପ୍ରକୃତ ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଦଇନ ମୁହିଁ କରେ ନିତି ନିତି ॥
 ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ମାର୍ଗେ ମୋତେ ନ ଚଳାଅ ପୁଣି ।
 ସୁଦେ ଚଳାଇଲେ ଗୀତ କରିବ ବଶାଣ ॥
 ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଆଶେ କରି ସୁଖେ ଥାଅ ରହ ।
 ମୋ ଆଶାକୁ ଅବିରୁଣ କହିତ ନ ବହ ॥
 ସମ ନାରାୟଣ ବିଷ୍ଣୁ କୁମ୍ଭ ନରହରି ।
 ଏ ନାମକୁ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭବୁଁ ହେବ ପାର ॥
 ଆହେ ସୁଜ୍ଞାନେ ମୋର କର ପ୍ରତିକାର ।
 ବିନା ଦୋଷେ ନ କରିବ କେତେ ନାରଖାର ॥
 ତୁମ୍ଭେ ସଦୟ ଯଦ୍ୟପି ହେବ ଶୁଦ୍ଧଚେତ୍ ।
 ଗୋବିନ୍ଦର ଚରଣ ମୁଁ ଲେଖିବି କହିତେ ॥
 ସଫାରଜନଙ୍କୁ ତାହା ଜାଣେ ହେବ ହୃତ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଦୟା ନ କରିଲେ ନୋହୁବି କୃତାର୍ଥ ॥
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ସେବାକାରୀ ଯେତେ ତପିଗଣ ।
 ତାହାଙ୍କର ଚରଣେ ମୁଁ ସର୍ବଦା ଶରଣ ॥
 ତୁମ୍ଭେମାନେ ଅଟ ଯେଣୁ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଦାସ ।
 କରୁଣାଚକ୍ଷୁରେ ମୋତେ ରଖ ତୁମ୍ଭେ ପାଶ ॥
 ରବିତଳରେ ଅଛନ୍ତି ଯେତେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ତାହାଙ୍କ ଚରଣେ ମୁହିଁ ସର୍ବଦା ଶରଣ ॥
 ସାକ୍ଷାତେ ଦ୍ଵିଜ ଅଛନ୍ତି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦେହ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ଯେ-ସେବା କଲେ ପାପ ନ ରହଇ ॥
 ଶୁଦ୍ଧଚେତ୍ ସେବା ମୁହିଁ କରେ ନିତି ନିତି ।
 ତେ ବିପ୍ରବଜ ମୋହର ଘେନିବା ଭକତ ॥

ଆହେ ବଧାତା ତୁମ୍ଭର ସମସ୍ତ ଆୟତ୍ତ ।
 ମୋତେ ଦୟାଳର ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ତାତ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ସେବା ପ୍ରାଣିକ ହୋଇବ ଅବଳ ।
 ଆଉ ନ ରହିବ ତାର କିଛି ଥଳ କୁଳ ॥
 କହିତରେ ଦୟା ମୋତେ କର ଦେବଗୁଡ଼ ।
 ମୋର ସେବା ଘେନି ମୋତେ ଦିଅ ପାଦରଜ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦର ଚରଣ ଏ ଅଟେ ସୁଧାରସ ।
 ଏହା ମୁଁ ଶ୍ରବଣ ପଥେ କରିବଇଁ ଗ୍ରାସ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆଶ୍ରୟରେ ଯାଉ ମୋର ବନ ।
 ଏହି କୃପାକର ମୋତେ ଚତୁର ବଦନ ॥
 ଆହେ ସଦାନନ୍ଦ ସ୍ଵାମି ପାଦଗର ବର ।
 ଯୋଗ ଆରୁତ ପୁଣ୍ୟ ଅଟ ଅଜ୍ଞାନର ॥
 ତେ ମହାଦେବ ତୁମ୍ଭେତ ଅଟ ମହାଜ୍ଞାନ ।
 ଅଶେଷ ଲୋକଙ୍କର ଯେ ଅଟ ସୁଖଦାନ ॥
 ଜଗତ ରକ୍ଷାନମନ୍ତେ ବିଷ୍ଣୁ ପାନକର ।
 ଲଲରେ ଅର୍ଦ୍ଧଲଗ୍ନ ଶିରେ ସୁରେଶ୍ଵର ॥
 ପିନାକ ଯେ ପାଶୁପତ ସଂଗ୍ରାମରେ ଧର ।
 ପୃଥ୍ଵୀଳି ଝୁରକଲ ଦ୍ଵିପୁର ସହାର ॥
 ତେଣୁକରି ଦ୍ଵିପୁରର ନାମ ଯେ ତୁମ୍ଭର ।
 ଏ ମୋହର କଢ଼ଣକୁ ଶମ୍ଭୁ ଦେବ ହର ॥
 ତେଲାଳଙ୍କ ନାଥ ଅଟ ଆହେ ତେଜେଶ୍ଵର ।
 ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୃଦ୍ୟ ବାରେ ଦେବଦେବ ହର ॥
 ଶମଶାନେ ବାସ କର ରୁତ ପ୍ରେତ ମେଳେ ।
 ପୃଥ୍ଵୀ ସହାର କର ପୁଣି ଅନ୍ତକାଳେ ॥
 ତୁମ୍ଭର ଚରଣତଳେ ରହୁ ମୋର ସେବା ।
 ଆହେ ସଦାନନ୍ଦ ସ୍ଵାମି ଶରଣ ରଖିବା ॥

ମନ ଚୈତନ୍ୟ ସମ୍ପାଦ ।

ଏଥୁ ଅନ୍ତରେ ସୁମନ ନାମେ ନରନାଥ ।
 ଚକ୍ରତନ ପାଦେ ପଡ଼ି କରନ୍ତି ଭକତ ॥
 ଆହେ ଚକ୍ରତନ ମୋତେ ପ୍ରତିକାର କର ।
 କେମନ୍ତେ ତରବି ମୁହିଁ ଏ ଭବସାଗର ॥
 ଏହି ଭବଜଳେ ପଡ଼ି ହଜିଲ ମୋ ଜନ ।
 କେମନ୍ତେ ତରବି ଏହି ଗହନ କାନନ ॥
 ଯେମନ୍ତେ ଜଳରେ ବୁଡ଼ି ମରିଯାନ୍ତି ପ୍ରାଣୀ ।
 ନାସା ତାତ୍ତରେ ହେଲି ଉଠିବା ପାଣି ॥

ପ୍ରାଣ ଯିବାବେଳେ ସେହୁ ହୁଅଇ ଯେମନ୍ତ ।
 ତେତେବେଳେ ଗଣିବାକୁ କେହୁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ॥
 ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ ବୟସ ମୋ ହେଉଅଛି ଶେଷ ।
 ଏ ପିଣ୍ଡରୁ ପ୍ରାଣଗଲେ କରିବି ମୁଁ କିସ ॥
 କୁହ ମୁଁ ଜଣାଇଲେ ମୁହଁ ହରାଇଲୁ ଜନ ।
 ଧନ ସର୍ଥସ୍ତେ ରହିଲୁ ପୁଣି ମୋର ମନ ॥
 ପୁତ୍ର ଦାସ ସମ୍ପଦରେ ସଦା ହେଲୁ ମୋହ ।
 ଆତ୍ମାର ଉଦ୍ଧାରପାଇଁ କିଛି ନ କଲୁଁ ॥
 ସଂସାରରେ ଦେଖିଲି ମୁଁ ବହୁ ଧନବନ୍ତ ।
 ବଡ଼ ବଡ଼ ରାଜା ପୁଣି ଆଦର ସାମନ୍ତ ॥
 ବହୁତ ପ୍ରକାରେ ସେହୁ ଥାଆନ୍ତି ଆଦର ।
 କେହୁ କାହାର ଉପରେ ଅଧିକାର କରି ॥
 କେ କାହାକୁ ବଳେ ଲଗେ ଦାନ୍ତ ଦଣ୍ଡ ମଣ୍ଡ ।
 କିଏ କାହାକୁ ନେଇ ଫିଙ୍ଗେ ନର୍କକୁଣ୍ଡ ॥
 ଏହା ବିଶ୍ୱର ବ୍ୟାକୁଳ ମୋର ସର୍ଥମନ ।
 ଏଥି ପ୍ରତିକାର ମୋତେ କୁହ ଚିତ୍ତଜନ ॥
 ଏତେକ ଦୁଃଖରେ ଯେହୁ ଧନ ସର୍ଥସ୍ତେ ।
 ସେ କେମନ୍ତେ ପରଲୋକେ ପ୍ରାପତ ହୋଇବି ॥
 ନିରସେଷ ଭବନ ଯେ ଅଟେ ଯମପୁର ।
 ସେଠାବରେ କେହୁ ନାହିଁ ଶାଖା ସହୋଦର ॥
 ସେଠାବରେ କେଉଁମାନେ ହୋଇବେଟି ଶାଖା
 ଯେଉଁରୂପେ ପ୍ରତେୟିବ ସେହୁ ମାର୍ଗ ଦେଖା ॥
 ଆଗମ ନିଗମ ଆଦି ଶାସ୍ତ୍ର ଅଛି ଯେତେ ।
 ଶୁଣିଲି ଶିକ୍ଷଣେ ସବୁ ନ ରହିଲୁ ତେଣେ ॥
 ସକଳ ଜନ୍ମରୁ ଅଟେ ନରକଜନ୍ମ ସାର ।
 ସର୍ବ ଶାବକ ଉପରେ କରେ ଅଧିକାର ॥
 ଆଶା ଶାବର ଆଶେ ନ ଜାଣଇ ଗତି ।
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ପୁଣି କରଇ ଅନ୍ୟାୟ ॥
 ସବୁଦିନେ ଜାଇଥିବା ସର୍ବସ୍ତେ ମଣାଇ ।
 ବଢ଼ିମାତ୍ରା କରିଣ କାନ୍ତର ନ ଗଣଇ ॥
 ସାଧୁସନ୍ଥ ଚରଣରେ ନ କରେ ଭକ୍ତି ।
 ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରୀତି ଅର୍ଥେ ପୁଣି ନାହିଁ ଧର୍ମ ଜାଣି ॥
 ଏଶ୍ୱରଙ୍କ ମନେ ମନେ ଭଲଇ ମୋ ମତି ।
 କେମନ୍ତେ ପ୍ରକାର କରି ତରିବି ଏ ଶିତି ॥
 ଗୋ ବ୍ରାହ୍ମଣର ଭକ୍ତି ନ ଥାଇ ଆଦର ।
 କେମନ୍ତେ ତରିବି ମୁହଁ ଏ ଭବ ସାଗର ॥

ମାତା ପିତାଙ୍କୁ ମୁଁ ଭ୍ରମେ ନ କଲୁଁ ସେବା ।
 ଜନ୍ମପତି କେଉଁ ଦଣ୍ଡ ମୋତେ ଦେବ ଅବା ॥
 ତେଣୁକରି ଆକୁଳରେ ଭଲଇ ମୋ ମନ ।
 ଅବଶ୍ୟ ଗିହରୁ ଦିନେ ଛାଡ଼ି ଯିବ ପ୍ରାଣ ॥
 ତେତେବେଳକୁ ମୋହର ବୁଦ୍ଧିଅଛି କିସ ।
 ଗଳଦଦଣ୍ଡ ଲଗିଥିବ ଯମ କାଳପାଶ ॥
 ଆସନ୍ତାର କଲକର୍ମ ଭଞ୍ଜିବ ସେ କାଳେ ।
 ନୋହଲେ ନିଶ୍ଚୟ ପଡ଼ିବ ଘୋର ରମାତଳେ ॥
 ତେତେବେଳେ ସବୁ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯିବ ବଣା ।
 ଲଜ୍ଜ ହଜାଇ ସେତେକ ହେଉଥାଇ କଣା ॥
 ଏ ପିଣ୍ଡରୁ ପ୍ରାଣଗଲେ ସର୍ବଗଲ ସରି ।
 ଚରହୋଇ ଏଥେଁ କିଛି ନାହିଁନା କାହାର ॥
 ଏହା କରଣ ମୁହଁ ଯେ ବିରୁଦ୍ଧ ମନ ।
 ଶ୍ରୀଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମ ଅଟେ ମୋକ୍ଷପାନ ॥
 ଶ୍ରୀହରି ଚରିତକୁ ମୁଁ ଗୀତ କୃତ୍ୟ କଲି ।
 ସଂସାରରେ ଥିବି ହେଲେ ଦନାକେତେ ବୋଲି ॥
 ଏମନ୍ତ ବିରୁଦ୍ଧ କଲି ମନରେ ମୋହର ।
 କିସ ମୁଁ ଲେଖିବି ମୋତେ ନୁହଇ ଗୋଚର ॥
 ପୁଣି ବିଶ୍ୱରେ କହୁବେ ମୋତେ ଭଗବାନ ।
 ସେହୁ ସିନା ବୁଦ୍ଧି ମୋତେ ଦେଲେକ ଏସନ ॥
 ସେ ପ୍ରଭୁ କରିବେ ଯେବେ ମୋତେ ଅନୁଗ୍ରାହ ।
 ତାହା ମୁଁ ଲେଖିବି ସିନା କରି ଗୀତ ପୋଷା ॥
 ମୋହର କୃତ୍ୟରେ କାହିଁ କରିବି ବଖାଣ ।
 ହେବା ନୋହୁବା ଜାଣନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ନାରାୟଣ ॥
 ଏତେ ବିଶ୍ୱର ମନରେ କରିଲି ମୁଁ ଦମ୍ଭ ।
 ଦରିଦ୍ର ଯେସନେ କରେ ଯାଗକୁ ଅରମ୍ଭ ॥
 ତେସନ ପରକାରରେ ହେଲୁ ମୋର ମତି ।
 ଏତେ ବିଶ୍ୱର ସ୍ମରଣ କଲି ଦାଶରଥ ॥
 ବାହୁଲ ପ୍ରକାରେ ହୋଇ ଲେଖଣ କିସ କିସ ।
 ଆହେ ଜ୍ଞାନ ବୃଦ୍ଧମାନେ ନ ଧରିବ ଦୋଷ ॥
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ତହୁଁ କହନ୍ତି ତୈତନ୍ୟ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଏବେ ଶୁଣ ହୋ ସୁମନ ॥
 ଅନ୍ୟ ଉପଦେଶ ଏହୁ ଗୋବିନ୍ଦ କୃପାରେ ।
 ଯାହା ମୁହଁ କହୁଅଛୁ ଶୁଣି ମନସ୍ଥିରେ ॥
 ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ନାମଗୋଷ୍ଠି ସଂସାରରେ ସାର ।
 ଅମୃତ୍ୟ ରତନ ଏହି ଶାବେ ପ୍ରତିକାର ॥

ପରମଧନ ଏ ନାମ ଜୀବ ପାପ ଗତି ।
 ଏ ଧନ ଘେନି ବଞ୍ଚଇ କରେ ଡୋହୁ ନିତି ॥
 ସେହୁ ସେ ଫସଲ ମଧ୍ୟେ ଅଟେ ମହାଜନ ।
 ଫସଲର ତାର ଗାବନ ଅଟେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ॥
 ଏ ଧନ ଘେନଣ ମନ ବଞ୍ଚିକି ତୁ କର ।
 ସକଳ ପାପର ବାଧା ଦୂରୟୁର ହର ॥
 ଅସୁଧନ ଏହୁ ସେ କେତେ ସବୁ ନୋହୁ ।
 ଜଳ ଝୁଲ ସଙ୍କଟରୁ ସବୁ ଉଦ୍ଧରଇ ॥
 ଏ ଧନର ଗତିଅଛି ସଦା ସୁଧାରସ ।
 ଶୁଦ୍ଧମନେ ବସି ଏହା କର ତୁହି ଗ୍ରାସ ॥
 ସବବେଦ ବିଦ୍ୟା ଯୁକ୍ତି ଆଉ ଶାସ୍ତ୍ର ପୋଷିତ ।
 ନାମକୁ ଆଶ୍ରୟକରି ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ॥
 ନାମ ନ ଥିଲେ ଶାସ୍ତ୍ର ଅଟେ ଅକାରଣ ।
 ଲବଣ ବିନା ଅନ୍ନଟା ତରଣ ସମାନ ॥
 ଶକ୍ତିକାର ନୃତ୍ୟ ବୋଲି ଏହା ଜାଣ ତୁହି ।
 ଏଥିରେ ରସଇ ଯେହୁ ଅକାରଣ ସେହି ॥
 କଲ୍ପଣରେ ଦ୍ରବ୍ୟ ନିଜ ହୋଇବ ପ୍ରାପତ ।
 ସୁପନରେ ଧନ କାହିଁ ହୋଇବ ବିଗତ ॥
 ଧନ ନ ଥାଇଣ ଡୋହୁ ବୋଲେ ଧନୀ ମୁହିଁ ।
 ଆପଣା ବଡ଼ମାପଣ ଆସବ କହୁଥାଇ ॥
 ଭୂଷାଶୀପାତ୍ର ସେ ଭୂଷା କେତେ ନ ଦିଅଇ ।
 ଭଲ ବୋଲଣ ତାହାକୁ ନ ବୋଲନ୍ତି କେହି ॥
 ଏହି ସବୁ କଥାମାନ ଅଟଇ ବଅର୍ଥ ।
 ବୁଝୁ ଆଣେ ନ ଥିଲେ ନି ଛାର ଧନବନ୍ତ ॥
 ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ମାର୍ଗରେ ଯେ ବହୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଅଛୁ ।
 ଏଥିରେ କାରଣ ହୋଇ ନ ଥାଇଛି କିଛି ॥
 ଏଥିକୁ ଚୋହଇ ମନେ ବିଚାର ତୁ ମନ ।
 ରସିଲେ ଅବଶ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇବୁ ପତନ ॥
 ସରମହୁ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁ ନରସର ।
 ତାହାଙ୍କୁ ଆଣେ କରିଲେ ଭରୁ ହେବୁ ପାରି ॥
 ସେ ପ୍ରଭୁ ଯାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ହେବେ ଅନୁରାଗ ।
 କିପ୍ରକରେ ଦୟାକରେ ଅଭିଶ୍ରମି ଲେଖ ॥
 ଏବେ ହୋ ପୁନନ ତୁହି କହୁ ପାଦ ଭଜ ।
 ଅସଦମାର୍ଗ ସକଳ ଦୂରୟୁର ତେଜ ॥

ସଙ୍ଗରୂପେ ଭଲ ମନ ଶିକ୍ଷା ।

ଶୁଣି ପୁନନ ବୋଲଇ ଚୈତନ୍ୟ ଅଗ୍ରତ ।
 ଅସଦମାର୍ଗ ଗୁହାରି କହବା ଯଥାର୍ଥ ॥
 ଅସଦମାର୍ଗର କଥା ମୋତେ କୁହ ସେହି ।
 ସେମନ୍ତେ ଫଣ୍ଡ ମୋର ହୃଦୁ ଗିବ ଛାଡ଼ି ॥
 ଚୈତନ୍ୟ ବୋଲିଲେ ଏହି କଥା ଅଟେ ସତ ।
 ଉତ୍ତମସଙ୍ଗ ହୋଇଲେ ଦୁନ୍ତ ଗୁଣବନ୍ତ ॥
 ନରମ ଗତିକି ସେହୁ ଲଭେ ଅନୁକାଳେ ।
 ଅସଦର ମାର୍ଗେ ଗଲେ ପଡ଼େ ଅନୁରାଳେ ॥
 ପରମହୁ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁ ନାରାୟଣ ।
 ତାଙ୍କ ପାଦରେ ସର୍ବଦା ଯେ ପଶେ ଶରଣ ॥
 ବନ୍ଧୁଙ୍କ ପ୍ରୀତି ଅର୍ଥରେ ସବୁ କର୍ମକରି ।
 ତେବେ ସେହି ଲୋକମାନେ ଭରୁ ଯାନ୍ତି ତରି ।
 ମଦନରେ ମଉତର ଅଟେ ଯେଉଁ ନର ।
 ନୀତି ଜନ୍ତୁ ମାରି ଯେହୁ କରଇ ଆହାର ॥
 ନୀତି ଯେହୁ ପରଦ୍ରବ୍ୟ ଆଣେ ଚୋରିକରି ।
 ଦେଖି ନ ସହଇ ଯେହୁ ପରଲୋକ ଶିଖି ॥
 ପରକୁ ଯେ ନିନ୍ଦା ବାଦ କରୁଥାଇ ବସି ।
 ଅଳପୁଆ ପଣେ ଯେହୁ ନ କରଇ ବୁଝି ॥
 ପରଚିନ୍ତା ପର ପୀଡ଼ା କର ନିଏ ଦନ ।
 ସୁଫଳକରି ଅତିଥିକୁ ଯେ ନ ଦିଏ ଅଳ ॥
 ପରକୁ ପ୍ରମାଦ ଯେହୁ ଚନ୍ଦ୍ରଥାଇ ନିତ୍ୟେ ।
 ତାର ଉପରେ ପତନ ହୁଅଇ ତୁରିତେ ॥
 ଏମନ୍ତ ଲୋକସଙ୍ଗରେ ଦଣ୍ଡେ ନ ବସିବ ।
 ବସିଲେ ଅବଶ୍ୟ ତହିଁ ବିରୋଧ ହୋଇବ ॥
 ଏମନ୍ତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବୋଲନ୍ତି ଦୁର୍ଜନ ।
 ଏହାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଦାଚ ନ ବସିବୁ ମନ ॥
 ସୁପକ୍ଷ ପାଇଲେ ଶୁଭ ଗୁଣି ହୁଏ ଜାତ ।
 ଶଶ୍ଵସଙ୍ଗରେ ବସିଲେ ହୁଏ ଖଣ୍ଡ ମତ ॥
 ଏଥିକୁ ପୁନନ ଆହେ କହୁଅଛି ଶୁଣ ।
 ସଙ୍ଗରୂପେ ହୁଅଇ ଏମନ୍ତ ଲକ୍ଷଣ ॥
 ବନେ ଏକ ବେଞ୍ଚକାର ଗୁଲେ ବେଞ୍ଚକରି ।
 ଦୁଇଗୋଟି ଶୁଆପୟା ଆଣିଲ ସେ ଧରି ॥
 ବନସ୍ତରତରେ ଥିଲେ ଗୋଟିଏ ଗୋସାଇଁ ।
 ମଠ ବାଡ଼ି ଏକତାଟି ତୟାର କରଇ ॥

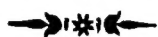
ଶୁଭଗୋଷ୍ଠି ଶିଷ୍ୟ ପୁଣି ଥିଲେ ତାହାଙ୍କର ।
 ଏହିରୂପେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଥାନ୍ତି ମୁନିବର ॥
 ସେ ଅବା ଆସନ୍ତି ତହିଁ ଅତଥ ଉକାଶ ।
 - କୋମଳ କୁହ ରଖନ୍ତି ଅନ୍ୟତ୍ର କରି ॥
 ସବୁକୁ ଚର୍ଚ୍ଚାକରନ୍ତି ମନ କରି ତୋଷ ।
 ତାହାଙ୍କ ଧର୍ମ କହୁଲେ ନ ହୁଅଇ ଶେଷ ॥
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି ସେହୁ ସାଧୁଜନ ।
 ଯେତେହେଁ ବ୍ୟୟ କରିଲେ ନ ସରଇ ଧନ ॥
 ତେଣୁକରିଣ ସେମାନେ ଅଭ୍ୟାଗତେ ଦେଇ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତରେ ସୁମନ ଶୁଣ ମନଦେଇ ॥
 ସେ ମଠ ବାଡ଼ରୁ ହେଉ ପ୍ରାୟଶ୍ଚୋଷା ଦୂର ।
 ଘରୁକରି ରହିଥାଏ ତହିଁ ଏକ ଶ୍ରେର ॥
 ନିତି ବାଟ ଲୋକ ପିଟି ଆସଇ ସେ ଧନ ।
 ଆଉ ଦିବସକୁ ତାର ନ ଥାଇଛି ଅଳ୍ପ ॥
 ସେ ଅବା ଦାନବଯୋଗେ ମନ୍ଦିରେ ମିଳଇ ।
 ତାହାର ସର୍ବ ପଦାର୍ଥ ରଖଇ ଛଡ଼ାଇ ॥
 ନିଅବା ତାହାକୁ ନେଇ ମାତେ ଜୀବନରେ ।
 ଏହିରୂପେ ପ୍ରତିଦିନ ପରମ୍ପରା ହରେ ॥
 ଧର୍ମ କାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ନ ଜାଣେ ସେ ଲେଖ ।
 ସୁଖହୋଇ ନ ଭୁଞ୍ଜିବ ନ ମିଳଇ ଗ୍ରାସ ॥
 ଯେଉଁଦିନ ମିଳେ ତାକୁ ସେଦିନ ଭୁଞ୍ଜଇ ।
 ନ ମିଳଇ ଦିନ ସେହୁ ଉପାସେ ରହଇ ॥
 ଧର୍ମ ନ ଥିଲେ ମନରେ ନ ରହଇ ଧନ ।
 - ବହୁ ବାଳରେ ମନ ଉଦକ ଯେସନ ॥
 କାଟି ପିଟା ଧନ ତାର ରହିବ ବା କାହିଁ ।
 ବାଲରେ ପାଣି ଢାଳିଲେ ଯେହୁ ନାଶ ଯାଇ
 ଧର୍ମବଳ ଦେଖ ମନ ବାଲ ରୁଆ ପାଣି ।
 ଯେତେତେହେଁ ତେଣୁଲେ କେତେ ନ ସରଇ ଜାଣି
 ଏଣୁକରି ସାଧୁଙ୍କର ଧନେ ନାହିଁ ଲେଭୁ ।
 ଧର୍ମକୁ ସେ ଆଶ୍ରୟକରି ରହିଥାନ୍ତି ସର୍ବ ॥
 କେତେହେଁ ତାହାଙ୍କର ଯେ ନ ହୁଅଇ ଧନ ।
 ସର୍ବଦା ଦୟାକରନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଭଗବାନ ॥
 ଏଥୁଅନ୍ତରେ ହୁଏ ଶୁଣ ମନ ବର ।
 ସେ ଶୁଆପକ୍ଷୀ ବିକଲ ନେଇଣ ବର ॥
 ସେ ବନ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଖଣ୍ଡ ଥିଲ ରହି ।
 ତାଠାରେ ବିକଲ ଏକଗୋଷ୍ଠି ଶୁଆ ନେଇ ॥

ଆବର ଶୁଆ ଗୋଷ୍ଠିକ ଯୋନିଏ ସେ ଗଲ ।
 ବନ ବୈଶ୍ଣବମଠରେ ନେଇଣ ବିକଲ ॥
 ଧନ ଘେନି ବରତ ଗଲ ନିଜ ବାସ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତରେ ହୁଏ ଶୁଣ ମନକ୍ଷଣ ॥
 ବୈଶ୍ଣବଗୋସାଇଁ ଶୁଆ ପକ୍ଷୀ ତ ଆରିଲେ ।
 ଶ୍ରୀରାମ ନାମ ଗୋଷ୍ଠକୁ ରଟ ତୁ ବୋଇଲେ ॥
 ତତକ୍ଷଣେ ଶୁଆପକ୍ଷୀ ରାମନାମ ରଟି ।
 ସେକ୍ଷଣେ ଅମାୟୁରସ କରିଲୁକ ବୁଝି ॥
 ଏଥୁଅନ୍ତରେ ହୁଏ ଶୁଣ ରେ ସୁମନ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ତହିଁ ଗଲ କେତେଦିନ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରଜିତ ନାମଥାଏ ଏକ ନୃପବର ।
 ପାରିଧି ଅର୍ଥେ ଚଳିଲ ଓଢ଼ନ ସୈନ୍ୟ ତାର ॥
 ମହାଘୋର ଅରଣ୍ୟରେ ପଶିଲୁକ ଯାଇ ।
 ଜଗିଲେ ସମସ୍ତ ସୈନ୍ୟ ଜାଲ ବାଡ଼ିଦେଇ ॥
 ପଛରେ ଥୋକାଏ ବଳ ଆଣିଲୁକ ଗୁଳି ।
 ଲେଥା କାନ୍ଥୁଣିଆ ମାନେ କଲେ ହାଲୁକି ॥
 ଅଶ୍ୱ ଆସ୍ତରଣ କରି ରଜା ଚନ୍ଦ୍ରଜିତ ।
 ଲୁଚା ଉଦ୍ଧାତରେ ଯାଇ ହୋଇଲ ରୂପତ ॥
 ସେହିବାଟରେ ଅଇଲ ଏକଇ ସମ୍ବର ।
 ଦେଖି ବେଗରେ ଧାଇଁଲ ତହିଁ ନୃପବର ॥
 ପଳାଇଯାନ୍ତେ ସମ୍ବର ଗୋଡ଼ାନ୍ତି ନୃପତି ।
 ଅଞ୍ଜେକ ବଳ ଲଗିନ୍ତି ରଜା କତି କତି ॥
 କେତେଦୂର ଯାଇ ସୈନ୍ୟ ପଥ ବଣାସୁଲେ ।
 ନୃପତିଙ୍କ ନ ଦେଖିଣ କେ କେଣିକି ଗଲେ ॥
 ସେ ସମ୍ବର ପଛେ ପଛେ ଧାଇଁ ନୃପବର ।
 କେତେହେଁକ ଦୂରେ ଯାଇ ହୋଇଲ ବାହାର ॥
 ସମ୍ବରକୁ ନ ଦେଖିଣ ଦେରେ ମନ୍ତ୍ରପାଳ ।
 ଦେଖିଲ ପଛେ ନାହାନ୍ତି କିଛି ସୈନ୍ୟବଳ ॥
 କାତର ହୋଇଣ ରଜା ଆସେ ବେଗହୋଇ ।
 ସେ ବନଭିତରେ ଖଣ୍ଡ ଯହିଁ ଥିଲ ରହି ॥
 ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲ ଶ୍ରମେ ଅଙ୍ଗ ଦୁଃଖ ।
 ସେହି ଖଣ୍ଡ ରଖିଥିଲ ଯେବଣ ଶୁଆଟି ॥
 ଦେଖି ନୃପତିଙ୍କ ଶୁଆକରିବର ମନ ।
 ଦେଖାଯାଏ ଏହା ଅଙ୍ଗେ ଅଛି ବଳୁ ଧନ ॥
 ଦୈବ ଭେଟାଇଲ ଆଣି ଧନୁ ଏକାଧର ।
 ଏତେ ଭରସା ସାଧୁକୁ ତାତେ ଆଶୁକରି ॥

ବୋଇଲି ଯାହୁଁ ରୁଣୁ ହେ ଆସ ବେଗହୋଇ ।
 ଏହାକୁ ମାରଣ ଧନ ରଖିବା ଛଡ଼ାଇ ॥
 ଏ ବହୁତ ଅଳଙ୍କାର ହୋଇଛି ମନ୍ତ୍ରଣୀ ।
 ଏକାକରଣ ଦଇବ ଭେଟାଇଛି ଆଣି ॥
 ପକାଇଣ ଯିବ ଯାକୁ ବେଗେ ଆସି ଧର ।
 ଛଡ଼ାଇବ ଏହାଠାରୁ ରତ୍ନ ଅଳଙ୍କାର ॥
 ଏମନ୍ତ କହିଣ ଶୁଆ ତାଙ୍କେ ଘନ ଘନ ।
 ଏକଥା ଶୁଣି କାତର ହୋଇଲେ ରାଜନ ॥
 ବୁଝା ଆରତରେ ତାଙ୍କ ଅଙ୍ଗେ ବଳନାୟୁ ।
 କେଉଁବାଟେ ଯିବ ବୋଲି ବୁଝି ନ ଦିଲେ ॥
 ଅବଶ୍ୟ ଏଠାରେ ଆଜ ହସାଇଲି ପ୍ରାଣ ।
 ଏ ବାଟରେ ଅଇଲି ମୁଁ ଦୁଃଖ ଅକାରଣ ॥
 ଶୁଆପତ୍ତିର ଆଖିକ ଦିଶିଲି-ମୁହଁ ।
 ଏବେ ଅଳଙ୍କାର ମୋର ରଖିବ ଛଡ଼ାଇ ॥
 କଅବା ସରାଣେ ମୋତେ କରବ ଏ ହୃତ ।
 ଏଠାରୁ ପକାଇ ମୁହଁ ଗସିବ କେମନ୍ତ ॥
 ଏ ଶୁଆର ତାଙ୍କ ଶୁଣି କମ୍ପୁଛି ମୋ ପିଣ୍ଡ ।
 ଶରୁ ଦେଖିଲେ ମୋହର ଫଟାଇବ ମୁଣ୍ଡ ॥
 ଆସନ୍ତୁ ଘନବନ୍ଧୁ ମୋତେ କରବା ଉଦ୍ଧାର ।
 ଏତେବୋଲଣୀ ରାଜନ ଯାଏ ଖରତର ॥
 ଅରଣ୍ୟରେ ପୁଣି ରାଜା ପଳାଇଣ ପଶି ।
 ଦୁଃଖ ସଦୃଶରେ ଚନ୍ଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମରାଶି ॥
 ସେ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଚନ୍ଦ୍ର ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରାଣେ ।
 ବୈଶ୍ଣବମତେ ପ୍ରବେଶ ହେଲ ଦୈବଯୋଗେ ॥
 ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶ ଆସି ହେଲେ ନୃପବର ।
 ଦଶଦିବ ବେଳ ହୋଇ ଅଙ୍ଗ ଜର ଜର ॥
 ସେ ମଠରେ ଥିଲ ମନ ଯେବଣ ଶୁଆଟି ।
 ତତ୍ତ୍ଵେ ତାଳିଲ ଦେଖି ନୃପ ମୁଖ ଗୋଟି ॥
 ବୋଇଲି ଆହେ ବାବାଜି ଆସ ବେଗହୋଇ ।
 ଅତିଥି ବଜେ କଲେଣି ଅଙ୍ଗେ ଜ୍ଞାନ ନାୟୁ ॥
 ବହୁତ ସୁଧାର୍ଥୀ ଯୁକ୍ତ ଗାଣି ଫଣା ଦେବା ।
 ବେଗେ ଆସି ଅତିଥିଙ୍କୁ ଆଗେ କର ସେବା ॥
 ଶୁଆଠାରୁ ନୃପବର ଏହା ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ।
 ଦରଦୁ ଧନପାଇଲ ପରାୟେକ ମଣି ॥
 କରୁଣ ହୋଇ ରାଜନ ବସିଲକ ତହିଁ ।
 ଶୁଆ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି କର ଅଇଲେ ଗୋସାଇଁ ॥

ନୃପତି ସାଗରେ ଯାଇଁ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
 ଭୁଠି ନମସ୍କାର କଲ ତାହାଙ୍କୁ ନରେଶ ॥
 ରୁଣୁଶିଷ୍ୟ ରୁଣୁପାଶେ ମିଳିଲେକ ଯାଇଁ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ଶୁଣିବ ତହିଁ ବୋଇଲେ ଗୋସାଇଁ ॥
 ଆଣ ଫଳ ମୂଳ ଆଉ ବିଳମ୍ବ ନ କର ।
 ଆଜ୍ଞାପାଇଣ ଧାଇଁଲେ ସେ ରୁଣୁ କୁମର ॥
 ନରପତିର ଚରଣ କଲେ ବେଗେ ଆଣି ।
 ତତ୍ତ୍ଵେ ସେ ନୃପବର ଭୁଞ୍ଜେ ଅଳ ପାଣି ॥
 ମଣୋହ ସାର ବସିଲେ ଅତି ପୁଣ୍ଡ ହୋଇ ।
 ରାଜାର ମୁଖକୁ ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ଗୋସାଇଁ ॥
 କେଉଁ ଦେଶେ ବାସ କର କି କାର୍ଯ୍ୟ ଆସିବ
 ସଙ୍ଗତରେ କେହନାହିଁ ହେବ ରାଜବସୁ ॥
 ନୃପତି କହିଲ ତହିଁ ଯାବତ ବିଧାନ ।
 ମୃଗୟା କିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭେ ଆସିଥିଲୁ ତନ ॥
 ସମ୍ବର ଗୋଟାଏ ଯହିଁ ଗଲ ମୋର ଆଗେ ।
 ତାହାକୁ ମାରବାପାଇଁ ଗଲି ମୁହଁ ବେଗେ ॥
 ସୈନ୍ୟବଳ ଆଦି ମୋର ରହିଲେ କେ କେତେ
 ଏକା ହୋଇକରି ମୁହଁ ପଶିଲୁଁ ବଣେ ॥
 ସମ୍ବର ଗଲ କେଣିକି ନ ଦେଖିଲି ମୁହଁ ।
 ତେଣୁକରି ଗୋସାଇଁ ମୁଁ ଅଇଲି ଏଠାଁ ॥
 ଏହୁ ବନରେ ଦେଖିଲି ଏକ ଗୁହ ଅଛି ।
 ସେ ସ୍ଥାନରେ ଅଛି ପୁଣି ଏକ ଶୁଆପତ୍ତି ॥
 ଦୂରରୁ ସେ ପକ୍ଷୀ ମୋତେ ଦେଖିଲକ ଯହିଁ ।
 ଆଶ୍ଚର୍ୟ ତା ସାହୁକୁ ତାଳିଲକ ତହିଁ ॥
 ଅଳଙ୍କାରରେ ଭୂଷିତ ହୋଇକରି ଜଣେ ।
 ଦଇବ ଭେଟାଇଅଛି ଆଣି କର ଏଣେ ॥
 ଆସ ଆସ ଆସେ ସାହୁ ବିଳମ୍ବ ନ କର ।
 ଛଡ଼ାଇ ନେବା ଯା ଧନ ଯାକୁ ପ୍ରାଣେ ମାର ॥
 ଏହା ଶୁଣି ମନେ ମୁହଁ ଅତିଭୟ ପାଇ ।
 ସେ ସ୍ଥାନରୁ ଅତିକଷ୍ଟେ ଅଇଲି ପଳାଇ ॥
 ରୁଣୁ ଭବନରେ ଅଛି ଏ ଯେଉଁ ଶୁଆଟି ।
 ରୁଣୁଙ୍କ ତାଳିଲ ମୋତେ ଦୁରୁ କର ଦୃଷ୍ଟି ॥
 ଅତିଥି ଆସିଲେଣି ହେ ବେଗେ ଚର୍ଚ୍ଚାକର ।
 ବିଳମ୍ବ ନ କରଣ ଯେ ଆସ ତତ୍ତ୍ଵର ॥
 ତାହା ଶୁଣି ବେଗେ ରୁଣୁ କଲ ଆଗମନ ।
 ଚରଣ କର ରଖିଲ ମୋହର ଗାବନ ॥

ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେତେକ୍ତେ ଗୁଣବନ୍ତ ।
 ଏହିପରି ଗୁଣବନ୍ତ ନ ଥିବେ ଜଗତ ॥
 ସୁଧା ଭୃଷା ଯୋଗେ ଉଡ଼ୁଥିଲ ମୋ ସାହସ ।
 ଏ ପର୍ଯ୍ୟାବତନ ଅଟେ ଦୁଃଖମୟ ରସ ॥
 ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେକେ ପ୍ରାଣ ହୋଇଲ କୁସତ ।
 ଏ ଶୁଆପକ୍ଷୀ ହୁମ୍ବର ଅଟେ ଭଗ୍ୟବନ୍ତ ॥
 ଖଣ୍ଡ ଶୁଆ ନେଉଥିଲ ଜୀବନ ମୋହର ।
 ବିଧାତାର ବଳେ ମୁହଁ ହୋଇଲ ଭଞ୍ଜର ॥
 ଧୂଳି ଧୂଳି ସେ ଶୁଆକୁ ଏତେ ଦୁଷ୍ଟମତ ।
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ନିନ୍ଦା କରନ୍ତେ ନୃପତି ॥
 ବାବାଜୀର ଶୁଆ ଶୁଣି କହିଲ ରାଜାଙ୍କୁ ।
 କାହିଁପାଇଁ ନିନ୍ଦାକର ଖଣ୍ଡର ଶୁଆକୁ ॥
 ତାକୁ ନିନ୍ଦା କର ମୋର ଯୁକ୍ତ ଅକାରଣ ।
 ସେମନ୍ତ ସଙ୍ଗରେ ଥିବ ମିଳେ ସେହି ଗୁଣ ॥
 ସେହି ବାଟପିଟା ଖଣ୍ଡ କରେ ନିତି ଯାହା ।
 ଦେଖି ଶୁଣି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶିଖିଥୁଲ ତାହା ॥
 ତେଣୁକରି ତାର ସିନା ଦୁଷ୍ଟ ଆଚରଣ ।
 ସାଧୁସଙ୍ଗ ଲଭ ମୋର ହେଲ ସାଧୁଗୁଣ ॥
 ତାହା ଶୁଣି ନୃପବର ହେଲେ ଆନନ୍ଦିତ ।
 ମୋକ୍ଷପୁରାଣ ମାଧବ କହେ କର ଗୀତ ॥

ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟାକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଧର୍ମ ।

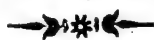
ମନ ପଶୁରଇ ପୁଣି ଚୈତନ୍ୟ ଆଗରେ ।
 ମୁଁ କହୁ କେଉଁକଥା ହେଲେ ପରମ୍ପରେ ॥
 କହନ୍ତି ଭକ୍ତଜନ ତୁ ଶୁଣି ମନ ସ୍ଥିରେ ।
 ରାଜାଙ୍କ ଗୁଣ୍ଡିଣ ମୁନି କହନ୍ତି ସଧୀରେ ॥
 ଆମ୍ଭ ଶୁଆ ଯାହା ତୋତେ କହିଲ ରାଜନ ।
 ତାହାକି ଆପଣେ ହୁଏ ଶୁଣିଲୁ ସେମାନ ॥
 ଖଣ୍ଡର ଶୁଆ ତୋହର ନେଉଥିଲ ପ୍ରାଣ ।
 କେତେକ୍ତେଗଣରେ ବଞ୍ଚିଲୁ ତୁହି ନରଣୀ ॥
 ଶୂର ଶୁଆଠାରୁ ରାଜା ତୁ ଅଛୁ ଅଜ୍ଞାନ ।
 ଶୁଣି ମାରୁ ବନାଶିତ ଜୀବନ୍ତ ମାନ ॥
 ସେମାନେ କରନ୍ତି ନାହିଁ ତୋର ଶକ୍ତି ପାଦ ।
 ତାଙ୍କୁ ମାରବାରେ ତୋର ଅଟେ ଅକାରଣ ॥
 ତେଣୁକରି ତୋହର ପ୍ରାଣ ଯାଉଥିଲ ।
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଭେଟିଲୁ ତୋର କେତେକ୍ତେଗଣ ଥିଲ ॥

ଶୁଣିକରି ଦର ଯୋଡ଼ି କରନ୍ତି ନରପାଇଁ ।
 ଶକ୍ତିମୁକ୍ତ ଧର୍ମ ବୋଲି ଶାସ୍ତ୍ର ଅଛି କହୁ
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମହାପ୍ରଭୁ ଅବଶ୍ୟରେ ପଣି ।
 ମୃଗ ଶମ୍ବର ସକାର କରୁଥିଲେ ରସି ॥
 ମହା ମହା ଜନମାନେ କରନ୍ତି ଯାହା ।
 ତେଣୁକରି ଆମ୍ଭେମାନେ କରୁଅଛୁ ତାହା ॥
 ମୁନି କହୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଶୁଣି ଦନ୍ତଧାର ।
 ବଡ଼ଲୋକମାନେ ସବୁ ପାରନ୍ତି ଯେ କର ॥
 ସେହି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଯେଣୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡଠାରୁ ।
 ମରିବା ପ୍ରାଣୀ ଜାତିକୁ ଆଜ୍ଞାରେ ଯାହାର ॥
 ଭଣ୍ଡାସ କରିବା ପାଇଁ ପୃଥିବୀର ଭର ।
 ମାନବରୂପେ ଜନ୍ମିଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ॥
 ଭକ୍ତର ଅଭିଶାପେ ଭକ୍ତ ବସୁଳ ।
 ନାନାଦି ସ୍ବରୂପେ ଜାତ ଏ ମହାମଣ୍ଡଳ ॥
 ତେଣୁ ସେହି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ତାଙ୍କୁ ବାଣ ମାରି ।
 ଏହି ଭବ ଜଳଧରୁ ନାଥକୁ ଭବିର ॥
 ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଥନ ଦେଖ ବିଷ ଜାତ ହେଲା ।
 ତିନିପୁର ଲୋକଙ୍କୁ ସେ ତାପତ କରିଲା ॥
 ବିଷ ତାପରେ ଆକୁଳ ହେଲେ ସର୍ବଜନ ।
 ତାକୁ ନିବାରିବା ପାଇଁ ନୋହଲେ ଭକ୍ତନ ॥
 ଜଗତର ହୃଦେ ହୁଏ ବିଷ ପାନକଲେ ।
 ତିନିପୁର ଲୋକଙ୍କର ଜୀବନ ରଖିଲେ ॥
 ବିଷ ଖାଇଣ ଅଜ୍ଞାନ ହେଲେ ଶୁଳବାଣି ।
 ଆଜି ଦେଖ ତାଙ୍କ ଶିରେ ତାଡ଼ିଛନ୍ତି ପାଣି ॥
 ମାତାଙ୍କୁ ସେ ବିତମ୍ବନ କଲେ ଦେବ ହର ।
 ସେ କଥା ଶୁଣି ଅଜ୍ଞାନ ମୂର୍ଖ ଯେଉଁ ନର ॥
 ବୋଲନ୍ତି ଭଣ୍ଡାର ଦେଖ ବଡ଼ଲୋକ ହୋଇ ।
 ମାତାଙ୍କ ବିତମ୍ବଣ ଯେ କରନ୍ତି ସେହି ॥
 ଆମ୍ଭେମାନେ ସେହିକଥା କରିବୁଁ ଅବଶ୍ୟ ।
 ଏଥିରେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଅବା ଲଗିବ କି ଦୋଷ ॥
 ସେ ମହାଦେବ ପାରନ୍ତି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟକରି ।
 ଅନ୍ତେ ପୃଥିବୀ ରଖନ୍ତି ଗର୍ଭରେ ସହର ॥
 ତାହାଙ୍କ ଜନନୀ ଓଷଣ ଅଟେ ଆଦି ଶକ୍ତି ।
 ପୃଥିବୀ ଗୋଟିକ ପୁଣି କରିଛି ଭୟାବ୍ୟ ॥
 ତାହାଙ୍କର ସଙ୍ଗତରେ ମାନବ କି ସରି ।
 ଅନ୍ତର୍ଗତ ସେହି ମନରେ ବିଶ୍ବରୀ ॥

ଜୀବ ଅନ୍ତକାଳରେ ସେ ମାତା ପୁତ୍ର ଭୁଲ ।
 କୁମ୍ଭୀରାକ ନର୍ଦ୍ଦକୃଷ୍ଣ ପଡ଼ନ୍ତି ଯାଇ ॥
 ଅନେକ ପୁଣ୍ୟପଣେ ନରକେ ପଡ଼ିଥାନ୍ତି ।
 ବହୁତ ପ୍ରକାରେ ଦଣ୍ଡ ଦିଏ ଜନ୍ମପତି ॥
 କେ ବୋଲଇ ପୁରନ୍ଦର ପରଦାର କଲ ।
 ଗରୁଡ଼ମ ନାଶକ ସେ ଜପଟେ ହରିଲ ॥
 ତେଡ଼େଲେକ ହୋଇ ଯେବେ କଲକ ଅନାତି
 ଆମ୍ଭେ କଲେ ଆମ୍ଭକୁ ବା ଅଛି କେହି ଶାଂତି ॥
 ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ ଲୋକେ ପରଦାର କରି ।
 ଏହପାପ କରି ଶୀଘ୍ର ଯାଉଛନ୍ତି ମରି ॥
 ପୁରୁଷ ଯାଗ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ରାଜା ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
 ସେ ଧର୍ମେ ବସିଲେ ସ୍ଵର୍ଗେ ଯେକ ସ୍ଵର୍ଗରେ ॥
 ଶତେ ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ ପୁରୁଷ ଥିଲେ କରି ।
 ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ସେହୁ ଧର୍ମ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ॥
 ଏହି ପ୍ରକାର ସୁକୃତ ଯେହୁ କରୁଥାଇ ।
 ସେ ନରକୁ ପାପଭର କି କରି ପାରଇ ॥
 ପୁଣ୍ୟର ପାତକ ମାନ ହୋଇଯାଏ ନାଶ ।
 ସେ ଲୋକର ସୁକୃତ ଯେ କେ କରିବ ଶେଷ ॥
 ଏ କଥାକୁ ନ ଜାଣନ୍ତି ମୂର୍ଖ ଲୋକମାନେ ।
 ବଡ଼ଲୋକର କଥାକୁ ଆତରନ୍ତି ମନେ ॥
 ବୋଲୁଥାନ୍ତି ତେଡ଼େଲେକ ମଦନରେ ବଶ ।
 ଆମ୍ଭେମାନେ ଅଛୁ ଅବା କେତେକ ମନୁଷ୍ୟ ॥
 ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ ନରେ ଅକର୍ମ କରନ୍ତି ।
 ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଭଲ ମନ୍ଦ କିଛି ନ ଜାଣନ୍ତି ॥
 ପୁରୁଷ ଶ୍ରୀମନ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ନ ମିଳଇ ଅଳ ।
 ବହୁତ କଷ୍ଟରେ ସେହୁ ବଞ୍ଚି ଥାନ୍ତି ଦିନ ॥
 ଏହା ବିଶ୍ଵର ନ କରି ସେହୁ ନର ଗ୍ରୀବ ।
 ବଡ଼ଲୋକଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ହୁଅନ୍ତି ସମାନ ॥
 ଅକର୍ମ କରିଣ ନରେ ଅଲୋ ଯାନ୍ତି ମରି ।
 କୁମ୍ଭୀରାକ ନର୍ଦ୍ଦକୃଷ୍ଣ ହେଉଥାନ୍ତି ଘାରି ॥
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ତାଙ୍କୁ କେତେ ନ ମିଳଇ ଅଳ ।
 କେ ଯାକ କରିବ ତାଙ୍କ କର୍ମର ଲିଖନ ॥
 କେହୁ ବୋଲନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୈଦ୍ୟ ଶ୍ରୀମନ୍ତେକ ।
 କିଛିହି ନିକଟିନ୍ତି ସେ କର୍ମ ଧର୍ମ ଯାକ ॥
 ଆମ୍ଭେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଆଉ ନ ଯୋଡ଼ିବା କର ।
 ଏତେକ ଅଜ୍ଞାନ ଦେଖ ମୁକ୍ତ ମାରିନର ॥

ସବୁ ଜାକାଠାର ବଡ଼ ଅଟଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସରକ ହେବ ଅନ୍ୟ ଜଣ ॥
 ଅଜ୍ଞାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେବେ ଅକର୍ମ କରିବ ।
 ମନସ୍ଥିର କରି ସେହୁ ଗାୟତ୍ରୀ ଜପିବ ॥
 ନିତି ସନ୍ଧ୍ୟା କରିବ ସେ ଜାଣି କାଳ ବେଳେ ।
 ଆଉକି ପାତକ ତାର ରହିଥିବ ଭଲେ ॥
 ଏ କଥାକୁ ନ ଜାଣନ୍ତି ମହା ମୂର୍ଖ ନର ।
 ଆଗଣାର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗି କରନ୍ତି ବିଶ୍ଵର ॥
 ଏମନ୍ତ ଲୋକ ମାନଙ୍କୁ ପିଟି ବାଡ଼ି ଶୁଣି ।
 ମୁଖରେ ଯେ ନ ବୋଲନ୍ତି ରାମ କୃଷ୍ଣ ହରି ॥
 ଏମନ୍ତ ଲୋକ ଯଦ୍ୟପି କରଇ ପାତକ ।
 ତାହାର ଅଙ୍ଗରେ ପାପ ହୁଅଇ ଅନେକ ॥
 କେତେ ତାହାର ପାତକ ନୁହଇ ମୋଚନ ।
 ଅନ୍ତେ କୁମ୍ଭୀରାକେ ଯାଇଁ ହୁଅଇ ପତନ ॥
 ଜନ୍ମପତିଙ୍କର ତାକୁ ବହୁତ ଆନ୍ଦୋଳ ।
 ଯେତେ ଜନ୍ମ ଲଭେ ସେହୁ ନ ମିଳଇ ଗ୍ରାସ ।
 ଧାର୍ମିକ ବେଳେବନ୍ତ ହୋଇ ଯେଉଁଜନ ।
 ତାଙ୍କ କଥା ସବୁ ସ୍ଥାନେ ହୁଏ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ॥
 ସେହୁ ଯେବେ ଅଯୋଗରେ ଅକର୍ମ କରିବ ।
 ସୁକର୍ମରୁ ତା ପାତକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ଯିବ ॥
 ଆଉ ଯେ ସୁକର୍ମ ତାର ରହିବ ବହୁତ ।
 ସେ ପାପରେ ଆତ୍ମା ତାର ନ ହୋଇବ ଗ୍ରସ୍ତ ॥
 ଏଥକୁ ଭ୍ରମୀ ଏକ କହବାକ ଶୁଣ ।
 ଲକ୍ଷେଟଙ୍କା ଥାଇକରି ଯେଉଁ ମହାଭର ॥
 ସେହୁ ରଖିଥାଇ ପୁଣି ଯେବଣ ଶୁକର ।
 ସେହୁ ହୋଇ ପାରିବ କିମ୍ଭବ ପ୍ରକାର ॥
 ନିତି ପ୍ରତି ମାତେ ସୁନା ପାରେ ଦାନକର ।
 ଏମନ୍ତ କଲେହେଁ ଧନ ନ ଯିବଟ ସରି ॥
 ଭୃତ୍ୟଲୋକ ତାହାପରି ଯଦ୍ୟପି କରିବ ।
 ଏକା ଦିନକରେ ତାର ସବୁ ସରିଯିବ ॥
 ଆରଦିନକୁ ପାରିବ କାହୁଁ ତାହାକରି ।
 ବଡ଼ଲୋକ ସଙ୍ଗେ ସାନ କାହୁଁ ହେବ ସରି ॥
 ସୁକୃତବନ୍ତ ଯେ ଜନ ସେହୁ ବଡ଼ଲୋକ ।
 ସେହୁ ସେ ଅଟଇ ସିନା ବିଶ୍ଵର ସେବକ ॥
 ବିଶ୍ଵଙ୍କର ଭକ୍ତ ବିନା ଆନ କାର୍ଯ୍ୟ ଯେତେ ।
 ସେହୁ ସିନା ଅରକ୍ଷିତ ଅଟନ୍ତି ଜଗତେ ॥

ପୂର୍ବ ଜନମରେ ଯେହୁ ସୁକୃତ ନ କର ।
 ତେଣୁ ସେହୁ ଏ ଜନ୍ମରେ ହୋଇଲେ ଭକାର ॥
 ନାରାୟଣଙ୍କର ତାର ଠାରେ ନାହିଁ ଦୟା ।
 ତେଣୁ ଅନୁଗ୍ରହ ତାକୁ ନ କରନ୍ତି ଶ୍ରୀମୁଖ ॥
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି ବାବାଜି କହିଲେ ରାଜାକୁ ।
 ଶୁଣି ନୃପବରଙ୍କର ତମନଲ ରୁକୁ ॥
 ରାଜା ତୁ ପୂର୍ବ ଜନମେ ଘୋର ତପ କଲୁ ।
 ତେଣୁକରି ଏବେ ତୁହ ନୃପତି ହୋଇଲୁ ॥
 ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ ତପେ ତୁହ ତୋଷି ନାରାୟଣ ।
 ତେଣୁ ଏ ଜନ୍ମରେ ତୁହ କଲୁ ନୃପପଣ ॥
 ପୂର୍ବ ଭାଗ୍ୟ ନ ଥିଲେହିଁ ନୁହଇ ନୃପତି ।
 ରାଜା ହେଲଠାରୁ କେତେ କରଇ ଅମୀତି ॥
 ପୂର୍ବ ତପଫଳେ ସେହୁ ବହୁ ହେଉକରେ ।
 ଆଉ ସୁଖ ନ ମିଳଇ ପୁଣି ଦେହାନ୍ତରେ ॥

ରାଜ ଧର୍ମ ।

ଶୁଣି କର ନୃପମଣି ବେଳକର ଯୋଡ଼ି ।
 କାର୍ଯ୍ୟେ ଯୋଇ ପୁଛିଲେ ମୁକ୍ତି ପାଦେ ପଡ଼ି ॥
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଏଥୁ ଚରିବଇଁ ମୁହିଁ ।
 ଏହାକଥା କୁହ ମୋତେ ସ ଶୟ ଫିଟାଇ ॥
 ତୁମ୍ଭେକ କହିଲୁ ନୃପ ଫଣର ଯେ ସୁଖ ।
 ପରଲୋକରେ ତାହାକୁ ପୁଣି ଯେଉଁ ଦୁଃଖ ॥
 ଏହା ଶୁଣି ମୋର ମନ ବ୍ୟକୁଳ ଅପାର ।
 ତତ୍ତୁକଥା କହି ତୁମ୍ଭେ କର ମୁକ୍ତିବର ॥
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଭେଟିଲି ଆଜି ସୁଫଳ ମୋ ଦନ ।
 ପ୍ରକୃତ ବଚନେ ମୋର ସ୍ଥିରକର ମନ ॥
 ଶୁଣିଣ ସନ୍ତୋଷ ମନ ହେଲେ ମହାଯତି ।
 ବୋଇଲେ ତୁ ସାବଧାନେ ଶୁଣ ହୋ ନୃପତି ॥
 ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ ତପଫଳେ ହେଲୁ ମହାପାଳ ।
 ତୁହ ଏବେ ସ୍ୱଧର୍ମରେ ପାଳ ପ୍ରଜା କୁଳ ॥
 ନ୍ୟାୟ ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣ ସେ ଶୁଣୁଥିବୁ ନିତି ।
 ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣେ ସଦା କରୁ ଉକତି ॥
 ଶ୍ରଦ୍ଧଶାନ୍ତି ନିମିତ୍ତରେ କର ହୋମ ଦାନ ।
 ନିତି ଦାନ ଦେଉଥିବୁ ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
 ନୀରକ୍ଷ ଜନଙ୍କର ତୁ ରୁହାଇ ଶୁଣିବୁ ।
 ଦରଦ୍ର ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖି ଧନ ବସ୍ତ୍ର ଦେବୁ ॥

ଅନ୍ୟାୟର ଶାସ୍ତ୍ରମାନ ନ ଶୁଣି କେତେ ।
 ଜନ୍ମପତିକ ତୋହର ଭୟ ଅଛି ଯେବେ
 ନାରାୟଣ ନାମକୁ ତୁ କରୁଥିବୁ ଜପ ।
 ତେବେ ଯେ ଶତ୍ରୁନ ହେବ ସର୍ବ ମହାପାପ ॥
 ପ୍ରଜା ମାନଙ୍କର ପୁଣି ଯେତେ ପାପ ଦୂଷ୍ୟ ।
 ତହିଁରୁ ତୁ ଷଡ଼ଅଂଶ ଲଭିବୁ ରାଜନ ॥
 ତେବେ ତାହାଙ୍କର ଦୋଷ ନ ଲାଗିବ ତୋତେ
 ଧର୍ମକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ଥିବୁ ଅନୁବ୍ରତେ ॥
 ଧର୍ମରେ ଥିବା ପ୍ରାଣିର ସାହା ନାରାୟଣ ।
 ଶତ୍ରୁମାନେ ଆସିକରି ପଶନ୍ତି ଶରଣ ॥
 ତାଠାରେ ଜନ୍ମପତିର ନାହିଁ ଅଧିକାର ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦାତ୍ତେ ରଖନ୍ତି ତାକୁ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ॥
 ତୁହ ଏବେ ରାଜନ ହୋ ମନେ ହେଉକର ।
 ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ଜୀବଙ୍କୁ ଆଉ ବୁଝାରେ ନ ମାର ॥
 ଯେହୁ ତୋହର ଆତ୍ମାକୁ ଅଛଇ ବଢ଼ଇ ।
 ପାରୁ ଯେବେ ତାହାକୁ ତୁ ମାର ଦଣ୍ଡଧାରୀ ॥
 ବନରେ ପଶି ଅଦୋଷୀ ମୃଗଙ୍କୁ ତୁ ମାରୁ ।
 ଏହି ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ବିଚାର ନ କରୁ ॥
 ମେଢ଼ନରେ ଯେତେ ପ୍ରାଣୀ ଏ ପିଣ୍ଡରେ ତେତେ
 ଆଗରେ ଆଶା ରାଜା ଶୋଭୁ କି ନିମନ୍ତେ ॥
 ଏ ପିଣ୍ଡରେ ପାର୍ଥମ୍ୟ ନ ଛାନ୍ତି ମୃଗମତେ ।
 ଏ ତୋର ଆତ୍ମାକୁ ମନ ଚିନ୍ତନ୍ତି କରତେ ॥
 ଏହାଙ୍କୁ ଯେ ମାରେ ରାଜା ଶକ୍ତିବର ସେଟି ।
 ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଅଟେ ଆତ୍ମା ମୃଗ ଗୋଟି ॥
 ସେ ମୃଗକୁ ରାଜା ଯେବେ ପାରିବୁ ତୁ ମାର ।
 ଶକ୍ତିୟୁ ବୋଲି ଜାଣିବା ତେବେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ॥
 କୃପାସିନ୍ଧୁ ନାମରେ ଯେ ଧନୁ ଆଉ ଗୁଣ ।
 ଜ୍ଞାନ ଆତ୍ମାଶର ବିନ୍ଦୁ ପାପ ମୃଗ ହାଣ ॥
 ତାକୁ ମାଲିଲେ ଆତ୍ମାକୁ ଆଉ ନାହିଁ ଶଙ୍କା ।
 ଏହାକୁ ନ ଜାଣି ତୁହ ବନେ ରୁକୁ ଏକା ॥
 ରାଜା ଧନବନ୍ତ ଆଉ ଦରିଦ୍ର ଭକାର ।
 ସ୍ୱପନରେ ସୁଖ ଦୁଃଖ ଦେଖିଲର ପରି ॥
 ନଦ୍ରା ବିନାଶରେ ଢେଙ୍କୁ ଏକ ନୁହେଁ ସତ ।
 ମେହପରି ସିନା ଏହି ସଂସାରର ମନ ॥
 ଯେତେବେଳେ ଏ ଘଟୁଛି ଶ୍ରଦ୍ଧସିବ ପ୍ରାଣ ।
 ତେତେବେଳେରେ ଥିବ କି ତୋର ରାଜପଣ ॥

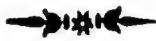
ଶୁଦ୍ଧ ବଚସ୍ତ୍ରୀ ତୋର ସମ୍ମୁଖେ ଶୁଦ୍ଧ ।
 ସମସ୍ତେ ତୋର ଆଶେ ତୋର ପିତେ ବେଢ଼ି ॥
 ଏହି ଭ୍ରମାମାନ ତୋର ଦେହେ ହେବ ପୁର ।
 ଏ କଥାକୁ ଗୁଣା ରୁହ ମନେ ହେବୁକର ॥
 ଶୁଦ୍ଧକୁ ସେ ହଂସାକରେ କେତେ ନୁହେଁ ଫୁଲ ।
 ଦେହାନ୍ତରରେ ତାହାକୁ ଅଛି ବଡ଼ ଦୁଃଖ ॥
 ଦେବା ଦୟା ସପାରେଷ୍ଟ ଅଛି ସେ ସାର ।
 ଆତ୍ମାର କାରଣେ ଗୁଣା ଭଜ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ॥
 ତେବେ ଯାଇ ଦେହାନ୍ତରେ ମିଳେ ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥାନ ।
 କଥାବା ବସିବୁ ଯାଇ ବୈକୁଣ୍ଠ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱନ ॥
 ଦେବେ ନୃପତି ଦେଖ ମଉରୀ ସତେ ।
 ସେବା ନ କରଇ କେତେ ଗୋବିନ୍ଦଚରଣେ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦ ପ୍ରୀତି ଅର୍ଥରେ ନାହିଁ ଦାନ କାହିଁ ।
 ସର୍ବଦା ମର୍ଗରେ ଅରଜେ ଅନାତି ॥
 ଗର ଧନ ଗର ନାଶ ଆଶେ ବଳେ ଧରି ।
 କିଷ୍କନ୍ଧ କରିଣ ପୁଣି ନ ଶୁଣେ ଗୁହାରି ॥
 ଏମନ୍ତ ଶୁଭାର ଜାଣି କେତେ ନାହିଁ ପୁଣି ।
 ଦେହାନ୍ତରେ ଲଭଇ ସେହୁ ବଡ଼ ଦୁଃଖ ॥
 ପ୍ରାଣ ସ୍ୱାଧୀନ ସେହୁ ଭୁଞ୍ଜେ ପୁଣିଶିର ।
 ଦେହାନ୍ତରେ ଆଉ କି ସେ ହେବ ଦନ୍ତଧାରୀ ॥
 ଯେତେ ପୁଣ୍ୟ ପ୍ରାଣୀହୀନ ଲଭଇ ମରଣ ।
 ଶୁଦ୍ଧରେ ସାଧୁ ସାଧୁ ମନେ ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥାନ ॥
 ଲହ ସରକାଳ ତାର ଅଟେ ସମସର ।
 ଜୀବନ୍ତେ ଯେଉଁ ଧ୍ୟାନ ମନେ ସ୍ୱର୍ଗପୁରୀ ॥
 ବ୍ୟାଧିବନ୍ତ ଲୋକ ଯେତେ ଲଭଇ ମରଣ ।
 ଜୀବିତରେ ମହାନନ୍ଦ ମନେ ଅକାରଣ ॥
 ଲହ ସରକାଳ ତାକୁ କିଛି ପୁଣିନାହିଁ ।
 ସେହୁ ଲୋକମାନେ ପୁଣି ବନ୍ଧୁଙ୍କର ଦ୍ରୋହ ॥
 ତେଣୁକରି ସେମାନଙ୍କୁ ନ ମିଳଇ ଅଳ ।
 ଅପେ ଅତି ଆଶେ ପୁଣି ହୁଏ ନାନମାନ ॥
 ଅଳ୍ପମାନ ସେହିଁ ପ୍ରାଣୀ ସେହୁ ବଡ଼ ପାପୀ ।
 ସେ ପୁଣି ପାରିବ କାହିଁ କୃଷ୍ଣନାମ ଜପି ॥
 ହେତେ କଦର୍ଥନା ତାର ହେଉଥାଏ କାନ୍ଦେ ।
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ଶାନ୍ତିବାକୁ ସେହୁ ଲୋଡ଼ୁଥାଏ ॥
 ପୁଣି ପୁଣି ଅନୁସାରେ ଅଳ ନ ମିଳଇ ।
 ଚୋରର ଅଗ୍ନି ସବୁସବୁ ଜଳେ ଜଳଇ ॥

ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀଙ୍କର ସେହୁ ଅଟଇ ବଳରା ।
 ତେଣୁକରି ଭୋକ ତାକୁ ଚତୁର୍ଗୁଣେ କରି ॥
 ପୁଣି ଜନ୍ମରେ ନ ଦେଖେ ଏ ଜନ୍ମେ ନ ମାରି ।
 ଏବେ ସେ ଲୋଡ଼ିଲେ ଆଉ ପାଇବ ବା କାହିଁ ॥
 ଏହି ପ୍ରକାରେ ସଂସାର ଗୁଡ଼ି ହୋଇ ଶୁଦ୍ଧିନ ।
 ସଳଳ କର୍ମ ତେଜି ଅତି ଭଗବାନ ॥
 ଶୁଣିଣ ସନ୍ତୋଷ ମନ ହେଲ ମହାପାଳ ।
 ନୃପତିକୁ ଶୋଭି ଶୋଭି ଅଭିଳେଖ ବଳ ॥
 ମୁନିପାଦେ ପ୍ରାଣୀପାତ ହୋଇଣ ଶୁଦ୍ଧନ ।
 ମେଲଣି ହୋଇ ଚଳିଲ ଘେନି ନିଜ ସୈନ୍ୟ ॥
 ଆସଣ ଦେଶରେ ଯାଇ ହୋଇଲ ପ୍ରବେଶ ।
 ପାଦ ଅମନାତ୍ୟଙ୍କୁ ସେ ହକାରଲ ପାଶ ॥
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଣିକରି ବୋଲେ ନୃପମଣି ।
 ରାଜ୍ୟରେ ତେଜା ଶ ମୋର ଦୟା ଏସଣି ॥
 ଆଜଠାରୁ ଅଧର୍ମ ଯେ ନ କରିବ କେହୁ ।
 ଧର୍ମରେ ଚଳିବେ ସବେ ଅଧର୍ମ ନ ଆଇ ॥
 ବୈଶାଖ କାହିଁକି ମାଘ ଏହି ମାସ ତନ ।
 ପ୍ରାତଃସ୍ମାନ୍ନାନ କରିବେ ବନ୍ଧୁ ଆଶ୍ରା ଘେନ ॥
 ବନ୍ଧୁଙ୍କ ପ୍ରୀତି ଅର୍ଥରେ ଯମତା ପ୍ରମାଣ ।
 ନିତି ଦାନ ଦେଉଥିବ ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣେ ॥
 ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣେ ସଦା କରିବ ଭଜନ ।
 ତାହାଙ୍କଠାରେ ନୋହୁବ କଦାଚ ଅପ୍ରୀତି ॥
 ଅତିଥି ଉପବାସରେ ନ ଦେଖିବେ ଧରେ ।
 ଭଗ୍ନାରତ୍ନ ଧନ ଧନେ ରଖ ସବଠାରେ ॥
 ଗ୍ରାମେ ଗ୍ରାମେ ଏକ ଏକ ହେବ ଧର୍ମାଳୀ ॥
 ଭୋକ ଶୋଷି ସବୁଙ୍କର କରିବ ସମ୍ମୋଳା ।
 ମୋ ରାଜ୍ୟରେ ଦୁଃଖପ୍ରଜା ଅଛି ଯେଉଁଜନ ।
 ତାଳିଦିଅ ମୋ ଭଗ୍ନାରତ୍ନ ନେଇଯାଉ ଧନ ॥
 ଆଜଠାରୁ ଜୀବନ୍ତେ ନ ବଧୁବ କେହୁ ।
 ଧର୍ମ ଆଚର ରହିବେ କୃଷ୍ଣ ଗୁଣ ଗାଇ ॥
 ଗ୍ରାମେ ଗ୍ରାମେ ସବ ଲୋକ ଶୁଣିବେ ପୁରାଣ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରଣ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟେ କି କାରଣ ॥
 ଅନ୍ୟାୟ କରିଲେ ଆଉ ନ ସହିବ ମୁହିଁ ।
 ରାଜ୍ୟରୁ ନିଶ୍ଚୟ ତାକୁ ଦେବି ଘରଡ଼ାଇ ॥
 ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ ଗୁଣା ଦେଲ ଆଦେଶ ।
 ଆଜ ପ୍ରମାଣେ ତଗର ଗଲେ ଦେଶ ଦେଶ ॥

ରାଜାଙ୍କର ଆଶ୍ରୟକୁ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ କହିଲେ ।
 ଶୁଣି ସାଧୁଜନମାନେ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ॥
 ଦୁଷ୍ଟଜନମାନଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦମ ଦମ ।
 ଶୁଣିଲେ ଭୟକର କଲେ ସବକର୍ମ ॥
 ରାଜା ଯାହା ଯାହା କହେ ସେହୁ ସତ୍ୟ ବାକ୍ୟ ।
 ତହିଁରୁ ଭବୁରିଯିବ ଅଛୁ କାର ଶକ୍ୟ ॥
 କେ ବୋଲେ ରାଜା ଜାଣିଲେ ଆତ୍ମ ସିନ୍ଧୁ ନାଶ
 ତେଣୁକରି ମୂର୍ଖଲୋକ ମନେ କଲେ ଦ୍ରାସ ॥
 ଏହିରୂପେ ଧର୍ମ ଉପଦେଶ କରଇ ନିପତି ।
 ଆପଣେ ହୋଇଲ ରାଜା ବିଷ୍ଣୁରେ ଭକତି ॥
 ଯହୁଁ ସବ ଦ୍ରବର ଧର୍ମ ଉଦେ ହେଲ ପୁଣି ।
 କଳିବୃତ୍ତି କଲ ତହୁଁ ବୈଳ କାଳ ଜାଣି ॥
 ଯଥାକାଳେ ବୃତ୍ତି ଯହୁଁ ହୋଇଲ ସତନ ।
 ରାଜ୍ୟରେ ଫଳିଲ ଶସ୍ୟ ହୋଇ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ॥
 ଦରିଦ୍ର ହୋଇଣ ଜଣେ ନ ରହିଲେ କେହୁ ।
 ରାଜାର ଭଗ୍ନରେ ଧନ କଳନା ନ ଯାଇ ॥
 ଧର୍ମଧରାର ସ୍ଥାନରେ ବିଜେ ନାରାୟଣ ।
 ଯହୁଁ ନାରାୟଣ ତହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀଆନ୍ତ ଜାଣ ॥
 ତେଣୁକରି ସେ ଭଗ୍ନର ଅତୁଟ ତାହାର ।
 କହୁଛନ୍ତି ଚକ୍ରତନ ଶୁଣ ମନ ଖର ॥
 ଅଧର୍ମର ଧନ କାହିଁ ହୋଇବ ପ୍ରାପତ ।
 ଧର୍ମରେ ଭବତ ପାପେ ହୁଅଇ ପତିତ ॥
 ଧର୍ମଧରାର ପ୍ରାଣିକ ନାହିଁ ଗ୍ରହ ପୀଡ଼ା ।
 ଅଧର୍ମ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶନ୍ତ୍ରୁ ଯୋଡ଼ା ଯୋଡ଼ା ॥
 ଦେଶ ଏହା ରାଜନକୁ ଧର୍ମ ଦେଲ ଚଉ ।
 ତେଣୁଟି ଭଗ୍ନର ଚାର ହୋଇଲ ପୁରତ ॥
 ରାଜ୍ୟ ଜନ ପ୍ରଜା ଆଦି ସବେ ହେଲେ ପୁଣି ।
 ରାଜ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ପରଶଂସା ହେଲ ଶୁଣି ଦେଖି ॥
 ଶନ୍ତ୍ରୁ ମାନେ ଦୂରଦୂର ନ ପାରନ୍ତି ରହ ।
 ଧର୍ମଶ୍ରୀର ବନ୍ଦିଣ ଦାଡ଼ି ଯେ ହୁଅଇ ॥
 ଅଧର୍ମର ବିତ୍ତ ଯେହୁ କରଥାଇ ଠୁଳ ।
 ଗଲବେଳକୁ ସେ ଧନ ନ ରହଇ ମୂଳ ॥
 କହୁଛନ୍ତି ଚକ୍ରତନ ଶୁଣିଲୁ କି ମନ ।
 ସାଧୁକୁ ଭେଟଣ ରାଜା ଉଦେ ହେଲ ଜନ ॥
 ଭଗ୍ୟଅନୁରୂପେ ରାଜା ପୁଣି ଭୋଗକଲ ।
 ଦେହାନ୍ତରରେ ପାଇଣ ବୈକୁଣ୍ଠ ବସିଲ ॥

ମାନବ ଜନ୍ମ ସକଳ ଜନ୍ମ ଅଟେ ସାର ।
 ଜାଣି ଶୁଣି କର ନରେ ନୁହ ନାରାୟଣ ॥
 ନିଜ ହୃଦକର୍ମ ଯେହୁ ନ କରନ୍ତି ଜାଣି ।
 ଚଉରାଶି ଯୋନିରେ ସେ କରନ୍ତି ଭ୍ରମଣ ॥
 ଜନନୀର ଗର୍ଭଠାରୁ ନର୍କ ନାହିଁ ଜାଣ ।
 ତହିଁ ଭ୍ରମଣ କରନ୍ତି ଯାଇ ଅନୁଷ୍ଠାନ ॥
 କେହୁ ଜନ୍ମ ହୋଇ ଦିନେ ବର୍ଷ ନାଶ ଯାଇ ।
 କେହୁ ମାସ ପକ୍ଷରେ ପ୍ରାଣ ଶସ୍ୟଜଇ ॥
 ଏହିରୂପେ ଚଉରାଶି ଯୋନିରେ ଭ୍ରମଣ ।
 ଟଳିବ ତାହାକୁ କେତେ ପୁଣ୍ୟ ନାହିଁ ଜାଣ ॥
 ଅଳ୍ପ ବସ୍ତ୍ର ପୁଣ୍ୟ ସ୍ଥାନ କେତେ ନ ମିଳେଟି ।
 ପୁଣି ପୁଣି ନର୍କ ସେହୁ ହେଉଥାଏ ଘାଣ୍ଟି ॥
 ଏମନ୍ତ ଲୋକ ଯଦ୍ୟପି ସାଧୁମୁଖୁ ଶୁଣି ।
 କି ଅବା ଶୁଣିବ ସେହୁ ପୁରାଣର ବାଣୀ ॥
 କିବା ଭୁଲସାର ସେବା ସେ ଲୋକ କରିବ ।
 ଚଉରାଶି ଯୋନିରୁ ସେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ॥
 ପ୍ରତିଦିନ ଦେଉଥିବ ପୁଣିତଳ ବାରି ।
 ପ୍ରଣାମ କରି ଗୁଳିବ ପୁଣି ବେଡ଼ା ଶୁରି ॥
 ମୂଳର ମୂର୍ତ୍ତିକା ନେଇ ଲଲ୍ଲଟରେ ଦେବ ।
 ପାଦୋଦକ ପାଇ କିଛି ଶିରରେ ବୋଲିବ ॥
 ବେଳ କରକୁ ଯୋଡ଼ିଣ କରି ତାଙ୍କୁ ସ୍ମୃତ ।
 ବୋଲିବ ପୁଣି ପାପ ସେହୁ ବୁଦ୍ଧାବତୀ ॥
 ଏତେ କଥାକୁ ଯଦ୍ୟପି ନ ପାରିବ କରି ।
 ମୁଖେ ଭଜୁଥିବ ତେବେ ରାମକୃଷ୍ଣ ହରି ॥
 ତେବେ ସେ ଗତଜନ୍ମର ପାପହେବ ନାଶ ।
 ପାତକ ଯାଇ ପୁଣ୍ୟର ହେବ ପରକାଶ ॥
 ଅନ୍ଧାରଘରକୁ ମନ ପ୍ରଦୀପ ଯେସନ ।
 ସେହୁ ପ୍ରକାରେ ଭଜୁଲ ହେବ ଆତ୍ମାଙ୍କନ ।
 ବନ୍ଦିବ ଯେ ପୁଣ୍ୟମୟ ପାପହେବ ନାଶ ।
 ତେବେ ସେ ଶକ୍ତିବ ପୁଣ୍ୟ ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁଲେଖ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରଣେ ଯାଇ ପଶିବ ଶେଷ ।
 ତେବେ ସେ ଶକ୍ତିବ ଯାଇ ଅକାଳ ମରଣ ॥
 ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରବାଚ ଏମନ୍ତ ଅଟଇ ।
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ଭବରନ୍ତି କିଛି ଭ୍ରାନ୍ତି ନାହିଁ ॥
 ଜ୍ଞାନେ ବା ଅଜ୍ଞାନେ ଯେହୁ ପ୍ରଭୁନାମ ଗୁଣି ।
 କିଣି କିବସରେ ଯେହୁ ସୁମରିବ ପୁଣି ॥

ଅବଶ୍ୟ ସେ ଭବଜନ୍ତ ହୋଇଗିବ ପାର ।
କହେ ମାଧବ ଉଦ୍ଧର ଆହେ ଦାମୋଦର ॥
କେବଳ ଦେବାର ଦୟା ଦୁଃସୁରେ ଥିବ ।
ସୁହସ୍ତରେ ଶାବବଧ କେତେ ନ କରିବ ॥
ଅପରକୁ ମନେଇ ନ ଚିନ୍ତେ ମନେ ।
ଲେଉଟ ନୋହୁଁ ପୁଣି ପରଦାର ଧନେ ॥
ଶାବ ବଧ କରିବାକୁ ମନେ ନ ବିରୁଣ ।
ଶାବ ନାରାୟଣ ଛନ୍ତେ ସବଂଘଟେ ପୁଣି ॥
ମନରେ ଭବରେ ପାପ ଘେରିଯାଏ ଆସି ।
ଅକାରଣ କଥାରେ ହୁ ନୁହୁ ଧର୍ମ ଧ୍ୟାନ ॥

ହରିଣୀ ଓ ଗଜରାଜ ମୋକ୍ଷଣ

ଉପାଖ୍ୟାନ ।

ମୋକ୍ଷଧର୍ମ ଏବେ ମୁହଁ କହବୁ ମନ ।
ଆଶ୍ୱାସନା କରି ସଦା କହୁବ ବଚନ ॥
ପର ଦୁଃଖ ଦେଖିକରି ଆକୁଳ ହୋଇବ ।
ପର ପ୍ରତି ହଂସା ମନ କେତେ ନ କରିବ ॥
ଶରୀରକୁ ଦୁଃଖଦେଲେ ହରି ଦୁଃଖ ପାଇ ।
ଅମ୍ଭର କାରଣେ ଏକା ଭଜି ଭବତ୍ରାସ୍ତ୍ର ॥
କେଶବ ଅନନ୍ତ କୃଷ୍ଣ ଭକ୍ତ ଭବତ୍ରାସ୍ତ୍ର ।
ପାନବକୁ ଦାଶରଥ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ସାଇଁ ॥
ରାମ ନାରାୟଣ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ହରି ।
ଶ୍ରୀ ମଧୁସୂଦନ ମଧୁରୁରୁ ଦଇତାରି ॥
ଏହାରୁପେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ନାମ ଗୁଣ ଯେତେ ।
ସବଦା ମନମଧ୍ୟରେ ପୁନରୁବ ନିତ୍ୟେ ॥
ତେବେ ଯେ ଆତ୍ମାର ମନ ହୁଅଇ କାରଣ ।
ଏହାକୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟରେ କିସ ପ୍ରୟୋଜନ ॥
ଗୋବିନ୍ଦ ନାମ ଅନୁଷ୍ଠାନୁ ଅଟେ ରସ ।
ମୁଖରେ ନିରନ୍ତେ ଯେହୁଁ କରଇ ଅଭ୍ୟାସ ॥
ଧନ୍ୟ ବଦନ ତାହାର ଧନ୍ୟ ସେହୁ ନର ।
ସବଦା ପବିତ୍ର ଅଟେ ଶରୀର ତାଙ୍କର ॥
ଏଣୁକରି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ପାଦେ ଆଶ୍ରୟ ।
ହେଲେ ତହିଁରୁ ମନ ଭବ ପିନ୍ଧୁ ବାରି ॥
କୁହୁକର ବିଦ୍ୟା ଯେତେ କରେ ନିଷକାର ।
ନାନାଦି ରୂପମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଏ ଅପାର ॥

ସେ ଯେତେ ସଖାକ ମଧ୍ୟେ ଅନ୍ତର ହୁଅଇ ।
ଏ ସଂସାରର ଭବନ ତେମନ୍ତ ଅଟଇ ॥
ବିଷ୍ଣୁ ଆଶ୍ରିତ ଲୋକଙ୍କୁ ନାହିଁ ଭବ ତାପ ।
ପଙ୍କଜ ଦଳେ ଯେସନେ ନ ଲାଗଇ ଆପ ॥
ଏବେ ହୋ ପୁନନ ଗୁଝି ନାମ ଆର୍ତ୍ତକର ।
ତା ନୋହୁଁଲେ ଆନେ ଆଉ ନାହିଁ ପ୍ରତିକାର ॥
ଏ ଯେତେ ଜଞ୍ଜାଳମାନ ଆବୋରିଛୁ ତୁହ ।
ନିଦାନ କାଳେ କାହାର ନ ହୋଇବେ କେହୁ ॥
ଏହି ଭବଜଳେ ପଡ଼ି ଗୁଡ଼ି ତୁ ନ ମର ।
କେ କାହାର ବନ୍ଧୁଭାଇ କେ କାହା ପିୟୁର ॥
ସମସ୍ତ ମିଥ୍ୟା ଅଟଇ ଦାରା ପୁତ ଧନ ।
ଏ ସବ ଅଟନ୍ତୁ ମନ ଭ୍ରାନ୍ତବିଚ୍ଛନ୍ନ ॥
ଯେତେବେଳେ ଶାବ ତୋର ହେବ ଘଟାନ୍ତର ।
ବାନ୍ଧି ଘେନିଯିବେ ତୋତେ ଯମର ତରର ॥
ଆପଣାର କଲକର୍ମ ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଦୁଇ ।
ବେଳି ପାତ୍ର ଶରେ ଥିବେ ସଙ୍ଗେ ରହ ॥
ଜନ୍ତୁପତିର ଗ୍ରସ୍ତରେ କରିବେ ପ୍ରବେଶ ।
ଚିତ୍ତବୁଦ୍ଧକୁ ପୁଚ୍ଛିବେ ଧର୍ମଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ॥
ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଯାହା ତୋର କହୁବେଟି ଦୁଇ ।
ଧର୍ମ ସତ୍ତ୍ୱପରେ ବସିଥିବେ ଜନ୍ତୁସାହିଁ ॥
ପୁଣ୍ୟବଳ ଥିଲେ ମନ ହୋଇବୁ ଉଦ୍ଧାର ।
ପାପଥିଲେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ ଦେବେ ନାଶକର ॥
ଏଣୁଟି ସଂସାରେ ଅଟେ ଧର୍ମ ଏକା ମୂଳ ।
ଧର୍ମଥିଲେ ପ୍ରାଣୀ ତରେ ଏହି ମହାଜଳ ॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପଦପାଦେ ଚାରିକୁ ଲାଗାଇ ।
ତରିବ ଭବଜଳସ୍ଥ କିଛି ଭୟ ନାହିଁ ॥
ଏମନ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପଦପାଦ ସେବା ଛାଡ଼ି ।
ବିଅର୍ଥେ ନ ମର ନରେ ଭବଜଳେ ଗୁଡ଼ି ॥
ଦୁର୍ଗମ ପଥକୁ ମନ କୃଷ୍ଣ ନାମ ସଖା ।
ଗୋବିନ୍ଦର ବିନ୍ଦୁକେତୁ କରିପାରେ ରକ୍ଷା ॥
ପ୍ରାଣକୁ ସଙ୍କଟ ଆସି ପଡ଼ିବ ଯେକାଳେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ରଖି ଡାକିବ ତେବେ ଏକାବେଳେ ॥
ସେହୁ ଶୁଣି ତାହାର ଯେ ବିପତ୍ତି ବିନାଶି ।
ରଖନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ କରୁଣା ଚକ୍ର ତାକୁ ସେଣି ॥
ସାବଧାନ ହୋଇ ଏବେ ଶୁଣ ମନ ଭାଣ ।
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସମାନ ଅଟେ ଦୁର ଆଉ ପାଣ ॥

ସକଳ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଅଛି ଯାହା ଗର୍ଭଗତ ।
 ସକଳ ଜୀବମଧ୍ୟରେ ସେହୁ ସେ ପୁରତ ॥
 ସେହୁ ସେ ମାରନ୍ତି ମନ ସେହୁ ସେ ତାରନ୍ତି ।
 କାହାଙ୍କର ବିନା ଆଉ ଅନ୍ୟ କେ ନାହାନ୍ତି ॥
 ମହାଦୋର ଅରଣ୍ୟରେ ଚନ୍ଦ୍ରଲ ହରିଣୀ ।
 ସଙ୍କଟ ପଡ଼ିଲ ମୋତେ ରଖ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ॥
 ସଙ୍ଗତରେ ବେଳ ବାଳ ଗର୍ଭ ଅସୁମାସ ।
 ବ୍ୟାଧ ଜାଲ ପାତିଅଛି ତାର ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ॥
 ଆଗେ ପୁଣି ଜଡ଼ଅଛି ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅନଳ ।
 ପଲ୍ଲବତରେ ଲଗିଛି ଆସି ଶ୍ଯାନକାଳ ॥
 ବ୍ୟାଧ ଧନୁରେ ପୁରୁଷ ସନ୍ଧ୍ୟାଅଛି ଶର ।
 ଏ ସଙ୍କଟ ବାରେ ମୋତେ ରଖ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ॥
 ତୁମ୍ଭେ ବାରେ ନ ରଖିଲେ ଗଲୁ ମୁହିଁ ନାଶ ।
 ଏ ସଙ୍କଟ ରଖ ମୋତେ କମଳାବିଳାସ ॥
 ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ ଯହୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରଲ ହରିଣୀ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବା ମାତ୍ରେ ଜାଣିଲେ ତାହା ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ॥
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଯେ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ବରଷ ତୁ ମର ।
 ଲଭଇ ପକାଅ ତାର ଆଗ ବୈଶ୍ଣାବର ॥
 ବ୍ୟାଧକୁ ବଜ୍ର ପ୍ରହାର ତାର ପ୍ରାଣ ହର ।
 ଶ୍ଯାନକୁ ସର୍ପାଘାତ ଯେ ହେଉ ଚତପର ॥
 ପବନର ଘାତେ ଜାଲ ବାଡ଼ି ଯାଉ ଛଡ଼ ।
 ବଳମ୍ଭ ନ କର ଲାଜ ବେଗେ ଦିଅ ଧାଡ଼ି ॥
 ମହାମୁକୁ ଆଜ୍ଞା ଯହୁଁ ଦେଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ଚତୁର୍ଥରେ ବାସବ ଗଲକ ସଦୃଶ ॥
 ବୁଝିପବନେ ଅନଳ ଜାଲ ଛୁଣିଗଲ ।
 ଶ୍ଯାନେ ସର୍ପାଘାତ ବ୍ୟାଧେ ବଜ୍ରପାତ ହେଲ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରବା ମାତ୍ରେ ଶୁଣିଲେ ତାହା ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇଣ ତହୁଁ ଗଲକ ହରିଣୀ ॥
 ଜାଣିଲୁ କି ମନ ତୁହି ଶ୍ରୀହରି ମହମା ।
 ଅସାଧୁ ଅସାର ଯାର ଅଟେ ଗୁଣ ସୀମା ॥
 ଏମନ୍ତେ କେତେ ଲୋକଙ୍କୁ ଅଛନ୍ତି ଉଦ୍ଧର ।
 ତହିଁରୁ ଥୋକାଏ ତୋତେ କହବା ବିପ୍ରାରି ॥
 ଶ୍ରୀହରି ଚରିତ ତୁହି କର୍ଣ୍ଣରେ ଶୁଣିଲେ ।
 ତୋର କଟକ୍ଷ ଶକ୍ତିରୁ ତୁହି ଅବହେଳେ ॥
 ଶୁଣି ସୁମନ ଚୈତନ୍ୟ ପାଦ ଦେଶେ ପଡ଼ି ।
 ଉଠି ଉଠ ହେଲ ପୁଣି ଶିରେ କରଯୋଡ଼ି ॥

ଚୈତନ୍ୟ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ଶୁଣ ହେ ସୁମନ ।
 ଶ୍ରୋତା ବକ୍ତା ଦୁହେଁ ଯେବେ ହୋଇବେ ସମାନ
 ଶୁଣିବୁ କହବା ତୋତେ ହରିଙ୍କର କଥା ।
 ମୁଣ୍ଡଲୋକଙ୍କ ଆଗରେ ନ କହ ସବଥା ॥
 ଯେଉଁ ଜନ ନ ଜାଣଇ ହରି କଥା ରସ ।
 ତାହା ଆଗେ ନ କରବ ଏହାକୁ ପ୍ରକାଶ ॥
 ଶୁଣିଲେ ଶୁଣାଇବ ଯେ ପରୁରଲେ କହ ।
 ତେବେ ସେ ଶ୍ରୋତା ବକ୍ତା ଦୁହେଁ ତରିଯାଇ ॥
 ଅସୁରାଦ ଲୋକଠାରେ ନ କର ପ୍ରକାଶ ।
 ସେ କାହୁଁ ଜାଣିବ ମନ ନାମାଦୃତ ରସ ॥
 ତୁହି ଏବେ ସୁମନ ହୋ ପରୁରଲେ ଯେବେ ।
 ତୋ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସ୍ବବାଚ୍ଛୁ ନିଛ କହଦେବା ଦେବେ ॥
 ଶୁଣ ହୋ ସୁମନ ତୁହି କୃତ୍ତି ଗୁଣ କାହିଁ ।
 ଦୃଷ୍ଟରେ ପଶିଲ ଦିନେ ଜଳେ ଯାଇ ହସ୍ତୀ ॥
 ଜାଣିଣ କୁମ୍ଭୀର ତହୁଁ ଅଲଲକ ବେଗେ ।
 ତତସ୍ପର୍ଶରେ ଧଇଲ ହସ୍ତୀପାଦ ଯୁଗେ ॥
 ଗର୍ଭର ଜଳକୁ ପୁଣି ଓଟାର ଘେନିଲ ।
 ସ୍ଥାନ ନ ପାଇଣ ହସ୍ତୀ ଆକୁଳ ହୋଇଲ ॥
 ମୃଣାଳ ଗୋଷାଏ ଗଜ ଥୋର ହସ୍ତେ ଟାଣି ।
 ଧଇଲକ ସେ ମୃଣାଳ ମେରୁକଳା ଜାଣି ॥
 ବଳେ ମହାବଳବନ୍ତ ଅଟେ ସେ କୁମ୍ଭୀର ।
 ଜଳରେ ଯେ ଶତଗୁଣ ବଳ ଅଟେ ତାର ॥
 ଆତଙ୍କରେ ମହାଗଜ ତାକେ ଆଶ୍ଚକର ।
 ସଙ୍କଟ ପଡ଼ିଲ ମୋତେ ରଖ ଚନ୍ଦ୍ରଧାର ॥
 ଶୁଣିକରି ନାରାୟଣ ଚକି ଦେଲେ ସେଷି ।
 ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀହର ପ୍ରାଣ ପକାଇବୁ ନାଶି ॥
 ରଥାଙ୍ଗକୁ ତଥାରିଣ ବେଗେ ଦେଲେ ସେଷି ।
 ରଖିଲୁଁ ରଖିଲୁଁ ତାକଦେଲେ ବ୍ରହ୍ମରାଣି ॥
 କମଳା ବୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଏହା ଅଟେ ମିଛ ।
 କାହାକୁ କେଉଁଠାବରେ ରଖିଲ କହୁଛ ॥
 ମୋର ଦାନ ପଡ଼ିଅଛି ଦେଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆତ ।
 ତେଣୁକରି ଏହା ମୋତେ କୁହୁ ଦାଶରଥ ॥
 ରଖିଲୁଁ ବୋଇଲେ ଆଜି ନବ ଦେବ ଛଡ଼ି ।
 ଦେଶ ଦେଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆତ ମୋର ଅଛି ପଡ଼ି ॥
 ଏତେବୋଲି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପଶା କାଠିକି ଧଇଲେ ।
 ପଶାରେ ହାରିଲୁ ଆଜି ଛଡ଼ିବି କି ଭଲେ ॥

ଶ୍ରୀହରି ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣି ଗୋ ସଙ୍ଗାତ ।
 ଏହିଠାରୁ ଅଟେ ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନର ପଥ ॥
 ଗଜରାଜକୁ କୁନ୍ଦାର ଗାଧିବାର କାଳେ ।
 ତେଣୁ ଗଜରାଜ ମୋତେ ତାଳିଲୁ ବିକଳେ ॥
 ରଖିଲୁ ବୋଲଣ କହୁ ଚକ୍ର ପେଟିଦେଲୁ ।
 ଗଜ ଉଦ୍ଧାର ଗ୍ରାହକୁ ପରାଣେ ମାଇଲୁ ॥
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେ ଦେଖିଲେ ମୁହିଁ ପ୍ରତେ ସିବ
 ଅସମ୍ଭବ କଥା କାହୁଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବି ॥
 ଶ୍ରୀହରି ବୋଇଲେ ଶୁଲ ଦେଖିଯିବ ତହିଁ ।
 ଏତେବୋଲି ଚତୁର୍ଥେ ଗରୁଡ଼ ଆରୋହ ॥
 ଗରୁଡ଼ ପୃଷ୍ଠରେ ବସି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବରାଜେ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ସାଗର ଖରେ ହୋଇଲେକ ବିଜେ ॥
 ଗଜ କୁନ୍ଦାର ଦୁହଙ୍କ ଅମରାଣ ଯହିଁ ।
 ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀପାଇଁ ॥
 ଦେଖିଲେ ରୁଧିରମୟ ହୋଇଅଛି ଜଳ ।
 ଅସାଧୁମ ହୋଇ ଗଜ ରହିଅଛି କୁଳ ॥
 ତାହାଦେଖି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇଲେ କାତର ।
 ଜିଜ୍ଞସତ ପାଦେ ନେଇ ଲଗାଇଲେ ଶିର ॥
 ବୋଇଲେ ମୁଁ ହୋଇକଲି ନ ଧରିବ ଦୋଷ ।
 ତୁମ୍ଭେ ମୋର ପଥରୁତ ଅଟ ପୀତବାସ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ମହାପ୍ରଭୁ ସବୁ କରିପାର ।
 ମୁଁ ଛର ସ୍ତ୍ରୀଜନମ ଦୋଷ ମୋ ନ ଧର ॥
 ଏତେ ଦୂର କଥା ପ୍ରଭୁ କେହ୍ନେହେଲ ଦୃଶ୍ୟ ।
 ଗଜଉଦ୍ଧାର ଗ୍ରାହକୁ ପ୍ରାଣେ କଲୁ ନାଶ ॥
 ଶୁଣି ନାରାୟଣ ତହୁଁ ପ୍ରିୟ ଭୁଜଧର ।
 ବୋଇଲେ ଉଠ ସୁନ୍ଦର ମୋର ପ୍ରାଣେଶ୍ଵର ॥
 ଘଟେ ପୁରୁଅଛି ମୁହିଁ ସଙ୍ଗାତୁଣୀ ।
 ଅତଙ୍କକାଳରେ ମୋତେ ଚନ୍ଦ୍ର ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ
 କର୍ଣ୍ଣରେ କହିଲ ପ୍ରାୟ ତାହା ମୁଁ ମଣିଲ ।
 ସେହୁକ୍ଷଣି ତା ବସନ୍ତି ବିନାଶି ଦିଅଇ ॥
 ଏହିକଥା ସତ୍ୟ ମୋର ଶୁଣ ପ୍ରାଣେଶ୍ଵର ।
 ତେଣୁକରି ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ନାମଟି ମୋହର ॥
 କେ କାହାକୁ ମାରେ କର୍ବ କାହାର ଶରଣ ।
 ଏ ସକଳ କଥାଯାକ ମୋହର ଭାଷା ॥
 ଆମ୍ଭେ ସିନା ମାର ପୁଣି ଆମ୍ଭେ ସିନା ତାର ।
 ଆମ୍ଭେ ବିନା ଆଜ୍ଞାରେ କେ କିପ କରିପାର ॥

ଶୁଣି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ତହୁଁ ହୋଇଲେ ସନ୍ତୋଷ ।
 ଗଜକୁ ଉଦ୍ଧରି ଦେଲେ କମଳା ବିଳାସ ॥
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ଦୁହେଁ ଗଗପୁଷ୍ପେ ବସି ।
 ବୈକୁଣ୍ଠ ଭୁବନେ ପୁଣି ବିଜେକଲେ ଆସି ॥
 ସେ ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣଙ୍କ ଚରଣେ ଶରଣ ।
 କହିଲ ମାଧବ କବି ରଣ ନାରାୟଣ ॥
 ଗଜରାଜର ମୋକ୍ଷଣ ଶୁଣନ୍ତି ଯେ ପ୍ରାଣୀ ।
 ବୈକୁଣ୍ଠରେ ଠାବ ତାକୁ ଦ୍ୟନ୍ତି ଚକ୍ରପାଣି ॥

ଅଜମିଳ ଉଦ୍ଧାର ଉପାଖ୍ୟାନ ଓ
 ବହୁଦୁତଙ୍କର ଯମଦୁତଙ୍କୁ
 ନାନାଦି ଉପଦେଶ ।

ଶୁଣି ସୁମନ ନନରେ ଅତି ତୋଷ ହୋଇ
 ଚରତନ ପାଦେ ପଡ଼ି ପୁଣି ପରୁରଇ ॥
 ଆଉ ନିଛି କହୁ ମୋତେ ଶ୍ରୀହରି ଚରିତ ।
 ତବ ମୁଖୁଁ ଶୁଣି ମୁହିଁ ହୋଇବି ପବିତ୍ର ॥
 ପାପିକୁ କେଉଁଠି ପ୍ରଭୁ ଅଛନ୍ତି ଉଦ୍ଧରି ।
 ଜାଣିଥିଲେ ସେହିକଥା କହିବ ବିପ୍ରୀର ॥
 କହୁଛନ୍ତି ଚରତନ ମନରାଜା ଶୁଣ ।
 ଅଜମିଳ ନାମେ ଏକ ଅଟଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
 ଜନ୍ମହୁଁ ମୁରୁଖ ସେହୁ ଜନ୍ମ ନ ଜାଣଇ ।
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ସେହୁ ଧନ ସଞ୍ଚୁଥାଇ ॥
 ତାଠାରୁ ବେପାର କେହି ସଂସାରରେ ନାହିଁ ।
 ମାଛ ମାଉଁସ ବିକଇ ମୁଣ୍ଡେ ବୋହୁ ~~ବୋହୁ~~ ॥
 ଯାବତ ପଦାର୍ଥ ମାନ ଠୁଳ କରିଥାଇ ।
 ଦର ବୁଝି ହେଲେ ସେହି ପଦାର୍ଥ ବିକଇ ॥
 ଯେଉଁଠାରେ ଚଢ଼ାହୁଏ ସେଉଁ ପଦାର୍ଥର ।
 ବଳଦେ ଲଢ଼ାଇ ନେଇ ବିକେ ସେଠାବର ॥
 ଦେବା ଦୟାପଦ ତାର ଦୁଦୟରେ ନାହିଁ ।
 ନ ଶାଇ ନ ପିଇ ସେହୁ ଧନ ସଞ୍ଚୁଥାଇ ॥
 ବିରୁରଇ ମୋ ସମାନେ ନାହିଁ ଧନବନ୍ତ ।
 ଶୋକିଲେ ନ ଥିବ ଜଣେ କେହି ଏ ଜଗତ ॥
 ଭରିଯାର ନାମ ତାର ଅଟେ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତି ।
 ଏକଇ ଭରିଯା ତାର ଏକଇ ଦୁହିତୀ ॥
 ଏକଗୋଟି ପୁତ୍ର ପୁଣି ନାମ ନାରାୟଣ ।
 ବହୁତ ଅନ୍ୟାୟ କରି ବଞ୍ଚିଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥

ତାହାଠାରୁ ମହାପାତୀ ଯସାରରେ ନାହିଁ ।
 ଦିନେ ସେହୁ ଗମ ଗମ ତୁଣ୍ଡେ ନ ବୋଲଇ ॥
 ଏମନ୍ତ ସହାୟକ ତହୁଁ କେତେକାଳ ଗଲ ।
 କାହିଁକି ସମୟ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ॥
 ପାପପାଶେ ଯମଦୂତ ହେଲେ ପରବେଶ ।
 ଦେଖିଣ ଅଜମିଳକୁ କରନ୍ତି ସେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ॥
 କେ ବୋଲଇ ମାର ମାର କେ ବୋଲଇ ବାନ୍ଧି
 କେହ ବୋଲେ ରକ୍ଷୁ ନେଇ ପାଦ ପାଣି ଛନ୍ଦ ॥
 କେ ବୋଲଇ ବେତନ ତାକୁ ଆଶ ରେ ଉଚ୍ଛୁଡ଼ି
 କେହ ପୁଣି ଉର୍ଥାଇଛୁ ଧରି କୁହା ବାଡ଼ି ॥
 କେ ଆଖି ତରୁଟକରି ଜିହ୍ଵାକୁ କାମୋଡ଼ି ।
 ବୋଲଇ ଏହାର ତସୁ ବେତନ ପକା ତାଡ଼ି ॥
 କେହ ବୋଲଇ ଏହାକୁ ନ ରଖିବା ଦଣ୍ଡେ ।
 ବାନ୍ଧି ପମାଦ ନର୍କରେ ପକାଇବା ରୁଣ୍ଡେ ॥
 ପୁର ପାପ ସମସ୍ତ ତାର ପାଶେ ଯାଇ ।
 ଶୁରପାଶରେ ବେଡ଼ିଲେ ମୁଣିମନ୍ତ ହୋଇ ॥
 ଶ୍ଵାନ ଶୁଗାଳ ବାୟୁସ ଗୁପ୍ତରୁପ ଧରି ।
 ଘେରିଲେ ପାଶେ ତାହାର ଏହରୁପ କରି ॥
 କେହ ଦନ୍ତ ମାରେ କେହ ଅଶ୍ଵରେ କାମୁଡ଼େ ।
 କେହ ପାଦକୁ କାମୋଡ଼ି ଦେହକୁ ଘୋଷାଡ଼େ ॥
 ତାହା ଦେଖିଣ ବଳିଲ ହୋଇଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ପୁତ୍ରକୁ ତାଳିଲ ତାର ରଣ ନାଶୟଣ ॥
 ଏତେ ବୋଲଣ ତାହାର ପ୍ରାଣଗଲ ଛୁଡ଼ି ।
 କରୁଣେ ଯମଦୂତେ ସୁସ୍ଥପିଣ୍ଡ କାଢ଼ି ॥
 ଚର୍ମ ରକ୍ତରେ ଭିଡ଼ିଲେ ତାର ପାଦପାଣି ।
 କେ ମାରେ ବନ୍ଧା ଶୋଇତା କେମାରେ କହୁଣି
 ପାପିଠାରେ ଦୟାପଦ ଏକାବେଳେ ଛୁଡ଼ି ।
 ଗୁଲ ନ ପାରିଲେ ତାକୁ ନିଅନ୍ତି ଘୋଷାଡ଼ି ॥
 ଏହରୁପେ ନେଉଛନ୍ତି ନାନାକଷ୍ଟ ଦେଇ ।
 ତା ଜାଣିଲେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଦେବ ଛବିତ୍ରାୟ ॥
 ତତକ୍ଷଣେ ବିଷ୍ଣୁଦୂତ ତକାଇଲେ ପାଶ ।
 ବୋଇଲେ ମୋର ଭକ୍ତକୁ ବେତନ ଘେନିଆପ
 ମରିବାର ବେଳେ ସେହୁ ଧରେ ମୋର ନାମ ।
 ତାହାଠାରେ ଅଧିକାର ନିର୍ଦ୍ଦା କରେ ଯମ ॥
 ଯମଦୂତମାନେ ତାକୁ କୋପଭର ହୋଇ ।
 ପ୍ରେତପିଣ୍ଡ ନେଉଛନ୍ତି ତାର ଘୋଷଡ଼ାଇ ॥

ରଥ ଘେନି ତୁମ୍ଭମାନେ ତଳ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ।
 ମାର ସେ ଯମଦୂତକୁ ଉପୋଧ ନ କରି ॥
 ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ଗଲେ ବିଷ୍ଣୁଦୂତ ।
 ବାଟରେ ଭେଟିଲେ ଯମଦୂତଙ୍କ ସହିତ ॥
 ତାହାଙ୍କୁ ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୂତ ।
 ଛୁଡ଼ି ଛୁଡ଼ି ଏହାକୁ ଏ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଭକତ ॥
 ଯମଦୂତେ ବୋଇଲେ ଏ ଅତି ମହାପାତୀ ।
 ଏହାର ପାପ କେହୁ କି କହିବ ସଂସେସି ॥
 ଏହାର ପରାୟଣ ପାପୀ ନ ମିଳିବ ଜଣେ ।
 ନ ଜାଣି ନିପାନ୍ତି କୋପକର ବିଷ୍ଣୁଗଣେ ॥
 ଏହାକୁ ନେବ ଯଦପି ବଳକୁଣ୍ଡରୁ ।
 ଯମ କରିବ କାଠାରେ ଆଉ ଅଧିକାର ॥
 ବିଷ୍ଣୁଦୂତେ ବୋଇଲେ ଏ ମରଣରକାଳେ ।
 କି ତାଳିଲ ନ ଶୁଭିଲ ତୁମ୍ଭ କର୍ଣ୍ଣବିଳେ ॥
 ଯମଦୂତ ବୋଇଲେ ଏ ଆତ୍ମର ଭୟାବ୍ୟ ।
 ଯୁଦ୍ଧକୁ ତାଳିଲ ତାର ରଣ ନାଶୟଣ ॥
 ଏତେ ବୋଲି ତା ପିଣ୍ଡରୁ ପ୍ରାଣଗଲ ଛୁଡ଼ି ।
 ତକ୍ଷଣେ ବାନ୍ଧିଲୁ ଆତ୍ମେ ଚର୍ମରକ୍ତୁ ଭିଡ଼ି ॥
 ମହା ପାପୀ ବୋଲି ଆତ୍ମେ ଦେଉଅଛୁ ଦଣ୍ଡ ।
 ଏଥକୁ କାହିଁକି ତୁମ୍ଭେ ହେଉଛୁ ପ୍ରବଣ ॥
 ବିଷ୍ଣୁଦୂତେ ବୋଇଲେ ରେ ଯମଦୂତେ ଶୁଣ
 ଯେତେବେଳେରେ ବୋଇଲ ଏହୁ ନାଶୟଣ ॥
 ସେକ୍ଷଣି ତାର ସକଳ ପାପସମ୍ପ ଗଲ ।
 ତେଣୁ ବଳକୁଣ୍ଡରୁ ପୋଷ୍ୟ ଏ ହୋଇଲ ॥
 ଆଜହୁଁ ଆତ୍ମର କଥା ତୁମ୍ଭମାନେ ଶୁଣ ।
 ପ୍ରାଣ ଗଲବେଳେ ବୋଲେ ଯେବେ ନାଶୟଣ ॥
 ଏକାଧରେ ବୋଲି ଯେବେ ଛୁଡ଼ିଯିବ ପ୍ରାଣ ।
 ତାର ପାଶକୁ ନ ଯିବ ତୁମ୍ଭେ ଯମଗଣ ॥
 ଆତ୍ମେ ନେବୁ ଏଥେ ତୁମ୍ଭ ଅଧିକାର ନାହିଁ ।
 ଏତେ ବୋଲି ବିଷ୍ଣୁଗଣେ ତାଙ୍କ ଆଗେ କହୁ ॥
 ସାବଧାନ ହୋଇ ପୁଣି ଶୁଣି ଯମଗଣ ।
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ନାଶଧାର ଆଜ୍ଞା ପରମାଣ ॥
 ପରଧନ ପରପ୍ରେସ୍ତାବାର ଲେଉ ନାହିଁ ।
 ପରପ୍ରତି ମନ କ୍ଳେମ ଯେହୁ ନିଜର ॥
 ଯେଉଁଲେକ ଦୁରିତର ଦର୍ଶନ କରନ୍ତି ।
 ନିତି ଜଳ ଦେଇ ଯେହୁ ଭୁଲଣୀ ସେବନ୍ତି ॥

ଅତଥ୍ଵକ ଆରାଧନା କରେ ଯେଉଁଜନ ।
 ବସୁକଥା ଶୁଣି ଫାର ଅନନ୍ତ ମନ ॥
 ସେ ଜନ ନିତି ନିର୍ମାଳ୍ୟ ସେବନ କରଇ ।
 ଭୁଲପୀ ଭଲକ ଯେହୁ ଲଲିତେ ଲେଖଇ ॥
 ଅତ୍ୟନ୍ତରେ ମହାପାତୀ ଯେବେ ହୋଇଥିବ ।
 ବସୁଙ୍କର ନାମ ଶୁଣି ପ୍ରାଣ ବିସର୍ଜିବ ॥
 ସେହୁ ଲୋକମାନଙ୍କର ନ ଯିବୁ ତୁ ପାଶ ।
 ଏ ସତେ ଅନ୍ତ ଜାଣ ଦିଶୁଙ୍କ ସେବକ ॥
 ଏହି ବରଦ୍ରୁ କହନ ବରକୁଣ୍ଡପୁରେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହୁଥିଲେ ଯେ କମଳା ଆଗରେ ॥
 ଆମ୍ଭମାନେ ପାରୁଣରେ ଶୁଣିଅଛୁ ଯାହା ।
 ତୁମ୍ଭ ଆଗରେ ଫେଡଣ କହିଦେଲୁଁ ତାହା ॥
 ଶୁଣି କରି ଯମଗଣ କରନ୍ତି ଭୟର ।
 ଆଉ କେଉଁଠି କରିବୁଁ ଯାଇ ଅଧିକାର ॥
 ଦିଶୁଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଯମଦୂତ ।
 କମଳା ପରୁର ଥିଲେ ତହିଁର ତଦନ୍ତ ॥
 ତାହା ମଧ୍ୟ ଗୁହ୍ୟକ୍ଷଣ କହିବା ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ଯେତେ କଥା କହିଥିଲେ ଦେଖ କମଳାଙ୍କୁ ॥
 କମଳା ବୋଇଲେ ଶୁଣ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ ।
 ଏମନ୍ତ ଲୋକକୁ ଆଣ ବୈକୁଣ୍ଠ ଭବନ ॥
 ଯମ ଅଧିକାର ଆଉ କେଉଁଠି ରହିବ ।
 ସେ କଥା ଫକ୍ତେସି ମତେ କହିଦିଅ ଦେବ ॥
 ତୁମ୍ଭର ଯେ ଏହିବାକ୍ୟ ନିରାଧାର ବାଣୀ ।
 ପାପୀମାନେ ତରପିବେ ଏହିକଥା ଶୁଣି ॥
 ଶ୍ରୀହରି ବୋଇଲେ ତେବେ ଶୁଣ ପ୍ରାଣପ୍ରିୟ ।
 ଠିକ ଠିକ କରି ତୋତେ କହିବୁଁ କଥାଏ ॥
 ଯେବଣ ଜନ ନିରତେ ପର ଜୀବ ମାର ।
 ଆତ୍ମାକୁ ପୋଷଇ ଫଳୁ ବିଫଳୁଦ କର ॥
 ପରଦିନ ପରଦାରେ ଯେ ଜନ ଲମ୍ପଟୀ ।
 ଯେଉଁଜନ ସବୁକାଳେ ହୁଅଇ କପଟୀ ॥
 ବସୁର ତରତ ଯହିଁ କଥା ହେଉଥାଇ ।
 ତାହା ବୁଝାଇଣ ଯେହୁ ଆନ କଥା କହ ॥
 ପର ପ୍ରତି ଯେଉଁମାନେ ହିଂସାଭବ ଘେନି ।
 ପଶୁଙ୍କପ୍ରାୟ କର୍ମନ୍ତ ଦବସ ରଜନୀ ॥
 ରାମ ନାରାୟଣ ଯେହୁ ନ ବୋଲନ୍ତି ତୁଣ୍ଡେ ।
 ହୁଥାରେ କାଳ କଟାନ୍ତି ଯେବଣ ପାଷାଣ୍ଡେ ॥

ଆସେ ନ ଦେଇ ପରକୁ ଯେହୁ ମନାକରେ ।
 ଆହାର ଦେଇ ଜନ୍ତୁକୁ ଯେଉଁ ନର ମାରେ ॥
 ଦୃଷାର୍ଥରେ ଗୋରୁ ଯେବେ ପିତୃଧିବେ ପାଣି ।
 ତାହାଙ୍କୁ ଘରଢାଉଣ ଦିଏ ଯେଉଁ ପାଣି ॥
 ବାଟେ ଥିବା ଗଛମାନ ଯେହୁ କରେ ନାଶ ।
 ସାଧୁଜନଙ୍କୁ ଦେଖି ଯେ କରେ ଉପହାସ ॥
 ଅଳ୍ପ ସଙ୍ଗତରେ ବସ ଦିଏ ଯେଉଁଜନ ।
 ବୁଦ୍ଧ ପୋଡ଼ିଦ୍ୟନ୍ତ ଯେହୁ ଗୁଞ୍ଜି ହୁତାଶନ ॥
 ପୁରୁଣ ଶୁଣି ଯେ ଜନ କରେ ଉପହାସ ।
 ଏକାଦଶୀ ଦିନ ଯେହୁ ଅଳ୍ପ କରେ ଗ୍ରାସ ॥
 ଅପମାନ କରେ ଯେହୁ କ୍ରାନ୍ତଶିଖୁ ଦେଖି ।
 ନମସ୍କାର ନ କରଇ ଆସନ ଉପସି ॥
 ଦାନ ଦେଇ ଲୋଭକର ପୁଣି ସେ ହରନ୍ତି ।
 କଥାବା ସଭାରେ ପକ୍ଷ ହୋଇଣ କହନ୍ତି ॥
 ପରଧର୍ମ କାର୍ତ୍ତିମାନ ଯେ କରେ ବିନାଶ ।
 ସାଧୁଜନଙ୍କୁ ଦେଖିଣ କରନ୍ତି ନିରାଶ ॥
 ଆପଣା ବଢ଼ିମା ଆସେ ଯେହୁ କହୁଥାଇ ।
 ରାଜପଥେ ଯେଉଁଲୋକ ଖାତ ଖୋଳୁଥାଇ ॥
 ଖରୁଆ ବୁଲିବେ ଯେହୁ ପରେ ଲରେ ନାଶ ।
 ଶିବ ଦର୍ଶନେ ଆମିଷ ଯେହୁ କରେ ଗ୍ରାସ ॥
 ଜଳରେ ଭଲଗ୍ନ ହୋଇ ଯେ ଜନ ପଶଇ ।
 ଜଳଦାତେ ବସି ସେହୁ ଜନ୍ତୁ ବିନାଶଇ ॥
 କୁସ୍ତିତ କର୍ମରେ ଯେହୁ ବର୍ଧି ଥାଇ ଦିନ ।
 ଭେଷି ଲୋକ ମାଗିଲେ ଯେ ନ ଦିଅଇ ଅଳ୍ପ ॥
 ପୋଷିବାର ଜନ୍ତୁକୁ ଯେ କରଇ ବିନାଶ ।
 ବାଟରେ କଣ୍ଟା ପକାଏ ଯେବଣ ପୁରୁଷ ॥
 ଶ୍ରୀମତୀ ପ୍ରସାଦ ଯେହୁ ଧରି ନିଜ କରେ ।
 ଦୋଷ ଆଉଁ ଆଉଁ ତାର ଯେ ନିୟମ କରେ ॥
 ଆଶା ଦେଇଣ ଯେ ଜନ କରଇ ନିରାଶ ।
 ପିତୃଶ୍ରାଦ ଦିନ ଯେହୁ ଲଜ୍ଜେ ରତରସ ॥
 ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କର ହରେ ଯେହୁ ବିଭୁ ।
 ମାତା ପିତା ଶୁଦ୍ଧ ଯେହୁ ପରେ କରେ ହିତ ॥
 ମାତା ପିତା ଗୁରୁଙ୍କୁ ଯେ କରଇ ନିରାଶ ।
 ନ ଦେଇ ବଚନେ ଯେହୁ କରଇ ବିରସ ॥
 କୃଷ୍ଣରସ ଶୁଦ୍ଧ ଯେହୁ ପଶାୟତ ଖେଳି ॥
 ମୁଖରେ ନ ବୋଲଇ ଯେ ରାମ ବନ ମାଳୀ ॥

ବିନା କାରଣରେ ସେହୁ ପାଉଥାଏ ଦୁଃଖ ।
 ହରି କଥା ଶୁଣି ସେହୁ ହୁଅଇ ବିମୁକ୍ତ ॥
 ଭରପା ମୁଖରୁ ସେହୁ ମନ୍ତ୍ର କଥା ଶୁଣି ।
 ନାନା ବିନାକୁ ଦଣ୍ଡର ପ୍ରକୃତ ନ ଜାଣି ॥
 ସେ ଯାହାକୁ ଅଳବସ୍ତ୍ର ଦେଇକରି ପୋଷେ ।
 ସେ ସେବେ ନାଶ ପାଉଁଇ ରଜନୀ ଦିବସେ ॥
 ବିଶ୍ୱାସ ଦେଖାଇ ସେହୁ ପରଧନ ନେଇ ।
 ମାଗିଗଲେ ତାହାକୁ ସେ ମାର ଘଉଡ଼ାଇ ॥
 ବହୁତ ଗୋଧନ ସେହୁ ରଖେ ଠୁଲ କରି ।
 ମରି ହଜି ଗଲେ ପୁଣି ସଙ୍ଗୋଳ ନ ପାରି ॥
 ବ୍ୟାଧିମନ୍ତ ହୋଇଣ ଯେ ମରିଯାନ୍ତି ଦୁଃଖେ ।
 ତାଙ୍କୁ ନ ଦେଖଇ ସେହୁ ଆସିଥାଉ ପୁଣେ ॥
 ନ ଥିବା ଲୋକର ସେହୁ ସାଧୁ ହୋଇଥାଇ ।
 ସାନ ମାଣେ ଦେଇ ବଡ଼ ମାଣରେ ନିଅଇ ॥
 ନ ଦେଇ ଲେଖିଆନ୍ତି ଭୁରୁଡ଼ାଇ ଦେଇ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦଶନାରେ ଆନ ଗନ୍ତ ନାହିଁ ॥
 ଏହି ପରକାରେ ଆଉ ଅଛଇ ବହୁତ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଯମଦୂତ ॥
 ଏମନ୍ତ ଲୋକର ହାଦେ ପ୍ରାଣ ଯିବାବେଳେ ।
 ରାମ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମ ବୋଲେ ଏକାବେଳେ ॥
 ସକଳ ପାତକ ତାର ଅଙ୍ଗୁଳ ହୁଏ ନାଶ ।
 ତେଣୁ ସେହୁ ହୁଏ ପୁଣି ବିଶ୍ୱଙ୍କର ଦାସ ॥
 ସେକ୍ଷଣି ଦୃଶ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ତାକୁ ବନମାଳି ।
 ସେଥିପାଇଁକି ସେ ଲୋକ ରାମ ପାରେ ବୋଲି ॥
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି ସେ ନର ନ ଧରବ ତୁମ୍ଭେ ।
 ସେ ନିଶ୍ଚୟ କାରଣ କେବି ତୁମ୍ଭ କାଳଦଣ୍ଡେ ॥
 ତାହାକୁ ବିବିଧଦଣ୍ଡ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଦେବ ।
 ବାନ୍ଧିନଇ ନିର୍ଦ୍ଦଶ୍ୟ ମଧ୍ୟେ ପଳାଇବ ॥
 ଦୋଷୀ ଦୋଷକୁ ବିଚାର ଏବେ କାର୍ଯ୍ୟକର ।
 ପୂର୍ବ ପୁଣ୍ୟଥିଲେ ସେହୁ ପାଇବ ଉଦ୍ଧାର ॥
 ଏହିରୂପେ କମଳାଙ୍କୁ ହରି ଥିଲେ କହି ।
 ଆମ୍ଭେମାନେ ଶୁଣିଅଛୁ ପାରୁଣରେ ଥାଇ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଜନ୍ମପତିକ ହୋ ଏହା କହ ଯାଇ ।
 ଶୁଣିଲେ କିଏ ବୋଲିବ ଶୁଣିବଟି ତହିଁ ॥
 ଏହା ଶୁଣି ଯମଦୂତେ ଯମପୁରେ ଗଲେ ।
 ନାଶକର ପାଶେ ସବୁ ବୁଝନ୍ତି କହଲେ ॥

ତାହା ଶୁଣି ଯମରାଜା ହେଲା ତୋଷଣେ ।
 ଦୂତଙ୍କୁ ବୋଲଇ ଏହା ଅଟଇ ଯଥାର୍ଥ ॥
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କହିଲେ ଯାହା ବିଶ୍ୱ ଦୂତଗଣ ।
 ଏହିକଥା ନିରାଧାର ଅଟଇ ପ୍ରମାଣ ॥
 ଏହି କଥାକୁ ବିଚାର ଏବେ କାର୍ଯ୍ୟ କର ।
 ନୋହିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଦଣ୍ଡିବେ ମୋତେ ଚହଇ ॥
 ଭୂତ୍ୟ ଦୋଷରେ ସାମନ୍ତ ହୁଏ ଦୋଷକାରୀ ।
 ଏଣୁକରି କାର୍ଯ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ କରିବ ବିଚାର ॥
 ମୋହର ପ୍ରାୟ ଅନେକ ଜଣ ନାଶକର ।
 ହରିଠାରୁ ପାଆନ୍ତି ମୋର ଅଧିକାର ॥
 ଅଳସ ଦିନରେ ପୁଣି ଶୁଦ୍ଧିଯାଏ ଫଣ ।
 ମହମା ସାଗର ସେହୁ ପ୍ରଭୁ ନାରାୟଣ ॥
 ଏହି ଚଉଦ ଭୁବନୁ ଆଦି ଚରାଚର ।
 ଶ୍ରୀବର ଜଙ୍ଗମ ପୁଣି ମେଘନା ସାଗର ॥
 ବ୍ରହ୍ମା ଶିବମୂଳେ ଛନ୍ତି ଯେତେ ସୁରମୁନି ।
 ଲୀଳା କୌତୁକ କରନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ॥
 ଥୋକାଏକ ଦିନ ପୁଣି କଉତୁକ କରି ।
 ପୁନରପି ତାହାଙ୍କର ଗର୍ଭରେ ଫୁଲେ ॥
 ସେହି ନିରାକାର ସ୍ୱାମୀ ଥାନ୍ତି ସଙ୍ଗ ହୋଇ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ତହିଁ କେତେଦିନ ଯାଇ ॥
 ପୁଣି ସେବେଳେ ଲୀଳାକୁ ହୁଏ ତାଙ୍କ ଚିତ୍ତ ।
 ଚତୁର୍ଥେ ଶରୀରକୁ କରନ୍ତି ସେ ଯାତ ॥
 ସେ ଯାହାର ଅନୁରୂପେ ଦ୍ୟନ୍ତି ଅଧିକାର ।
 ତତ୍ତ୍ୱେ ଧରଣୀ ପୁଣି ଦିଶଇ ସୁନ୍ଦର ॥
 ନାରାୟଣଙ୍କର ନେତ୍ର ପଲକ ବାରତା ।
 ନ ଜାଣନ୍ତି ଶିବ ଆଉ ନ ଜାଣନ୍ତି ଧାତା ॥
 ସମସ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡପାକ ଯାହା ରୋମମୂଳେ ।
 ସେବା କରି ରହିଛନ୍ତି ଶ୍ରୀପାଦ କମଳେ ॥
 ଏମନ୍ତ ମହମା ମାନ ଯାର ଅଟେ ପୁଣି ।
 ମୋହର ପରାୟେ ଯମ କେତେ ଗଲେ ଜାଣି ॥
 କୋଟି କୋଟି ସ୍ୱର୍ଗ ଆଉ ଅଛି ଏହିମତେ ।
 ବିଶ୍ୱଙ୍କର ଲୀଳା ସିନା ଅଟଇ ଜଗତେ ॥
 ଶୁଣିଣ ସେ ଯମଗଣେ ମହାଦ୍ରାସ ପାଇ ।
 ପାଦରେ ପଡ଼ି ଉଠିଲେ ଶିରେ କର ଦେଇ ॥
 ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭର ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ ଥୁ ॥
 ସେ ଆଜ୍ଞା କରିବ ପ୍ରଭୁ ସେ ଆଜ୍ଞା କରିବୁ ॥

ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ରହଲେ ତହୁଁ ସମଗଣ ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣି ହେ ମନ ପୂଜାଣ ॥
 ଯହୁଁ ଏହି ସମଗଣ ସେଠାରୁ ଚଳିଲେ ।
 ଅଜାମିଳକୁ ଘେନିଣ ବନ୍ଧୁ ଦୁତେ ଗଲେ ॥
 ବୈକୁଣ୍ଠସୁରରେ ଯାଇ ହେଲେ ପରବେଶ ।
 ଦେଖିଣ ତାହାକୁ ଦୟା କଲେ ପୀତବାସ ॥
 ଅଜାମିଳ ଦେଖିକରି ପ୍ରଭୁ ପଦ୍ମମୁଖ ।
 ତସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଶକ୍ତିଲ ସେହୁ ତାର ସର୍ବ ଦୁଃଖ ॥
 ଚରଣ ତଳରେ ପଡ଼ି କହଇ ବଚନ ।
 ଦ୍ରାହ ଦ୍ରାହ ଆହେ ପ୍ରଭୁ ପତିତ ତାରଣ ॥
 ମୋ ତହୁଁ ଦୁର୍ଜନ ଆଉ ପାପି ମୂର୍ଖପଣେ ।
 ଶୋକିଲେ ନ ଥିବେ କେହି ସଂସାରରେ ଜଣେ
 ଅତିଅନ୍ତ ପାପୀ ମୁହଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ଜନ ।
 ଧନଲେଭେ ହରାଇଲ ମୋର ସଦ୍‌ଜ୍ଞାନ ॥
 ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣକୁ ନ ଶୁଣିଲ କର୍ଣ୍ଣ ।
 ଅଧର୍ମ ଆଚରଣରେ କଟାଇଲ ଦିନ ॥
 ଜନ୍ମହେଲେ ମୃତ୍ୟୁ ତାର ଅଟଇ ନିଦାନ ।
 ଏହାକୁ ମୁଁ ନ ଜାଣିଲି ମୋର ମୁତପଣ ॥
 ଲୋଭ ମୋହ ହୋଧ ହଂସା ଏହି କାମ ଚାରି ।
 ପରଶ ପ୍ରକୃତ ପାର୍ଥମନ ଆଦି କର ॥
 ତେଣୁକରି ତୁମ୍ଭନାମ ପାଶୋରିଲି ଜାଳେ ।
 ନିର୍ଭୟେ ବୁଝିଲି ଏହି ତୁମ୍ଭ ମାୟା ଜଟଳ ॥
 ପୁତ୍ର ଧନ ଭରପାରେ ଦେଇଥାଇ ଧାନ ।
 ଯେତେ ଅର୍ଜିଲେ ସନ୍ତୋଷ କେତେ ନୁହେଁ ମନ
 ପୁଣି ବାଞ୍ଛା କରୁଥାଏ ଆହୁରି ଆହୁରି ।
 ମୁଖେ ଦିନେ ନ ବୋଇଲି ରାମକୃଷ୍ଣ ହରି ॥
 ବହୁଧନ ଅର୍ଜି ମୁହଁ ରଖି ଠୁଳକରି ।
 ବୋଇଲି ଖାଇବେ ମୋର ପୁତ୍ର ଆଉ ନାହିଁ ॥
 ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରୀତ୍ୟର୍ଥେ ନ କଲି କିଛି ଦାନ ପୁଣ୍ୟ ।
 ବିରୁଦ୍ଧ ବ୍ୟୟ କଲେ ସରପିବ ଧନ ॥
 ଏମନ୍ତ କରିଣ ମୁହଁ କାଳ କଟାଇଲ ।
 ଆୟୁଶେଷ ହୋଇବାରୁ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଲଭିଲି ॥
 ଯେବେ ପୁତ୍ରକୁ ପିତା ସ୍ନେହେଥାଏ ପାଳି ।
 ସେ ପୁତ୍ର ମୁଣ୍ଡେ ନେଇଣ ଅଗ୍ନି ଦିଏ ଜାଳି ॥
 ଭରପା ହାଣ୍ଡିତକୁ ଘରୁ ଦିଏ କାଢ଼ି ।
 ଲୋକାଚାର ମତେ ସେହୁ ହୁଏ ଛେଚକୋଡ଼ି ॥

କ୍ଷତି କୁହୁ ମୁଦା ସବେ ଏକତ୍ର ହୁଅନ୍ତି ।
 ଶୁଣାନ ତୁମ୍ଭରେ ଶବ ନେଇ ପୋଦେଇ ॥
 ସ୍ବାହାନ ଶତ୍ରୁତ ହୋଇ ତହୁଁ ଘରେ ଆସି ।
 ଶୀତଳ ଶାଆନ୍ତ ସବେ ଏକତ୍ରରେ ରବି ॥
 ଦଶଦିନ ଶ୍ରୋତ୍ରକର୍ମ ଏକାଦଶେ ହାଣ୍ଡି ।
 ଦ୍ଵାଦଶରେ ମାଛ ଭାତ ବସି ଖାଏ ଗୁଣୀ ॥
 ଏତେକେ ସକଳ କଥା ତାର ସରଗଲ ।
 ଲୋକେ ପୁଛିଲେ ପୁତ୍ରକୁ ବୋଲେ ବାପା ମଲ୍ଲ ॥
 ନୟନରେ ଦେଖି ପୁଣି ଅନୁଭବ କରି ।
 ସେହୁକ୍ଷଣି ସେ କଥାକୁ ଦିଅନ୍ତି ପାଶୋରି ॥
 ମଲ୍ଲଲୋକକୁ ନିଅନ୍ତି ଧରି ସମଗଣ ।
 ଯେତେ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି ତା କେ କରେ ପ୍ରମାଣ ॥
 ତେତେବେଳେ ସେହି ସୁତ ବିତ୍ତ ଦାଗ ଭାତ ।
 ସେଠାରେ ରଖିତ କେହି ନୁହେଁ ସାମରଥ ॥
 ସେହି ସକାଶୁ ଛମୁରେ ଜଗାଉଛୁ ମୁହଁ ।
 ଜନ୍ମହେଲେ ଲୋଭ ମୋହ ଅବଶ୍ୟ ଲଗଇ ॥
 ଏଡ଼େବଡ଼ ପାପୀ ମତେ ଆଣିଲି ଭଜିବି ।
 ନୋହିବି ମୁଁ ଜନ୍ମମୃତ୍ୟୁ ଅବା ଦେହଧାରୀ ॥
 ସବ ଦା ତୁମ୍ଭ ଚରଣେ କରୁଥିବି ସେବା ।
 ଭେ ଜଗତ ନାଥ ମୋତେ ଏହି କୃପାହେବା ॥
 ଜନ୍ମମରଣକୁ ଏବେ ମୋର ବଡ଼ ତର ।
 ଆଶୁ ନାଶପୁଣ୍ୟ ମତେ ଏମନ୍ତ ନ କର ॥
 ହସି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ବିସ୍ତବର ଶୁଣ ।
 ସଂସାର ସାଗର ଏ ଯେ ଆମ୍ଭର ଭିଆଣ ॥
 ଜନ୍ମହୋଇ ଏଥେ ଯେବେ ନ ମରବେ ନର ।
 କେମନ୍ତେ ଚଳିବ ତେବେ ସଂସାର ବେଭର ॥
 କର୍ମଭିମି ସିନା ସେହୁ ଅଟେ ମଧ୍ୟପୁର ।
 ସକଳ ଜନ୍ମରୁ ନର ଜନ୍ମ ଅଟେ ସାର ॥
 ଏ ସଂସାରେ ବେଦ ବିଦ୍ୟା ସକଳ ବିଧାନ ।
 ମୁକ୍ତି ଗତି ସିନା କର୍ମେ ଲଭିଥାନ୍ତି ଜନ ॥
 କେବଣ କର୍ମ କରଲେ ନିର୍ଜଗତ ପାଇ ।
 କେବଣ କର୍ମ କରଲେ ମୁକତି ଲଭଇ ॥
 କେବଣ କର୍ମେ ସଂସାରୁ ହୋଇଯାଏ ପାର ।
 କେବଣ କର୍ମ କରଲେ ବସେ ସ୍ଵର୍ଗପୁର ॥
 କେବଣ କର୍ମ କରଲେ ଭେଦେ ଆସି ମୋତେ
 ଏହିକଥାକୁ ସଂକ୍ଷେପି କହୁଦେବା ତୋଷତ ॥

ସାବଧାନ ହୋଇ ଏବେ ଶୁଣ ବିପ୍ର ଭୁବ ।
 କବିଦ୍ବକାର ଜନଙ୍କ ଦୃଢ଼େ ଥାଏ ମୁହଁ ॥
 ସେ ଯେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ର ବାନ୍ଧବ ତାହା ଦୃଢ଼େ ଧର ।
 ଯାହା ପଢ଼ି ପୁଣି ଆସ ବଇକୁଣ୍ଠ ପୁର ॥
 ସେକଥା ଶୁଣି ଅଧର୍ମ ପଥକୁ ନ ଯିବ ।
 ସମାରେ ଥାଇ କର୍ମକୁ କେତେ ନ ଛାଡ଼ିବ ॥
 ସକଳ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ଥିବ ଦୟା ମନ ।
 ପୁଣି ମୋର ପଦପାଦେ ଦେଇଥିବ ଧ୍ୟାନ ॥
 ଏ ମୋହର ନାମ କିତେ ମୁଖରେ ପ୍ରକାଶି ।
 ଆଶୁ ନ ବୋଇଲେ ଦୃଢ଼ ପଦେ ଥିବ ଘୋଷି ॥
 ଦେବା ଦୟାପଦ ସଦା ଦୃଢ଼ମୁରେ ଥିବ ।
 ତେବେ ସେ ଭବଜଳରୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ଚରିବ ॥
 ଆଉ କେତେହେଁ ତାହାକୁ ନ ଲାଗିବ ତାପ ।
 ସକଳ ଦଳେ ଯେସନେ ନ ଲାଗଇ ଆପ ॥
 ପଦ ସବଦା ପାଣିରେ କରଇ ବସତି ।
 ପୁଣି ସେ ପାଣିରୁ ତାର ହେଲ ଉତପତ୍ତି ॥
 ତଥାତ ତାହାଦଳରେ ନ ଲାଗଇ ମାର ।
 ତେମନ୍ତ ପ୍ରକାର ଦେଖ ଏ ଭବସାଗର ॥
 ମୋପାଦେ ଯେ ଆଶ୍ରୟରେ ନାହିଁ ଭବ ମାୟା
 ସବ ଦାରେ ଶୁଚିମନ୍ତ ଅଟେ ତାର କାୟା ॥
 ଏମନ୍ତ ନୋହଲେ ନାହିଁ ତାର ଭବ ପାର ।
 ନିଶ୍ଚୟ ସମଦଣ୍ଡରେ ପଡ଼େ ସେହି ନର ॥
 ଏହି ପ୍ରକାରେ ବିପ୍ରକୁ କହି ନାରାୟଣ ।
 ବଇକୁଣ୍ଠପୁରେ ନେଇ ତାକୁ ଦେଲେ ସ୍ଥାନ ॥
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଅଜମିଳ ବୈକୁଣ୍ଠେ ରହିଲା ।
 ପତିତର ଉଦ୍ଧାରଣ ଲଳା ବିକାଶିଲା ॥
 ଶୁଣିଲୁକି ସୁମନ ତୁ ନାମର ମହମା ।
 ଯାହା ଆଶ୍ରୟେ ଅଛନ୍ତି ମହାଦେବ ବ୍ରହ୍ମା ॥
 ସେହି ମହା ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଅଟେ ଯେ ସେବକ ।
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ତାହାର ନି ଆଉ ରହେ ଦୁଃଖ ॥
 ଆହେ ସାଧୁ ଜନମାନେ ନ ଧରିବ ଦୋଷ ।
 ସବଦା ତୁମ୍ଭଚରଣ ଅଟେ ମୋର ଆଶ ॥
 ଏ ସଂସାର ଖେଳଘର ଅଟଇଟି ମିଛ ।
 ଯେସନେ ସୁସନେ ପ୍ରାଣୀ ଦେଖଇ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥
 କିଦା ବିନାଶରେ ତହୁଁ ଏକ ନିହେ ସତ ।
 ସେହି ସରକାରେ ସିନା ଅଟଇ ଜଗତ ॥

ଏହି ଜୀବକୁ କାରଣ ସିନା ନାରାୟଣ ।
 ସେହି ପଦପାଦେ ଯେହୁ ପଶନ୍ତି ଶରଣ ॥
 ଆଉ ସବୁ କଥାମାନ ଅଟଇ ନିଷ୍ଠୁଳ ।
 ମରିବା କଥା ସଂସାରେ ଅଟେ ସିନା ମୂଳ ॥
 ରେମାଣି ହୋଇଥିବ ବିଚାରର ମନ ।
 ସତେକେ ରଖିବ ହାତ ସରିବ ଯେ ଦନ ॥
 ପଥୁକି ପରାଏ ଏହି ସଂସାରର ମତ ।
 ଜୀବ ଆତ୍ମା ଛାଡ଼ି ଯିବ ବୃକ୍ଷ ଛାଡ଼ି ପଥ ॥
 ଏବେ ତୁହି ସୁମନ ହୋ ମନେ ହେତୁକର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବିନୁ ଆନେ ନାହିଁ ପ୍ରତିକାର ॥
 ଏ ପିଣ୍ଡରୁ ପ୍ରାଣଗଲେ ହୋଇବଟ ଦୃଢ଼ ।
 ଲଢ଼ିବ ହଜାଇ ରୁଟିଲ ଯେଉଁରୂପେ ଅନ୍ଧ ॥
 ଯେତେବ ତୁହି କ୍ଷୁପାଦେ ଦେଇପାରୁ ମନ ।
 ଶ୍ରୀ ଗଲ୍ପବଳେ ସେହୁ ହୋଇବେ ପ୍ରହଲ ॥
 ଦୁଃସହ କଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ହରିନେବେ ତୋର ।
 ଏଭବ ପିଣ୍ଡରୁ ପୁଣି ହୋଇଯିବୁ ପାର ॥
 ଆଉ ସବ କର୍ମମାନ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ ଜାଣ ।
 ନିଜ ଆତ୍ମାହତେ ଏକା ଭଜ ନାରାୟଣ ॥
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ମାୟା ଏହୁ ଅଟଇ ସଂସାର ।
 ଏହି ମାୟା ତ୍ୟାଗକଲେ ହୋଇବୁ ଉଦ୍ଧାର ॥
 ତେଣୁ ଏ ସଂସାରେ ମନ ଧର୍ମ ଏକା ମୂଳ ।
 ଆଉ ସବ କଥାମାନ ଅଟଇ ନିଷ୍ଠୁଳ ॥
 ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କର ନାମ ସଂସାରେ ତୁଲୁ ଭୁ ।
 ଏଭବ ଜଳଧି ମାୟା ତରଣକୁ ନାବ ॥
 ସେହି ପ୍ରଭୁ ପଦପାଦେ ଚିତ୍ତକୁ ଲଗାଇ ।
 ତରି ଯିବ ଭବଜଳ ନିଛୁ ଭୟ ନାହିଁ ॥
 ବିପତ୍ତି ବିନାଶକାରୀ ଅଟେ ଯାର ବାନା ।
 ଦୁଃସର ସଂକଟକୁ ଯା ନାମ ବଜ୍ରସେଷା ॥
 ପରମ ମଙ୍ଗଳ ଅଟେ ଯାର ନାମ ଗୁଣ ।
 ପଢ଼ିଲେ ଶୁଣିଲେ ନରେ ପାଇବ କାରଣ ॥
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପଦ ପାଦ ସେବା ଛାଡ଼ି ।
 ବିଅର୍ଥେ ନ ମର ନରେ ଭବଜଳେ ରୁଡ଼ି ॥
 ଦୁର୍ଗମ ପଥକୁ ଏକା କୃଷ୍ଣନାମ ସଖା ।
 ସେହି ପ୍ରଭୁବିନୁ କେ ନ କରୁଣୀରେ ରକ୍ଷା ॥
 ପ୍ରାଣୀକ ସଂକଟ ଆସି ପଡ଼ିବାର ବେଳେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ରଖ ବୋଲି ତାଙ୍କ ଏକାବେଳେ ॥

ସେହୁସଖି ସେ ପ୍ରାଣୀର ବଦନେ ବନାଣି ।
 ରଖନ୍ତୁ ସେ ମହାପ୍ରଭୁ କରୁଣା ପ୍ରକାଶି ॥
 ସକଳ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡଯାକ ଯାହା ଗର୍ଭଗତ ।
 ସକଳ ଜୀବମୟରେ ସେହୁ ଯେ ପୂର୍ବତ ॥
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପଦପାଦ ସେବା ଶ୍ରୁତି ।
 ଅନ୍ୟଦେବତା ଭଜନ୍ତୁ ନରେ କିପାଁ ହୁଅନ୍ତି ॥
 ସେ କାହୁଁ ତାହାକୁ ପୁଣି ହେବ ବରଦାତା ।
 ଯାହା ତାହାର କର୍ମରେ ଲେଖିଛନ୍ତି ବ୍ୟାତା ॥
 ଯାହା ସେ ହୋଇବ ତାହା କେ କରିବ ଆନ ।
 ସକଳ ଲୋକରେ ସିନା ଥାନ୍ତି ଭଗବାନ ॥
 ତାଙ୍କୁ ସିନା ଆଶ୍ରାକଲେ ସବୁ କର୍ମ ପାଇ ।
 ଯେଉଁରୂପେ ବୃକ୍ଷକୁ ନ ଶୁଖଇ ଛାଇ ॥
 ସେହୁମତ ସିନା କୃଷ୍ଣ ଆଶ୍ରିତରେ ଲୋକ ।
 ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରେ ପୁଣି ନ ଶୁଖଇ ପାଶ ॥
 ଯେଉଁରୂପେ ପଙ୍କଜ ଜଳମୟେ ଥାଇ ।
 ଡମେ ଡମେ ଯେଉଁରୂପେ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକାଶଇ ॥
 ତେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ କୃଷ୍ଣ ଆଶ୍ରିତ ଯେ ଜନ ।
 ବେହେଲେ ତାହାର ଯେ ପ୍ରକାଶଇ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ଏହି ଜନମତ୍ତ ଆଉ ଜନ୍ମକୁ ଅଧିକ ।
 ଡମେ ଡମେ ହୁଏ ସେହୁ ବନ୍ଧୁରେ ସେବକ ॥
 ବନ୍ଧୁର ଭକତ ସେହୁ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ।
 ତାର ସଙ୍ଗେ ସରି କେହି ହେବ ରବିତଳେ ॥
 ତାହାକୁ ଦୟାକରନ୍ତୁ ସଦା ପାତକୀୟ ।
 ତେବେ ସେହୁ ବୋଲାଇବ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଦାସ ॥
 ସେହି ଲୋକମାନେ ପୁଣି ଆସି ଜନ୍ମ ହୋଇ ।
 ଆୟୁଷଶେଷ ହୋଇଲେ ପୁନଶ୍ଚ ମରନ୍ତି ॥
 ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ସରି ।
 ଜୀବନ୍ତେ ସାମୁଦ୍ରିକରେ ମଲେ ସ୍ଵର୍ଗପୁର ॥
 ସେ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଦେ ମୋହର ଶରଣ ।
 ଅଜମିଳ କଥା ଏବେ ହେଲା ସମାପନ ॥
 ପଢିଲେ ଶୁଣିଲେ ନରେ ହୋଇବ ମୁକତ ।
 ହରିବୋଲ ନ ପାରିଲେ ଯିବ ଯମପଥ ॥
 ଅଜମିଳ ପ୍ରାୟ ନରେ ଭବି ଯିବ ତରି ।
 କହଇ ମାଧବକବି ଉଦ୍ଧର ଶ୍ରୀହରି ॥

ଭକ୍ତ ବନ୍ଧୁ ଦାସ ।

ଏ ସର୍ବବଚନ ଶୁଣି ମନ ନୃପରାଣ ।

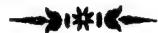
ଚକ୍ରତନ ପାଦେ ପଡ଼ି ପୁଛଇ ସେ ପୁଣି ॥
 ଆହେ ଚକ୍ରତନ ମୋର ଦେହବା ଫଣୀୟ ।
 ଜନ୍ମହେବା ମାତ୍ରେ ଗ୍ରସ୍ତ କରେ ମାୟା ମୋହ ॥
 କେମନ୍ତ ଶ୍ରୀହରିଠାରେ କରିବ ଭକତ ।
 କେମନ୍ତପ୍ରକାରେ ସେହୁ ହୋଇବ ମୁକତ ॥
 କେତେବେଳରେ କରିବ ଅବା ପାପକର୍ମ ।
 କେତେବେଳରେ କରିବ ସୁକର୍ମ ଧରମ ॥
 କେତେବେଳେ ଅବା ସେହୁ ଜୀବ ବଧକରି ।
 କେତେବେଳେ ବୋଲିବ ସେ ସମକୃଷ୍ଣ ହରି ॥
 ପାପକୁ ସୁକୃତ ଯେବେ ହେବ ସମସରି ।
 କେମନ୍ତେ ଦୟାକରିବେ ତାହାକୁ ଶ୍ରୀହରି ॥
 କେଉଁରୂପେ ହୋଇବ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଦାସ ।
 କେଉଁରୂପେ କାଟିବ ସେ ଭବବନ୍ଧ ପାଶ ॥
 ଜନ୍ମ ହୋଇଲେ ମରଣ ମଲେ ଜନ୍ମହୋଇ ।
 ରଜନୀ ଦିବସ ଯେଉଁ ପ୍ରକାରେ ହୁଅଇ ॥
 ଏହୁରୂପେ ଜୀବଗୋଷ୍ଠି ହୁଏ ଆତ ଜାତ ।
 ସେକାହୁଁ ହୋଇବ ପୁଣି ବନ୍ଧୁରେ ଭକତ ॥
 ଯେଉଁରୂପେ ପ୍ରତେହେବ ତାହା ମୋତେ କହ ।
 ମୋହର ମନରୁ ଏବେ ଫଣୀୟ ଫିଟାଅ ॥
 ଚୈତନ୍ୟ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ଆହେ ମନବାର ।
 ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କଥା ଏହୁ ମନେ ହେଉକର ॥
 ତୁ ଯାହା କହୁଛୁ ମନ ସେକଥା ସ୍ମରଣ ।
 ଯେମନ୍ତେ ଆତ୍ମାକୁ ମୋହେ ନ ଲାଗିବ ତାପ ॥
 ଏକାଙ୍ଗ ଭକ୍ତ ହୋଇଲେ ପାପ ନ ଲାଗଇ ।
 ଭବଗ୍ରାସୀ ନାଥ ତାକୁ କରଦ୍ୟନ୍ତି ଦାହ ॥
 ଫଣୀର ମାୟା ତାକୁ ନ ଲାଗଇ କିଛି ।
 କମଳାଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଏମନ୍ତ ଶ୍ରୀବସି ॥
 ସୁମନ ବୋଲେ ଫଣେସି କହଦିଅ ମୋତେ ।
 କମଳାଙ୍କୁ କହୁଥିଲେ ଯାହା ଜଗନ୍ନାଥେ ॥
 ଚୈତନ୍ୟ ବୋଲିଲେ ତାହା ମନୁରାୟ ଶୁଣ ।
 ବୈକୁଣ୍ଠପୁରରେ ଦିନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ॥
 ରତ୍ନ ଫିତାସନେ ବଜେ କରିଛନ୍ତି ହରି ।
 ପାରୁଣରେ ଖଟିଛନ୍ତି ପାରିଷଦ ନାସ ॥

ରତ୍ନ ପଲଙ୍କରେ ଶୋଇଛନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 କମଳା ପାଦ ଶୁଦ୍ଧ କରି ଧୀର ଧୀର ॥
 ଆଲଟ ଶୂନ୍ୟ ଧରି ବସି ଛନ୍ତି ନାରୀ ।
 ଧୀରାଦେବ ବାନ୍ଧ୍ୟଦଶା ସାମାନ୍ୟ କରି ॥
 ଗାନ୍ଧାରୀ ରାଜ ଆଳାପ ବାଣୀରେ ବସାଇ ।
 ଗାଉଛନ୍ତି ସେହି ଗୀତ ଗଉକୁ ରସାଇ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ମନକୁ କରନ୍ତି ପ୍ରମୋଦ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟ ଶୁଣି ହରି ବୋଲି ନାଦ ॥
 ତାଳ ମୃଦଙ୍ଗ ବାଜଇ ମଙ୍ଗଳ ମନ୍ଦିର ।
 ହୃଳହୃଳ ସହଚର କମ୍ପ ନାଦ କରି ॥
 ବସୁ ଦୁତମାତ୍ର ମିଶ୍ରି ପୁରଣୀ ରଥରେ ।
 ବସାଇ ଆଶୁଅଛନ୍ତି ଏକ ଦ୍ଵିଜବରେ ॥
 ମହାଶୂନ୍ୟରେ ବିମାନ କରିଇ ଗମନ ।
 ଆଲଟ ଶୂନ୍ୟ ମାନ ପଡ଼େ ଘନ ଘନ ॥
 ବଇକୁଣ୍ଠସ୍ଥରେ ଯାଇଁ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
 ନେଇଣ କଲେ ତାହାକୁ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ପାଶ ॥
 ତପଶେ ଦ୍ଵିଜ ବିମାନ ଉପରୁ ଉଡ଼ିବ ।
 ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଚରଣରେ ଶୁଣି ବେଗକରି ॥
 ବୋଇଲ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ମୋତେ ଦ୍ରାହକଲ ।
 ଭବ ଅପାଧଜଳରୁ ଉଦ୍ଧରି ଆଣିଲ ॥
 ଦ୍ରାହ ଦ୍ରାହ ନାରାୟଣ ଦ୍ରାହ ପଦ୍ମମୁଖ ।
 ଏବେ ଜାଣି ଗଲ ମୋର ଜନ୍ମଦୃଷ୍ଟ ଦୁଃଖ ॥
 ସଂସାର ଜଳରେ ରୁଡ଼ି ମରୁଥିଲି ମୁହିଁ ।
 ଏବେ ତୁମ୍ଭ ପଦ୍ମପାଦେ ସେବିବଇଁ ମୁହିଁ ॥
 ପତିତପାବନବାନା ଅଛ ପ୍ରଭୁ ବହୁ ।
 ତେଣୁ ଉଦ୍ଧରି ଆଣିଲ ମୋତେ ଭବଗ୍ରାସ୍ତା ॥
 ଆଉ ଯେମନ୍ତେ ସଂସାରେ ନୁହେଁ ଆତସାତ ।
 ସେହି କୃପାକର ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ॥
 ଶ୍ରୀହରି ବୋଇଲେ ବିପ୍ର ସେ ତୋହର ମନ ।
 ଯେତା ତାରେ ଅନୁର ନୁହେଁ ମୋର ମନ ଜାଣି ॥
 ସଂସାର ବନ୍ଧନେ ଥାଇ ମୋତେ ଆଶ୍ରୟକରି ।
 ରହିଲୁ ବନ୍ଧୁକୁଟୁମ୍ବ ମାନଙ୍କୁ ଆବୋରି ॥
 ଯେତେବେଳେ ସଂସାରେ ଜଣେ ନ ଥିବେକେ କେହି ।
 ସେତେବେଳେ ମୋ ପୁରକୁ ତୋତେ ଆଣିବି ॥
 ଏବେତ ବୈକୁଣ୍ଠସ୍ଥରେ ଜଣିବିରେ ରହ ।
 ମୋ କୈବଲ୍ୟ ସେବାକରି ତୋର ଦିନ ନାଥ ॥

ଏହା କହି ବଇକୁଣ୍ଠେ ରହିଲେକ ନେଇ ।
 ବସୁଙ୍କୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ବିପ୍ର ରହେ ତହିଁ ॥
 ଏହା ଦେଖିଣ କମଳା ବସୁଙ୍କୁ ପଶୁରି ।
 କି କର୍ମ କରି ସଂସାରୁ ବିପ୍ର ଗଲ ତହିଁ ॥
 ଆବର ଆଙ୍କି କରିଲ ତୋହୁ ପରି ହୋଇ ।
 ସଂସାରେ ଖୋଜିଲେ ଜଣେ ନ ଥିବେକେ କେହି ॥
 ଏହା ଶୁଣି ମୋତେ ବଡ଼ ଲଗିଲ ସନ୍ଦେହ ।
 ଆସନ୍ତୁ ପ୍ରାଣନାଥ ତାହା ସଂସେପିଣ କହ ॥
 ହସି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ପ୍ରିୟବଚ ଶୁଣ ।
 ସଂସାର ମାୟା ସକଳ ଆତ୍ମର ଭିତାଣ ॥
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ କାଳ ବେଳରେ ଆମ୍ଭେ ଜାତକରୁଁ ।
 ସେ ବ୍ରହ୍ମା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସୃଜେ ଆତ୍ମର ଆଙ୍କରୁ ॥
 ପ୍ରଳୟକାଳରେ ସବୁ ଗର୍ଭରେ ସଂହରୁ ।
 ପୁଣି କାଳବେଳେ ତାହା ଉପଜାତ କରୁ ॥
 ହେଲୁସେ ଆତସାତ ହୁଅଇ ସଂସାର ।
 ସକଳ ଜନ୍ମରୁ ଅଟେ ନରଜନ୍ମ ସାର ॥
 ଏହା କହିଣ ବୋଲନ୍ତି ଆଗୋ ପ୍ରିୟେ ଶୁଣ ।
 ଏକାଙ୍ଗ ଭକ୍ତିମନ୍ତ୍ରମା ଏବେ କହୁଁ ପୁଣି ॥
 ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ନାମ ଅଟେ ବସୁ ଦାସ ।
 ଗୁପ୍ତରେ ମୋ ନାମକୁ ତାହାର ବିଶ୍ଵାସ ॥
 ସକଳ ଜୀବରେ ଏହୁ ଦୟାଭାବ ବହେ ।
 ଯେକୁ ଏ ହିଂସାକରି ପଡ଼େହେଁ ନ କହେ ॥
 ଅତଥ ଅଭ୍ୟାଗତକୁ ନୟନରେ ଦେଖି ।
 ଶେଷ ନିଧି ପାଇଲେ ପରସ୍ତେ ଏ ଦୁଃଖି ॥
 ପର ଉପକାରେ ଏହୁ ବହୁ କାର୍ତ୍ତିକରେ ।
 ଯଦି ସମର୍ପଣ କରି ମୋହର ଛାମୁରେ ॥
 ଆନନ୍ଦ ଭବରେ ସବୁ ସମର୍ପଣ ମୋତେ ।
 ନିପଟ କରୁ ନ ଥାଏ ଏହା ଦୁଃଖଗତେ ॥
 ପ୍ରତିଦିନ ଏହୁ ମୋତେ କରିବି ରୁହାରି ।
 ଅଶେଷ ମନ୍ତ୍ରମା ଅଟେ ତୁମ୍ଭର ହେ ହରି ॥
 ବୋଲଇ ମୋହର ଦିବ ପଦେ ଅଛ ରହି ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯାହା କରୁଛ କରୁଅଛି ମୁହିଁ ॥
 ମୋହର କୃତାତ୍ମକ କାହିଁ ରହିବୁ ଏମାନ ।
 ଅଧିକ କରିବାକୁ ତ ନାହିଁ ମୋର ମନ ॥
 ତୁମ୍ଭର ବିନାଶର ନାହିଁ ଆନେ ମୋର ।
 ଭବଗ୍ରାସ୍ତା ନାଥ ପାହା ଲକ୍ଷା ତାହା କରି ॥

ଏହିରୂପେ ସର୍ବ କର୍ମ ମୋତେ ସମର୍ପକ ।
 ମନରେ କିଛି ବାଞ୍ଛା ସେ ଆଉ ନ କରଇ ॥
 ଭଦ୍ରାସୀନ ଭବେ ସଦା ବସି ଥାଇ ଉନ ।
 ବୋଲଇ ସେ ଯାହା ଇଚ୍ଛା କର ଭଗବାନ ॥
 ଏମନ୍ତ ମନରେ ମୋତେ ଥିଲ ଆଶ୍ରୟ କରି ।
 ବେଶୁକର ଏହାକୁ ମୁଁ ଆଣିଲି ଏ ପୁରୀ ॥
 ଜୀବନ୍ତେ ଯାଶୁ ଯିଏ ଭେଗ ତାକୁ ଥିଲ ଦେଲ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରା ବୋଲଣ ମନରେ ଏହାର ନ ଥାଇ ॥
 ଜୀବନ ଯିବାର ବେଳେ ସେଥିକ ମୁଁ ରଥ ।
 ବସାଇ ଆଣିଲେ ଯାକୁ ମୋର ସର୍ବ ଦୂତ ॥
 ଅସମ୍ଭବ ବଜ୍ରକୁଣ୍ଡଳେ ତାକୁ ଦେଲ ବାସ ।
 ସେ ସେହି ହୋଇଲ ମୋର ଭକତ ବିଶ୍ୱାସ ॥
 ଭବକୁ ନିକଟ ମୋର ଅଭବକୁ ଦୂର ।
 ଭବଗ୍ରାସୀ ନାମ ଗୋଟି ଏଣୁଟି ମୋହର ॥
 ଏହା ଶୁଣି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆନନ୍ଦିତ ମନ ।
 କହେ ମାଧବ ଭକ୍ତର ମୋତେ ଭଗବାନ ॥
 ସାଧୁଜନମାନେ ମୋର ନ ଧରବ ଦୋଷ ।
 ଯାହା କୁସା କଲେ ମୋତେ କମଳା ବିଳାସ ॥
 ତାହା ମୁଁ ଲେଖଇ ମୋର ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ
 ହରିଙ୍କୁ ଆଶ୍ରା କରିଲେ ଭବୁ ତର ଯାଇ ॥
 ଆହେ ସାଧୁଜନମାନେ ହରି ଆଶ୍ରା କର ।
 ନୋହଲେ ତର ନୋହବ ଏ ଭବସାଗର ॥
 ଏଥକୁ ଯେ ଉପହାସ ନ କରିବ ମନେ ।
 ସଂସାର ବେଢ଼ର ସିନା ଅଟେ ଅନେକାଅନେକ ॥
 ଏ ପିଣ୍ଡରେ ପ୍ରାଣ ଥିଲେ ସବୁଦୁଏ କରି ।
 ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ଗୁଳିଗଲେ ସବୁଗଲ ସରି ॥
 ପାର ଯେତେବେଳେ ଏବେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଜାଣି ଧର ।
 ପୁଣ୍ୟ ଉଦେ ହେଲେ ପାପ ରହିବ କି ଛର ॥
 ସର୍ବତ ଆକାରେ ଭୁଲ କୁଡି ହୋଇ ଥାଇ ।
 କହିତ ଅଗ୍ନି ତାହାକୁ ଦହନ କରଇ ॥
 ଇତ୍ୟାଦି ବିଷୟ ହସ୍ତେ କରୁଥିବ କାମ ।
 ଚିତ୍ତ ଧୀରକରି ମୁଖେ ବୋଲୁଥିବ ରାମ ॥
 ଯେମନ୍ତେ ବାହୁସି ଶୁଦ୍ଧେ-ବନ୍ଧା ହୋଇଥାଇ ।
 ସୁଧାରେ ଆରତ ହୋଇ ଚରିଯାଏ ଗାଈ ॥
 ଚିତ୍ତ ଆସ ସିନା ତାର ବସ୍ତ୍ରାଠାରେ ମନ ।
 ଶୁଦ୍ଧିକ ଶୁଦ୍ଧ ହସ୍ତାନ୍ତ ଆସ ଘନ ଘନ ॥

ସେହିପରି ନାରାୟଣ ପାଦେ ଚିତ୍ତ ଦଥ ।
 ସମସ୍ତ ବିଷୟମାନ ଗୁହ୍ୟେ କରୁଥାଅ ॥

ଅତିଥ ସଦ୍‌କାର

ଏବେ ସୁମନ ଶୁଣ ତୁ ନାରାୟଣ ଗାଣୀ ।
 ବେଳାଥାଉଁ ଆଶେକର ଶଙ୍ଖ ଚଢ଼ପାଣି ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଦରେ ତୁ ଚିତ୍ତକୁ ମଜ୍ଜାଇ ।
 ଦଥ ଜ୍ଞାନ ମାଗେ ତୁହି ମନକୁ ରସାଇ ॥
 ସର୍ବ ମହାପାପ ତୋର ହୋଇଯିବ ଦୂର ।
 ସ୍ବପ୍ନକୁ ଦେଖିଲେ ଯେହ୍ନେ ହୁଏ ନିଶାକର ॥
 ତେମନ୍ତ ପ୍ରକାର ମନ ହୋଇବ ନିର୍ମଳ ।
 ଜଳବିମ୍ବ ପରାଏକ ଜୀବର ପ୍ରଚଳ ॥
 ମେଳାକଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଭେଳା ଗୁଡ଼ିଯିବ ଭଲେ ।
 ଏ ପିଣ୍ଡରୁ ପ୍ରାଣଗଲେ ଯିବୁ ରସାତଳେ ॥
 ତେତେବେଳେ ତୁହି ଏକା ସୁମରୁ ମୋନେ ।
 ବୋଲିବୁ ଚୈତନ୍ୟ କଥା ନକଲ ନିଶ୍ଚିତେ ॥
 ସେ ଯମଭବନ ଅଟେ ଅତି ନିରାସ ।
 କୃଷ୍ଣବିନା ରଖିବାକୁ କେ ହୋଇବ ଶକ୍ୟ ॥
 ଧର୍ମରେ ଥିଲେ ସେଠାରେ କାରେ ନାହିଁ ତର ।
 କଳର ପାରିବ ତହିଁ ଛର ନାଶକର ॥
 ଶୁଣିବୁ ସୁମନ ଶିରେ ଯୋଡ଼ି ବେନିପାଣି ।
 ବୋଲେ କେମନ୍ତେ ତରବି ଭବତରଙ୍ଗିଣୀ ॥
 କେଉଁରୂପେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ କରିବେ ସୁଦୟା ।
 ଆହେ ଚଇତନ କୁହ ସଂକ୍ଷେପିଣୀ ଏହା ॥
 ଶୁଣି ଚୈତନ୍ୟ ବୋଇଲେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ।
 ହେତୁଥିଲେ ପ୍ରାଣୀ ତଳେ ବିଷ୍ଣୁ ପାଦ ଧାନ୍ତି ॥
 ସେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଆଶେକର କର ସର୍ବ କର୍ମ ।
 କପଟକୁ ତେଜ ଦୃଢ଼େ ରଖ ଦୟା ଧର୍ମ ॥
 ସୁଦୃଢ଼ ବ୍ରତ କରିଣ ପାଳିବ ଯତନେ ।
 କର୍ମକରୁଁ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ପଡ଼ିଲେ ଭବନେ ॥
 ଭୂମି୍ୟା ସୁତ ଦୁହିତାଦି ବନ୍ଧୁ ସହୋଦର ।
 ସମୟ ବଶତଃ ଯଦି ହୁଅନ୍ତି ଅନ୍ତର ॥
 ନିଅବା ନିଜ ଉପରେ ପଡ଼ିଲେ ବିପତ୍ତି ।
 ନାଶ ହୋଇଯିବ ଅବା ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ॥
 ତେତେବେଳେ ଦାଢ଼େ ନ ଛାଡ଼ ଦୃଢ଼କଲ କଥା ।
 ବୋଲିବ କର୍ମରେ ଯାହା ଲେଖିଛି ବିଧାତା ॥

କର୍ମକୁ ଯେ ବନ୍ଧୁଥିବ କର୍ମ ନ ନିନ୍ଦିବ ।
 ବୋଲିବ ମୋହର କର୍ମ ଅଟେ ବାସ୍ତବେବ ॥
 ହରତା କରତା ସେହି ପ୍ରଭୁ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ।
 ଏ କହିଲେ ମୋର ଅବା ନ କରବ କାହୁଁ ॥
 ଏମନ୍ତ ବୋଲିଣ ମନେ ନ ଘେନିବ ଆନ ।
 ବୋଲିବ ଯାହା ଇଚ୍ଛା ତୁ କର ଭଗବାନ ॥
 ଦୃଢ଼କଲ କର୍ମକୁ ଯେ କେତେ ନ ଛାଡ଼ିବ ।
 ଦୃଢ଼େ କେବଳ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଦେ ଚିତ୍ତ ଥିବ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପ୍ରୀତି ଅର୍ଥେ ତାଙ୍କ କର୍ମ ଯେତେ ।
 ସବ ଦା ବରୁରୁ ଥିବ ମନରେ ନିରତେ ॥
 ଜଳ ଅଳ ବସ୍ତ୍ରଦାନ ତ୍ରିବିଧ ପ୍ରକାର ।
 ଏଥୁ କେ ହବତ ନାହିଁ ଶୁଣି ମନ ସାର ॥
 ଅଳଦାନେ ହେଲା ମନ କେତେ ନ କରବ ।
 ଯେଣୁ ସେ ଅଳ ଆଶ୍ରିତେ ରହୁଅଛୁ ଜୀବ ॥
 ଅଳସ୍ଥାନ ପ୍ରାଣୀ ଦୃଢ଼େ ଯେହୁ ବସିଥାଇ ।
 ସେ ତୋହର ଦୃଢ଼ମଧ୍ୟେ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛଇ ॥
 ଏମନ୍ତ ଲୋକ ଯଦ୍ୟପି ମିଳେ ତୋର ପାଶ ।
 ତାକୁ ଦୟାକରି ନିଶ୍ଚୟ ଦେବୁ ତୁହି ଶ୍ରୀପ ॥
 ଜୀବ ନାରାୟଣ ସର୍ବ ପିଣ୍ଡେ ବିଜେକରି ।
 କରୁଛନ୍ତି ଲାଳା ଖେଳା ବହୁଗୁଣେ ପୁରି ॥
 ଏଣୁକରି ସର୍ବ ଜୀବେ ଦେଖ ସମସରି ।
 ଜୀବକୁ ଚିହ୍ନିଲେ ତୁହି ଭବୁ ଯବୁ ତରି ॥
 ସୁଧାର୍ଥ ଜନ ଯଦ୍ୟପି ମାଗିବ ଭେଜନ ।
 ବରୁରିବ ଆଜି ମୋର ସୁଫଳ ଜୀବନ ॥
 କୋମଳ ବଚନ କହି ତୋତ୍ତର ତାହାକୁ ।
 ମନ ଭଲପରେ ଯିବିବିଶାଳା ଗୁହକୁ ॥
 ଅସରନ୍ତି ଦ୍ରବ୍ୟ ଯାହା ବୁଝେ ରହୁଥିବ ।
 ଅତିଥ ଆଗରେ ତାହା ନେଇ ସମର୍ପିବ ।
 ଭୁଞ୍ଜିବ ସନ୍ତୋଷ ସହ ବିଦାକରି ତାକୁ ।
 ତେବେ ଆସିବ ଆପଣା ଗୁହ ଭବିଷକୁ ॥
 ନିଜକର୍ମେ ଯାହାଥିବ ତାହାକୁ ଭୁଞ୍ଜିବ ।
 ଅତିଥେ ଯାହା ଅର୍ପିବ କୁଣ୍ଡିତ ନ ଥିବ ॥
 ଯଦିକେ ରହୁବା ପାଇଁ ରହକ ଓଳିରେ ।
 ଅତିଥ ଭବେ ତୋଷିବ ବେଳେ ଦୃଢ଼ବେଳରେ ॥
 କୋମଳ କରି କହିବ ତାଙ୍କ ଦୁଃଖ ସୁଖ ।
 ବୋଲିବ ଭେଜନେ ହେଲ ଅତିଶୟ ଦୁଃଖ ॥

ଘୃତ ଶାଳର ନବାତ ସବୁ ଦେଇଥିବ ।
 ଲୋକାଗୁରୁକୁ ନାନୁଷ୍ଠ୍ୟ କରିଣ କହିବ ॥
 ଭଲବା ଅସାର ଦ୍ରବ୍ୟ ଯାହା ଦେଇଥିବ ।
 କୋମଳ ବାନ୍ଧ୍ୟ କହିଣ ସନ୍ତୋଷ କରିବ ॥
 ଏଭବ ପାଗରେ ଏକା ବଚନଟ ସାର ।
 ବଚନେ ଅଛି ଅମୃତ ଆଉ ବିଷଧାର ॥
 ଦେଇ ନ ପାରି କହିବ ଯେତେବ ବୋଧକରି ।
 ଶାହାସ୍ତରେ କହିଅଛୁ ସେହୁ ଦେଲପରି ॥
 ଅମୃତର ସମାନରେ ଭେଜନ କରାଇ ।
 ଧନ ବସନ ପ୍ରଭୃତ ପୁଣି ଥିବ ଦେଇ ॥
 କହିବ ନାହିଁ ଯଦ୍ୟପି କୋମଳ ବଚନ ।
 ଧୂଳି ତାର ଦେବାପଣ ଧୂଳି ତା ଜୀବନ ॥
 ଏଣୁ ବଚନ କହିବ କରି ଆଶ୍ୱାସିତ ।
 ତେବେ ଜାଣି ଦେଲି ଧର୍ମ ହୁଏ ପରାପତ ॥
 ଏମନ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କେତେ ନ ହୁଡ଼ନ୍ତି ।
 ଭବଗ୍ରାସ୍ତ ନାଥ ତାଙ୍କ ପ୍ରସନ୍ନ ଥାଆନ୍ତି ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୈଷ୍ଣବ ପୁଣି ଅତିଥ ଏ ତନି ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଦରଶନ ପ୍ରାୟ ଏମାନଙ୍କୁ ମାନ ॥
 ଏହାଙ୍କର ଚରଣରେ ଯେହୁ ସେବାକରି ।
 ତାହାଙ୍କୁ ସନ୍ତୋଷ ମନ ହୁଅନ୍ତି ମୁରରି ॥
 ଶ୍ରୀମୁଖରେ କହିଛନ୍ତି ଏହା ଆକମ୍ବଳ ।
 ଏହାଙ୍କୁ ସେବା କରିଲେ ସର୍ବ ମିଳେ ସଳ ॥
 ମୋର ରୂପ ରେଖ ନରେ ଦେଖିବେ ବା କାହିଁ ।
 ଏହି ତନିରୂପେ ମୁହିଁ ଭବେ ଭ୍ରମୁଁ ଥାଇ ॥
 ଏହାଙ୍କ ମନସ୍ୟ ପ୍ରାୟ କେତେ ନ ମଣିବ ।
 ଏହାଙ୍କୁ ଦେଖିଲି ନାତ୍ରେ ଆସନ ଛାଡ଼ିବ ॥
 ପ୍ରଣାମ କରି ଆସନେ ନେଇ ବସାଇବ ।
 ସେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ବସିବ ପାଦ ନ ଦଶିବ ॥
 ତାଙ୍କ ମୁଖରୁ ଶୁଣିବ ମୋହର ଚରିତ ।
 ତେବେ ଯେ ଶିବଣ ତାର ହୋଇବ ମୁକତ ॥
 ମୋହର ଭବରେ ତାକୁ ପଞ୍ଜା ବିଧୁକରି ।
 ସେ ଲୋକ ନିଶ୍ଚୟ ତେବେ ଭବହେବ ପାରି ॥
 ଏମନ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଜଣା ମୋର ମାୟା ନାହିଁ ।
 କମଳା ଆଗେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଏହା ଛାଡ଼ି କହି ॥
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ତୁହି ଶୁଣ ହୋ ସୁମନ ।
 ଯେତେ ସନ୍ତୋଷ ହୁଅନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ ॥

ଅତଥ ଦେଶିକମାତ୍ରେ ଶ୍ରୀକାବିରୁ ହେବ ।
 କର୍ତ୍ତୃତେ କୋପ ନ ହୋଇ ବନେଷୁ କହବ ॥
 ବସୁନ୍ଧାନ ଲୋକ ଯେବେ ମିଳିଯିବ ଆସି ।
 ଅଳପ ବହୁତ ଦେଇ ମନ ନେବ ତୋଷି ॥
 କିଛି ନ ଥିଲେ ଆଶ୍ୱାସ ବଚନ କହବ ।
 କଥବା କିଛିହୁଁ ଦେଇ ବିଦା କରଦେବ ॥
 ଶକ୍ୟ ଅନୁରୂପେ କର କ୍ରମ ଯେ ପୋଷୟ ।
 ତାହା ଯେ କରବ ମନେ ବସୁ ଛୁ ସୁମରି ॥
 ମୁଁ କଲି ବୋଲି ମନରେ ଗର୍ବ ନ ବହବ ।
 ବସୁ ପ୍ରୀତି ଅର୍ଥେ ତାହା ଗୋବିନ୍ଦେ ଅର୍ପିବ ॥
 ତେବେ ସନ୍ତୋଷ ହୁଅନ୍ତୁ ଦେବ ନରହରି ।
 ତେଣୁ ପୁଷ୍କରିଣୀରେ ଯେ ରହୁଥାଏ ବାରି ॥
 ସର୍ବ ଜୀବମାନଙ୍କର ଜଳେ ଥାଇ ଆଶା ।
 ସେ ଜଳ ଭଣ୍ଡାରେ ଯେ ହରେ ଯଥା ହୁଏ ॥
 ଭୃଷଣି ତୋଷ ହୋଇଣ ସେ ପୁଣି ଲଭିବ ।
 ତାର ସୁକୃତ କହଲେ ଆଉ ନ ସରିବ ॥
 ବିଧାତା ଜାଣନ୍ତି ତାହା ନ ଜାଣନ୍ତି ଆନ ।
 ସବୁ ଧର୍ମ ସାର ଅନବସ୍ତ ଜଳ ଦାନ ॥
 ନିଜ ଶକ୍ୟ ଅନୁରୂପେ ବସୁ ପ୍ରୀତି ଅର୍ଥେ ।
 ଦେବ ଭୋକ ଅତିଥଙ୍କୁ ଆଉ ଅଭ୍ୟାଗତେ ॥
 ପୂର୍ବଜନ୍ମେ ଯେଉଁଲୋକ ଅଟେ ଅନୁପ୍ରାପ୍ତ ।
 ତେଣୁ ଏ ଜନମେ ତାକୁ ଅଳ ନ ମିଳଇ ॥
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ଦୟା ତାହାଠାରେ ତ ନ ଥାଇ ।
 ଭୋକର ଆକୁଳେ ସେହୁ ଗୁଣିଣ ମାଗଇ ॥
 ଯେତେ ସେ ଜୀବିକା କଲେ ନ ରହଇ ଆଶ ।
 ପୁରୁଷ ଅତିଥରେ ଯେଣୁ ଅଟେ ଅବଶ୍ୟାସ ॥
 ବସୁ ପ୍ରୀତିଅର୍ଥେ ଯେହୁ ବସନ ଶସ୍ତ୍ରୀଏ ।
 ଘାନଜନ ମାଗେ ଯେବେ ତାହାକୁ ନ ଦିଏ ॥
 ତେଣୁ ସେ ଇନ୍ଦ୍ରଜିତ୍ରେ ବସୁନ୍ଧାନ ହୋଇ ।
 ଦେଇନାହିଁ ପୁରୁଷ ଏବେ ସେ ପାଇବ କାହିଁ ॥
 ଆସ୍ତୋର କଲ କୃତ୍ୟ କର୍ମ ବୋଲି କହ ।
 ଯାହା ସେ ଅରଜିଥାଇ ତାହା ସେ ଭୁଞ୍ଜଇ ॥
 ଅଧିକ ଲୋଡ଼ିଲେ ପୁଣି ପାଇବ ସେ କିସ ।
 ଅରଜିନାହିଁ ପୁରୁଷେ କାର ଏଥେ ଦୋଷ ॥
 ଦେଇଥିଲେ ପାଇ ଏହା ସର୍ବଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣ ।
 ନ ଦେଇଥିଲେ ନ ପାଇ ଏ କଥା ପ୍ରମାଣ ॥

ଏଶୁଳର ସୁମନ ହୋ ବସୁ ପ୍ରୀତି ଅର୍ଥେ ।
 ପଥାପାଥା ଦେବ ଭୋଗ ଆଉ ଅଭ୍ୟାଗତେ ॥
 ଏ ମାୟା ସଂସାରରେ ଯେ କଲି ନାହିଁ ତୋର
 ବିଅର୍ଥରେ ବୋଲୁଅଛି ସର୍ବ ମୋର ମୋର ॥
 ଗଲବେଳେ କିଛି ଭୁବ ନ ପାରିବୁଁ ନେଇ ।
 ପଶାକର ଚିତ୍ତ ଥିଲେ ରଖିବେ ଛଡ଼ାଇ ॥
 ଯେଉଁ ଦେହକୁ ପୁବେଶ କରୁଅଛି ନିତ୍ୟେ ।
 ସେହୁ ତୋର ସଙ୍ଗତେ ନ ଯିବ କଦାଚିତେ ॥
 ଯେତେକ ଅଛନ୍ତି ତୋର ବନ୍ଧୁବର୍ଗ ଭଲ ।
 ତେତେବେଳେ ତୋର ସଙ୍ଗେ ନ ଯିବେଟି କେହୁ
 ଦଇବର ମାୟା ଏହୁ ପଥୁକର ମତ ।
 କେ କାହାର ମାତା ପିତା ଭରିଯା ଯେ ସୁତ ॥
 ଏଶୁ ସାଧୁଜନମାନେ ଧନ ଜନେ ଇଚ୍ଛା ।
 କେବେହେଁ ମନମଧ୍ୟରେ ନ କରନ୍ତି ବାଞ୍ଛା ॥
 ଆତ୍ମାର କାରଣପାଇଁ ଭଜୁଥାନ୍ତି ହରି ।
 ଏ ଭବସାଗର ପ୍ରଭୁ କର ମୋତେ ପାରି ॥
 ଏ ସଂସାର ଜଞ୍ଜାଳେ ନ ପଶେ ତାଙ୍କ ମନ ।
 କେବଳ ତାଙ୍କର ଧନ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ ॥
 ନିଗମ ବନରେ ପଶି ନିଶି ଦିବସରେ ।
 ଖଟାଇ ଥାଆନ୍ତି ମନ ସଙ୍କଟ ସମ୍ଭରେ ॥
 ସୁତ ବଡ଼ କୁଟୁମ୍ବୀକ ବନ୍ଧୁ ଯାକୁ କହ ।
 ଏ ସକଳ ମିଛ ଏକା ବନ୍ଧୁ ଭବଗ୍ରାସୀ ॥
 ଏମନ୍ତ ଭବ ଶ୍ରୀହରି ଭଜୁଥାନ୍ତୁ ମନ ।
 ଦେହାନ୍ତରେ ଲଭିବୁ ଯେ ବୈକୁଣ୍ଠଭବନ ॥
 ଏଶୁ ନିତ୍ୟ ନିଶ୍ଚଳରେ ହରିପାଦ ଭଜ ।
 ଏ ମାୟା ସଂସାରେ ଆତ୍ମକିଛି ନାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ ॥
 ଧନରେ ଲୋଭ କରଣ ହୁଅଅଛି ଦିନ ।
 ଏହୁ ଧନରେ ତୋହର କିସ ପ୍ରୟୋଜନ ॥
 ପଲକମାତ୍ରରେ ହୁଏ ସବୁ ଛାଡ଼ିଯିବୁ ।
 ଯମର କାଳପାଶରେ ବନ୍ଧନ ହୋଇବୁ ॥
 ଏବେ ହୁଏ ସୁମନ ହୋ ହେତୁକର ଘେନ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମଗୋଟି କର ଗଣ୍ଡିଧନ ॥
 ଧନରେ ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ତୁ ଏ ଧନକୁ ରଖ ।
 ଦେହ ଅନ୍ତରେ ଆଉ ନ ପାଇବୁ ତୁ ଦୁଃଖ ॥
 ମହାଜନ ବୋଲଇବୁ ହୋଇବୁ ସାଧୁତ ।
 ତୋହର ସମ ନୋହିବ କେହୁ ଧନବନ୍ତ ॥

ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିକ ପେଟେ ରଖିଥିଲୁ ତୁମ୍ଭ ।
 କାଳବଳେ ଚୋର ତାକୁ ନ ପାରବ ନେଇ ॥
 ଧାସୀର କ୍ଷମା ଯେହୁ ଫୁଲ ରୁସା କାପା ।
 ବିସ୍ତାଦି ଭୁଷଣ ପେଟେ ପିତୁଳାଦି ସୀସା ॥
 ଫୁଲ ନାଳା ମୋତି ଆଉ ମାଣିକ୍ୟ ପୋହଳା ।
 ବଇତୁର୍ଯ୍ୟ ଅସୁରର ଶୁଭ ହେମମାଳା ॥
 ଧାନ୍ୟ ଆଦି ଗୋ ମଇତି ପଲ୍ଲ ପଲ୍ଲ ହୋଇ ।
 ଏ ସକଳ ଥିବୁ ପ୍ରାଣୀ ଧନବନ୍ତ ହୋଇ ॥
 ଏମନ୍ତ ପଦାର୍ଥ ଥିଲେ ଭାଗ୍ୟବନ୍ତ ସେହୁ ।
 କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଯେ ଗତ ମୁକ୍ତି ନାହିଁ ଆଉ ॥
 ଏ ଧନ ରାଜା ତହ୍ନର କୃତେ ଘେନିଯାନ୍ତୁ ।
 କଥବା ଅଗ୍ନିରେ ଧୁଳି ପାଉଁଶ ଦୁଅନ୍ତୁ ॥
 ପ୍ରାଣ ବିସର୍ଜିଲେ ଏହି ଧନ ନାଶ ଯାଇ ।
 ନାନାଦି ପ୍ରକାରେ ତାହା କ୍ଷୟ ଯେ ହୁଅଇ ॥
 ମାୟାର ଧନ ବୋଲଣା ବିଅର୍ଥକୁ ଯାଇ ।
 ଯାକୁ ଭୋଗ ଯୋଗ୍ୟାଏ ସେ ଭୋଗ କରଇ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦଧନ ନେବାକୁ ଯେବେ ଅଛି ମନ ।
 କହୁଦେବା ଏବେ ଶୁଣ ତହିଁର ବିଧାନ ॥
 ସଦା କର୍ମଳ ହୃଦରେ ତାଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନକରି ।
 ବୋଲନ୍ତୁ ସୁଦୟା ମୋତେ କର ଚନ୍ଦ୍ରଧାର ॥
 ଲକ୍ଷେ ଯୋଗୀ ତୁମ୍ଭ ଧନେ ଆଶା କରିଛନ୍ତି ।
 ନେବାପାଇଁକି କାହାର ନୁହଇ ଶକତି ॥
 ତୁମ୍ଭର କୋଠଭଣ୍ଡରେ ଅଛି ଯେତେ ଧନ ।
 ସୁଦୟା ଜରିଣ ମୋତେ ଦିଅ ଭଗବାନ ॥
 ଏ ମୟାଧନରେ ଗଞ୍ଜି ହେଉଅଛି ମୁହିଁ ।
 ସେ ସକଳ ଆୟଶାଙ୍କୁ ଅବଦତ ନାହିଁ ॥
 ରାଣ ନେଇ ଶାତକ ନ ଦେବ ଯେବେ ପୁଣି ।
 ସାହୁ ବସେ ତା ଦୃଷ୍ଟି ନ ଖାଇ ଅଳ୍ପ ପାଣି ॥
 ବହୁତ ପ୍ରକାରେ ତାକୁ ଦଣ୍ଡମାନ ଦେଇ ।
 ବହୁତ ଯତ୍ନ କରିଣ ସେ ଧନ ଆଣଇ ॥
 ଶାତକଠାରେ ତା ଦୟା ନାହିଁ କଦାଚିତ ।
 ଦ୍ଵିଗୁଣ ପ୍ରମାଣେ ଲର ଲେଖିଆଇ ବିରୁ ॥
 କୃଷକରଷଣେ ସେହୁ ବହୁ ଦୁଃଖ ସହ ।
 ଅର୍ଜଇ ଯେତେକ ଧନ କାରେ ନ ଦିଅଇ ॥
 ମାଗନ୍ତା ଲୋକଙ୍କୁ ମୁହିଁ କରଇ ନିରାଶ ।
 ବ୍ୟୟକଲେ ଧନ ମୋର ହୋଇଯିବ ଶେଷ ॥

ଏମନ୍ତେ ମୁଁ ଜଗିଅଛି ତୋ ମାୟାବନ୍ଧନେ ।
 ଭଲକରି ଗ୍ରାସେ ମୁଁ ଯେ ଖାଇନାହିଁ ଦିନେ ॥
 କୁହୁ ମୋର ପଡ଼ଣା ଘରେ ଯାଉଁ ରହ ।
 ଭୋଗେ କଦର୍ଥନା ତାଙ୍କ ହେଉଥାଇ ଦେହ ॥
 ତାଙ୍କଠାରେ ଗଣ୍ଡେ ଦୟା ନ ବସେ ମୋହର ।
 ଯେହୁ ଦିନେ ନ ଆସିବେ ସେ ମୋହର ଘର ॥
 ତେମନ୍ତ କର ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କହଇ ବଚନ ।
 ଏମନ୍ତେ ଜଗିଛି ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭ ମାୟା ଧନ ॥
 ମୋହପରସ୍ତେ ଜଞ୍ଜାଳି ନ ଥିବେ କେ ଜନ ।
 ମୁଁ କିସ କହବ ତାହା ଜାଣନ୍ତି ଆପଣ ॥
 ଏତେ ଦୁଃଖରେ ଜଗିଛି ତୁମ୍ଭ ମାୟା ଧନ ।
 ଅବଶ୍ୟ ପିତୃର ମୋର ଶ୍ଵତସିବ ପ୍ରାଣ ॥
 ମୁହିଁ ସିନା ବିଶ୍ଵରୁ ଲୋକେ ନ ମରବ ।
 କେତେବେଳେ ପ୍ରାଣ ଯିବ ଜାଣି ନ ପାରବ ॥
 ତେତେବେଳେ ଘରୁ କିସ ନେବି ମୁଁ ବୋହଣ ।
 କାହାକୁ ଦେବଇଁ ଏହା କେ ଖାଇବ ପୁଣି ॥
 ମରିଗଲେ ଏହା ଆଉ ପାଇବି ମୁଁ କାହିଁ ।
 ତେତେବେଳେ ସରୁକଥା ବିଅର୍ଥକୁ ଯାଇ ॥
 ନାଶକର ଦମ୍ଭରେ ମୁଁ ହୋଇବି କାରେଣି ।
 ସେକାଳେ ଲେଖିଲେ କିଏ ଦେବ ଅଳ୍ପ ପାଣି ॥
 ନାରାୟଣ ଭବନରେ ହେବ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ।
 ସେ କାଳରେ ଧର୍ମ ସିନା ଏକାମାତ୍ର ସାକ୍ଷୀ ॥
 ତେଣୁକରି ବିକଳରେ ଭଲେ ମୋର ମନ ।
 ଧନ ଅଜି କିଛି ମୁଁ ନ କଲି ଦାନ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ମକଳ ଧର୍ମର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବା ଦୟା ସାର ।
 ତାହାହିଁ ଦିନେ ନ କଲି ମୁଁ ଧାନ ପାମର ॥
 ଦୟାବନ୍ତ ଯେବେ ହୋଇ ଆଆନ୍ତି ମୁହିଁ ।
 ଭଲଦୟା ଦେଇଥାନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ତହିଁ ॥
 ଶୁଦ୍ଧଚରଣକୁ ଯେବେ ଦେଇଥାନ୍ତି ଧନ ।
 ବସ୍ତ୍ରଦାନ ଲୋକେ ଦେଇ ଥାଆନ୍ତି ବସନ ॥
 ନିର୍ମାଣି ଲୋକକୁ ଯେବେ ସାହା ହୋଇଥାନ୍ତି ।
 ଭୋଗିଲୋକଙ୍କୁ ମୁଁ ଯେବେ ଅଳ୍ପ ଦେଇଥାନ୍ତି ॥
 ପରୋପକାରେ କରନ୍ତି ଯେବେ ଧର୍ମ କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ପରର ପ୍ରମାଦ ଯେବେ କେତେ ନ ଚିନ୍ତନ୍ତି ॥
 ତୁମ୍ଭର ନାମ ଯେବେ ମୁଁ କରନ୍ତି ଭଜନ ।
 ତୁମ୍ଭ ପ୍ରୀତିପଥେ କରନ୍ତି ଯେବେ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ ॥

ତେବେ ସେ କାହାକୁ ଗଢେ ନଥାନ୍ତା ମୋ ତର ମୁହିଁକଲ୍ ବୋଲି ଯେବେ କହିବ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 କିକରି ପାରନ୍ତୁ ମୋତେ ଛୁଇଁ ନାଶକର ॥
 ଏତେକ ଗୁଣ ନ ଥାଇ ଛନ୍ତି ଯେତେ ଜନ ।
 ଧକ ଧକ ଅଟଇ ଯେ ତାହାଙ୍କ ଖବର ॥
 ଧକ ଧକ ତାର ଧନ ଧକ ତାର ଗୁଣି
 ସେ କିପରି ତରସିବ ଏ ଭବଜଳଧି ॥
 ଏତେକ ଶୁଣିଯାଉ ଏକ ନାହିଁ ମୋର ।
 କେମନ୍ତେ ତରବି ମୁହିଁ ଏ ଭବସାଗର ॥
 ଏଥକୁ ମୁଁ ରଖିଅଛି ଯେତେ ମାୟୁଧନ ।
 ତୁମ୍ଭ କୃପାରେ କରିବି ଦାନ ଗୁଣ୍ୟମାନ ॥
 ଏମନ୍ତ କହି ରେ ମନ ହରିଙ୍କି ଜଣାଅ ।
 ଶୁଦ୍ଧମନେ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ପାଦେ ଶ୍ରେ ଦଥ ॥
 ବୋଲିବୁ ତୁ ନାରାୟଣ କୃପା ମୋତେ କର ।
 ଏ ଭବସାଗର ମୋତେ ସଦୃଶେ ଉଦ୍ଧର ॥
 ଏହା କହି ସେହି ଧନ ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରୀତି ଅର୍ଥେ ।
 କରିବ ଦାନ ସେହିରେ ଅତିଥ୍ୟାଭ୍ୟାଗତେ ॥
 ଦେଉଳ ମଣ୍ଡପ କୁସ ଆଉ ପୁଷ୍କରିଣୀ ।
 ଶୁଦ୍ଧଚିତ୍ତରେ ଯେତେ ତୁ କରିବୁ ସ୍ତୁ ପୁଣି ॥
 ଶାସ୍ତ୍ରକାଳେ ଛତା ଦେବୁ ଶୀତରେ ବସନ ।
 ତୁହିସରେ ଅଳ୍ପଦାନ ଶ୍ରେଷ୍ଠିଙ୍କି ଶ୍ରେଜନ ॥
 ଏମନ୍ତ କରିଣ ଯେବେ ଧନ ବିଲେଖିବୁ ।
 ତେତେ ଯେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟହେବେ ତୋହଠାରେ ପ୍ରଭୁ
 ଦେହ ଅଳ୍ପରେ ଉତ୍ତମ ଜନ୍ମ ହେବ ତୋର ।
 ସେହି ଧନ ତୋତେ କିଣେ ଦେବେ ଚକ୍ରଧର ॥
 ଶୁଦ୍ଧମନେ ଯେବେ ମନ କରିପାରୁ ଏହା ।
 ଶତେରୁଣେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୋତେ କରିବେଟି ଦୟା ॥
 ଏ ଭବସାଗର କିଣେ ହୋଇଯିବୁ ପାର ।
 ତୋହଠାରେ ନ କରିବ ଯମ ଅଧିକାର ॥
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ପ୍ରିୟ ତୁହି ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ହେବୁ ।
 ଏହି ଭବତାପବାଧା କିଛି ନ ହେଗିବୁ ॥
 ଧନ ଅରଜଣ ଯେବେ ଧର୍ମ କରିପାର ।
 ତେବେ ସେ ତାହାକୁ ଦୟା କରିନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ॥
 ଆହୁରି କଥାଏ ମନ କହୁଅଛୁ ଶୁଣ ।
 ନିଜାଈରେ ନି କହିବ ଗର୍ବିତ ବଚନ ॥
 ମୁଁ କଲିବୋଲି ମନରେ ଗର୍ବ ନ କରିବ ।
 କେବଳ ସକଳ କର୍ମ ଗୋବିନ୍ଦେ ଅର୍ପିବ ॥

ମୁହିଁକଲ୍ ବୋଲି ଯେବେ କହିବ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 ତେବେ ସେ ସକଳ ଧର୍ମ ବିଅର୍ଥକୁ ଯାଇ ॥
 ଦାନ ଧର୍ମ ତପ ମନ୍ତ୍ର ଆଉ ମଉଷଧି ।
 ଏମାନ ଗୁପ୍ତକଲେ ବହୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଂକ୍ଷି ॥
 ତେଣୁକରି ଏହା କାହା ଆଗେ ନ କହିବ ।
 ଆପଣାର କଲ୍ କର୍ମ ଆପେ ନ ଭୁବିବ ॥
 ବହୁତ ମୁଣ୍ଡରେ ଯେବେ କହିବ ଶ୍ରୀମୁଖ ।
 ଗର୍ବ ନ କରି ବୋଲିବ ଏହା କଲେ ହରି ॥
 ମୁଁ ଛୁଇଁ ନିଲକ୍ଷଣ କି କରତ ଭଜନ ।
 ସକଳ ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ସେହି ଭଗବାନ ॥
 ହରିତା କରତା ସିନା ସେହି ନାରାୟଣ ।
 ସେହି ସିନା ଗର୍ବକଥା କରନ୍ତି ଭାଷଣ ॥
 ତାଙ୍କ ବିନା ଆଜ୍ଞାରେ କେ କିସ କରିପାର ।
 ଯାହାକୁ ଯେବଣ କଥା ବତାଅନ୍ତି ହରି ॥
 ସେହି ଯେ ସେହିମାର୍ଗରେ ହୁଏ ଆତ ଯାତ ।
 ଆନ କରିବାକୁ କେହୁ ଅଛି ସାମରଥ ॥
 ଏହିରୂପରେ କରିବ ନ କରିବ ଆନ ।
 ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସଦୃଶ୍ୟେ ଦେଇଥିବ ମନ ॥
 ଧନ ଜନ ସମ୍ପଦାଦି ଆଉ ଦାରା ସୁତ ।
 ସୁକର୍ମ କୁକର୍ମ ଦୁଇ କିଜ କଲ୍ କୃତ୍ୟ ॥
 ସବୁକଥା ସମର୍ପିବ ହରିପଦାତ୍ମତେ ।
 ବୋଲିବ ମୋହର ଦୋଷ ନାହିଁ କଦାଚେତ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଯାହା କରୁଛୁ ମୁଁ କରୁଛି ତାହା ।
 ହାନି ଲଭ କଥା ତୁମ୍ଭେ ଜାଣି ଚଉବାହା ॥
 ମନେ ମନେ ସବୁକଥା ଗୋବିନ୍ଦେ ଅପବ ।
 ଆପଣେ ଉଦାସମତେ ଦିଲ୍ ହରିଧର ॥
 କର୍ମରେ ଯାହା ତୋହର ହେବ ସମ୍ବପତ ।
 ବୋଲିବଟି ଏହା ମୋତେ ଦେଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ॥
 ହାନି ଲଭ ମଣୁଥିବ ତୁହି ଏକପରି ।
 ବୋଲୁଥିବ ପଦା ସୁଖେ ମୁଖେ ହରି ହରି ॥
 ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯେବେ ଆଶା କରିଅଛୁ ମୁହିଁ ।
 ମୋତେ ଆଉ ଅମଙ୍ଗଳ ଘଟି ନ ପାରଇ ॥
 ଏମନ୍ତ ତୋଲି ମନରେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇନ ।
 ଦ୍ରବ୍ୟ ନାଶ ହୋଇଲେ ଯେ ବିମୁଖ ନୋହିବ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦର ମହିମା ଏ ଜଗତେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 କହଇ ମାଧବ ଏହା ଜନେ କର ଲଭ ॥

ନାମର ମାହାତ୍ମ୍ୟ ।

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ କଥା ଶୁଣ ହୋ ସୁମନ ।
 ଏକାଙ୍ଗିଭାବେ ଅଟେ ଏତେକ ସେ ଶୁଣ ॥
 ଏ ବଚନ ଶୁଣିଣ ତୁ ବରୁର ହୋ ମନ ।
 ଏବେ ପୁଣ କହଦେବା ଅକ୍ଷୟ ଯେ ଧନ ॥
 ଯେବେ ତୁ ଏହାକୁ ଲୟ କରିପାରୁ ଜନ ।
 ଲୟକଲେ ଲଭୁଛୁ ତୁ ବେକୁଣ୍ଠ ଭବନ ॥
 ଶୁଣିଣ ସୁମନ ତରତନ ପାଦେ ପଡ଼ ।
 କର୍ମଳ କର ମୋ ଆଗେ କହ ତାହା ଦେହ ॥
 କହେ ଚୈତନ୍ୟ ଅକ୍ଷୟ ଯେ ଧନର କଥା ।
 ଅନରେ ଲେଉ ମୋହର ଅଟଇ ସବୁଥା ॥
 ଏହା ମୋତେ ସଂସେଷଣ କହବା ଗୋସାଇଁ ।
 ତୁମ୍ଭର ମୁଖୁ ଶୁଣିଲେ ପ୍ରତେ ଯିବ ମୁହିଁ ॥
 ଶୁଣିକରି ତରତନ ଆନନ୍ଦରେ ଭଣି ।
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ତୁହୋ ମନ ନୁପମଣି ॥
 ଅକ୍ଷୟ ଯେ ଗଣ୍ଡିଧନ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମ ।
 ସେ ପଦେ ଖଟାଇଥିବୁ ନିତ୍ୟେ ତୋର ମନ ॥
 ଦଣ୍ଡେ ନ ଛାଡ଼ିବୁ ମନ ସେ ଧନର ଆଶ ।
 ସବୁବେଳେ କରିଥିବୁ ତାହାକୁ ବିଶ୍ୱାସ ॥
 ଦୁଃସମୟେ ସୁମର ତୁ ରଖ ଯତ୍ନକରି ।
 ସୁଖେ ଏ ଭବସାଗର ହୋଇଯିବୁ ପାର ॥
 ଗୋବିନ୍ଦ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ କୃଷ୍ଣ ନରହରି ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ମାଧବ ରାମ ହରି ଦକ୍ଷିଣେ ॥
 ପଦ୍ମନାଭ ବାସୁଦେବ ଶ୍ରୀଧର ଅରୁଣ ।
 ଦ୍ଵାନବନ୍ଧୁ କୃପାସିନ୍ଧୁ ବିଷ୍ଣୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀନାଥ ॥
 ଭକ୍ତବତ୍ସଳ କେଶବ ପତିତପାବନ ।
 ପରମଧନ ଏ ନାମ ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ ॥
 ଏମନ୍ତ ଯେବଣ ଧନ ମନମଥେ ଥାଇ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବାମାନକେ ସେହୁ ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ ॥
 ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିର ନାମ ଅଟେ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବା ମାନକେ ତାହା ଜାଣି ଚହପାଣି ॥
 ତକ୍ଷଣେ ଦେଖାଦିଅନ୍ତୁ ଆସି ଫିହୁପ୍ରାୟେ ।
 ଦେଖି ଚନ୍ଦ୍ରାଧି ପ୍ରାଣୀର ଚନ୍ଦ୍ରା ଦୂର ହୁଏ ॥
 ଆତଙ୍କକାଳରେ ଯେବେ ଚନ୍ଦ୍ରାକରି ମନ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ସେବେଲେ ପ୍ରଭୁ ହୋଇବେ ପ୍ରସନ୍ନ ॥

ଯହିଁ ଚନ୍ଦ୍ର ସେହଠାରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଚହପଇ ।
 ଏ ଧନ ଘେନିଣ ମନ ବଣିଜ ହୁ କର ॥
 ଯେବେ ତୁହି ଏକାହୋଇ ବଚନ ଯାଉଥିବୁ ।
 ବ୍ୟାଘ୍ର କିବା ଭଲୁକର ମୁଖରେ ପଡ଼ିବୁ ॥
 ତେତେବେଳେ ହରିଜି ତୁ ମନେ ସୁମରବୁ ।
 ସେ ବିପତ୍ତି ଜାଣ ତୁହି ବେଗେ ଉଠିବୁ ॥
 ସିଂହ ଆସିଲ ପରାୟେ ଦରାଇ ଶତ୍ରୁକୁ ।
 ସେ ହେତୁ ପଳାଇଯାଏ ଛାଡ଼ି ଭକ୍ତକୁ ॥
 ତୋହର ଯେତେକ ଥିବେ ସୁତ ମିତ୍ର ଭ୍ରାତ ।
 ସେଠାରେ ରଖିବାକୁ କେ ନୋହବେ ସମର୍ଥ ॥
 ଯେତେବେଳେ ଯମଦୂତ ଆସି ବାନ୍ଧନେବେ ।
 ବିବିଧପ୍ରକାରେ ତୋତେ ଦଣ୍ଡମାନ ଦେବେ ॥
 ଜନ୍ତୁପତି ଦେଖି-ତୋତେ ହେବ କୋପାଳଜ ।
 ତେଜ ଦିଶୁଥିବ ତାର ପ୍ରଗଣ ଅନଳ ॥
 ପାପୀଠାରେ ନ କରଇ ଦୟା ସେ ଶମନ ।
 ଦୂତେ ବୋଲୁଥାଏ ଧରି ଦଥ ଦଣ୍ଡମାନ ॥
 ଶୁଣିକରି ଦିଅନ୍ତୁ ଯେ ଦୂତେ ଘୋରରଡ଼ ।
 ଯେସନେ ପ୍ରଳୟକାଳେ ମେଘ ଘଡ଼ଘଟ ॥
 ପାପଆତ୍ମାକୁ ଘେନିଣ ଦିଅନ୍ତୁ ସେ ଦଣ୍ଡ ।
 ମାର ମାର ତା ଦେହକୁ କରି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ॥
 ଖୁର ନହୁଛିଣି ଘେନି ତା ନେତ୍ରକୁ ତାଡ଼ି ।
 ପୁଣି ସେ ପାପୀର ଦେହ ପକାଅନ୍ତୁ କୋଡ଼ି ॥
 ଗୋରବ ନକରେ ତାକୁ ପକାଅନ୍ତୁ ନେଇ ।
 ବିବିଧ ପରକାରରେ ଦଣ୍ଡମାନ ଦେଇ ॥
 ମେତେବେଳେ ତାର ଯେଉଁ କଷ୍ଟ ହେଉଥିବ ।
 ସେ ଜାଣିବ କରୁଥିବ ଯେହୁ ଅନୁଭବ ॥
 ସେ କାଳରେ ଦୂତେ ତାକୁ ବୋଲୁଥିବେ ଶୁଣି
 ମୃତ୍ୟୁମଣ୍ଡଳରେ ତୁହି ଥିବୁ ଦେହ ବହୁ ॥
 ମରିଯିବ ବୋଲି ତୁ କି ନ ଜାଣି ରେ ମୂଢ଼ ।
 ଧନ ଅଭିବାରେ ତେ କରିଥିବୁ ଦୃଢ଼ ॥
 ପୁଣ୍ୟ ନ କଲୁ ନ ଗଲୁ ତୁହି ଧର୍ମଦାଣ୍ଡେ ।
 ଏଠାକୁ ଆସିବୁ ଏବେ ପଡ଼ ନଳକୁଣ୍ଠେ ॥
 ଆତ୍ମର ହାତରେ ତୁହି ହେବୁ ଭଲ କଷ ।
 ଆଉ ତୋ ମନରେ ଏବେ ବୈଶ୍ଣବ କଷ ॥
 ନାରାୟଣ ନାମକୁ ତୁ ନ କଲୁ ଭଜନ ।
 ଶତ୍ରୁ ପ୍ରୀତ୍ୟର୍ଥେ ନ କଲୁ କିଛି ଦାନ ପୁଣ୍ୟ ॥

ବୈଶାଖ ମାସ କାହିଁକି ନ କଲୁ ତୁ ସୁନ ।
 ଭେଣ୍ଟିଲେକଙ୍କୁ ତୁ ଦିନେ ନ ଦେଲୁ ଭେଜନ ॥
 ବରୁଣଥିଲୁ ତୁ ମନେ ନ ମରବି ମୁଁ ॥
 ଏଡ଼େକ ଅଜ୍ଞାନଦୁଦ ତୋହର ଅଟଇ ॥
 ଧର୍ମସୁଗନ୍ଧ କି ତୁହି ନ ଶୁଣୁ ରେ କାନେ ।
 ଶମନକୁ ଭୟ କରେ ନ ଥାଏ ତୋ ମନେ ॥
 ଦାରୁ ପୁତ୍ର ଧନ ଆଦି ଆବୋରଣ ଥିଲୁ ।
 ତହିଁରୁ କିଛିତ କିପାଁ ସଙ୍ଗେ ନ ଆଣିଲୁ ॥
 ନ ଜାଣୁକି ସଂସାରରେ ମରଗଲେ ଯେତେ ।
 ସେମାନେ କେ କେତେଦ୍ରବ୍ୟ ନେଲେକସଙ୍ଗେତେ
 କଥାବା ତୋହର କଣ୍ଠି ନୟନ ନ ଥିଲୁ ।
 ନେତ୍ରେ ନ ଦେଖିଲୁ ସିନା କଣ୍ଠି ନ ଶୁଣିଲୁ ॥
 ମନୁଷ୍ୟ ଦେହରେ ମର୍ଥେ ହୋଇକର ଜନ୍ମ ।
 ଜାଣି ଶୁଣି ନ କରଲୁ କିପାଁ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ଇହଲୋକେ ଦେଇଥିଲେ ପରଲୋକେ ପାଇ ।
 ସେ ସେମନ୍ତ ଯିଏ ତାହା ଏଠାରେ ଭୁଞ୍ଜିଲ ॥
 ଏହିପରି ବୋଲି ତାକୁ ଦ୍ୟନ୍ତି ଦଣ୍ଡମାନ ।
 କିଛିତେ ତାର ପ୍ରକାଶ ହେଲେ କିଛି ପୁଣ୍ୟ ॥
 ତେବେ ସେହି ନରକରୁ ହେଉବ ଉଦ୍ଧାର ।
 ନୋହଲେ ଆନ କାହିଁରେ ନେତ୍ରେ ପ୍ରତିକାର
 ପୁଣ୍ୟ ନ ଥିଲେ ହେ ମନ ଦ୍ରବ୍ୟ ନ ହୁଁ ତହିଁ ।
 ସେହୁ ଯାହା ଦେଇ ଥାଇ ସେହି ତାହା ପାଇ ॥
 ଧର୍ମଟି ଯେ ସାହାସସ ଆନ ନାହିଁ ଜାଣ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଆଶ୍ରିତ ଲୋକ ଯେ ସବୁହୁଁ ପ୍ରଧାନ ॥
 ଯେବେ ତୁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଆଶ୍ରିତ କରବୁ ସୁମନ ।
 କିଣ୍ଠେ ପ୍ରଭୁ ତୋହଠାରେ ହୋଇବେ ପ୍ରସନ୍ନ ॥
 ଯେବଣ ଶମନଦୁତ ଦଣ୍ଡ ଦେଉଥିବେ ।
 ତୋତେଦେଖିଲେସେମାନେ ଭୟେ ପଳାଇବେ
 ପ୍ରତ୍ୟେ ତେଜ ତାହାର ହୋଇବ କଞ୍ଜନ ।
 ବୋଲିବ ସେ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ କର ହୋଁ ଗମନ ॥
 କେତେ ସେ କୋମଳବଂଜ୍ୟ କହିବ ଦିନସ୍ତ୍ରୀ
 ତୁମ୍ଭେ ଏଡ଼େ ଭକ୍ତବୋଲ ନ ଜାଣି ମୁଁହଁ ॥
 ମୋହର ଯାବତ ଦୋଷ ତାହା ଶମକର ।
 ଯହିଁକି ତୁମ୍ଭର ଭକ୍ତା ତହିଁ ବିଜେକର ॥
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ଯମ ହୋଇବ ବିନୟୀ ।
 ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଆଶ୍ରୋକରିଲେ ଏମନ୍ତ ହୁଅଇ ॥

ଲହୁ ପରେ ତାକୁ ଆଉ ନ ଥାଇ କଷଣ ।
 ବିପଦ ପଡ଼ିଲେ ରକ୍ଷା କରନ୍ତି ମୋହନ ॥
 ଏମନ୍ତ ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପାଦସେବା ଛାଡ଼ି ।
 ବିଅର୍ଥେ ନ ମର ନରେ ଭବଜଳେ ଗୁଡ଼ି ॥ -
 ଏ ଜୀବ ନାନା ଯୋନିରେ କରୁଛି ଭ୍ରମଣି ।
 ଆତ ଯାତ ହେଉଅଛି ବେଳକାଳ ଜାଣି ॥
 ଏ ଜୀବନ ବିପତ୍ତିକି ଧନପ୍ରାୟ କର ।
 ବିଅର୍ଥେ ଜନମ ହୋଇ ଯାଉଅଛି ମର ॥
 ମନ ସ୍ଥିରକରି ଯେବେ ଦଣ୍ଡେ କରୁ ଲକ୍ଷ୍ମେ ।
 କାଳେ କାଳେ ନ ହେବଟି ଜନ୍ମପତି ଭୟେ ॥
 ଏବେ ସୁମନ ଗୋବିନ୍ଦେ ସନ୍ନା ଲକ୍ଷ୍ମକର ।
 ଭବସାଗରକୁ ଯେବେ ଅଛି ତୋର ଡର ॥
 ଭର ବୋହି ନୁହଇ ସେ ନୁହେଁ ବଡ଼ ଗରୁ ।
 ଦୁଦୟ ମଧ୍ୟରେ ଏକା ରାମ ନାମ ଧରୁ ॥
 ସକଳ କଳ୍ପସ ତୋର ହୋଇଯିବ ନାଶ ।
 ତଳାକ୍ଷେ ତହିଁରେ ତୋତେ ନ ଲାଗିବ କ୍ଳେଶ ॥
 ବୁଦ୍ଧି ହେବ ପୁଣ୍ୟ ତୋର ପାପ ହେବ ଦୂର ।
 ଦେହାନ୍ତେ ଲଭୁ ଯାଉଁ ବରକୁଣ୍ଡପୁର ॥
 ଏ ସବ ଶୁଣି ସୁମନ ଆନନ୍ଦତେ କହ ।
 ଦିନକେ ଘଡ଼ିଏ ନାମ ଭଜିବ ଯେ ମୁହଁ ॥
 ନାମରେ ଅଛଇ ଯେବେ ମହମା ଏମନ୍ତ ।
 ସେ ଘଡ଼ିକ ଚରତନ ଭଜିବ କେମନ୍ତ ॥
 ଚରତନ ବୋଲେ ଏହା ଭକ୍ତ କାହିଁପାଇଁ ।
 ତହିଁର ବୃହନ୍ତ ତୋତେ କହୁଛି ଗୁଡ଼ିକ ॥
 ପର୍ଥମନ ସ୍ଥିର କର କିଣ୍ଠଳ ଆସନେ ।
 ବସି ଏକାନ୍ତେ ଭଜୁ ନାମ ଶୁଦ୍ଧମନେ ॥
 ତୋର ପର୍ଥମନ ଆଉ ପରଶ ପ୍ରକୃତ ।
 ସେହକାଳରେ କିଣ୍ଠିଲେ ରହୁଥିବେ ତଥୁ ॥
 ଲୋଭ ମୋହ କାମ କ୍ରୋଧ ଆଉ ହଂସା ରାଗ ।
 ସେ କାଳରେ ଏ ସବୁକୁ କରଦେବୁ ତ୍ୟାଗ ॥
 ଧ୍ୟାନରେ ଏକା ରହୁ ପ୍ରଭୁ ଲକ୍ଷ୍ମକର ।
 ପ୍ରକୃତଏ ନ କରନ୍ତି ଯେହେଁ ହୃଦି ମୁର ॥
 ନବଦ୍ଵାରକୁ କିରେଧି କଳିକୁ କବାଟ ।
 ବାହ୍ୟକୁ ଯିବାପାଇଁକି ନ ପାଇବେ ବାଟ ॥
 ଏମନ୍ତ ଯତନ କର ରଖିଲେ ନିବାଡ଼ି ।
 କେ ଅଛି ସଂସାରେ ତୋତେ ପାରିବାରଭଡ଼ି ॥

ଆରେ ମନ ଏହିପରି ଯେବେ ପାତ୍ର ରଖି ।
 ତେବେ ସେ ଧ୍ୟାନମାର୍ଗରେ ପ୍ରଭୁ ରୂପ ଦେଖି ॥
 ସୁରାଚର ସୁକୋମଳ ଶରୀର ତାଙ୍କର ।
 ନବଜଳଧର କାନ୍ତି ଯେହ୍ନେ ଦିବାକର ॥
 ଆଜାନୁଲମ୍ବିତ ଭୁଜ ଆୟୁଧ ଯେ ଭଲ ।
 ଗଦା ସାରଙ୍ଗ ରଥାଙ୍ଗ କମ୍ପ ଶୋଭିବନ ॥
 ସୁନ୍ଦର ନାସା ନୟନ ସୁଦୀର୍ଘ ଅଟଇ ।
 ରଙ୍ଗ ଅଧରରେ ମନ୍ଦହାସ ପ୍ରକାଶଇ ॥
 ଶିରରେ ହେମ ମୁକୁଟ କର୍ଣ୍ଣରେ କୁଣ୍ଡଳ ।
 କଣ୍ଠଦେଶେ ଶୋଭିତାଏ ହେମ ରତ୍ନମାଳ ॥
 ତା ପୁଣି ନାଭି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇଛି ଲମ୍ବିତ ।
 ତାହା ଯେ ଯେଖିବ ହେବ ତା ନେତ୍ର ପବିତ୍ର ॥
 କଟିରେ ପୀତବସନ ସୁନ୍ଦର ଦିଶଇ ।
 ତା ପରେ ରତ୍ନମେଖଳା ଶୋଭା ପ୍ରକାଶଇ ॥
 ପଦ୍ମରେ ରତ୍ନନୁପୁର ବାଜେ ଚୁଣ୍ଡିତୁଣ୍ଡି ।
 ଏପ୍ରକାରେ ତାଙ୍କୁ ଚନ୍ଦ୍ରା କରବ ମନେଣ ॥
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କଲେ ଦଣ୍ଡେମାତ୍ର ଲଭେ ।
 ଆଉ କିସ ପାପବାଧା ରହିବ ତୋ ଦେହେ ॥
 ଆହେ ସାଧୁଜନମାନେ ମୋ ଦୋଷ ନ ଘେନ ।
 ସୁମନ ଆଗରେ ଯାହା କହଲେ ଚୈତନ୍ୟ ॥
 ଜନହସତେ ତା ଲେଖିଲ ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ।
 ଯାହା କୃପାକଲେ ମୋତେ ଯଦୁକୁଳସାହିଁ ॥
 କିସ ମୁଁ ଲେଖିପାରବି କିସ ମୋର ତତ୍ତ୍ୱ ।
 ବାଳକମାନଙ୍କ ପ୍ରାୟେ ନାହିଁ ମୋର ହେତୁ ॥
 କେତୁ ଏ ଗଛ ଲେଖଇ କେ କରୁ ଗୋଚର ।
 ଯେ ବସିଛନ୍ତି ଦୁଦୟ ଯିହାସନ ପର ॥
 କ୍ଳେମନ୍ତ ସ୍ବରୂପ ତାଙ୍କ କେଉଁରୂପେ ଛନ୍ତି ।
 ଯୋଗୀଏ ଯାହାଙ୍କୁ ଯୋଗମାର୍ଗରେ ଚଳନ୍ତି ॥
 ନିରଞ୍ଜନ ସ୍ବାମୀ ସେ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କୋଳେ ନେଇ
 ବିଜୟ କରିଅଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଗୋସାଇଁ ॥
 ସେ ସିନା କହୁ ଦିଅନ୍ତି ସବ ବେଦଗାସ୍ତ୍ର ।
 ଆନ କେ କହ ପାରିବ ଅଛି ସାମରଥ ॥
 ଏହା ଭୁଲଣ ଆନନ୍ଦ ମୋର ପର୍ଯ୍ୟମତ ।
 କହବା ପାଇଁ ମନରେ କରେ ବଡ଼ ଶ୍ରୀତ ॥
 ସେହି ଯାହା କହନ୍ତି ଲେଖିଲି ମୁଁ ତାହା ।
 ଏ ସକାଶୁ ଦୁଦୟେ ଭଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀନାହା ॥

କହଇ ମାନ ମାଧବ ଅଜ୍ଞାନ ମୋ ମତ ।
 ମୁଁ କାହୁଁ ଜାଣିପାରବି ପୁରୁଷର ଗତ ॥
 ମୋଠାରୁ କର କପଟୀ ମୂର୍ଖ ଯେ କୃପଣେ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଶୋଭିଲେ ଆନ ନ ଥିବେକ ଜଣେ ॥
 ଜୀବଙ୍କୁ ପ୍ରମାଦ ପାଥେ ହିଂସାରୁବ ଘେନ ।
 ପଶୁଙ୍କ ପ୍ରାୟ ବର୍ଧିବ ଦବସ ରଜନୀ ॥
 ପାପିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମୁହିଁ ଏକାଜାଣ ।
 କେବଳ କରୁଣା ଅଟେ ପତିତ ପାବନ ॥
 ଏହିସକାଶୁ ଭରସା ଅଛି ମୁହିଁ କରି ।
 ଭତୁଛି ମହିମାବାନା ସବଦିଗ ପୂର ॥
 ଚରପାପୀ ବୋଲି ମୋତେ ନ ନେଲେ ଉଦ୍ଧର
 ଦୁଃଖେ ସୁଖେ ରହିଅଛି କର୍ମକୁ ଆଦର ॥
 ଏହା ମୁଁ ମନେ ମୋହର କରଇଁ ବିଶ୍ବର ।
 ମୋହପରି ପାପୀ କେହୁ ନ ଥିବେ ଫସାର ॥
 ଯେବଣ ଶ୍ରୀଚରଣକୁ ସବ ସୁରମୁନ ।
 ଶରଣ ପଶିବାପାଇଁ କରନ୍ତି ଦୟିନୀ ॥
 ହର ବ୍ରହ୍ମା ଯାହାଙ୍କର ଚରଣେ ଆଶ୍ରିତ ।
 ଯାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆତଯାତ ॥
 ପଦ୍ମାଳୟ ନ ଛାଡ଼ଇ ଯେବଣ ଚରଣ ।
 ମୁଁ ଛାରି ପାପୀ ପାଇବି କାହିଁ ତାହା ପୁଣ ॥
 କେବଳ ତାଙ୍କ ଭକତ ପାଦପଦ୍ମ ଧୁଳି ।
 ମଣ୍ଡନ ହେଉଥାଉ ଯେ ମୋହର ମଉଳି ॥
 ବୈଷ୍ଣବ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆଉ ସାଧୁ ସହଜନ ।
 ସେବାରେ ସଦା ତପ୍ତର ହେଉ ମୋର ମନ ॥
 ଏହା ଯେ ବାଞ୍ଛା କରଇଁ ମୁହିଁ ନିତି ନିତି ।
 ମାଗଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଦେ କରଣ ଭକତି ॥
 ଏହିପରି ବିଶ୍ବର ମୁଁ କରେଁ ମନେ ମନ ।
 ଯାହା ଇଚ୍ଛା ତାହା କର ତୁମ୍ଭେ ଭଗବାନ ॥
 ମୋହର ଆୟତ୍ତ ନାହିଁ କରବାକୁ ଲିଛି ।
 ଫସାର ଜାଲରେ ପଡ଼ି ବନ୍ଦନ ହୋଇଛି ॥
 ଯେମନ୍ତ ବ୍ୟାଧି ଜାଲରେ ମୃଗ ପଡ଼ିଥାଇ ।
 ସକଳ ଗୁଣି ତାହାର ବନ୍ଧନକୁ ଯାଇ ॥
 ସେହିପରି କୁଟୁମ୍ବଙ୍କ ମାୟା ଜଞ୍ଜାଳରେ ।
 ପଡ଼ି ଘାଣ୍ଟି ହେଉଅଛି ରାତ୍ର ଦବସରେ ॥
 କେବଳ ଭରସା ମନେ ଅଛିଇ ମୋହର ।
 ପତିତପାବନ ବାଳା ଭକ୍ତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ॥

ମହାପାତ୍ର ମାନଙ୍କୁ ସେ ଭଜିବ ବା ପାରି ।
 ପତିତପାବନବାନା ଅଛନ୍ତି ଭଜାଇ ॥
 ତେଣୁକରି ଭରସା ମୋ ଅଛି ବହୁମତେ ।
 ନୋହଲେ ଆତ୍ମତ ଗୁଣି ନ ଦଣେ କିହିତେ ॥
 ଆହେ ସାଧୁଜନମାନେ ମନରେ ବିଚାର ।
 ଭଲ ବନ୍ଧୁ କୁହୁ ମୁଁ କେ ନୁହେଁ କାହାର ॥
 ଭବଗ୍ରାସୀ ନାଥଙ୍କୁ ଯେ ଦୃଷ୍ଟେ ଆଶ୍ରୟକର ।
 ନୋହଲେ ଏ ଭବଜନ୍ତ ନାହିଁଟି ଭୟାର ॥
 ପାଣି ଥାଉଁ ଥାଉଁ ବନ୍ଧ ବାନ୍ଧ ଦ୍ଵରକର ।
 ପ୍ରାଣ ଗଲେ ଆଉ କିଛି କରି ଯେ ନ ପାରି ॥
 ମୋ ପରି ମୂର୍ଖ ସଂସାର ରହୁଛନ୍ତି ଯେତେ ।
 ଏହି କଥାକୁ ବିଚାର ନ କରନ୍ତି ଶେଷେ ॥
 ବଢ଼ିମାପଣ କରିଣ ବଧୂଥାନ୍ତି ଦିନ ।
 ଭଲନ୍ତି ଆତ୍ମର ଅଟେ ଅରୁଣ ଜୀବନ ॥
 କିଏ ସେ ଅଛି ଆତ୍ମର ସଙ୍ଗେ ସମସରି ।
 ଏହା ବିଚାର ବଧୂନ୍ତି ଦବସ ଶବରୀ ॥
 ଏହି ସବୁକୁ ବିଚାର କର ସାଧୁଜନ ।
 କହେ ମାଧବ ଭୟାର କର ଭଗବାନ ॥
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଶଙ୍ଖ ଚଢ଼ିଧାରୀ ।
 ଏ ଭବସାଗର ନାଥ କର ମୋତେ ପାରି ॥
 ପତିତପାବନବାନା ଯଶ ନୋହୁ ନାଶ ।
 କରୁଣାକୁଠାରେ ମୋର ପାପ କର ଧ୍ଵଂସ ॥
 ତୁମ୍ଭବନ୍ଧୁ କେ ଭରସା ଆଜି ନାହିଁ ମୋର ।
 ଦାନବକୁ ମୋହପ୍ରତି ବାରେ ଦୟାକର ॥
 ଏମନ୍ତରୂପ ପୁନନ ଚୈତନ୍ୟ ସମ୍ପାଦ ।
 ପତି ଶୁଣିଲେ ନ ବାଧେ ଭବପରମାଦ ॥

କୃତକର୍ମର ଭୋଗାଭୋଗ ।

ଏଥୁଅନ୍ତେ ଜନେ ଶୁଣ ସୁମନ ରାଜନ ।
 ଚକ୍ରତନ ପାଦେ ପଡ଼ି ପୁଛେ ପୁଣ ପୁଣ ॥
 ଭୋ ଚକ୍ରତନ କଥାଏ ପରୁର ବି ମୁହିଁ ।
 ତାହା ମୋତେ କହୁଅବ ସଂଶୟ ଫିଟାଇ ॥
 ଆସିବୁ ଗୁରୁଦେବ ମୋତେ ଅନୁଗ୍ରହ କର ।
 ଏ ଭବସାଗର ଅଟେ ଅପାର ଗହର ॥
 ଏଥେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଅନେକ ପ୍ରକାର ।
 କାଳା କାର୍ଯ୍ୟକରୁଛନ୍ତି ସଂସାର ଭିତର ॥

ଏଥୁମଧ୍ୟ କେତେଲେକ ହୋଇଛନ୍ତି ଦୁଃଖୀ ।
 କେତେକ ଲୋକ ହୋଇଣ ଛନ୍ତି ମହାପୁଣୀ ॥
 କେଉଁଲୋକ ଅନ୍ଧ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କେ କଣ ଅଛଇ ।
 କେ ଜଡ଼ା କେ କୁଜା କେହୁ କଥା ନ କହଇ ॥
 କେ ଅଳ୍ପ ବସ୍ତ୍ର ସ୍ନାନ କେ ନିତ୍ୟ ମାଗିଣାଏ ।
 କେ ଉଠି ନ ପାରଇ କେ ବ୍ୟାଧିମନ୍ତ ହୁଏ ॥
 ଏହା ଦେଖିଣ ବିଚାର କରେ ମୁହିଁ ମନ ।
 କେମନ୍ତ ଚରିତ ଏହୁ କେମନ୍ତ ବିଧାନ ॥
 ଏ ସଂସାର ଯେତେବେଳେ ହୋଇଲୁଁ ପ୍ରଳୟ ।
 ମନୁଷ୍ୟାଦି ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ସବେ ଗଲେ ସୟ ॥
 ପୁଣି କିପରି ହୋଇଲେ ଏହା କହ ମୋତେ ।
 ଚକ୍ରତନ ବୋଲେ ମନ ଶୁଣ ଏକଟିଭେ ॥
 ହରିଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ବ୍ରହ୍ମା ହୋଇଲେକ ଜାତ ।
 ଦେଖିକରି ତାକୁ ଦୟା କଲେକ ଅତ୍ୟୁତ ॥
 ବୋଇଲେ ତୁହି ସର୍ଜନା କର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ।
 ଜନ୍ତୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବୁ ନରଙ୍କୁ ॥
 ସବ ବେଦବିଦ୍ୟା ଆଉ ଜପ ତପ ଧର୍ମ ।
 ଶାସ୍ତ୍ରାନୁସାରେ କରିବୁ ଯାବତ୍ କର୍ମ ।
 ଶୁଣିକରି ବିଧାତା ଯେ ଶିରେ କର ଯୋ ।
 ଅତି ବିଦୟେ ଧ୍ରୁବଙ୍କ ପଦପାଦେ ପଡ଼ି ॥
 ବୋଇଲ କେମନ୍ତ କରି ସୃଜିବ ସଂସାର ।
 କାହିଁ କିଛି ନ ଦଶଇ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ॥
 କିପରି ଆଜ୍ଞା ପାଳିବ କହନ୍ତୁ ବିଚାର ।
 ଶୁଣିଣ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ କହଲେ ଶ୍ରୀହରି ॥
 ଏଥକୁ ମନରେ କିଛି ସଂଶୟ ନ କର ।
 ଆତ୍ମବୋଲେ ସବ ସିଦ୍ଧି ହୋଇବ ତୋହର ॥
 ଯେତେବେଳେ ଯାହା ତୁହି ବିଚାରୁ ଗଢ଼େ ।
 ସେକ୍ଷଣି ତାହା ପ୍ରାପତ ହେଉଥବ ତୋତେ ॥
 ତୁ ଯାହା କହୁବୁ ସେହି କଥା ହେବ ସାର ।
 ଆତ୍ମର ଆଜ୍ଞା ଅଛଇ ଏହା କିରାଧାର ॥
 ଏତେ କହ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଲେ ଅତ୍ୟୁତ ।
 ସେଠାରେ ରହ ବିଧାତା ସଜ୍ଜିଲେ ଜଗତ ॥
 ସେହୁ ରୂପମୁଖ ରୂପବେଦ ଜାତ କଲେ ।
 ରୂପ ଯଜ୍ଞ ସାମ ଅଥବା ଯେ ନାମ ଦେଲେ ॥
 ପୁନଶ୍ଚ ମୁଖୁ ପୁରାଣ ଅଷ୍ଟାଦଶ କଲେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ସୁମରି ଧାତା ସବ ଭାଷଇଲେ ॥

ଦ୍ଵୟ ପରିନର ଆଦି ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ।
 ଏ ସର୍ବ ଭାଆଇ ପ୍ରକ୍ତା । ହେଲେ ଦୃଷ୍ଟମନ ॥
 ଥୋକେ ଶ୍ରେଣ କରଲେକ ବହୁତର ଧନ ।
 ଥୋକେ ଶ୍ରେଣ କରଲେକ ଯାନ ସେ ବାହନ
 ରାଜାଙ୍କର ପୁଣ୍ୟଶ୍ରେଣ କହ ସେ ନୁହଇ ।
 ମାନବରୂପରେ ଜାତ ହୁଏ ଛନ୍ତି ହୋଇ ॥
 ବିଷ୍ଣୁ କଳା ନ ଥିଲେଟି ନୁହଇ ରାଜନ ।
 କେ କହପାରିବ ମନ ତାହାଙ୍କର ପୁଣ୍ୟ ॥
 ଶିତିପତି ନରପତି ଅଟେ ଯାର ନାମ ।
 ମନୁଷ୍ୟ ତାହାକୁ କାହୁଁ ହୋଇବ ସମାନ ॥
 ଶୁଣି ସୁମନ ଚେତନ ଯାଦୁଲେ ପଡ଼ି ।
 ଆଉ ଲୋକ କଥା କହ ରାଜାକଥା ଶୁଣି ॥
 ଅନ୍ୟର କଥାରେ ସିନା ଅଛ ମୋ ସନ୍ଦେହ ।
 ତେଣୁ ତୋତେ ପରୁରଇ ଏହା ମୋତେ କହ ॥
 ଶୁଣି ଚେତନୀ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ମନେ କଲେ ଚିନ୍ତା ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗତ କରତା ॥
 ଜୟ ଜୟ ମହାପ୍ରଭୁ ଦେବ ଦାମୋଦର ।
 ଜୟ ଜୟ ନାରାୟଣ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ॥
 ଜୟ ଜୟ ଦାନବନ୍ଧୁ ଆରତ ଭଞ୍ଜନ ।
 ଜୟ ଜୟ ମହାବାହୁ ଗରବ ଗଞ୍ଜନ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଫସାରେ ପୁର ସବୁକଥା କର ।
 ତୁମ୍ଭବନ୍ତ କେହ ନାହିଁ ଜଗତ ମଧର ॥
 ତୁମ୍ଭ ବିନା ଆଜ୍ଞା କରି ନ ପାରେ କେ କଷ ।
 ସବୁ କରୁଅଛ ରହ ସର୍ବ ହୃଦୟେଶ ॥
 ତୁମ୍ଭ କୃପାହେଲେ ପଞ୍ଚ ଲଘି ପାରେ ଗିରି ।
 ତୁମ୍ଭ କୃପାହେଲେ ମୂଳ ବାନ୍ଧ୍ୟ କହ ପାରି ॥
 ତୁମ୍ଭ କୃପାହେଲେ ଅନ୍ଧ ନେତ୍ରକୁ ଦିଶଇ ।
 ତୁମ୍ଭ କୃପାହେଲେ ମୃତ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀଅଇ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଏମନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦୃଢ଼େ ଥାଇ ।
 ଯାହାକୁ ସେବଣ ମାର୍ଗେ ଚଳାଅ ଗୋପାଇଁ ॥
 ସେହୁଲୋକ ସେହୁମାର୍ଗେ ହୁଏ ଆତ ଯାତ ।
 ଆନ କରବାକୁ ତାର ନାହିଁ ସାମରଥ ॥
 ଭକ୍ତବକୁ କହୁଥିଲୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନତତ୍ତ୍ଵ ।
 ମୋତେ ତାହା କହୁଥିଅ ଆହେ ପଦ୍ମନେତ୍ର ॥
 ଏଶୁକର ଧ୍ୟାନ କରେ ତୁମ୍ଭ ପଦପାଦ ।
 କୃପାକର କହୁବ ମୁଁ ଥୋକେ କିଛି ସଦ ॥

ଏହା କହଣ ଚେତନୀ କଲ ତାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ।
 ନିଶ୍ଚଳେ ବସି ସେ ପାଦେ ଲୁଟାଇଲ ମନ ॥
 ସେ ପାଦପଦ୍ମ ଗଲେ ଯେଉଁ ପୂଜାରଥ ।
 ଧ୍ୟାନମାର୍ଗେ ଚକ୍ରତନ ତକୁ କର ତ୍ରାସ ॥
 ରୂମରେ ଭଳି ପଡ଼ିଲ ହୋଇ ଭେଳମନ ।
 ସୁମନ ସ୍ଵ ଦେଖି ତାକୁ ତୋଳିଲ ବହନ ॥
 ଚତୁର୍ଥେ ଚକ୍ରତନ ଚେତାପାଇ ଉଠି ।
 ଦୃଢ଼ ମଧ୍ୟେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମ କଲ ଗଣ୍ଡି ॥
 ସୁମନ ପୁଞ୍ଜିଲ ଶୁଣ ଆହେ ଚକ୍ରତନ ।
 ପିତୃଶ୍ରେଣୀ ପ୍ରାୟ କର୍ମ ହୋଇଲ ଅପଣ ॥
 କେବଣ କାରଣ ଏହା ଯେତେ କହ ମୋତେ
 ନିଷ୍ଠୁରତେ କହୁବ ହେ ମୋହର ଅହତେ ॥
 ଚକ୍ରତନ କହୁଅଛ ଶୁଣ ଆରେ ମନ ।
 ଯହିଁକି ଭଳିପଡ଼ିଲୁ ତାହାର କାରଣ ॥
 ତୁହ ପରୁରୁ ମୋତେ ସଂସାରର କଥା ।
 ଭଲ ମନ ଭୁଣା ଆଉ ଅଧିକ ବ୍ୟବହାର ॥
 ତେଣୁକରି ମୁହିଁ ଧ୍ୟାନେ ଗଲି ପ୍ରହର ।
 ପରୁର ଆସି କହବ ତୋତେ ନିରାଧାର ॥
 ଦେଖିଲ ଯେ ବେଦମାର୍ଗେ ଚିନ୍ତା ବେଦସାର
 ଜୀବ ପରମ ଜଗିଣ ଅଛନ୍ତି ଦୁଆର ॥
 ବହୁତର ପ୍ରହରୁ ଥିଲେ ଚହଁ ବସି ।
 ପଦାସନେ ବସିଥିଲେ ଗୋଲେକ ନିବାସି ॥
 ଗୋବିନ୍ଦ ପଦାରବିନ୍ଦେ ନିବେଦିଣ ଗିରି ।
 ପାର୍ଥମନ ପ୍ରକୃତିକ କରିଣ ଏକବ୍ରୁ ॥
 ବାନ୍ଧି ରଖିଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ପାଦ ପାଣିକରି ।
 ଷଡ଼ ଅକ୍ଷରକି ଦେଖି ଜ୍ଞାନଶର ମର ॥
 ଏକଠାରେ ରଖିଛନ୍ତି ସବୁକୁ ବାନ୍ଧଣ ।
 ଶୁଦ୍ଧମନେ ଭଜୁଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ ॥
 ପଶିଲ ତାହାଙ୍କ ମନ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଯାଇ ।
 ରୂମେ ରୂମେ ଭଜୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ସେହ ॥
 ସେହଠାରୁ ବ୍ରହ୍ମରସେ ପଶିଲ ଯାଇଣ ।
 ଦେଖିଲ ସ୍ଵପନସେ ବଜେ ନାରାୟଣ ॥
 ସେହୁ ସ୍ଥାନର ପୌନର୍ଯ୍ୟ କେ ବଞ୍ଚିପାରିବ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ବିଜେ ଛନ୍ତି ଏକଠାବ ॥
 ସେ ନାରାୟଣ ପାଦରୁ ଗଲେ ମକରଦ ।
 ତାକୁ ସାନ କରୁଛନ୍ତି ଚହଁ ବସିବନ ॥

ମୁହିଁ ମଧ୍ୟ ସାନକର ସୁଧା ବୁଝିମେଲେ ।
 ଚୋପାଶେ ଭଳିପଡ଼ିଲ୍ ଏଥୁପାଇଁ ହେଲେ ॥
 ଚୈତନ୍ୟବାକ୍ୟେ ସୁମନ ପ୍ରମୋଦିତ ହୋଇ ।
 ବୋଇଲି ଦେଶାଥ ମୋତେ ସେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଭୁଞ୍ଜି ॥
 ଚୈତନ୍ୟ ବୋଇଲେ ସେହୁ ବଡ଼ର ସଙ୍କଟ ।
 ମାଛ ଗଳିବାକୁ ଚହ୍ଚି ତଳେ ନାହିଁ ବାଟ ॥
 ଧାନମାଣେ ଯୋଗିଜନେ ଦେଶନ୍ତ ସେ ସ୍ଥାନ ।
 ତୁ କାହିଁ ଦେଖିବୁ ଛାଡ଼ି ଦାସ ପୁତ୍ର ଧନ ॥
 ଯେବେ ତୁ ଏହାଙ୍କ ଆଶା ପାତ୍ର ପରିହର ।
 ତେବେ ସିନା ତୁହ ଦେଖି ପାରବୁ ସେ ପୁରୀ ॥
 ବଣ ସହଚେ ଛାଡ଼ିବୁ ଏକଥୁଲେ ପାଶ ।
 ଜାଣ ସେ ସ୍ଥାନ କେବେହେଁ ନୋହବଟ ଦୃଶ୍ୟ ॥
 ଦୁର୍ଗମ ପଥ ଅଟଇ ଶ୍ରୀହରି ଭଜନ ।
 ଭୟକର ଯୋଗିଜନେ ଯାନ୍ତି ଘୋରବନ ॥
 ଅଗମ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇଁ ଛୁଟିକରି ବସି ।
 ଶ୍ରୀହରି ନାମକୁ ଦୃଢ଼େ ଦୃଢ଼ମଧ୍ୟେ ଘୋଷି ॥
 ଗୋବିନ୍ଦ ପଦ୍ମପାଦରେ ଚିତ୍ତକୁ ମଜ୍ଜାଇ ।
 ଏକାନ୍ତେ ଭଜିଅଛନ୍ତି ଏକ ମୂଳ ଖାଇ ॥
 ସଂସାର ମାୟା ମଗନ୍ତୁ ତେଣୁ ତୁଚ୍ଛ ପ୍ରାୟେ ।
 ଅନ୍ତେ ତାଙ୍କର ପରମ ଗତି ଲଭ ହୋଇ ॥
 ପୁନଶ୍ଚ ଚୈତନ୍ୟ କହେ ଶୁଣ ହେ ସୁମନ ।
 ପୁଣେ ଯା ପରୁରଥୁଲୁ ଟଙ୍କ ବଡ଼ ଟଙ୍କ ସାନ ॥
 ପାପ ପୁଣ୍ୟରୁ ପ୍ରାଣୀଏ ଉଦ୍ଧାୟକ ହୋଇ ।
 ପୁଣ୍ୟ କର୍ମରୁ ଉଦ୍ଧତ ପାପେ ସମ୍ଭୁ ଯାଇ ॥
 ତୁମେ ବୋଇଲୁ ବାଧା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ କଲେ ।
 ଉଣା ଅଧିକ କିପାଇଁ ଏଥୁରେ ହୋଇଲେ ॥
 ଅନେକ ଅଧର୍ମ ଏଥେ କରୁଛନ୍ତି ପ୍ରାଣୀ ।
 ବାଧାତାଙ୍କୁ କରୁଛନ୍ତି ନିନ୍ଦା ସେ ନ ଜାଣି ॥
 ସୁମନ ବୋଇଲି ସେହୁ ଜଗତର ତାତ ।
 ସେ କିପାଁ ସମାନକର ନ କଲେ ଜଗତ ॥
 ଉଣା ଅଧିକ କିପାଇଁ ସଂସାରେ ହୋଇଲେ ।
 ଏକଥା ସଂଶୟ ଦେହ କହିଦିଅ ଭଲେ ॥
 ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣୀମାନେ ବହୁ ସୁଖ ପାନ୍ତି ।
 ବଡ଼ମାପଣେ ବାହକ ନିନ୍ଦା ଯେ କରନ୍ତି ॥
 ଚୈତନ୍ୟ ବୋଲେ ତୁ ଶୁଣି ରେ ଅବୋଧ ମନ ।
 ମୁରୁଜପରାୟ ତୁହ ନ ବୁଝୁ ବଚନ ॥

ଯେତେବେଳେ ବାଧାତାଏ ସୃଷ୍ଟି ଜାତକଲେ ।
 ଆଗକରଣ ମନୁଷ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ସଜିଲେ ॥
 ତାଙ୍କ ପ୍ରାଣ ପୋଷିବାକୁ ବରୁଣ ମନ ।
 ଅନ୍ଧର ନିମନ୍ତେ ଜାତ କରିଲେଲ ଧାନ ॥
 ବ୍ୟଞ୍ଜନ ନିମନ୍ତେ କଲେ ଶାକ ମୁଗ ଗ୍ରୀହ ।
 ଆବର ବହୁପ୍ରକାରେ ଏକ ମୂଳ ଲୁହ ॥
 ବ୍ୟାଧି ନାଶପାଇଁ କଲେ ନାନାଦି ମୌଷଧି ।
 ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା କରିପାର ବଧୁ ॥
 ପୁଣି ପିଞ୍ଜିବା ନିମନ୍ତେ ବସନ ସଞ୍ଚିଲେ ।
 ବ୍ୟବହାର ନିମନ୍ତେ ନାନା ଧାତୁକଲେ ॥
 ଅସ୍ତ୍ରରତନେ ନାନାଦି କରି ଅଳଙ୍କାର ।
 ରହିବା ନିମନ୍ତେ କଲେ ଉତ୍ତମ ମନ୍ଦିର ॥
 କାମନିର କିବାରଣ ହେତୁକୁ ବରୁଣ ।
 ଯୋଗିଦେଲେ ପୁରୁଷଟକ ଗୋଟାଏ ଯେ ନାଶ ॥
 ବୋଇଲେ ଏଥୁରେ ହେବ ବଣ ବରଧୁତ ।
 ଏହାଙ୍କ ତହୁଁ ହୋଇବ ଦୁହତା ଯେ ପୁତ ॥
 ତେବେ ସିନା ଶୋଭାମାନ ଦଶିବ ଧରଣୀ ।
 ଏସନ ସର୍ଜନା କରି ସୂର୍ଯ୍ୟ କୁଶପାଣି ॥
 ସ୍ୱୟଂ ଗୋତ୍ତଳାଧିକାରୀ ଧାତା ରୂପ ଧରି ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସର୍ଜନାକଲେ ଅତି ଯତ୍ନକରି ॥
 ପୁଣିହୁଁ ମନ ମଧ୍ୟରେ କଲେକ ବରୁଣ ।
 ଯେତେକ କର୍ମ କର୍ମାଣି ସଂସାର ବେଭର ॥
 ଯଜ୍ଞ ଧର୍ମ ତପ ଜପ ବ୍ରତ ଆଦି ଯେତେ ।
 ଦେବା ଦୟା ସତ ଧର୍ମ କର୍ମାଦି ସହଚେ ॥
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଲୀଳାମାନ ଶୁଣିବାର ଅର୍ଥ ।
 ଅଷ୍ଟାଦଶ ପୁରାଣକୁ ସଞ୍ଚିଲେ ଜଗତେ ॥
 ତହିଁରୁ ଅନେକ ଗ୍ରହମାନ କଲେ ଜାତ ।
 ତାହା ଶୁଣି ପ୍ରାଣୀମାନେ ହୋଇବେ ମୁକତ ॥
 ସୁକର୍ଣ୍ଣେ ଚଳିବେ ନରେ ହେବେ ସର୍ବ ସୁଖୀ ।
 ଏ ସକାଶୁ ପୁରାଣକୁ ଧାତା ଛନ୍ତି ଲେଖି ॥
 ନାରାୟଣଙ୍କର ଲୀଳା ଲେଖିଲେ ସକଳ ।
 ଶୁଣିଲେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ କରିବେ କେବଳ ॥
 ହରିନାମ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ ଆଉ ଭଗବତ ।
 ସମସ୍ତ ଟାଣେ ଲେଖିଲେ ଧର୍ମ ଏକା ସତ ॥
 ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଆତ୍ମକଲେ ଛକୋଡ଼ ବରଷ ।
 ଲୀଳା କରୁଛୁ ସାର୍ବ ସିବେ ସର୍ବେ ନାଶ ॥

ଚନ୍ଦ୍ରବିମଳ ସାବିତ୍ରୀ ପଶୁ ଜନ କଲେ ।
 ତାଙ୍କପାଇଁ ବୃଷଭକ୍ତା ଭୁଞ୍ଜ ସରଳକଲେ ॥
 ପେଟେ ମଣ୍ଡୁକୁ ପେଟରେ ବଞ୍ଚିଲେ ବଧାନ ।
 ସେମାନେ ସେହି ମାର୍ଗରେ ଦୁନ୍ନିଆତପାତ ॥
 ତାହା ମେ ପଶୁ ଜାଣନ୍ତି ନ ଜାଣନ୍ତି ଆନ ।
 କାନ୍ଧ ପତଙ୍ଗ ଯାହାର ସେମନ୍ତ ଲେଖନ ॥
 ଦେଖ ସମାରେ ସାଦବ ଅଛନ୍ତି ସେତେ ।
 ସେ ମରୁ ସ୍ଥାନରେ ଧାତା ଔଷଧ ନିମନ୍ତେ ॥
 ବୋଇଲେ ହେ ବୃଷେ ପର ଉପକାରେ ଆଅ ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଏ ସମାରସାକେ ତୁମ୍ଭେ ରହ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଚନ୍ଦ୍ର ଲେଖନ ପଦ୍ମ ଫଳ ମୂଳ ଲେଖ ।
 ନେବେ ରୋଗମାନଙ୍କରୁ ମୃତ ଅନେକ ବୋଲି ।
 ତହିଁକି ବିରୁଦ୍ଧ ତୁମ୍ଭେ ନ ଧରିବ କେହି ।
 ଏହିପରି ଧାତା ତାଙ୍କୁ ଛନ୍ତି ଆଜି ଦେଇ ॥
 ଆଜପାଏ ଏ ସାଦବେ ବଧାତା ବଚନ ।
 ମାନ ନାଶ ଦୁନ୍ତି ନ ଘେନନ୍ତି ସେ ବିରୁଦ୍ଧ ॥
 ବ୍ୟାଧିମନ୍ତ ଲେଖକର ବ୍ୟାଧିକ ନାଶନ୍ତି ।
 ବଧାତା ବଚନେ ବୃଷେ ସତ୍ୟ ପାଢ଼ିଛନ୍ତି ॥
 ଦେହ ଅନ୍ତରେ ସେ ବୃଷ ଭଲ ଗତି ପାଇ ।
 ପର ଉପକାରୀ ସେଣ୍ଡ ସ୍ଵର୍ଗ ସେ ବସଇ ॥
 ପଶୁ ପକ୍ଷୀଙ୍କି ବଧାତା ଯାହା ଛନ୍ତି କହି ।
 ସେହମାଗେ ସେ ଚଳନ୍ତି ଅଦ୍ୟାବଧି ରହ ॥
 ମଛ କଛ ପତଙ୍ଗାଦି କାନ୍ଧ ଶଗ ମୃଗ ।
 ବଧାତା ଦେଇଅଛନ୍ତି ଯାକୁ ସେହିଭେଗ ॥
 ସେହି ବେଢ଼ରେ ଚଳନ୍ତି ସେହୁ ପ୍ରତିଦିନ ।
 କେତେ ବିକଳ ନ ଆଶଙ୍କାହାଙ୍କର ମନ ॥
 ଦିନକୁଦିନ ବଧାତା ବଞ୍ଚିଥାଏ ଯାହା ।
 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ତାହାକୁ ମିଡ଼ିଆଏ ତାହା ॥
 ଦିନେତହିଁ ଦୁଃଖ ବୋଲଣ ନ ଜାଣନ୍ତି ସେହି ।
 ଯାହାକୁ ସେହିମାର୍ଗରେ ଚଳାଅନ୍ତି ବହି ॥
 ଦେହଅନ୍ତେ ତାହାଙ୍କର କଛନାହିଁ ଦୁଃଖ ।
 ଦେଖ ଏ ନରେ ଅଛନ୍ତି ଶକ୍ତିପର ମୁଖ ॥
 ସବୁ ଜାଣି ଶୁଣି ମୃତେ ପାପକର୍ମ କଲେ ।
 ନ ଜାଣି ପଶୁଜାତି ଏ ଆଶ୍ଵରେ ରହିଲେ ॥
 ଧାତା କହିଲେ ନରଙ୍କ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଦେଖାଇ ।
 ସେହି କଥାକୁ ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ନାହିଁ ॥

ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣମାନଙ୍କ ଶ୍ରବଣରେ ଶୁଣି ।
 ଉପହାସ କରୁଛନ୍ତି ମିତ୍ରପ୍ରାୟ ମଣି ॥
 ବୋଲନ୍ତି ଏ କଥାମାନ କବିବୃତ୍ତ ମିନା ।
 ମିତ୍ର ସତ କବି କର ପାରନ୍ତି ରଚନା ॥
 ଶକ ବୋଲଇ ଏ ସକଳ ବାହୁଶଙ୍କ ଗୁଣି ।
 ଧନ ଜେବାପାଇଁ କର ଅଛନ୍ତି ଏ ବଧ ॥
 ଦୂରରେଲେକମାନଙ୍କ ଭଣ୍ଡିବାର ପାଇଁ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁଣାଇ ତାଙ୍କର ସବୁ ନେତେ ବହି ॥
 ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ ଆସକ ଶାସ୍ତ୍ର ନ ମାନନ୍ତି ।
 ଜାଣି ଶୁଣି ନାନାବିଧ ଅକର୍ମ କରନ୍ତି ॥
 ଅଗମ୍ୟ ସ୍ଥାନମାନଙ୍କେ କରନ୍ତି ଗମନ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠଭାତିକ ନାଚେ ନ କରନ୍ତି ସେ ମାନସ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣେ ଦେଖି କହନ୍ତି ଏ ମୂର୍ଖ ଅଛନ୍ତି ।
 ଦେବତାଙ୍କୁ କହନ୍ତି ସେ ଏ କାଷ୍ଠ ପାଷାଣ ॥
 ସାଧୁଜନଙ୍କ ମନେଷ୍ୟ ଲେଖା ନ କରନ୍ତି ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାପ୍ରାୟେ ପାଦେ ନ ପଡ଼ନ୍ତି ॥
 ଅତଥ୍ୟ କେହି ଛୁଡ଼ା ନ କରନ୍ତି ଦ୍ଵାରେ ।
 ଅମାନନା କରନ୍ତି ନେ ମାତା ପିତା ଠାରେ ॥
 ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କୁ ଅମାନନା କରନ୍ତି ନେ ଜନେ ।
 ସାଧୁଙ୍କ ନାମନ୍ତି କେହୁ ଲେଖିବ ଲେଖନେ ॥
 ଆହାର ଦେଖାଇ କେହୁ ପର ଶାବ ମାରେ ।
 ନାନ୍ଦାଦି ଅକର୍ମମାନ କରୁଛନ୍ତି ନରେ ॥
 ଦାନ ଧର୍ମ କଥା କେହୁ ନ ଶୁଣେ କର୍ଣ୍ଣର ।
 ବୋଲଇ ନୁହଇ ଏହା ଧର୍ମର ବେଢ଼ର ॥
 ଉଦ୍ଧାରଲେକେ ଶୁଣିଣ ଏ କଥା କରବେ ।
 ଆତ୍ମମାନେ ଏ କଥା ଯେ ନ କରନ୍ତି କେତେ ।
 ଥୋଡ଼କ ଲେଖ ବୋଲନ୍ତି ସେ ସଂଶୟ ଅଛଇ ।
 ବିପଦରେ ଏକା ଦେବ ଶାସ୍ତ୍ର ଅଛି କହି ॥
 ତାହାଙ୍କର ସୁଖ ସେହୁ ବିଶ୍ଵରବେ ଦୁଃଖ ।
 ଏଥିରେ ପ୍ରାଣିଏ କାହିଁ ପାଇବେ କାରଣ ॥
 ଏହା କହି ଥୋକେ ଲେଖ ଦ୍ଵିଜେ ନିନ୍ଦାକର ।
 ତାଙ୍କ ଲେଖନେ ସହବ ଏହି ବସୁନ୍ଧରୀ ॥
 ସାଧାତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟେ ନାରାୟଣ ରୂପୀ ।
 ତାଙ୍କୁ ଯେ ନିନ୍ଦା କରଇ ସେହୁ ବୃତ୍ତ ପାପୀ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ନିନ୍ଦାକଲେ ବଣ ହୋଏ ନାଶ ।
 ପୁରାଣକୁ ନିନ୍ଦାକଲେ କୁମ୍ଭୀରାକୋବାସ ॥

ଆହୁର ତାକୁ ଅନେକ ମିଳେ ଦୁଃଖ ମାନ ।
 ଅଳ୍ପ ବସ୍ତୁ ନ ମିଳଇ ଦୁଃଖ ପ୍ରାଣମାନ ॥
 ପୁଣ୍ୟାନ ନ ମିଳେ ତାକୁ କୁହାନ୍ତେ ତା ବାସ ।
 ପୁଣ୍ୟହୀନ କେତେ ତାକୁ ନ ମିଳଇ ଗ୍ରାସ ॥
 ଅଳ୍ପ ନ ମିଳନ୍ତେ ସେହୁ ଗୁଣେ ଦେଇ ଦେଇ ।
 ଜୀବନାନ୍ତେ କୁମ୍ଭୀରାକ ନରକେ ପଡ଼ଇ ॥
 ଏହିପରି ନାନା ପାପ ଅର୍ଜୁଥାନ୍ତି ପ୍ରାଣୀ ।
 ବିଧାତାଙ୍କୁ ନିନ୍ଦା ସେହୁ କରନ୍ତି ନ ଜାଣି ॥
 ବିଧାତା କହଇ କର୍ମ ମନୁ ପାଶୋରନ୍ତି ।
 ଚେଷ୍ଟାକରି ପ୍ରାଣିମାନେ ଶାସ୍ତି ପାଉଛନ୍ତି ॥
 ଧାରା ବୋଲନ୍ତି ତଳାଙ୍ଗେ ନାହିଁ ମୋର ଦୋଷ
 ଧର୍ମ ମାର୍ଗ ଛାଡ଼ିଲୁ ରେ ବେଗେ ଯାଅ ନାଶ ॥
 ଥୋକାଏକ ଲୋକ ପୁଣି ଅଛନ୍ତି ଏମନ୍ତ ।
 ପରଧନ ପରଦାରେ ଦେଇଥାନ୍ତି ରେ ॥
 ଜାଲପରେ ମାରନ୍ତି କେ ବାସ ଦେଇକରି ।
 ପ୍ରତ୍ୟହ କେ ପରଦ୍ରବ୍ୟ ନ୍ୟାନ୍ତି ରୋଇକରି ॥
 ନିରାଶ ବଚନ କେହୁ ସବୁଦିନେ କହ ।
 ଖରୁଆପଣ କରି କେ ସବ ଦା ବଞ୍ଚିଇ ॥
 କେହୁ ପରଲୋକ ଶିଶୁ ନ ଦେଖେ ନୟନେ ।
 ନିଜର ପୁଣ୍ୟ ସୁଚ୍ଛନ୍ନ ଭବେ ସବୁଦିନେ ॥
 ମନେ କାହାଠାରେ କେହୁ ହିଂସାଭବ ବହ ।
 କାହାର ଘରେ କେ ଦିଏ ଅନଳ ଲଗାଇ ॥
 କେହୁ ମନ୍ତ୍ରଗଣ ସଙ୍ଗେ ପାପକୁ ନ ମଣି ।
 ବୃଷାରେ ଗୋରୁଏ ପିଡ଼ିଥିଲେ ଯାଇ ପାଣି ॥
 ତାକୁ ଘଡ଼ିତାଇ ଦିଏ ଅତି ଆନନ୍ଦରେ ।
 ବୃଷାଣି ହୋଇଣ ଗୋରୁ ଯାଏ ନିରାଶରେ ॥
 ତାହାର ପାତକ କେହୁ ଅନ୍ତକରି ପାର ।
 ମୁଁ କିଏ କହୁବି ଜାଣେ ଜନ୍ତୁ ଅଧିକାରୀ ॥
 ଯେବଣ ଲୋକର ଦ୍ଵାରେ ଅତିଥ ପ୍ରବେଶ ।
 ନ ଦେଇ ନ କହେ ଯାଏ ହୋଇ ସେ ନିରାଶ ॥
 କେଉଁ ଲୋକ ଆଶାଦେଇ ନିରାଶ କରଇ ।
 ଅତି କାଲି କହୁ ତାକୁ ବହୁତ ଭଣ୍ଡଇ ॥
 କେବଣ ଲୋକ ପରକୁ ବିଶ୍ଵାସ ଦେଖାଇ ।
 ପରାଣ ହରଇ ତାର କପଟରେ ନେଇ ॥
 କେ ରୁଣ ନେଇ ମାଗିଲେ ସାହୁକୁ ମାରଇ ।
 କେ ପୁତ୍ରାଦି ବୁଦ୍ଧ ପିତା ମାତା ନ ପୋଷଇ ॥

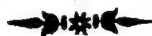
ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁରାଣ କେହୁ କରଇ ନମଣ
 ସାଧୁଜନଙ୍କୁ ନିନ୍ଦଇ କେଉଁ ମୂଢ଼ଜନ ॥
 ବିଷ୍ଣୁଭକତକୁ କେହୁ କରଇ ନିରାଶ ।
 ଟାହୁ କରୁଥାଏ ତାକୁ ହୋଇ ହସ ହସ ॥
 କେଉଁ ଲୋକମାନେ ହାତେ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା କରି
 ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ଜୀବଙ୍କୁ କେହୁ ଅକାରଣେ ମର
 କେଉଁ ଲୋକମାନେ ପୁରା ବାଳକ ସହାର ।
 ଗୋବଧ କରଇ କେହୁ ପାପ ନ ବିରୁର ॥
 ସୋପିବାର ଜୀବ କେହି କରେ ପ୍ରାଣ ନାଶ ।
 ହେଜନ ଦ୍ରବ୍ୟରେ କେହୁ ଦିଅଇଟ ବାସ ॥
 କେ କାହାର କରିଥାଉ ସେହିଁ ଉପକାର ।
 ପ୍ରଘ୍ଵେକାର ସମୟେ ଚିତାଲେ ଯାଉ ଛୁର ॥
 କେ କାହାକୁ ଅଳବସ୍ତ୍ର ଦେଇକରି ପୋଷେ
 ସେ ତାହାର ନାଶ ପାଠେଁ ରଜନୀ ଦବସେ ॥
 କେ ବୀର ବେତାଳ ମାନ ସାଧନ କରିଣ ।
 ତାହାର ବଳେ ହରେ ସେ ପରର ପରାଣ ॥
 ଜଳଦାଃଟ ବସି କେହୁ ମାନକୁ ସହାରେ ।
 ବଳକୁ ଦେଖାଇ କେହୁ ସଜ୍ଜିତ ନାରେ ॥
 ଆହାର ଦେଖାଇ କେହୁ ଜନ୍ତୁକୁ ମାରଇ ।
 ପରଲୋକ ପ୍ରାଣ କେହୁ ରୂପଟେ ହରଇ ॥
 ଜନ୍ମରେ ଆହାର ଦେଇ କେ ଜୀବ ମାରଇ ।
 ଦୋଷ ଥାଉଁ ଥାଉଁ କେହୁ ନୟମ କରଇ ॥
 ଦାନ ଦେଇକରି ତାକୁ ହରେ କେହୁ ପୁଣି ।
 ବାଟରୁ ବୃକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ପକାଏ କେ ହୁଣି ॥
 ବଟ ପିମ୍ପଳକୁ କେହୁ କରଇ ବିନାଶ ।
 ଧର୍ମକୁ ନିନ୍ଦା କରଇ ଓକବଣ ପୁରୁଷ ॥
 ବୃଦ୍ଧକାଳରେ ନ ପୋଷେ କେ ପିତା ଜନନୀ
 ଅନ୍ତର ହୋଇଣ ଯାଏ ଭରିଯାକୁ ସେନା ॥
 ବହୁତ ଗୋଧନ କେହୁ ରଖେ ଲୋଭକରି ।
 ଅନେହଳା କରିବାରୁ କଷ୍ଟେ ଯାନ୍ତି ମର ॥
 ଟଙ୍କାଲେଭେ ଭେଣ୍ଟାଗୋରୁ ବିକଇ ହାଟରେ
 ବ୍ୟାଧିମନ୍ତ ବୃଦ୍ଧଗୋରୁ ଯୋଗେ ଲଙ୍ଗଳରେ ॥
 ଯେଉଁ ଗୋରୁ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ ଉଠି ନ ପାରଇ ।
 ତାହାକୁ ଯେ ନ ପୋଷଇ ଖାଦ୍ୟ ପାଣି ଦେଇ ।
 ବୋଲଇ ଏହାକୁ ଆଉ ଦେଲେ କିଏ ହେବ ।
 ମାସ ପକ୍ଷକରେ ଏତ ନିଶ୍ଚୟ ମଣିଯିବ ॥

ଏପରି ଯେ ପ୍ରାଣୀ କରେ ସେହି ଶ୍ରେଣୀ ହୋଇ
 ନ ମରି ଗାଈଣ କଷ୍ଟେ ଗୃହେ ପଡ଼ିଥାଏ ॥
 ଯେତେ ଯେତେ ମହୋଷଧି କରଇ ଭକ୍ଷଣ ।
 କେତେ ଭଲ ନ ହୁଅଇ ଶ୍ରେଣୀର କଷଣ ॥
 ଆପଣା କର୍ମକର୍ମକୁ ମୃତ ନ ବଞ୍ଚିବ ।
 ବିଧାତାଙ୍କୁ ନିନ୍ଦାକରେ ବାର ବାର କରି ॥
 ନିନ୍ଦାରୁ ଦୋଷ ହୋଇଲ ଅପାରୁ ଅପାର ।
 ଏହି ପରକାରେ ସେହି ହୁଏ ନାରାଣୀ ॥
 ତାହାର ପୁର ପାତକ ବ୍ୟାଧିରୁପ ହୋଇ ।
 ସେ ବ୍ୟାଧି ତାକୁ ମାରଇ କାଳବଳ ପାଇ ॥
 ଏ ଯେତେ ଚରିତ୍ର ମୁହିଁ କହିଲୁଁ ତୋତେ ।
 ବିଧାତା ଏ ସବୁ କହିଛନ୍ତି ବେଦମତେ ॥
 ଜାଣି ଶୁଣି ପ୍ରାଣୀମାନେ ପାଉଛନ୍ତି ଦୁଃଖ ।
 କେବେହେଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଯେ ନ ମିଳଇ ସୁଖ ॥
 ସୁମନ କହିଲେ ଆହେ ଚରଣେ ଶୁଣ ।
 ଯେତେକ ପାତକ ମୋତେ କହିଲ ଆପଣ ॥
 ଏଡ଼େ ଅକର୍ମ କରନ୍ତି ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଜନ ।
 ତାହାଙ୍କର ହୁଅଇତ ବହୁ ଧନ ଜନ ॥
 ଥୋକାଏ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ସଂସାର ଭିତରେ ।
 ପାପ ଆଶୁର ନାହିଁ ତାହାଙ୍କ ମନରେ ॥
 ସତ୍ତ୍ୱସ୍ଥାନ ପୁଣ୍ୟମାସ ମାନଙ୍କେ କରନ୍ତି ।
 ଏକାଦଶୀ ବ୍ରତକୁ ସେ କେତେ ନ ଛାଡ଼ନ୍ତି ॥
 ବିଷ୍ଣୁର ଚରିତ୍ର ଯହିଁ ହୁଅଇ ବଖାଣ ।
 ତହିଁକି ସେମାନେ ତେଜିଆଆନ୍ତି ଶ୍ରବଣ ॥
 ଜୀବରେ ଦୟା ତାଙ୍କର ମନେ ନିର୍ମଳ ।
 କରନ୍ତି ପ୍ରଣାମ ସେମାନଙ୍କୁ ଜନକୁଳ ॥
 ଅତଥ ଅଭାଗତ ଯେ ବୈଷ୍ଣବ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ଦେଖିଲେ ସେବା କରନ୍ତି ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ॥
 ଏମନ୍ତ ଲୋକ କିପାଇଁ ବ୍ୟାଧିମନ୍ତ ହୋଇ ।
 ତଦପରେ ତାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦା ଅଳ ନ ମିଳଇ ॥
 ଦୟାକଥା ଅଟଇ କେମନ୍ତ ବିଧାନ ।
 ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଚିତ୍ତରେ କହୁ ହୃଦ୍ରେ ମନ ॥
 ସଂସାର ଦିଶାଇ ଏହା କହିଦିଅ ମୋତେ ।
 ତୁମ୍ଭର ମୁଖ ଶୁଣିଲେ ଯିବୁଁ ପରତେ ॥
 କହୁଛନ୍ତି ଚରଣେ ଶୁଣ ହେ ସୁମନ ।
 ପାହା ପୁଣ୍ୟକର୍ମ ତୋତେ କହିବା ତା ମର୍ମ ॥

ଜନ୍ମହେଲେ ନିଶ୍ଚୟ ମୃତ୍ୟୁ ମଳେ ଜନ୍ମହେଲେ
 ବିଧାତାର ଘଟସୂତ୍ର ଏମନ୍ତ ଅଟଇ ॥
 ମାୟାର ରକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ।
 ଆତ୍ମାତ କରନ୍ତି ସେ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି ॥
 ସାତଜନ୍ମଠାରେ କରେ ଯେତେ ପାପ ପୁଣ୍ୟ ।
 ରଖିଥାଏ ବିଧାତା ତା କରି ଭଲ ଭଲ ॥
 ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଦୁଇକି ସେ ବୁଝେ ସମକରି ।
 କେ ଶୁଣି ଅଧିକ ହେଲେ ତାହାକୁ ବଞ୍ଚିବ ॥
 ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଯେବେ ମନ ହୋଇବେ ସମ ।
 ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କର ନୁହେଁ ସ୍ଥାନକର୍ମ ॥
 ବହୁତର ଭଣ୍ଡାର ସେ ପାରେ ଶ୍ରେଣୀକରି ।
 କିବା ପାତକ ବହୁତ ଥାଏ ଯେବେ କରି ॥
 ତେଣୁକରି ସେହି ପ୍ରାଣୀ ହୁଏ ସ୍ଥାନକର୍ମ ।
 ସୁଖ ହୋଇ ତାକୁ ଦିନେ ନ ମିଳଇ ଅଳ ॥
 ଗତ ଜନ୍ମେ ଯେବେ ସେହି ପୁଣ୍ୟ କରି ଥାଇ ।
 ପୁଣି ହୋଇ ଏ ଜନ୍ମରେ ଶ୍ରେଣୀ ସେ କରଇ ॥
 ପାପରୁ ପୁଣ୍ୟ ଯେବେ କି ହୁଅଇ ବହୁତ ।
 ସେ ଲୋକକୁ ବଢ଼ିବୁଁ ହୁଏ ପରପତ ॥
 ଇହଜନ୍ମରେ ପାତକ କରିଥାଏ ଯେତେ ।
 ଆଗତ ଜନ୍ମରେ ତାହା ହୁଏ ପରପତ ॥
 ଏହିରୂପେ ଆରେ ମନ ଦଇବ ଘଟଣା ।
 କଲକର୍ମ କେତେବେଳେ ନୁହଇ ମେଣ୍ଟଣା ॥
 ତୁ ବୋଲୁଛୁ ଜନ୍ମକାଳି ଯାର ପାପ ନାହିଁ ।
 ସେ କିପାଇଁ ବ୍ୟାଧିମନ୍ତ ହୋଇଣ ମରଇ ॥
 ପୁର ଜନ୍ମରେ ତାହାର କେଉଁ ପାପ ଥିଲା ।
 ତେଣୁକରି ଏ ଜନ୍ମରେ ବ୍ୟାଧିମନ୍ତ ହେଲା ॥
 ଏ ଜନ୍ମ ସୁକୃତ ତାର ରହିଲା ପଛକୁ ।
 ପୁଣି ଶ୍ରେଣୀ କରିବ ସେ ଆଗତ ଜନ୍ମକୁ ॥
 ଥୋକେ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଏ ସଂସାରଭିତରେ ।
 ଧର୍ମ ବୋଲି ନ ଜାଣନ୍ତି ଆପଣା ମନରେ ॥
 ତାହାଙ୍କର ଧନ ଜନ ଅଛଇ ବହୁତ ।
 ଭକ୍ତାର ଏ ତା ଦୁଃଖ ଦେଖନ୍ତି ସତତ ॥
 ଭ୍ରମରେ ସେ ସ୍ୱମନାମ ନ ବୋଲଇ ଭୁବ୍ଧ ।
 ସର୍ବଦା ଧନ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ବୁଲେ ଶ୍ରୀ ପାଶୁ ॥
 ଧରମ କଥା ଶୁଣିଲେ ତହୁଁ ଯାଏ ଉଠି ।
 ପାଶୁମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କରେ ଯାଇଁ ଗୋଷ୍ଠି

ଏହି କଥାଟି ଅଟଇ କେମନ୍ତ ବିଧାନ ।
 ଶ୍ରୀମୁଁ ଦେବ କହୁବା ଶୁଣି ଆରେ ମନ ॥
 ପୁରୁଷ କଳକରମ ନ ଜାଣଇ ସେହି ।
 ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମି ଅଛନ୍ତି ପାଶୋର ଅଛଇ ॥
 ପୁରୁଷେ ଶେଷଅଛି ଅତିଥେ ବହୁତ ।
 ଆବର କରିଛି ଦାନ ପୁଣ୍ୟ ଅସ୍ତମିତ ॥
 ତେଣୁ ଏ ଜନ୍ମଟି ଚଳ ଚାର ପୁଣ ପଣେ ।
 କନ୍ତୁ ଏ ଜନ୍ମଟି ତାର ଗଲ ଅକାରଣେ ॥
 ଏବେ ଯେବେ ଅଗତକୁ ପୁଣ୍ୟ କରିଥାନ୍ତୁ ।
 ଆଉ ଜନ୍ମରେ ତାହାକୁ ଅଧିକ ମିଳନ୍ତୁ ॥
 ଶୁଣି ମନ ଧର୍ମେ ଧନ ହୁଅଇ ବଞ୍ଚିତ ।
 ତେବେ ତ କୁ ବେକୁଣ୍ଡ ହୁଅଇ ପ୍ରାପ୍ତ ॥
 ଶୁଣି ମନ ହେବୁକର ଧନ ଏକା ସତ ।
 ଧର୍ମରେ ଧରଣୀ ଜାଣି ଅଟେ ଏ ଜଗତ ॥
 ଧର୍ମ ଅଧର୍ମ ଯେ ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଏହି ଶୁଣି ।
 ସ୍ୱର୍ଗ ନର୍କ ଧର୍ମ ଏହି ଅଛଇ ବିଶୁଦ୍ଧ ॥
 ଦୟା ଧର୍ମକୁ ଆଶ୍ରୟ କରେ ଯେଉଁ ନର ।
 ଦେହାନ୍ତେ ସେ ଲୋକ ଯାଇଁ ବସେ ସ୍ୱର୍ଗପୁର ॥
 ସୁବାସ ତନନ ଆଉ ବସ୍ତ୍ର ଅମଳାନ ।
 ପାରିଜାତ ପୁଷ୍ପଗଣେ ହେଉଛି ମଣ୍ଡନ ॥
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ରହଇ ସେ ସୁଧାସନ କରି ।
 ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ପ୍ରାଣୀକ ଯେ ମିଳଇ ଏପରି ॥
 ଅଧର୍ମ ପାପ ଆଶ୍ରୟ କରେ ଯେଉଁ ନର ।
 ତାହାକୁ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଦିଏ ନାଶକର ॥
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଳ ବୋଲଇ ସେହି ଏ ପାପିନି ନାଥ ।
 ଭୋ ରବ ନର୍କରେ ଯାକୁ ବହନ ପକାଅ ॥
 ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ ସେହି ଯମର ତଗର ।
 ସେ ନର୍କକୁଣ୍ଡରେ ତାକୁ ପକାନ୍ତି ସହର ।
 ପ୍ରେତପିଣ୍ଡରେ ଭରିଣ ବହୁ ଦଣ୍ଡ ଦାନ୍ତି ।
 ଶୁର ନିହୁରୁଣୀ ଘେନି ତସୁକୁ ଖେଳନ୍ତି ॥
 ତାହାର ଦେହକୁ କାଟି କରି ଡାଣ୍ଡ ଗଣ୍ଡ ।
 ବିବିଧ ପ୍ରକାରେ ତାକୁ ଦେଉଥାନ୍ତି ଦଣ୍ଡ ॥
 ଧର୍ମଥୁଲ ପ୍ରାଣୀମାନେ ଇହ ପର ଜଣି ।
 ତାହା ଉପରେ ଯନ୍ତ୍ରଣୁ ଥାନ୍ତି ନିଶିବାଣି ॥
 ଶ୍ରୀମନ୍ତ ପୁରୁଷ ତାର ଅବସ୍ଥିତି ନାହିଁ ।
 ମରୁଁ ଯେ ଲୋକ ପୂଜା ଉତ୍ତମରେ ପାଇ ॥

ଏହି କଥା ହେବୁକର ମନେ ରଖ ମନ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବନ୍ଦୁ ଗତ ଅନ୍ୟେ ନାହିଁ କାଣ ॥
 ତୁ ସେ ପୂଜାକଲୁ ମନ ଅତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 ଦଣ୍ଡର ଭୟକୁ ଯେହୁ ନ କହେ ବଚନ ॥
 କାଲିଆଦି ଗର୍ବେ ଯେତେ ପାପ କରୁଥାନ୍ତି ।
 ସେ ଦୋଷରେ ପ୍ରାଣୀମାନେ ପଡ଼ଇ ହୁଅନ୍ତି ॥
 ଅତି କାଲି ଗୁଣ୍ଡା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏହିମନ୍ତ ଜନ ।
 ଏମାନେ ହେବୁଅଛନ୍ତି ପୁରୁଷ ପାପମାନ ॥
 ସେମାନେ ପାପ କରିଣ ଅଛନ୍ତି ତହୁତ ।
 ସେହେତୁ ଦଣ୍ଡ ହେଉଛି ଏ ଜନ୍ମେ ଏମନ୍ତ ॥
 ଜଗତ ପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଦୂରକର ।
 ଅଗମ୍ୟପଥ ଗମନ ନୁହଇ ନର ନାରୀ ॥
 ତେଣୁ ନାନା ଦୁଃଖରେ ସେ ହୁଅନ୍ତି କାରଣି ।
 ଅକର୍ମକୁ ସେହମାନେ କର୍ମ ପ୍ରାୟ ମଣି ॥
 ଦୁଃଖହେଉ ଧର୍ମକୁ ସେ ନିନ୍ଦା କରୁଥାନ୍ତି ।
 ପୁରୁଷ ଅଜିତ କର୍ମେ ସେ ନାଉଥାନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ର ॥
 ସୁଜନ ଜନମାନେ ସେ ଭଲକର୍ମ କରି ।
 ଏ ବିଷୟଗଛ ସୁଖେ ଯାଉଛନ୍ତି ନର ॥
 ଶୁଣିଣ ସୁମନସାର ଆନନ୍ଦିତ ଗଣ୍ଡ ।
 କହଇ ମାଧବ ଏହା ସୁର ପାଧୁପଥ ॥

ମାନସିକ ସୂକ୍ତ ।

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ମନ ନୁହମଣି ।
 ଚଇତନ ପାଦେ ପକ ପୁଛେ ପୁଣି ପୁଣି ॥
 ଆତ୍ମ ହ ଚଇତନ ତୁମ୍ଭ କୁମ୍ଭ ଅନୁଗରେ ।
 ଥୋକେ ଚରିତ୍ର ଶୁଣିଲୁ ପୁରୁଷର ଭାଗ୍ୟେ ॥
 ନିରୁପେ ଏ ସଂସାରର ହୋଇବି ମୁଁ ପାର ।
 ନିରୁପେ ଭଜିବି ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମୟର ॥
 ହରିଙ୍କ ଦୟା ନିରୁପେ ହୋଇବି ସେ ମୋତେ ।
 ଚିତନ୍ୟ ବୋଇଲେ ମନ ଶୁଣି ଏକହେତୁ ॥
 ଏ ଜୀବ ପିଣ୍ଡର ଯେବେ ହୋଇବ ଅନୁର ।
 ତେବେବେଳେ ଦାଣ୍ଡିବ ଯେ ନାନା ଭୟଙ୍କର ।
 ଆପଣାର କଲକର୍ମ ମୁଣିମନ୍ତ ହୋଇ ।
 ଜୀବନ୍ତେ ଯେବେକ ଜୀବ ମାରିଥାଇ ସେହି ॥
 ପ୍ରାଣ ସଂକୀର୍ତ୍ତରେ ଯେ ହୋଇ ପରବେଶି ।
 ବିଚିତ୍ରବଦନ ବଡ଼ ଭୟଙ୍କର ବେଶି ॥

କୁକୁର ଶୁଖାଳ ଆଉ ଗୁପ୍ତ କାଳରୁପେ ।
 ଆବର ବ୍ୟାଘ୍ର ଭଲ୍ଲୁକ ମାର୍ଜାର ସରୁପେ ॥
 ଏହିପରି ନାନା ଶବ୍ଦ ଭୟଙ୍କର ବେଶେ ।
 ପ୍ରାଣ ସିଦ୍ଧାବେଳରେ ସେ ବେତନ୍ତ ଗୋପାତନ
 ନାଗସର୍ପମାନେ ଆସି ଫଣାକୁ ବସ୍ତ୍ରାର ।
 ତାହାକୁ ଭୟ ଦେଖାନ୍ତି ଗର୍ଜି ନାଦକରି ॥
 ମରିବାର ଶେଷକୁ ସ୍ତବ୍ଧ ଦଶର ସମୟ ।
 ଭୟରେ ସେ ପ୍ରାଣୀ ବଡ଼ ଦୁଃଖ ତରସ୍ତ ॥
 ରାମନାମ କହିବାକୁ ଭାଷି ତାର କାହିଁ ।
 ସହସ୍ର ଗନ୍ଧର୍ବ ତାକୁ ଜଗିଥାନ୍ତି ତହିଁ ॥
 ରାମଶୋବନ ଯେବେ ହୁଁ ବୋଲିବୁ ତୋ ହୃଦୟ
 ସମସ୍ତ ଏ ଲୋକଙ୍କର ପିଠିକୁ ତୋ ମୁଣ୍ଡେ ॥
 ହାତ ପଞ୍ଜିର କରିବୁଁ ତୋର ଶର ଶର ।
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ତୋତେ ଦେବୁଁ ଆମ୍ଭେ ଦଣ୍ଡ
 ଦେବତାଙ୍କର ମାୟା ସେ ଅଟଇ ଏନ୍ତେ ।
 ରାମନାମ ଧରିଲେ ଏ ଯିବ ଶୁଣିବଥ ॥
 ଯମର ତାଠାରେ କେତେ ନିନ୍ଦା ଅଧିକାର
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଆସିବ ସେ ଏହି ସ୍ବର୍ଗପୁର ॥
 ଏତେ ମହାପାତ୍ର ନ ଲାଞ୍ଜିବ ମୁଖକୁ ।
 ଏହି ବରୁରେ ଗନ୍ଧର୍ବ ଡରିବ ତାହାକୁ ॥
 ଦେବତାମାନଙ୍କର ଯେ ଏମନ୍ତ କଷ୍ଟ ।
 ପିଣ୍ଡେ ପ୍ରାଣ ଥାଉଁ ସେହି ହୁଏ ଛଟପଟ ॥
 ତେଣୁକରି ସେହି ଲୋକ ମହାଭୟ ପାଇ ।
 ଘଡ଼ିକ ଘଡ଼ି ସେ ଶବ୍ଦ ମୋହ ଯାଉଥାଉ ॥
 କାହାକୁ କିଏ କହିବ ନ ଦିଅଇ ଭୁଣ୍ଡ ।
 ତାପ ଅନଳ ତାହାର ଦହୁଥାଉ ପିଣ୍ଡ ॥
 ବେଢ଼ି ବସିଥାନ୍ତି ତାକୁ ସର୍ବ ବନ୍ଧୁ ଜନ ।
 ତା ଭୟ ବନାଶନେ କେ ନୁହନ୍ତି ଭଜନ ॥
 ପିଣ୍ଡ ଛାଡ଼ି ଶବ୍ଦ ଯିବାପାଇଁ କରେ ଲୋଭ ।
 ବରୁଥାଏ ଏସଣି ବେତେ ଏ ପ୍ରାୟବ ॥
 ଏହିପରି ସମୟରେ ଯମର ତଗର ।
 ତା ପିଣ୍ଡରୁ ପ୍ରାଣ ବେଶେ କରଣ ବାହାର ॥
 ଯାତନାପଥରେ ତାକୁ ନ୍ୟନ୍ତ୍ର ଘୋଷରାଇ ।
 ନାନାଦ ପରକାରରେ ଦମ୍ଭମାନ ଦେଇ ॥
 ଯେତେ ପାପ ପୁଣି ଜନ୍ମେ ଥାଏ ସେ କରଣ ।
 ବେତେପାପ ଏ ଜନମ ଭୋଗର ସେ ଜାଣ ॥

କର୍ମ ଅନୁସାରେ ପୁଣି ଜନମ ହୁଅଇ ।
 ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣରେ ଯେମନ୍ତ ଘୋଷାଇ ॥
 ସେହି ଅନୁସାରେ ତାକୁ ଚଳଇ ସେ ଭୋଗ ।
 ବିଧାତା ଘଟାଇ ତାହା କରଇ ସଂଯୋଗ ॥
 ଶେ ମନ ଶବ୍ଦରେ ଦୟା ନାମ ଆଶ୍ରୟକର ।
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ତରଣ ଯିବୁ ଏ ଭବସାଗର ॥
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ତୋତେ କହୁଅଛୁ ମୁହିଁ ।
 ମୋର କଥା କର ମନ ଏକତ୍ତେ ହୋଇ ॥
 ପରକୁ ମନେ ପ୍ରମାଦ ରନ୍ଧେ ପେଟଜନ ।
 ସେହିଲୋକ ବନ୍ଧୁ ଶ୍ରୋତା ଭଲକରି ଜାଣ ॥
 ପରମ ଗତିକ ସେହି ଲଭ ନ ପାରିବ ।
 ତାହାଠାରୁ ମହାପାପୀ ସଂସାରରେ ନାହିଁ ॥
 ଉଲ ଅଳ ବସ୍ତୁଦାନ ମହାବ୍ରତମାନ ।
 ସେ ଏହା କରିବୁଁ ତାଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଅଟେ ଧନ୍ୟ ॥
 ଇହ ପରଲୋକରେ ସେ ଗତି ମୁକ୍ତି ପାଇ ।
 ଶାବନ୍ତେ ସାଧୁ ସାଧୁ ସେ ମଲେ ସୁଖେ ଯାଇ ॥
 ନାମର ଆଶ୍ରୟ କେଲେ ପାପ ଯାଏ ନାଶ ।
 ଶବ୍ଦ ଅନ୍ତେ ଯାଏ ସେହି ବସ୍ତୁ ଶର ପାଶ ॥
 ତାହାକୁ ଲଗଇ ନାହିଁ ଭବବନ୍ଧ ମାୟା ।
 ସବୁବେଳେ ଶୁଣିମନ୍ତ ଅଟେ ତାର କାୟା ॥
 ତେଣୁ ତାହାକୁ ପରମ ଗତି ଲଭିହୋଏ ।
 ସଂସାରର ମାୟାମୋହ ମଣେ ଭୁଲୁଥାୟେ ॥
 ହୁ ଏବେ ସୁମନ ଏହା ହେତୁକରି ଶୁଣ ।
 ଦୁଃସନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ର ନାଶୟଣ ॥
 ଗର୍ବକୁ ଛାଡ଼ି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଦେ ରଖ ମନ ।
 ବିଅର୍ଥେ ସମୟ ଛୁଇଁ ନ କର ସେବଣ ॥
 ଘର ବାହାରେ ଅଛନ୍ତି ସବୁଠାରେ ହରି ।
 ଏକଥା ତୋହର ମନେ ନ ଘେନୁ ବରୁଣ ॥
 ପାରିଲେ ଭଜଣି ଭୁଇଁ ରଖ ଯେ ପବନ ।
 ତେବେ ନିର୍ମଳ ହୋଇବ ତୋର ଆତ୍ମଜନ ॥
 ଚର୍ଯ୍ୟ ଚେତୁ ତୋର ରଖ ମୁରକରି ।
 ତତୁକୁ ତୋ ନବଦ୍ଵାରେ କରୁଥା ଦୁଆରୀ ॥
 ଶତଅରବି ଆବର ପରଶ ପ୍ରକୃତି ।
 ସମକଲେ ଗୁଡ଼ିବ ତୋ ଦ୍ଵିଗୁଣ ବୃନ୍ଦା ॥
 କାରଣେ ଜାଗିବୁ ପେଟେ ବେବେ ଭେଟ ଗାଇ,
 ନିର୍ମଳ ହୋଇଣ ତାର ଶେଷତା ପ୍ରକାଶଇ ॥

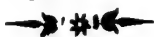
ଦ୍ଵିତୀୟା ଶିଖର ଦେଖ ଝୁରୁଅଛି ନୀର ।
 ସେହୁ ସ୍ଥାନରେ ରହଣ ଅଛନ୍ତି ଶଙ୍କର ॥
 ନିଶ୍ଚଳ ଆସନେ ଯେବେ ଚାହିଁଲୁ ରଖିଲୁ ।
 ଦ୍ଵିକୃଷ୍ଣ ଭବରେ ତେବେ ଯାଇ ତୁ ଦେଖିଲୁ ॥
 ନ ଜାଣୁକି ତୁହି ଶୂନ୍ୟମୁଖେ ଅଛୁ ରହି ।
 ପ୍ରାଣସିବାସବଳେ ତୋତେ ନ ରଖିବେ କେହି ।
 ନିମିଷ ମାତ୍ରରେ ତୁହି ପଡ଼ିଯିବୁ ତଳ ।
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ତୋତେ କେହି ରଖିବେ ସମ୍ଭାଳି ।
 ଦୃଢ଼ମନ କରି ଏକ ଭଜ ନାରାୟଣ ।
 ଛୋଟ ମନକୁ ତୋର ଦୂର କରି ପୁଣି ॥
 ବସିବୁ ବସିବୁ ତୁହି ସୁଧା ବେଳେ ଖର ।
 ନିଶ୍ଚୟ ତଳିପଡ଼ିବୁ ଦିନେ ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ ॥
 ଅନାମ ନାମକୁ ତୁହି ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଧର ।
 ଅଜପା ଜପିଲେ ତୁହି ହେବୁ ଅଜ୍ଞାନର ॥
 ତୋତେ ତୁହି ଦେଖକିନୀ ଆଜି କେହି ନାହିଁ ।
 ପାଷାଣ ଚର୍ଚ୍ଚିତାକୁ ତେଜସ୍ବି ପେ ପର ॥
 ବୁଧାକଥାକୁ ହେଉଛି ନିଶ୍ଚୟ ହେବୁ ନାଶ ।
 ସଂସାର ଦେହ ଧରିବା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଜନ କଥା ॥
 ଦହନ ହୋଇଣ ଯିବ ତୋହର ଶରୀର ।
 ତୋ ଆତ୍ମା ରହିବ ଯାଇଁ ଶମନ ନଗର ॥
 ଚାହିଁଲୁ ଶ୍ଵରକରିଣ ଦଣ୍ଡେ କରି ଲମ୍ବ ।
 ଚର୍ଚ୍ଚିକ ଆଉ କିଛି ନ ଥିବ ତୋର ଭୟ ॥
 ଦେଖ ତୁ ପରମବ୍ରହ୍ମ ଅଛନ୍ତି ଅନାଦି ।
 ସର୍ବଶକ୍ତିପଦ୍ମ ଅଛନ୍ତି ସେ ଭେଦ ॥
 ଏହି ପୁଞ୍ଜାବଳ ସିନା ସତପ୍ରାୟେ ଭେଦ ।
 ଗୋଲେକ ମଣ୍ଡଳରେ ଯେ ଶୁଭ୍ରଅଛି ଧନ ॥
 ବଜ୍ରାଧିପ୍ତି ବେଶୁନାଦ ବଟମୂଳେ ରହି ।
 ବସାକରି ରହୁଛନ୍ତି ବଜ୍ରନାଳେ ଯାଇଁ ॥
 ଭ୍ରମର ଗୁମ୍ଫାକୁ ତୁହି ଲମ୍ବକରି ଦେଖ ।
 ଭକ୍ତ ହୋଇଲେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥
 ମନକୁ ନିଶ୍ଚଳ କରି ବ୍ରହ୍ମରହେ ଧର ।
 ମଣିମୟ ମଣ୍ଡପରେ ଦେଖ ତୁ ମୁଗୁର ॥
 ପିଣ୍ଡେ ପ୍ରାଣଥାଇଁ ଥାଉଁ କର ଏହି ଭବ ।
 ଦେଖ ସେ ସ୍ଥାନରେ ଜଗି ରହୁଛନ୍ତି ଶିବ ॥
 ସ୍ବପନଶୃଙ୍ଗ ଭବରେ ଦେଖିବୁ ତୁ ଯାଇଁ ।
 ଶୁଦ୍ଧକା ପ୍ରସନ୍ନାହେଲେ ସବୁ ସିଦ୍ଧ ହୋଇ ॥

ନିଶ୍ଚଳେ ଏବେ ତୁ ସଦ୍‌ପାଦେ କରି ଧ୍ୟାନ ।
 ତେବେ ସିନା ଲଭିବୁ ତୁ ବୈକୁଣ୍ଠ ଭବନ ॥
 ବ୍ରହ୍ମାଦି ଶଙ୍କର ଯେଉଁ ପାଦପଦ୍ମ ଧାନ୍ତି ।
 ଅଜ୍ଞାନର ହୋଇଛନ୍ତି କଲ୍ଲ କଲ୍ଲ ରହି ॥
 ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣ କରିଲେ ଭକ୍ତ ।
 ତେବେ ସେ ବିନାଶ ହେବ ଭବଭୟ ଭ୍ରାନ୍ତି ॥
 ଏମନ୍ତେ ଭଦ୍ରମ୍ବୁ ହେବ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ସନ୍ଧି ।
 ଯୋଗିଜନମାନେ ଏହା ପାରିବୁ ସେ ଭେଦ ॥
 ଅନ୍ୟକୁ ଦୃଶ୍ୟ କାହିଁବା ହୋଇବ ସେ ଜ୍ଞାନ ।
 ପାଦକୁ ଦୟା କରିବୁ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ ॥
 ସେହି ସେ ଜ ଶିବ ରବ ଏହା ଭେଦାଭେଦ ।
 ଆନକୁ ଦୃଶ୍ୟ ନୁହେଁ ସେହି ପଦ୍ମପଦ ॥
 ଏବେ ତୁ ସୁମନ ହରିମାସେ ଲମ୍ବକର ।
 ଲମ୍ବକରେ ମେଘ ପରି ହେବୁ ଅଜ୍ଞାନର ॥
 ପଛକୁ ନ ଥିବ ଆଉ ତୋର ମୃତ୍ୟୁରାତି ।
 କି କରିପାରିବ ତୋର ଛନ୍ଦ ଜନ୍ତୁପତି ॥
 ଶୁଦ୍ଧିକରି କରସପତ କହଇ ସୁମନ ।
 ଏଥକୁ ମୁହିଁ କପରି ହୋଇବ ଭଜନ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଯା କହିଲୁ ତାହା ଅଗମ୍ୟ ଅଟଇ ।
 ଏଥମଧ୍ୟ ଗମିବାକୁ ଶକ୍ତି ମୋର କାହିଁ ॥
 ମୁଁ ପେବେ ଏହି କଥାକୁ କରବି ସାହସ ।
 ଦୁଇଆଡ଼େ ନୋହୁ ମୁହିଁ ମଧ୍ୟେ ଯିବି ନାଶ ॥
 ନ ଜାଣି ସାଧୁବ କେଉଁପରି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ।
 ରକ୍ତକାଳ ବସି ଯାହା ନ ଜାଣେ ଛାଣନ ॥
 ମାୟାଧାମେ ରହି ମନ ଭ୍ରମେ ଅହନିଶି ।
 ମୁଁ କାହିଁପାରିବି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟେ ପଶି ॥
 ଅଳପ ସୁଖରେ ସିନା ଯାହା ପାରି କରି ।
 ଯେମନ୍ତେ ତରିବି ଏହି ଭବସିନ୍ଧୁରୀ ॥
 ସେ ପାଦକମଳେ ରହେ ଯୋଗିଙ୍କର ଚିତ୍ତ ।
 ତହିଁରେ ମନ ମୋର ନ ପଶେ କଦାଚିତ ॥
 ପୁତ୍ର ଦାସ କୁଟୁମ୍ବକୁ ଆବୋର ମୁଁ ଧରି ।
 ସଂସାରର ବଧାନ ମୁଁ କେମନ୍ତେ ଛାଡ଼ିବି ॥
 ଯାବତ ଗୁହବିଷୟ ସବୁ କରୁଥୁବି ।
 ଗୁହଧର୍ମେ ଥାଇଣ ମୁଁ ଯେମନ୍ତେ ତରିବି ॥
 ଏଥକୁ ବିଚାର କରି ରୁଦ୍ଧି ମୋତେ କହ ।
 ଯେମନ୍ତେ ଭଣ୍ଡାସ ହେବ ତମାର ପାଦ ଦେହ ॥

ଏହି କଥା ମୋର ଆଗେ କହ ହେ ଚୈତନ ।
 ଶୁଣି ଚୈତନ କହିଲେ ଶୁଣ ହେ ସୁମନ ॥
 ଯାହା ପୁଞ୍ଜିକ୍ତ କହିବା ତହିଁର ବେଢ଼ର ।
 ଶିବଶର ପାତକର ତୁହି ସୁଧାଧାର ॥
 ଫସାରରୁ ଚରିବାର ଯେମନ୍ତ ବଧାନ ।
 ତୋ ଆଗେ କହିବା ତାହା ଶୁଣ ଦେଇ ମନ ॥
 ସଦା ପର ଅହଂକାରେ ଥାଏ ଯାର ମନ ।
 ସେ କାହିଁ ଦେଖି ପାରିବ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦର ନାମଗୋଷ୍ଠି ମୁଖେ ଯେବେ କହି ।
 ତେବେ ସେ ଭବ ତାପର ବାଧା ନ ଲାଗଇ ॥
 ସକଳ ଜୀବରେ ମନ-କର ସମଗୁଢ଼ି ।
 ତେବେ ତୁହି ଚରିଯିବୁ ଏ ଭବଜଳଧି ॥
 ସାଧୁ ମିଳିବେ ଯେବେ ତୋର କର୍ମବଳେ ।
 ଦତ୍ତ ନିମିଷେ ବସିବୁ ଯାହିଁ ତାଙ୍କ ମେଣେ ॥
 ଫାସାରକ ସବକର୍ମ କରୁଥିବୁ ଠୁଳ ।
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ପ୍ରୀତିସର୍ଥ ତାହା ଅପର ସକଳ ॥
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ପେଟେ ଦ୍ରବ୍ୟ ସବୁ ଠୁଳକରି ।
 ମାନସିକ ମତେ ପୂଜା କରିବୁ ଶ୍ରୀହରି ॥
 ଧ୍ୟାନମାତ୍ର ଚିତ୍ତ ଯେବେ ଦେଖିବୁ ଶ୍ରୀମୁଖ ।
 ଆଉ କି ରହିବ ତୋର ଭବତାପ ଦୁଃଖ ॥
 ଫସାର ବିଷୟ ଥାଇ ତୁହି ଏହା କର ।
 ତେବେ ସେ ଭବପିନ୍ଧୁକୁ ମୁଖେ ଦେବୁ ପାର ॥
 ମନ କହିଲ କହିଲ ତୁମ୍ଭେ ଅସମ୍ଭବ ।
 କିପରି ମିଳିବ ମୋତେ ବିଷ୍ଣୁ ପୂଜା ଦ୍ରବ୍ୟ ॥
 କୁହୁ ମୁର ଜଞ୍ଜାତଳ ମୁଁ ନାନାଦୁଃଖେ ପଡ଼ି ।
 ଆମ୍ଭ ଯାହିଁ ହୋଇବ ଯେ ବେଳ ଦଶଦିନ ॥
 କେଉଁଦିନ ମୋର ଥିବ ନ ଥିବ ନା ଅଳ୍ପ ।
 ସେହିଦିନ ମନ ମୋର ହୋଇଯିବ ଭ୍ରମ ॥
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ପୂଜାକୁ ମୁହିଁ କାହିଁ ଯୋଗ୍ୟ ହେବ ।
 କେତେବେଳେ ଗନ୍ଧସୁସ୍ମ ତୋଳି ମୁଁ ଆଣିବି ॥
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଅବା ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ମୁଁ ଦେବି ।
 ଏତେକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅବା ମୁଁ କିପରି ପାଇବି ॥
 ଘରେ ନାହିଁତ ମୋହର କଡ଼ାଏ କରଡ଼ି ।
 କିପରି ଆଣିବି ମୁହିଁ ଏତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଲୋଡ଼ି ॥
 ଢେଣିଲେକ ଯେବେ ଅଳ୍ପ ମାଗିବେ ବଳେ ।
 ବୋଲିବାପଳା ମା ତୁହି ନାହିଁ ଏତେବେଳେ ॥

ଏମନ୍ତ କହି ତାହାକୁ କଟକଳ ନଗଣ ।
 କେଉଁମରି ପାଇବି ମୁଁ କୃଷ୍ଣଲୀ ରସ ॥
 ଶୁଣି ଚରଚନ ବୋଲେ ଶୁଣ ହେ ସୁମନ ।
 ପତେ ପତେ କରି କହି ଦେବି ତା ବଧାନ ॥
 ତୁହି ବୋଲୁଅଛୁ ମୋତେ ନ ମିଳିବ ଦ୍ରବ୍ୟ ।
 କେଉଁ ପ୍ରକାରେ ପୂଜିବି ଶିଶୁ ବାସୁଦେବ ॥
 ଗୁଡ଼ି ଦିନରେ ଖାଠିଏ ଦଣ୍ଡ ଯେ ହୁଅଇ ।
 ଏଥିରୁ ଦତ୍ତଶକ୍ତ ଯେବେ ପାରୁ ନାମ ଧାୟି ॥
 ଯେବେ ଧନ ନାହିଁ ତୋର ନ ଲାଗେ କରଡ଼ି ।
 ଭବରେ ସବୁ ସଦାର୍ଥ ଆଶ ନିନା ଲୋଡ଼ି ॥
 ବାଞ୍ଛାରେ ତୁ ନାନା ସୁସ୍ଥମାନ କରି ଠୁଳ ।
 ମନେ ମନେ ସେ ସବୁକୁ ଗୁଢ଼ି ଧ୍ୟାନମାଳ ॥
 ଜାଇ ଯୁଲ କେତକା ଯେ ତୁଳସୀ ଦୟା ।
 ମାଳତୀ ବକୁଳ ନାଗଶରୀର ଛୁରିଅନା ॥
 ମଲ୍ଲୀ କୁରୁବେଲ୍ଲ ଚମ୍ପା ନିଆ କନୟନ ।
 ଚଗର ଚରୁଡ଼ କୁଦ ମାଧବୀ ମନ୍ଦାର ॥
 ଏମନ୍ତ ନାନାବର୍ଣ୍ଣର ମୁଷ୍ଟି ମାଳ ସୁର ।
 ଧ୍ୟାନରେ ଗୁଢ଼ିବୁ ତୁହି ଅତି ଯତ୍ନ କରି ॥
 ଆମ୍ଭ ପଶସ ଦକ୍ଷା ବେଳ ନିଃକାଳ ।
 ଛତ୍ତ ନାରଙ୍ଗ କମଳା ଲେମ୍ବୁ କମମ୍ବଳ ॥
 ଶିର ଖେଚଡ଼ି ଆବର ଅଧ୍ୟାମ ଶାକର ।
 ଖଣ୍ଡ ଖଜା ଛେନାପଣା ଦଧି ଦୁଗ୍ଧଧର ॥
 ଏହିପରି ନାନାଦ୍ରବ୍ୟ ମନେ ଠୁଳକରି ।
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ସ୍ଥାନ କରଇ ଦେବୁ ଗଙ୍ଗାବାରି ॥
 ସରୁ ବୈଦ୍ୟାସରେ ଶ୍ରୀ ଅଙ୍ଗ ପୋଛିଦେବୁ ।
 ଅମଳାନ ବାସ ଘେନି ତାଙ୍କୁ ପିନ୍ଧାଇବୁ ॥
 ଦେବାଙ୍ଗ ପାଟଦୋଷଡ଼ା ଅଙ୍ଗରେ ଖଞ୍ଜିବୁ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଆସନରେ ବେଲ ବସାଇବୁ ॥
 ନାନାବର୍ଣ୍ଣର କୁସୁମ ଯେତେ ଧନ୍ୟମାଳ ।
 ସବୁ ଲମ୍ବାଇବୁ ନେଇ ପ୍ରଭୁ ବସିଥିଲ ॥
 ନାନା ରତ୍ନ ଅଳଙ୍କାରେ ମଣ୍ଡିତ କରିବୁ ।
 ଚନ୍ଦନ କର୍ପୁର ତାଙ୍କ ଅଙ୍ଗେ ବୋଲିଦେବୁ ॥
 ଫଳର ସଦାର୍ଥ ସବୁ ଠୁଳକରି ଆଣି ।
 ଧ୍ୟାନେ ନିବେଦ୍ୟ କରିବୁ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ରପାଣି ॥
 ନିବେଦ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରର ଯାହା ଗୁରୁ ଥିବେ କହି ।
 ସେହି ମହାମନ୍ତ୍ର ତାଙ୍କୁ ନିବେଦ୍ୟ ଦେଇ ॥

ସୁନ ପତି ମୟଙ୍କରେ ଯୋଡ଼ି ବେନି କର ।
 ପୁଣିଶି ମାତେ ସହରୁ ମନ କରି ଶ୍ରିର ॥
 ଏମନ୍ତ କଞ୍ଚର ଚୋରୀରୁ ତାଙ୍କ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।
 ଆଉ ତୋ ଶରୀର ରହି ପାରିବ କି ଦୁଃଖ ॥
 ଇହଲୋକେ କରିଥିବୁ ତୁହି ଯେତେ ପାପ ।
 ପ୍ରଥମ ଦିବସେ ସବୁ ହୋଇଯିବ ଲେପ ॥
 ଫାସାରିକ ଘୋରତାପ ହେବ ତୋ ବିନାଶ ।
 ରବି ଭଦେ ହେଲେ ଯେହ୍ନେ ଅନ୍ଧକାର ନାଶ ॥
 ଦିନକେ ନିମିଷେ ଯେବେ ପାରୁ ଏହା କରି ।
 ତେବେ ତୁ ନିସ୍ତର ଯିବୁ ଭବପିନ୍ଧୁ ବାରି ॥
 ଫସାରରେ ଥାଇ ଏହା କରେ ଯେଉଁଠି ।
 କେ ଅନ୍ତ କରି ପାରିବ ତାହାର ଯେ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ସେହଲେକ ଫସାରରୁ ନିଶ୍ଚୟ ମିତ ତର ।
 ପଦପଦେ ଯେସନେକ ନ ଲଗଇ ବାରି ॥
 ମାନସିକ ପୂଜା ଏହୁ ରଖିକର ମତ ।
 ନିତି ଧ୍ୟାନେ ଏପରି ସେ ପୂଜନ୍ତି ଅରୁଣ ॥
 ବିଶ୍ୱାସରେ ସର୍ବଦ୍ରବ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି ଠୁଳ ।
 ନେତ୍ରକୁ ଗୁଞ୍ଜି ପୂଜନ୍ତି ଧ୍ୟାନେ ଆଦିମୂଳ ॥
 ଏହିପରି ଭବଗ୍ରାସ୍ତ୍ର ବଶ ଯେ ହୁଅନ୍ତି ।
 ଏ ଭବସାଗର ତାକୁ ଉଦ୍ଧରି ନାନ୍ତି ॥
 ତୁହି ଏବେ ସୁମନ ହୋ ଏହିଭାବେ କର ।
 ଯେବେ ନ ଶ୍ଵେତରୁ ତୁହି ଫସାର ବେଭାର ॥
 କେବଳ ଦେବା ଦୟାରେ ହୃଦୟାନ୍ତ ଥିବ ।
 ଭବଜଳେ ଥିଲେ ତୋର ଅନିଷ୍ଟ ନୋହୁବ ॥
 ଶୁଣିଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଲୁ ସୁମନରାଜନ ।
 ଚରଣେ ପାଦେ ପଦ ହୋଇଲା କାର୍ପୁଣ୍ୟ ॥
 ତୁମ୍ଭର ମୁଖ ଶୁଣିଲ ବସୁ ପୂଜାରାଜ ।
 ପବନ ହୋଇଲା ଆତ୍ମା ଲଭିବ ମୁକତି ॥
 ମନଠାରୁ ଏହା ଶୁଣି ହରଷ ଚିତ୍ତନୟ ।
 କହଇ ମାଧବ କୃଷ୍ଣପାଦେ ରଖି ମନ ॥

ବିରୁପାକ୍ଷ ଶବରର ଉପାଖ୍ୟାନ ।

ପୁନଶ୍ଚ ମନରାଜନ ଚିତ୍ତନକୁ ଶୁଣି ।
 କହିଲା ଆହେ ପଣ୍ଡିତ କଥାଏ ପୁଞ୍ଜର ॥
 ଯେଉଁ ଭଲକଥା ମୋତେ ଗୁଝାଇ କହିଲୁ ।
 ତହିଁରେ ମୋହ ମନର ଫସାୟ ନାଶିଲୁ ॥

ଏବେ ଏଥିରୁ ଭୟାସ କଥା ଥିଲେ କହ ।
 ଶୁଣିଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଉ ମୋର ମନ ଦେହ ॥
 ରହଇନ୍ତି ଏ ଦେହରେ ପାର୍ଥଗୋଷ୍ଠ ମନ ।
 ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତି ଅଞ୍ଜ ଭଲ ଭଲ ॥
 ଯେତେବେଳେ ବସି ମୁହିଁ ପୂଜୁଥିବି ହରି ।
 ବାଣ୍ଟିରେ ସମସ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଥିବ ଠୁଳକରି ॥
 ବିଷ୍ଣୁ ପୂଜା କରୁଥିବ ହୋଇ ଏକତ୍ରେ ।
 ତେତେବେଳେ ମନସକୁ ହେଲେ ବିଚଳିତ ॥
 ତତକ୍ଷଣେ ଭଲଯିବ ସକଳ ସମ୍ଭାର ।
 ଆଉତ ଦୃଶ୍ୟ ନୋହୁବେ ମୋତେ ଚକ୍ଷୁଧର ॥
 ସେହ ସମୟରେ ମୁହିଁ ଲବିବଇଁ କ୍ଷୟ ।
 ଏହା ଭଲ ଭଲ ମୋର ଉଦ୍ଧୁଛି ସାହସ ॥
 ପାର୍ଥମନ ପରଶ ସେ ପ୍ରକୃତି ଅଛନ୍ତି ।
 ସ୍ୱାକୁ ଦମନ କରିବା ମୋର ନାହିଁ ଶକ୍ତି ॥
 ଏମାନେତ ସେ ଯାହାର ଅବିଶ୍ୱାସ ଶକ୍ତି ।
 ସେ ସମୟେ ଦେଖାଇଲେ ହେବ ଅଭିଜିତ ॥
 ଏ ମୋ ଆତ୍ମାକୁ କରିବେ ବୋଲୁ ସେ ବିନାଶ ।
 ନାନାମାର୍ଗ ଚଳିବାକୁ କରିବେ ମୁହାଁସ ॥
 ଏହାଙ୍କ ସେହି ସ୍ୱଭାବ କରୁଥିବେ ଏହା ।
 ନିରୁପେ ଭଲ କରିଣ ଚରିବଇଁ ମୁହିଁ ॥
 ସ୍ୱାର ପ୍ରତିକର ମୋତେ କହ ଚରଣନ ।
 ତେବେ ଯେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବ ଏ ମୋହର ମନ ॥
 ଶୁଣି ଚିତ୍ତନୟ ବୋଇଲେ ହସ ହସ ହୋଇ ।
 ଯେତେପ୍ରକାରେ କହିଲୁଁ ବୋଲୁ ନ ପାରିଲୁ ॥
 ଆଉ କେଉଁ ପରକାରେ ଗୁଝାଇବ ତୋତେ ।
 ଏବେ ଯା କହୁଛୁ ମନ ଶୁଣ ଏକତ୍ରେ ॥
 ଅଛନ୍ତି ଏ ଗୁପ୍ତାଶ୍ରୟ ନାଥ ନାରାୟଣ ।
 ତାଙ୍କର ନାମକୁ ସଦା କର ଉଚ୍ଚାରଣ ॥
 ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗଦାତ୍ମା ମୁକୁନ୍ଦ ମାଧବ ।
 ନରହରି ଦକ୍ଷିଣାଧି କୃଷ୍ଣ ବାସୁଦେବ ॥
 ପରମାନନ୍ଦ ଗୋବିନ୍ଦ ଶ୍ରୀ ମଧୁସୂଦନ ।
 ନାରାୟଣ ଚକ୍ରପାଣି ଅରୁଣ ଶ୍ରୀରାମ ॥
 ପଦ୍ମନାଭ ଦୁର୍ଗାକ୍ଷଣ ପ୍ରଭୁ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
 ଏହାଙ୍କୁ ସଦା ହୃଦରେ କର ତୁ ଭଜନ ॥
 ଏଲାବେଳେ ନ ପାରିଲେ କ୍ଷମେ କ୍ଷମେ କଲା ।
 ମନଇଚ୍ଛା କରୁଥାଅ ଫସାର ବେଭାର ॥

ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଏମନ୍ତ କଟକ ମନ ନର ବର ।
 ଏ ଭବସାଗର ପୁଷ୍ପ ହୋଇଥିବୁ ପାର ॥
 ଜନରେ ହେଉ ଅଧବା ଅଜ୍ଞାନରେ ହେଉ ।
 ରାମନାମ ସେ ଧରଇ ତରଯାଏ ସେହୁ ॥
 ସୁମନ କହଲୁ କହ ମୋ ଆଗେ ବିପ୍ରାୟ ।
 ରାମନାମ ଧରି ଭରୁ କେ ଯାଇଛି ତର ॥
 ଏହା କେଉଁଠାରେ ତୁମ୍ଭେ ଦେଖି ଶୁଣିଅଛ ।
 ସତକର କହବ ସେ ନ କହବ ମିଛ ॥
 ଭାଗି କହଲେ ପାଇବ ବହୁ ଅସଂଖ୍ୟ ।
 ସୁମନ କହଣ ମୋର ପାପଭର ଶେଷ ॥
 ଚକ୍ରତନ ବୋଇଲେ ସେ ଶୁଣି ହେ ସୁମନ ।
 କହଦେବା ତୋତେ ଏବେ ତହିଁର ବିଧାନ ॥
 ବିରୁପାକ ନାମେ ଥିଲ ଏକଇ ଶବର ।
 ଜନ୍ତୁମାର କୁଟୁମ୍ବକୁ ନିତି ପୋଷେ ତାର ॥
 ଏଥିରୁ ଆନ ବୁଝି ସେ ନ ଜାଣଇ ଆଉ ।
 ଜାଲ ଜନ୍ତୁ ଅଠାକାଠି ପୋଷେ ଧରେ ସେହୁ ।
 ସକାଳୁ ସନ୍ଧ୍ୟାଯାଏ ସେ ମାରୁଥାଏ ଜୀବ ।
 ତଳାନ୍ତେ ନ ଥାଏ ତାର ମନେ ଦୟାଭାବ ॥
 ରାମନାମକୁ ଶୁଣିବ ସେହୁ କାହିଁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।
 ସକାଳୁ ସନ୍ଧ୍ୟାପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୁଲୁଥାଏ ବନେ ॥
 ଧନୁ ନାଗରକୁ ଧରି ସେହୁ ବୁଲୁଥାଏ ।
 ମୁଧା କଲେ ବନେ ମାଂସ ପୋଷଣ ଭାଷଇ ॥
 ସେତେ ଜୀବ ତା ଦୃଷ୍ଟିରେ ପଡ଼େ ମାର ଆଣି ।
 ଶୁଣି ବସିଥାଏ ତେଣେ ତାହାର ଘରଣୀ ॥
 ବୁଝେ ଆସି ସେ ଜୀବଙ୍କୁ ସମର୍ପି ଦିଅଇ ।
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ସବୁଦିନେ ସେ ବଞ୍ଚଇ ॥
 କେତେଦିନ ଗତେ ସେହୁ ଅଠାକାଠି ଧରି ।
 ବନମଧ୍ୟରେ ପଶିଲ ପକ୍ଷୀଜୀବ ମାର ॥
 ଦେବେ ସେହୁଦିନ କାର ପୋଷା ଶୁଆପୋଷା ।
 ପଳାଇଣ ଆସିଥିଲ ବନନରୁ ଦିନ ॥
 ବୃକ୍ଷ ଭସରେ ଜଣିନ୍ତୁ ହୋଇ ବସିଥିଲ ।
 ହରେ ରାମ ଗୋବିନ୍ଦ ତା ମୁଖେ କହୁଥିଲ ॥
 ଦେଖିଣ ଶବର ଲତା ଉହାଡ଼କୁ ଗଲ ।
 ଅଠାକାଠି ଲଗାଇଣ ଶୁଆକୁ ଧଇଲ ॥
 ତତସତେ ପଡ଼ିଲ ସେ ପକ୍ଷୀ ତଳେ ଲେଟି ।
 ଯାଇଣ ଶବର ତାକୁ ଧଇଲ ପାଉଁଟି ॥

ମାରବ ବୋଲଣ ତାର ଚୟୁଥିଲା ତଣ୍ଡି ।
 ବିକଳରେ ଶୁଆପକ୍ଷୀ ରାମନାମ ରଟି ॥
 ଶୁଣିଣ ଶବର ବଡ଼ ଚକିତ ହୋଇଲ ।
 ବିଚାରଇ ଏ କଥାତ ବସରାତ ହେଲ ॥
 ପ୍ରତିଦିନ ମୁଁ ମାରଇ ନାନା ଜୀବଗଣ ।
 କେହୁତ ରାମ ବୋଲିବା ନ ଶୁଣିଲ କହି ॥
 ପ୍ରାଣ ନ ଯାଉଣୁ ପକ୍ଷୀ ବୋଇଲୁକ ରାମ ।
 ରାମ ବୋଲି ଯା କହଲ ଏ କେବଣ ଧର୍ମ ॥
 ଏ ପଦର ଅର୍ଥ ମୁଁ କହି ନ ଜାଣିଲି ।
 ଏହାଲଗି ଆଜିଦିନ ବୁଆ ଗଞ୍ଜାହେଲ ॥
 ଯାହା ହେଉ ଏ କଥାରେ ଫଣ୍ଡାସୁ ରହଇ ।
 ଏହା ଭବି ନ ମାରଣ ଶୁଆକୁ ଛାଡ଼ଇ ॥
 ରାମନାମ ଗୋଟି ମୋର ଦୃଢ଼େ ରହିଥିବ ।
 ଏଠାରୁ ଗଲେ ଘରକୁ ଲୋକଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛିବ ॥
 ଏ ଉତ୍ତରୁ ଆଉ କେତେ ଜୀବଙ୍କ ପକ୍ଷୀ ।
 ଫଣ୍ଡାର ତା ପକ୍ଷୀପାତ୍ରଣ କରି ସମର୍ପଣ ॥
 ଶବରପଲିରେ ମେହୁ ପ୍ରବେଶିଲ ଯାଇଁ ।
 କହଲ ଅପୂର୍ବ କଥା ଶୁଣି ଆହୁ ଭଇ ॥
 ଶୁଆପକ୍ଷୀ ଗୋଟିଏ ସେ ଆଜି ମୁଁ ଧଇଲ ।
 ରାମନାମ ବୋଲନ୍ତେ ମୁଁ ତାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲ ॥
 ତୁମ୍ଭେମାନେ ଜାଣ କିହୁ ଏଥିର ସନ୍ଦେଶ ।
 ରାମନାମ ବୋଲଣ ସେ ଅଛି ପୁଣି କିସ ॥
 ଗ୍ରାମରଲୋକ ବୋଲିଲେ ଶୁଣି ଆହୁ ଭଇ ।
 ଏଥିର ଭବିର ଦେବା ଶକ୍ତି ଆମ୍ଭ ନାହିଁ ॥
 ଶବର ବୋଇଲ ଏହା ସେବେ କେ କହନ୍ତା ।
 ଏଥିପାଇଁ ମୋର ଘୋର ଚନ୍ଦ୍ର ନାଶଯାନ୍ତା ॥
 ପୁନଶ୍ଚ ବୋଇଲେ ସବେ ଭବୁଅଛି କିସ ।
 ଅନ୍ୟ ରାମେ ଯାଇଁ ଏହା ବୁଝିକରି ଆସ ॥
 ଏପରି ଶୁଣି ଶବର ଭବେ ପର୍ଯ୍ୟମତ ।
 ଦାରୁଣ ବିଧାତା କିପାଁ ଦେଲ ଏ ବିପତ୍ତି ॥
 ଜନ୍ତୁ ମାରବାର କଥା ମୋର କେଣେ ଗଲ ।
 ରାମନାମ ସଦା ମୋତେ ଏତେ ଦୁଃଖ ଦେଲ ॥
 ମରବ କି ତରବ କି କିଛି ନ ଜାଣିଲି ।
 ରାମନାମ ପୁଣି ପୁଣି ଭେକରେ ମୁଁ ମଲି ॥
 କୁଟୁମ୍ବର ଚନ୍ଦ୍ର ଆଉ କିଏ ବୁଝୁଅଛି ।
 ମୁଁ ମରୁଛି ଲୋକଙ୍କୁ ଏହା ପୁଣି ପୁଣି ॥

ଏବେ ବୋଲି ଶବରର ଉଦ୍‌ବେଗ ଚାଉ ।
 ଶତ୍ରୁପାମକୁ ସେଠାରୁ ଚାଲିଲା ଦୂରତ ॥
 ପାଶୋରବ ବୋଲି ଘୋଷୁଅର ରାମ ରାମ ।
 ଯାଇଣ ପ୍ରବେଶ ହେଲ ଯହୁଁ ଶୁଦ୍ରପାମ ॥
 ସେଠାର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲ ଯାହିଁ ।
 ଶୁଆପକ୍ଷୀ ରାମ ବୋଲି ବୋଇଲ କପାହିଁ ॥
 ରାମ ରାମ ବୋଲିବାର କେବଣ ଚରିତ ।
 ଜାଣିଥିଲେ କହ ମୋତେ ଏଥର ବୁଝିନ୍ତୁ ॥
 ସେ ବୋଇଲ ଥିଲ କାର ପୋଷାଶୁଆଗୋଷି ।
 ତେଣୁ ରାମନାମକୁ ସେ ମୁଖେ ଅଛି ରଟି ॥
 ଶବର ବୋଇଲ ସେହୁ ରାମ ବୋଲିବାର ।
 ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣିଲେ ତାହା ଯାର କି ଅସାର ॥
 ସେତେଲେକେବୋଇଲେ ଏହା ଭଲ ଅଟେତୋଟେ
 ତାହାଙ୍କର ବଚନକୁ ନ ଗଲ ପରତେ ॥
 ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଗ୍ରାମରେ ସେ ପଚାରିଲ ଯାହିଁ ।
 ପକ୍ଷୀ ରାମ ରାମ ବୋଲି ବୋଇଲ କପାହିଁ ॥
 ସେମାନେ ବୋଇଲେ ଭଲ କିଛି ନ ବୁଝିଲ ।
 ରାମନାମ ପଦ ସେବେ ଶୁଣିଲୁ କର୍ଣ୍ଣର ॥
 ଏହା କଥା ଗୋଟି ତୋତେ ଅତି ଶୁଭ ହେଲ ।
 ପ୍ରତେ ନ କରି ଶବର ବାହୁଡ଼ି ଅଲଲ ॥
 ଏହୁପରି ମନେ ମନେ ଭଲେ ପ୍ରତିଦିନ ।
 କାହାର ଯୋଗେ ନୋହଲ ସନ୍ଦେହ ଭଞ୍ଜନ ॥
 ଶୟନି ଭେଜନେ ସଦା ଭୁଆଏ ସେହୁ ।
 ପକ୍ଷୀ ରାମ ରାମ ବୋଲି ବୋଇଲ କପାହିଁ ॥
 ଏହୁପରି ଭାବୁ ଭାବୁ କେତେଦିନ ଗଲ ।
 ଶବରର ମୃତ୍ୟୁକାଳ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ॥
 ଜାଣି ଯମଦୂତେ ବେଗେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
 କରେ ଲେଖଦଣ୍ଡ ଆଉ ଘେନି କାଳପାଶ ॥
 ତାକୁ ନେବାପାଇଁ ତହୁଁ ହେଲେ ଉପସ୍ଥିତ ।
 ଏ ସମୟେ ବିଷ୍ଣୁ ଦୂତେ ଘେନି ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣରଥ ॥
 ଉପସ୍ଥିତ ହୁଲେ ଯମଦୂତେ ଭୟ ପାଇ ।
 ପଳାଇ ଯାଇ ସେମାନେ ଶଶିଦୂରେ ରହି ॥
 ବିଷ୍ଣୁ ଦୂତଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ଏମନ୍ତ ବଚନ ।
 ଯମପଣି କାଟିଲେ କି ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ ॥
 ଏ ଶବର ମହାପାତ୍ରୀ ଅଟେ ଜୀବନ୍ତୋଷ୍ଣ ।
 ଏହାକୁ ଚଳେନେ ନେବ ରଥରେ ବସାଇ ॥

ଏହାକୁ ନେଇଣ ଆସେ ଦ୍ୟନ୍ତ ଦଣ୍ଡ ମଣ୍ଡ ।
 ବାନ୍ଧଣ ପକାନ୍ତୁ ନେଇ ମହା ନର୍କକୁଣ୍ଡ ॥
 କଲେ ପରିପନ୍ତେ ସେହୁ ନକେ ପଡ଼ିଥାନ୍ତା ।
 ତହୁଁର ଉତ୍ତର ପଛେ ଯା ହେଲେ ହୁଅନ୍ତା ॥
 ଏ ପାତ୍ରୀକ ନେବ ଯେବେ ବଇକୁଣ୍ଠପୁର ।
 ଯମର କାଠାରେ ଆଉ ହେବ ଅଧିକାର ॥
 ପୁଣେ ଯମକୁ କହିଣ ଛକ୍ତି ବାସୁଦେବ ।
 ଜୀବନ୍ତୋଷ୍ଣ ଲେଟକ ନେଇ ନକେ ପକାଇବ ॥
 ବିଶ୍ୱାସଘାତକ ଆଉ ଯେହୁ ଜୀବନ୍ତୋଷ୍ଣ ।
 ପରର ଧନ ନିତି ଯେ ଆଶଇ ଶ୍ରେଷ୍ଠର ॥
 ସାହୁଠାରୁ ଧନ ନେଇ ନ ଦିଅଇ ଯେହୁ ।
 ଧର୍ମ ଜାଣିମାନ ଭେଦେ ଯେହୁ କହୁଁ କହୁଁ ॥
 ପତିବ୍ରତା ନାଶକ ଯେ କରଇ ରମଣ ।
 କୃଷ୍ଣେ ସମର୍ପିଲ ଧନ ଯେ କରେ ହରଣ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ପ୍ରିୟଙ୍କୁ ଯେହୁ ରମେ ଇଚ୍ଛାକରି ।
 ଦାନ ଜାଣିମାନ ସେହୁ ବଳାଳାରେ ହରି ॥
 ପରକୁ ପ୍ରମାଦ ଯେହୁ ଚନ୍ଦ୍ର ଅହନିଶି ।
 ସାଧୁଜନଙ୍କୁ ଯେ ନିନ୍ଦା କରୁଥାଏ ବସି ॥
 ଗୋ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପ୍ରିୟକ ଯେ ପ୍ରାଣେ ବଧ କରେ ।
 ପୋଷିବାର ଜୀବକୁ ଯେ ଭକ୍ଷପାଇଁ ମାରେ ॥
 ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରତିମାକୁ ନିନ୍ଦା କରେ ଯେଉଁଜନ
 ଭୂତ୍ୟଙ୍କୁ ଅଦୋଷରେ ଯେ ଦିଏ ଦଣ୍ଡମାନ ॥
 ଏମାନଙ୍କ ପରେ ହେବ ତୁମ୍ଭ ଅଧିକାର ।
 ବାନ୍ଧି ପକାଇବ ନେଇ ତାକୁ ନର୍କ ଘୋର ॥
 ବିବିଧ ପରକାରରେ ଦଣ୍ଡମାନ ଦେବ ।
 କଲେ ପରିପନ୍ତେ ତାକୁ ନକେ ରଖିଥିବ ॥
 ଯେବେ କି ସୁବର ପୁଣ୍ୟ କିଛି ଥିବ ତାର ।
 ତେବେ ନର୍କରୁ ତାହାକୁ କରିବ ଉଦ୍ଧାର ॥
 ଏମନ୍ତ ଯମକୁ କହିଥିଲେ ନାରାୟଣ ।
 ଏବେ ସେ କଥା ମାନତ ହୁଏ ଅକାରଣ ॥
 ବିଷ୍ଣୁ ଦୂତେ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ଯମଗଣ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯାହା କହିଲୁଟି ସେ କଥା ପ୍ରମାଣ ॥
 ଏ ଶବର ନ ଜାଣଇ କିଛି ପାପ ପୁଣ୍ୟ ।
 କେବଳ ଘାବ ମାରଣେ ଗଲ ସ୍ୱର କ୍ଷନ ॥
 ଏମାନଙ୍କର ଏହିତ ଅଟେ କିଞ୍ଚିତ୍ତ୍ୱ ।
 ଭଲ ମନ ପାପ ପୁଣ୍ୟ କିଛି ନ ଜାଣନ୍ତି ॥

ଶୁଆପର୍ଣ୍ଣା ମୁଖରୁ ଏ ଶୁଣି ରାମନାମ ।
 କିଏ ଏ ବୋଲି ମୁଁ ଲିଲି ପାଇଁ ଗ୍ରାମ ଗ୍ରାମ ॥
 ଗ୍ରାମ ଲୋକଙ୍କ କଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ ନୋହୁଲ ।
 ତେଣୁ ସେ ନାମ ଏହାର ଦୁଷ୍ଟ ଦୃତ୍ୟ କଲ ॥
 କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀ ରାମନାମକୁ ସୁମରଲ ଏହୁ ।
 ଜନ୍ତୁବଧ ପାପ ଆଉ ଏହା ଦେହେଁ ନାହିଁ ॥
 ଆଜିଠାରୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଥାଅ କଣ୍ଠେ ଶୁଣି ।
 ଅଜ୍ଞାନେ ପାପ କରଇ ଯେବଣ ପରାଣୀ ॥
 କେହୁ ପାପ କେହୁ ପୁଣ୍ୟ କିଛି ନ ଜାଣଇ ।
 ସେ ଲୋକ ପଶୁପକ୍ଷରେ ଗଣନା ହୁଅଇ ॥
 ସେହୁ ଯେବେ ଅଜ୍ଞାନରେ ବୋଲଇ ରାମରାମ ।
 ସକଳ ପାତକ ତାର ହେଉଇବ ଦହନ ॥
 ତାଙ୍କଠାରେ ଅଧିକାର ନ କରିବ ତୁମ୍ଭେ ।
 ନାରାୟଣ ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ଶୁଣିଅଛୁ ଆମ୍ଭେ ॥
 ଏଥୁକୁ ଫଣସ୍ ତୁମ୍ଭେ ନ କର ଯେ କେହୁ ।
 ଜନ୍ତୁପତି ପାଶେ ଏହା କହ ବେଗେ ଯାଇ ॥
 ଏତେ ବୋଲି ରଥରେ ଯେ ବସାଇଲେ ତାକୁ ।
 ଅତିଶୀଘ୍ର ଘେନି ଗଲେ ବୈକୁଣ୍ଠସୁରକୁ ॥
 ଶୁଣିଲୁ କି ମନରାଜା ନାମର ବୃନ୍ଦାବନ ।
 ଅଜ୍ଞାନେ ନାମ ଧରିଲେ ବଇକୁଣ୍ଠ ପ୍ରାପ୍ତ ॥
 ଏବେ ତୁହୋ ମନରାଜା ନାମ ଆଶ୍ରୟକର ।
 ଏ ଭବସାଗର ସୁଖେ ହୋଇଯିବୁ ପାର ॥
 ଏହା ଶୁଣି ମନରାଜା ଭାବେ ହେଲ ହେଲ ।
 ଗୀତରେ କହେ ମାଧବ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଦମୁଲ ॥

ଅନନ୍ତା ଗୋପାଳର ଦୃଢ଼ଭକ୍ତି ।
 ପୁଣି ସୁମନ କହଇ ଆମ୍ଭେ ଚରତନ ।
 ଶବରର କଥା ଶୁଣି ହେଲ ଦବ୍ୟଜ୍ଞାନ ॥
 ଆଉ କିଛି କଥା ଥିଲେ କହ ଏହିପରି ।
 ତୁମ୍ଭ ମୁଖରୁ ଶୁଣିଲେ ଯିବି ଭଲ ତର ॥
 ଶୁଣି ଚୈତନ୍ୟ କହଲେ ଶୁଣ ହେ ସୁମନ ।
 ବିଷ୍ଣୁଦାସ ନାମେ ଥିଲ ଏକକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
 ବ୍ରହ୍ମଗୁରୁ ବେଶରେ ସେ ନାନା ଚାର୍ଯ୍ୟ ଫେରି ।
 ଗୁଲି ଗୁଲି ମିଳିଲ ସେ ଚମ୍ପାବତୀ ପୁରୀ ॥
 ସେ ପୁରଲୋକେ ତାହାକୁ ଦେଖିଣ ସନ୍ତୋଷ ।
 ଆଦର ପାଇ ରହିଲ ତହିଁ ବିଷ୍ଣୁଦାସ ॥

ବସା ଦେଇ ତଣ୍ଡୁଳାଦି ସବୁ ସର୍ପା ଦ୍ୟନ୍ତେ ।
 ଦାସ୍ୟ ରହୁଲେ କୋଡ଼ଏ ଦିବସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ॥
 ତାଙ୍କୁ ସେମାନେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ବଚନ ।
 ଦଶବରରେ ଛନ୍ତି ଦଶାଞ୍ଚ ନନ୍ଦନ ॥
 ଏ ପିଲାଙ୍କ କଣ୍ଠେ ତୁମ୍ଭେ ମହାମନ୍ତ ଦଥ ।
 ଅପ୍ରତିଷ୍ଠା ପିଲାଙ୍କୁ ଯେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରଥ ॥
 ଶୁଣି ସେହି ବ୍ରହ୍ମଗୁରୁ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ ।
 ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କଥାକୁ ମୁଁ କରିବି କେସନ ॥
 ଶିଷ୍ୟର ଦେହରେ ଯେତେ ପାପମାନ ଥାଇ ।
 ସେ ଗୁରୁ ସେହି ପାପର କାରଣୀ ହୁଅଇ ॥
 ଗୁରୁର ବଚନ ଶିଷ୍ୟ ହୃଦପଦେ ଧରି ।
 ଏ ଭବସାଗର ମହାସୁଖେ ଯାଏ ତରି ॥
 ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଭକ୍ତିଥାଏ ଯାର ।
 ତାଠାରେ ପ୍ରସନ୍ନ ଥାନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ॥
 ଯେତେବେଳେ ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁ ପାଦତଳେ ଫଡ଼ ।
 ତେତେବେଳେ ଶିଷ୍ୟ ସର୍ବ ପାପ ଯାଏ ଛାଡ଼ ॥
 ଗୁରୁ ଉପରେ ସେ ପାପ ହୁଅଇ ପତନ ।
 ଯେବେ ଯେ ଗୁରୁ ଆଶ୍ରୟ ନିଏ ଭଗବାନ ॥
 ତେବେ ସେ ଗୁରୁର ଠାରୁ ପାପ ହୋଏ କ୍ଷୟ ।
 ନୋହୁଲେ ସେ ଗୁରୁ ପଡ଼େ ନରକ ନିତୟ ॥
 ରାମ ନାମ ନ ଧରିଲ କେତେ କିଞ୍ଚି ତୁଣ୍ଡେ ।
 ମାଳା ତଳକ କାଟଣ ଗୁଲେ ଦାଣ୍ଡେ ଦାଣ୍ଡେ ॥
 ଏହି ପରକାରେ ପେଡ଼ି ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ କରେ ।
 ଦେହଅନ୍ତେ ସେ ପଡ଼ଇ ରୌରବ ନର୍କରେ ॥
 ଏପରି କଥାକୁ ମୋତେ ଲାଗୁଅଛି ଚର ।
 ଶୁଣି ସେ ଲୋକେ ବୋଇଲେ କିଛି ନ ବିଚାର ॥
 ତୁମ୍ଭେତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆଉ ବିଷ୍ଣୁପରାୟଣ ।
 ତୁମ୍ଭଠାକୁ ପାପ କିଏ ଯିବ ଅକାରଣ ॥
 ଅପ୍ରତିଷ୍ଠା ବାଳକଙ୍କୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବ ।
 ଏଥୁ ଅଧିକ ସେ ପୁଣ୍ୟ କାହୁଁ ବା ପାଇବ ॥
 ଶୁଣିଣ ସେ ବ୍ରହ୍ମଗୁରୁ ସନମତ କଲେ ।
 ସେ ଦଶପିଲାଙ୍କ କଣ୍ଠେ ମହାମନ୍ତ ଦେଲେ ॥
 ଲଲଟେ ତଳକ କଣ୍ଠେ ତୁଳସୀର ମାଳ ।
 ଦେଇ ଜ୍ଞାନ ଧ୍ୟାନ କଥା କହଲେ ସକଳ ॥
 ଏ ସମୟେ ସେ ଗ୍ରାମର ଗୋପାଳର ଶିଷ୍ୟ ।
 ଲାଭି ପରି ମିଳିଲ ଗୁରୁଙ୍କର ପାଶ ॥

ଗୋରୁମାନେ ଯେ ଯାହାର ବୁଝେ ଚଳିଗଲେ ।
 ଗୁରୁପାଶେ ସେ ବାଳକ ମିଳେ ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳେ ॥
 ବୋଇଲ ଗୋପାଈଁ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ମନ୍ତ୍ର ଦିଅ ।
 ଏହି ଗ୍ରାମଗୋପାଳର ଅଟେ ମୁହିଁ ଗୁରୁ ॥
 ଶୁଣି ସେହି ବ୍ରହ୍ମରାଜ ବୋଲେ ନାହିଁ ନାହିଁ ।
 ତୁ ଗଉଡ଼ ପିଲ ତୋର ତେଡ଼େ କ୍ଳିନ କାହିଁ ॥
 ଶୁଣିଣ ସେହି ବାଳକ ବୁଝେ ଚଳିଗଲା ।
 ମାତା ପିତା ଆଗେ କାନ୍ଦି ରୂମିରେ ଗଡ଼ଲା ॥
 କାହିଁକି କାନ୍ଦୁଛୁ ବୋଲି ପୁତ୍ରକୁ ପୁଚ୍ଛିଲେ ।
 ସେ ବୋଇଲ ଗୁରୁମୋତେ ମନ୍ତ୍ରଯେ ନଦେଲେ
 ଚତୁର୍ଥେ ପିତା ତାକୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ଗଲା ।
 ପୟରେ ପଡ଼ି ଅନେକ ପ୍ରକାରେ କହିଲା ॥
 ପାଶେ ବସିଥିବା ଲୋକ ଅନେକ କହିଲେ ।
 ଶୁଣିକରି ବ୍ରହ୍ମରାଜ ସନମତ କଲେ ॥
 ମାଥେ ଚଳକ ଚୂଳସୀମାଳ କଷ୍ଟେ ଦେଇ ।
 ଦକ୍ଷିଣ କର୍ଣ୍ଣରେ ତାର ମହାମନ୍ତ୍ର କହି ॥
 ଯେତେବେଳରେ ଶ୍ରବଣ ଫୁଲିଲେ ତାହାର ।
 ହସିଲା ଗୋପାଳବାଳ ହୋଇ କର କର ॥
 ଗୁରୁ ଦେଖିଣ ବୋଇଲେ ଆରେ ମୁଣି ବାଇ ।
 ତେଣୁକରି ତୋତେ ଆମ୍ଭେ ବୋଲୁଥିଲୁ ନାହିଁ
 ଭର୍ଷ୍ମନା କଲେ ତାହାକୁ କ୍ଳିନ୍ନ ହୋଇକରି ।
 ଏ ସମୟେ ପିଲ ଗଲେ ଯେ ଯାହାର ପୁର ॥
 ଗୋପାଳର କର୍ଣ୍ଣେ ଗୁରୁ ଯାହା ଥିଲେ କହି ।
 ପାଶୋରିଲା ତା ମନରେ ରହିଲା ଯେ ନାହିଁ ॥
 ସବୁ ପିଲ ବୁଝେ ଗଲେ ନ ଗଲା ଯେ ସେହି ।
 ବହୁତ ଚାକିଲ ତାର ମାତା ତହିଁ ଯାଇଁ ॥
 ନ ଯିବାର ଦେଖିକରି ପିତା ତାର ଗଲା ।
 ଦେଖିଲ ପୁଅ ବସିଛି ହୋଇଣ ଏକଲ ॥
 ଗୁରୁ ବୋଇଲେ ଏଠାରେ ବସିଛୁ କପାଈଁ ।
 ତୋଠାରେ ଆମ୍ଭର ଆଉ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ॥
 ଶୁଣିଣ ସେହି ବାଳକ ଯୋଡ଼ି କରପତ୍ର ।
 ବୋଇଲ ଭୁଲିଲ କର୍ଣ୍ଣେ କହିଲ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ॥
 ଶୁଣି ସେ ଗୁରୁ ବୋଇଲେ ତାକୁ କୋପ ବହୁ ।
 ବୋଇଲେ ତୋ କର୍ଣ୍ଣେ କହିଥିଲ ବାଳ ମୁହିଁ ॥
 ବିଶ୍ୱାସେ ଯେ ସୁତ ନିତି ବୋଲେ ବାଳ ବାଳ ।
 ବନ ମଧ୍ୟାହ୍ନସେ ଗଲ ଘେନି ଗୋରୁପଲ ॥

ସେ ବନ ମଧ୍ୟରେ ଗୁରୁ ପାଷାଣେନ ଥିଲ ।
 ତହିଁରେ ବସିଲା ଯାଇଁ ସେ ଗୋପାଳ ପିଲ ॥
 ଆଶ୍ଚକରି ବୋଲୁଥାଏ ମୁଖେ ବାଳ ବାଳ !
 ଆସଣା ଜାନୁରେ ନେଇ ମାରେ କରତାଳ ॥
 ଏହିପରି ତନୁଦନ ଅନାହାରେ ତହିଁ ।
 ବସନ୍ତେ ଜାଣିଲେ ତାହା ବଇକୁଣ୍ଠ ସାହିଁ ॥
 ଶ୍ରୀ ବାଳମୁକୁନ୍ଦ ରୂପେ ବଢ଼େ ନରହରି ।
 ଗଳଦେଶେ ମୋକ୍ଷମାଳ ଲମ୍ବେ ସପ୍ତପରି ॥
 ପୁରାଣ କୁସୁମେ ଲମ୍ବେ ଧନ୍ୟମାଳମାନ ।
 କର୍ପୁର ଚନ୍ଦନ ଶିରୀ ଅଙ୍ଗେ ବଲେପନ ॥
 କଟିରେ ଶୋଭା ଦଶର ଚାଙ୍କ ପୀତପଟ ।
 ରତ୍ନ କଙ୍କଣ ଶ୍ରୀଭୁଜେ ଧୂପ ଝିଟ ଝିଟ ॥
 ଶ୍ୟାମମେଘେ ଯେହ୍ନେ ଶୋହେ ବଜ୍ରଲିଭ ପ୍ରଭ
 ଶରୀର ଦଶର ଚାଙ୍କ ତେସନେକ ଆଭ ॥
 ପୁରୁଷେ ନୁପୁର ପାଦେ ବାଜେ ଝିମ ଝିମ ।
 ପିନ୍ଧିଥିବା କଠାଞ୍ଜରେ ପ୍ଲାବ ରତ୍ନ କମ ॥
 ଏହିପରି ବେଶେ ବଢ଼େ କଲେ ଭବଗ୍ରାସୀ ।
 ଗୋପାଳସୁତ ପାଶରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇଁ ।
 ଦେଖି ସେ ଗୋପାଳବାଳ ଅତ୍ୟନ୍ତ ହରଷ ।
 ବୋଇଲ ତୁମ୍ଭର ନାମ ଅଟଇ ହୋ କିସ ॥
 ଏଠାକୁ ତୁମ୍ଭର ଘର ଅଟେ କେତେ ଦୂର ।
 କେଉଁ ଜାତି ଅଟ ତୁମ୍ଭେ ଏଡ଼େକ ସୁନ୍ଦର ॥
 ଏ ବନକୁ ଏକାହୋଇ ଅଇଲ କେମନ୍ତେ ।
 ନ ଆଣିଲ କିସ । ଆଉ କାହାକୁ ସଙ୍ଗେତେ ॥
 ଏତେ ଅଳଙ୍କାର ତୁମ୍ଭେ ପିନ୍ଧିଛ ଦେହରେ ।
 ନିର୍ଭୟେ ଏକା ଅଛୁ କେଉଁ ପରଲୋକେ ॥
 ସୁଗନ୍ଧ କୁସୁମରେ ଯେ ବାସେ ତୁମ୍ଭ ଦେହ ।
 ତୁମ୍ଭ ପିତାଙ୍କର ନାମ ଅଟେ କିସ କହ ॥
 ତୁମ୍ଭଙ୍କ ଦେଖିଣ ମୋର ପ୍ରମୋଦିତ ମନ ।
 କହ କହ ମୋତେ ତୁମ୍ଭେ ସ୍ବରୂପ ବଚନ ॥
 ଶୁଣି କର ନାରାୟଣ ହସ ହସ ହୋଇ ।
 ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ଜାତିରେ ଗୋପାଳ ବୋଲୁଁ
 ନନ୍ଦ ଗଉଡ଼ର ମୁହିଁ ଅଟଇ ଯେ ସୁତ ।
 କାହ୍ନୁ ବୋଲିମୋର ନାମ ଦେଲେ ତାତ ମାତ ॥
 ଦାଣ୍ଡର ଲେକେ ବୋଲନ୍ତି ନନ୍ଦର ନନ୍ଦନ ।
 କେହୁ ବୋଲଇ ମୁକୁନ୍ଦ ବୋହୁ ଭଗବାନ ॥

ଦେଖ କଳା ଅଟଇ ସେ ମୋର ଦେହଯାକ । ହେଉବାରୁ କହୁ ତହୁଁ ବେନିଜନ ଗଲେ ।
 ତେଣୁକାଳିଆବୋଲନ୍ତି ମୋତେ ଥୋକେଲେକି । ସକଳ ଗୋରୁ ବାହୁରୁ ଖୋଜଣ ଆଣିଲେ ॥
 ବଢ଼ିଣୀ ଗୋଟିଏ ମୁହଁ ଧରିଥାଏ ହସ୍ତେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମିତ ଯାଅ ତୁମ୍ଭେ ଘର ।
 ତେଣୁବେଶୁଧର ବୋଲି ତାକନ୍ତି ସେ ମୋତେ । ଆମ୍ଭେ ଯାଉଅଛୁ ଏବେ ଆମ୍ଭ ନିଜପୁର ॥
 ଏମନ୍ତେ ନାନାପ୍ରକାରେ ତାକନ୍ତି ସମସ୍ତେ । ଗୋପାଳ ବୋଲେ ଆସିବ ମିତ ପ୍ରତିଧ୍ବନି ।
 ସେଥିପାଇଁ କିଛି ଛଳ ନ ଧରେ ମୁଁ ଚିତ୍ତେ ॥ ତୁମ୍ଭକୁ ଶୁଦ୍ଧିବାକୁ ମୋ ବଡ଼ନାହିଁ ମନ ॥
 ଖେଳ ଖେଳିବାକୁ ଲେଡ଼େ ସମସର ପିଲ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଆସିବ ଦେବାଲେ ।
 ତେଣୁକରି ବନେ ବନେ ଗୁଲୁଇଁ ଏକଲ ॥ ତାଳିଲଣି ଆସିବ ମୁହଁ ଅବହେଳେ ॥
 ତୁମ୍ଭେ କେବଣ ଜାତି ହୋ ତୁମ୍ଭ ନାମ କିଅ । ମୋ ଆସିବା କଥା ତୁମ୍ଭେ ନ କହିବ କାହିଁ ।
 ଏହା ଶୁଣିଣ କହଇ ଗୋପାଳର ଶିଷ ॥ କହିବ ସେଦିନ ଆଉ ନ ଆସିବ ମୁହିଁ ॥
 ଜାତି ଗଉଡ଼ ଅନନ୍ତ ନାମ ଅଟେ ମୋର । ତୁମ୍ଭଠାରେ ମୋର କିଛି ନାହିଁ ସେ ଅନ୍ତର ।
 ଏହି ନାମ ଦେଲେନ୍ତି ଜହନା ପିଅର ॥ ଏଥକୁ ମନରେ ମିତ ଆନ ନ ବଞ୍ଚର ॥
 ଏହି ନାମ ବିନା ମୁହଁ ନ ଜାଣଇ ଆନ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଥା କହୁଥାଏ ତେଣେ ।
 ଶୁଣି ହସ ହସ ହେଲେ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ ॥ ବାଳ ବାଳ ବୋଲି ମୁଖେ ବୋଲୁଥାଏ ଏଣେ ॥
 ତେଣୁ ତୁମ୍ଭର ଆମ୍ଭର ହେଲ ଏକଜାତି । ହସିଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତାକୁ ବୋଇଲେ ଏ କିଅ ।
 ଏଥେ ଖେଳ ଖେଳୁଥାଏ ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭେ ନିତି ॥ ବାଳ ବାଳ ବୋଲି କିଅ ଅନୁଶଣେ ଘୋଷ ॥
 ଗୋପାଳ ବୋଇଲୁ ତୁମ୍ଭେ ଆସିବ କି ନାହିଁ । ଗୋପାଳ ବୋଇଲୁ ମୋର ଗୁରୁ ଛନ୍ତି କହ ।
 ମୋ ଦେହ ଛୁଇଁ କହିଲେ ପରତେ ସିବଇଁ ॥ ତେଣୁକରି ମିତ ଏହା ଘୋଷୁଥାଏ ମୁହିଁ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆମ୍ଭ କଥା ସତ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଏଥେ କିଅ ପ୍ରୟୋଜନ ।
 ଆଜଠାରୁ ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭେ ଫଳାଇଲୁଁ ମରହ ॥ ଦାମ୍ଭରେ ଶୁଣିଲେ ଲେକେ ହସିବେ ତତ୍ତ୍ବେ ॥
 ଏତେବୋଲି କୋଳାଗତ ଲେକେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ଗୋପାଳ ବୋଇଲୁ ଏହା କେତେ ନ ଶୁଦ୍ଧଇ ।
 ପୁଣି ଗୋପ ବାଳକର ଭଜ ହସ୍ତେ ଧରି ॥ ଗୁରୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ କେମନ୍ତ ମୁହିଁ ଲଘିବଇଁ ॥
 ଏମନ୍ତେ ନାନାଦି ଖେଳ ଖେଳିଲେ ସେ ବନେ । ଶୁଣିକରି ନାରାୟଣ ହସ ହସ ହୋଇ ।
 ଭକତ ଭବରେ ପ୍ରଭୁ ପଡ଼ିଲେ ବନ୍ଧନେ ॥ ଯାଅ କହ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଲେକି ତହିଁ ॥
 ଗୋପାଳ ବୋଇଲୁ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଆମ୍ଭେ ମିତ । ଗୋରୁ ଘେନଣ ଗୋପାଳ ମନ୍ଦିରେ ପ୍ରବେଶ ।
 ମୁହିଁ ମାରୁଅଛି ତାଳି ତୁମ୍ଭେ କର ନୃତ୍ୟ ॥ ଭେଜନ ସାରି ଶୋଇଲୁ ରାତି ହେଲୁ ଶିଷ ॥
 ହେଉବୋଲି କହୁ ନୃତ୍ୟ କଲେ ବଳମାଳା । ପୁଣିହୁ ଆରଦବସ ଗୋରୁ ଘେନିଗଲ ।
 ଗୋପାଳକ ତାଳରେ ମାରେ କରତାଳି ॥ ବେଶେ ଆସ ମିତବୋଲି ଆଶ୍ଚ୍ୟରେ ତାଳଲ ॥
 ଭକତ ଭବରେ ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତି ଶ୍ରୀରଙ୍ଗ । ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ନାରାୟଣ ମିଳିଲେ ତା ସାଣ ।
 ଦେଖି ଟୋପି ଟୋପି ହୋଇ ବହନ୍ତେ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ॥ ଖେଳ କରୁଲେ ମାତ କଲେ ଯାସ ରସ ॥
 ଗୋପାଳପୁତ୍ର ବୋଇଲୁ ମିତ ଗୁଲୁ ସିବା । ଧରାଧର ହୋଇଣ ସେ ଦୁନ୍ତି କୋଳାକୋଳି ।
 ବେଳ ଗୁଡ଼ିଲଣି ଆଉ ବନସ୍ତେ ନ ଥିବା ॥ କେତେବେଳେ ଗୋପପୁତ୍ର ମାରେ କରତାଳି ॥
 ଦେଖି ମୋର ଗାଈମାନେ ଗଲେ କେଉଁକଡ଼ି । ସେ ତାଳି ଶୁଣି ନାଚନ୍ତି କୃଷ୍ଣ କଳି ଭଳି ।
 ଶୁଣି କର ଗୋପାଳକୁ କହନ୍ତି ଶ୍ରୀପତି ॥ ଏହିପରି ବେନିଜନ କରୁଥାନ୍ତି ଲେଳି ॥
 ଗୁଲୁ ଆଗାସବ ଗାଇ ଆଣି ଠୁଳକରି । ଦିନଅନ୍ତେ ସେ ଯାହାର ପୁରେ ଯାନ୍ତି ଚଳି ।
 ତେଣୁସେ ଗବାକ ମିତ ସେ ଯାହାର ପୁର ॥ ପୁଣିହୁ ଆରଦବସ ହୁଅନ୍ତି ସୋମେଳି ॥

ହେଉବାରୁ କହୁ ତହୁଁ ବେନିଜନ ଗଲେ । ସକଳ ଗୋରୁ ବାହୁରୁ ଖୋଜଣ ଆଣିଲେ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମିତ ଯାଅ ତୁମ୍ଭେ ଘର । ଆମ୍ଭେ ଯାଉଅଛୁ ଏବେ ଆମ୍ଭ ନିଜପୁର ॥
 ଗୋପାଳ ବୋଲେ ଆସିବ ମିତ ପ୍ରତିଧ୍ବନି । ତୁମ୍ଭକୁ ଶୁଦ୍ଧିବାକୁ ମୋ ବଡ଼ନାହିଁ ମନ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଆସିବ ଦେବାଲେ । ତାଳିଲଣି ଆସିବ ମୁହଁ ଅବହେଳେ ॥
 ମୋ ଆସିବା କଥା ତୁମ୍ଭେ ନ କହିବ କାହିଁ । କହିବ ସେଦିନ ଆଉ ନ ଆସିବ ମୁହିଁ ॥
 ତୁମ୍ଭଠାରେ ମୋର କିଛି ନାହିଁ ସେ ଅନ୍ତର । ଏଥକୁ ମନରେ ମିତ ଆନ ନ ବଞ୍ଚର ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଥା କହୁଥାଏ ତେଣେ । ବାଳ ବାଳ ବୋଲି ମୁଖେ ବୋଲୁଥାଏ ଏଣେ ॥
 ହସିଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତାକୁ ବୋଇଲେ ଏ କିଅ । ବାଳ ବାଳ ବୋଲି କିଅ ଅନୁଶଣେ ଘୋଷ ॥
 ଗୋପାଳ ବୋଇଲୁ ମୋର ଗୁରୁ ଛନ୍ତି କହ । ଗୋପାଳ ବୋଇଲୁ ମୋର ଗୁରୁ ଛନ୍ତି କହ ।
 ତେଣୁକରି ମିତ ଏହା ଘୋଷୁଥାଏ ମୁହିଁ ॥ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଏଥେ କିଅ ପ୍ରୟୋଜନ ।
 ଦାମ୍ଭରେ ଶୁଣିଲେ ଲେକେ ହସିବେ ତତ୍ତ୍ବେ ॥ ଗୋପାଳ ବୋଇଲୁ ଏହା କେତେ ନ ଶୁଦ୍ଧଇ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ କେମନ୍ତ ମୁହିଁ ଲଘିବଇଁ ॥ ଶୁଣିକରି ନାରାୟଣ ହସ ହସ ହୋଇ ।
 ଯାଅ କହ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଲେକି ତହିଁ ॥ ଗୋରୁ ଘେନଣ ଗୋପାଳ ମନ୍ଦିରେ ପ୍ରବେଶ ।
 ଭେଜନ ସାରି ଶୋଇଲୁ ରାତି ହେଲୁ ଶିଷ ॥ ପୁଣିହୁ ଆରଦବସ ଗୋରୁ ଘେନିଗଲ ।
 ବେଶେ ଆସ ମିତବୋଲି ଆଶ୍ଚ୍ୟରେ ତାଳଲ ॥ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ନାରାୟଣ ମିଳିଲେ ତା ସାଣ ।
 ଖେଳ କରୁଲେ ମାତ କଲେ ଯାସ ରସ ॥ ଧରାଧର ହୋଇଣ ସେ ଦୁନ୍ତି କୋଳାକୋଳି ।
 କେତେବେଳେ ଗୋପପୁତ୍ର ମାରେ କରତାଳି ॥ ସେ ତାଳି ଶୁଣି ନାଚନ୍ତି କୃଷ୍ଣ କଳି ଭଳି ।
 ଏହିପରି ବେନିଜନ କରୁଥାନ୍ତି ଲେଳି ॥ ଦିନଅନ୍ତେ ସେ ଯାହାର ପୁରେ ଯାନ୍ତି ଚଳି ।
 ପୁଣିହୁ ଆରଦବସ ହୁଅନ୍ତି ସୋମେଳି ॥

ଏରୂପ ଖେଳ କୌତୁକ ଷଡ଼ମାସ ପରେ ।
 ଗୁରୁ ଆସିଣ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ସେ ଗ୍ରାମରେ ॥
 ସର୍ବ ଶିଷ୍ୟ ଯାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଦରଶନ କଲେ ।
 ହାଣ୍ଡି ଚଣ୍ଡୁଳ ଗୁରୁଙ୍କୁ ସର୍ଥା ବସାଦେଲେ ॥
 ରଜନ ଭେଜନ ସାରି ଗୁରୁ ଛନ୍ତୁ ବସି ।
 ଏ ସମୟେ ଗୋପବାଳ ଗୋରୁ ଘେନି ଆସି ॥
 ଗୁରୁ ଆସିବା ବାରତା ଶୁଣିଲେଣ କର୍ଣ୍ଣ ।
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗେ ମିଳିଲ ସେ ଗୁରୁ ସର୍ବ ଧାନେ ॥
 ଦୁରୁ ଦେଖି ଗୁରୁଙ୍କର ଚରଣରେ ପଡ଼ି ।
 ଭଠି ଭକ୍ତ ହୋଇଲ ସେ ଶିରେ କରଯୋଗ ॥
 ସୁବାସ ମହକରୁଠେ ଗୋପାଳ ଶରୀର ।
 ଚମତ୍କାର ହେଲେ ଗୁରୁ ବାସ ପାଇବାରୁ ॥
 ଗୋପାଳପୁତକୁ ତାକି ଆଶ୍ୱାସନା କରି ।
 କୋମଳବାକ୍ୟେ ପୁଚ୍ଛିଲେ ତାକୁ ବହୁଶ୍ରୀ ॥
 ଏ ବାସଦ୍ରବ୍ୟ ବାବୁ ରେ ପାଇଲୁ ତୁ କାହିଁ ।
 ତୋହର ଦେହ ବିଶେଷ ସୁଗନ୍ଧ ବାସଇ ॥
 ବେଗକରି କହ ମୋତେ ଏଥର ସନ୍ଦେଶ ।
 ଆମ୍ଭେ ତୋର ଗୁରୁ ରୁହ ଅଛୁ ଆମ୍ଭ ଶିଷ୍ୟ ॥
 ଗୁରୁଆଗେ ଶିଷ୍ୟ ଯେବେ ମିଛକଥା କହ ।
 ଦେହାନ୍ତରେ ଜଣେ ସେହ ନରକେ ପଡ଼ଇ ॥
 ଗୁରୁଠାରେ ଶିଷ୍ୟ ଯେବେ କରଇ କପଟ ।
 ତାକୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୁଅଇ ସଦା ଧର୍ମବାଢ଼ ॥
 ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣେ ଯେହୁ ହୁଏ ଅଭକତି ।
 ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ତାହାକୁ ଦିଏ ଜନ୍ମପତି ॥
 ତପ୍ର ଶାବେଳି ବସାଇ ସେ ଶିଷ୍ୟର ମୁଣ୍ଡେ ।
 ପୁନଶ୍ଚ ତାକୁ ପକାନ୍ତି ଯମ ନିକଳୁଣ୍ଡେ ॥
 ଏଥକୁ ବୁଝି ବାବୁ ମୋତେ ସତ କହ ।
 ସୁଗନ୍ଧ ବାସେ କିପାଇଁ ଏ ତୋହର ଦେହ ॥
 ଏପରି ଶୁଣି ବାଳକ ବରୁରଇ ଚିତ୍ତ ।
 କାହିଁ ନ କହିବି ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ମିତ ॥
 ଏତ ମନ୍ତ୍ରଦାତା ଗୁରୁ ପରୁରିଲେ ମୋତେ ।
 ଏହାଙ୍କ ଆଗରେ ମିଛ କହିବି କେମନ୍ତେ ॥
 ନ ଆସିଲେ ପଛେ ମିତ ନ ଆସିବେ ସେହ ।
 ଯେବେ କି ମିଛ କହିବି ନରକ ପଡ଼ିବି ॥
 କହିଲେ ମିତଙ୍କୁ ନେତ୍ରେ ନ ଦେଖିବ ଆଉ ।
 କେହିଦୋଷାଦେଖି ଯାତା ଏତେ ଦୁଃଖ ଦେଉ ॥

ଏହା ଭାବି ସେ ବାଳକ ହୋଇଲ ବଳଳ ।
 ଲେଟେଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣସିଂହ ତା ନୟନ ସୁଗଳ ॥
 ଶୁଣି ମନେ ଦମ୍ଭ ଧରି ବରୁରଇ ଚିତ୍ତ ।
 କହିଲେ ସିନା ଭାବିବେ ମୋତେ କି ମିତ ॥
 ଯେବେ ନ ଆସିବେ ମୁହଁ ଯିବି ତାଙ୍କ ଚିତ୍ତ ।
 ଏ ସ୍ଥାନ ନିକଟରେତ ଅଛନ୍ତି ସେ ରହ ॥
 ଅନେକମତେ ବିନୟ ତାଙ୍କଠାରେ ହୋଇ ।
 ଖେଳିବା ସ୍ଥାନକୁ ତାଙ୍କୁ ଆଣିବି କତାଇ ॥
 କହିବି ମୁଁ ଗୁରୁବନା କହିନାହିଁ ଆନେ ।
 ଏଥରକ ସମାକର ତୁମ୍ଭ ସମାଗୁଣେ ॥
 ଏହା ଶୁଣିଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ ମୋର ମିତ ।
 ମୋଠାରେ ସେହୁ ଜାଙ୍କର ଅଛଇ ବହୁତ ॥
 ଏହା ଭାବି ବୋଇଲ ସେ ଶୁଣି ହେ ଗୋପାଳ ।
 ଗୋରୁ ଘେନି ବନସ୍ତକୁ ନିତ ଯାଏ ମୁହଁ ॥
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ଶ୍ୟାମଳା ହୋଇ ।
 ବହୁତର ଅଳଙ୍କାର ଅଛି ତାଙ୍କ ଦେହା ॥
 ନାନା କୁସୁମରେ କେଶ ହୋଇଛୁ ସାଜେଣି ।
 ପୟରେ ସ୍ପର୍ଶି ନୁପୁର ବାଜେ କଣି କଣି ॥
 ଦୂଦରେ ଲମ୍ବିଛି ନାନା ପୁଷ୍ପମାଳ ମାନ ।
 ଚତୁଃସମ ହୋଇଥିଲେ ଅଙ୍ଗରେ ଲେପନ ॥
 କଟରେ ପୀତଅମ୍ବର ରତ୍ନର ମେଖଳା ।
 କର୍ଣ୍ଣରେ କୁଣ୍ଡଳ କଣ୍ଠେ ଶୋହେ ରତ୍ନମାଳା ॥
 ଭୂଜେ ବାହୁଟି କଙ୍କଣ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠିରେ ମୁଦ୍ର ।
 ଶ୍ୟାମଳ ମେଘରେ ଯେହେଁ ବିଜୁଳା ଆଛାଦି ॥
 ତାହୁଁପରେ ଶିଖିତୁଳ କୁସୁମର ଗର୍ଭ ।
 ଶ୍ରୀମୁଖ ମଣ୍ଡଳକୁ ସେ ଦିଶି ଦିବ୍ୟ ଶୋଭା ॥
 ସୁନ୍ଦର ନାସିକା ସାଜେ ସୁରଙ୍ଗ ଅଧର ।
 କଞ୍ଚିଦଳ ସମ ନେତ୍ର ବଚନ ଗର୍ଭର ॥
 ସ୍ୱରାବ ଦେଖିଣ ଲେଉ ହେଲ ମୋର ମିତ ।
 ତାହାଙ୍କର ସଙ୍ଗେ ଖେଳ ଖେଳୁଥାଏ ନିତ ॥
 ତାଙ୍କ ଲବଣ୍ୟ ଶରୀର ବାସେ ମହ ମହ ।
 କୋଳା କୋଳାଦୁଗ୍ଧେ ଲଗେ ଦୁହଙ୍କର ଦେହ ।
 ତାଙ୍କ ଦେହରେ ସୁଗନ୍ଧ ବାସଥାଇ ଯେତେ ।
 ଏ ମୋହର ଦେହେଁ ଲଗି ବାସେ ସେହୁମତେ ॥
 ଏକଥାରୁ ଆନ କର ନ ଜାଣଇ ମୁହଁ ।
 ନିଅମ କରୁଛୁ ଗୁରୁ ତୁମ୍ଭ ପାଦାବୁ ॥

ଶୁଣିଣ ସେ ବ୍ରହ୍ମରାଜ ହୋଇ ଅତିଶେଷ ।
 ଆଶ୍ରାପ କରଣ ତାକୁ ବସାଇଲେ କୋଳ ॥
 ଛାଡ଼ିଲ ଆଶ୍ରୟ ତାର ମୁଖେ ଚନ୍ଦ୍ରଦେଲେ ।
 ସତକଥା ମନେ କରି ବ୍ରହ୍ମାସ କରୁଲେ ॥
 ବରୁରଲେ ଯୁକ୍ତ କଣ୍ଠେ ପ୍ରସନ୍ନ ମୁଖର ।
 ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଭ୍ରମି ମୁହିଁ ଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ ସରି ॥
 ଏହୁ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଅଛି ସଙ୍ଗ ହୋଇ ।
 ସେହୁ କୋଳ କରିଛନ୍ତି ଯୁକ୍ତ ଭବଗ୍ରାସୀ ॥
 କେଉଁ କର୍ମ କରିଣ ଏ ଲଭୁଛି ମୁଖର ।
 ପରୁରଲେ ଶିଷ୍ୟକୁ ଯୁ ବରୁର ବରୁର ॥
 ଆରେ ବାବୁ ଯେବେ ମୁହିଁ ତୁମ୍ଭଠାରୁ ଗଲ ।
 ଅନେକ ଶୀଘ୍ର ଗୁଲ୍‌କା ଛମାସେ ଅଇଲ ॥
 ମୁଁ ଗଲ୍‌ଦିନରୁ ବାବୁ କଲୁ କେଉଁ କୃତ୍ୟ ।
 ମିଛ ନ କହଣ ମୋର ଆଗେ କହ ସତ୍ୟ ॥
 ଶୁଣି ବାଳକ କହେ ମୁଁ କିଛି କରିନାହିଁ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯେଉଁ ମନ୍ତ୍ର କହୁ ଥିଲୁ ତେଣୁ ଗୋସାଇଁ ॥
 ତାହା ଘୋଷୁଥାଇ ନିତ ଅନ୍ୟ ନାହିଁ କିଛି ।
 ମୁଁ ନି ମନ୍ତ୍ର କହୁଥିଲୁ ଗୁରୁ ତାକୁ ପୁଛି ॥
 ବାଳକ ବୋଲେ କହଣ ଥିଲ ବାଳ ବୋଲ ।
 ତାହା ଘୋଷୁଥାଇ ନିତ ପାସୋରୁବ ବୋଲ ॥
 ଏହା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟକର୍ମ କିଛି କରିନାହିଁ ।
 ନିଅମ କରୁଛି ଗୁରୁ ତୁମ୍ଭପାଦ ଛୁଇଁ ॥
 ବୋଇଲେ ରେ ବାବୁ ତୋର ଗୁରୁ ମୁଁ ଅଟଇ ।
 ଏବେ ତୋତେ ମୁହିଁ ଗୁରୁ ଦକ୍ଷିଣା ମାଗଇଁ ॥
 ଯେବଣ ବାଳକ ସଙ୍ଗେ ଶେଳ ଶେଳ ହୁଏ ।
 ଖରବୁଳ ବାବୁ ମୋତେ ଖୋଜୁ ଦେଖାଇ ॥
 ଶୁଣିକରି ଗୋପାଳ ଯେ ବୋଇଲ ଗୁରୁକୁ ।
 ଆସନ୍ତୁ ସେ ପ୍ରବନ୍ଧନ ଦେଖାଇବ ତାଙ୍କୁ ॥
 ତାଳିକ୍ଷଣୀ ଆସନ୍ତୁ ସେହି ଯାଉଁ ଯାଉଁ ।
 ସତ କବା ମିଛ ତାହା ଦେଖିବ ଗୋସାଇଁ ॥
 ଅଧିକ କହଲେ ଆଉ ହୋଇବ ଯେ କିସ ।
 ଦେଖିବ କେତେପୁରର ସେହି ବାଳଶିଷ୍ୟ ॥
 ଏ କଥାକୁ ଚନ୍ଦ୍ରା ତୁମ୍ଭେ ନ କର ଯେ ଶେଷ ।
 ମୋ ସଙ୍ଗରେ ଯିବା ହେବେ କାଳର ପ୍ରଭାତେ ॥
 ଏବରି କହ ଗୋପାଳ ଗଲ ନିଧିଘର ।
 ବ୍ରହ୍ମରାଜ ମନେ ଧ୍ୟାନ କଲେ ତତ୍‌ଧର ॥

ଭଲଇ ବହୁତ ଶୀଘ୍ର ଭ୍ରମିଲ ବାସର୍ଥ ।
 ଘରେ ଗୋପସୂତ ଥାଇ ଦେଖିଲ ସାକ୍ଷାତେ ॥
 ଜପ ମନ୍ତ୍ର ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ମୁହିଁ ପଢ଼ିକଲ ।
 ଗୋପାଳ ବାଳକ ସଙ୍ଗେ ନୋହୁଲୁଁ ସରି ॥
 ହେଦେବ ଦେବାଧିପତି ମୋତେ ଦ୍ରାହକର ।
 ନାରେ ଦେଖାଅ ବାଳକ ରୁପକୁ ତୁମ୍ଭର ॥
 ଏହିପରି ବ୍ରହ୍ମରାଜ ବହୁପୁତ କର ।
 ଅନାହାରେ ଶୋଇଲେ ସେ ନେତ୍ରେ ନିଦ୍ରା ଗାର ।
 ରଜନୀ ଶେଷେ ଦିବସ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
 ଗୋପବାଳ ଗୁରୁଙ୍କର ଦୁଆରେ ତାଳଲ ॥
 ଶୁଣି ଗୋସାଇଁ ଅଇଲେ କବାଟ ଖଟାଇ ।
 ଦେଖିଣ ଗୋପାଳ ବେଗେ ପାଦେ ପଡ଼ ଶୋଇ ।
 କଲ୍ୟାଣ କରିଣ ଗୁରୁ ନେଲେ କୋଳବାରେ ।
 ବନେ ଯିବା ପର ବାବୁ ବୋଲେ ବ୍ରହ୍ମରାଜ ॥
 ଶୁଣିଣ ବାଳକ ବୋଲେ ଆସ ବେଗହୋଇ ।
 ଏତେ ବୋଲଣ ଗୋପାଳ ଘଡ଼ିଲ ଗାଇ ॥
 ସଙ୍କେତ ସ୍ଥାନରେ ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
 ଗୁରୁକୁ ବୋଇଲ ତୁମ୍ଭେ ଉଦ୍‌ହାତରେ ବସ ॥
 ଶୁଣିକରି ଗୁରୁ ଲତା ଉଦ୍‌ହାତରେ ରହ ।
 ଆପଣାର ହୃଦ ମଧ୍ୟେ ଚନ୍ଦ୍ର ଭବଗ୍ରାସୀ ॥
 ପାଶାଣ ଉପରେ ଭବ ଗୋପାଳର ସୂତ ।
 ଆଶୁକରି ତାଳିଲ ସେ ବେଗେ ଆସ ମିତ ॥
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଦୁହଙ୍କର ମନ ଭବ ଜାଣି ।
 ସେଠାରେ ବଜ୍ରମୂଳ କଲେ ଭବଭବ ଘେନି ॥
 ବୋଇଲେ ମିତ କପଟ କଲ ଆମ୍ଭଠାରେ ।
 କାହାକୁ ଆଣି ରଖିଲ ଲତା ଉଦ୍‌ହାତରେ ॥
 କାରେ ନ କହୁବ ବୋଲି ଆମ୍ଭେ ଥିଲୁ କହ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ଆଗରେ ତୁମ୍ଭେ କହୁଲ କପାଉଁ ॥
 ତୁମ୍ଭଠାରେ ଆମ୍ଭମନେ ନ ଥିଲ ଅନ୍ତର ।
 ଆଜଠାରୁ ବନ୍ଦହେଲ ଆମ୍ଭ ଆସିବାର ॥
 ଜୀବନ୍ତେ ଯୋଗୁର୍ଯ୍ୟ ଥିବ ମଲେ ପାଥ ଗଡ଼ ।
 ଏସନେକ ଆଜ୍ଞା ତାକୁ ଦେଇ ଶିଶୁପତି ॥
 ବଜ୍ରଲ ସମାନ ତହୁଁ ହେଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ।
 କର୍ମରେ ଗୁରୁ ତାକୁ କରନ୍ତେ ଦର୍ଶନ ॥
 ଦେଖିବାମାନେ ଗୁରୁଙ୍କ ପାପ ଗଲ ଛଡ଼ ।
 ଶିଷ୍ୟ କହେ ଦେଖିଲୁ ଶିରେ କରଯୋଡ଼ ॥

ଗୁରୁ ବୋଇଲେକ ଅନ୍ୟ ମୋହର ଜୀବନ ।
 ତୋ ପୁଣ୍ୟବଳେ ଦେଖିଲ ଆଜ ଭଗବାନ ॥
 ଜନମଳଲଗ୍ନ କେତେ ପୁଣ୍ୟ କରିଥିଲ ।
 ତେଣୁ ଏ ପାପନୟନେ ପ୍ରବୁଦ୍ଧ ଦେଖିଲ ॥
 କି ଜାଣି ପୁର ଜନ୍ମରେ କଲ କେତେ ପୁଣ୍ୟ ।
 ତେଣୁ ମୁଁ ମୁକ୍ତ ପାଇଲ ତାଙ୍କ ଦରଶନ ॥
 ଶୁଣ ବାବୁ ଶୁଭଯୋଗେ କଲ ତୋତେ ଶିଷ୍ୟ ।
 ତୋ ଯୋଗେ ଦେଖିକିନେହେ ପ୍ରଭୁ ଦୁଷ୍ଟାକେଶ ॥
 ଗୋପାଳ କହଲ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭକାର୍ଯ୍ୟ ହେଲ ।
 ଚରଦନ ପାଇଁ ମୋର ସଙ୍ଗପୁଣ୍ୟ ଲେ ॥
 ଆହା ସେ ସୁନ୍ଦରରୂପ ଆଉ କି ଦେଖିବି ।
 ଜୀବ ହବାପାଏ ଭବ ଭବଣ ମରିବି ॥
 ସତେ କି ଆଉ ଦେଖିବି ମିତଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖ ।
 ତୁମ୍ଭପାଇଁ ଭଞ୍ଜିଗଲ ମୋର ଏତେ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ମିତ ମିତ କହୁଥିଲ ସେ କେତେ ଭଞ୍ଜିରେ ।
 ସେ ମଧୁରସ୍ବର ଆଉ ଶୁଣିବି କି ଅରେ ॥
 ଆଉ ସେ ସୁନ୍ଦରରୂପ ଏ ପାପନୟନ ।
 ସତେ କି ଦେଖିବି କରିଅଛି ଏତେ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ତାଙ୍କଲମାନ୍ତେ ପାଖକୁ ଆସୁଥିଲ ସେତ ।
 ଏହିପରି ଛଅନାୟ ହୋଇଥିଲ ଗତ ॥
 ଗୋବତ୍ସା ଖୋଜି ଆସନ୍ତି ମୋହର ସଙ୍ଗରେ ।
 ମୋ ହବାପାଏ ଆସନ୍ତି ମୋ ପାଶେ ବନରେ ॥
 କିମ୍ଭୀନ ଭଞ୍ଜ ହେବାକୁ ନ ଆସିବ ବୋଲି ।
 କହୁ ଚଳିଗଲେ କିଛି କହୁ ନ ପାରିଲ ॥
 କିଏସେ ବୋଲି ତାହାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ନ ପାରିଲି ।
 ତୁମ୍ଭ କହବାକୁ ଏତେ ଦିନେ ମୁଁ ଜାଣିଲି ॥
 ଆହା ପ୍ରଭୁ କିବା ଦୋଷେ ହୋଇଲ ଅନ୍ତର ।
 ଯେବା କରି ନ ପାରିଲ ଶ୍ରୀପଦେ ତୁମ୍ଭର ॥
 ପିଲଙ୍କିନେ ମୁହିଁ ମୁକ୍ତ ଖେଳରେ ମାଡିଲି ।
 ଜଗତଜରତା ବୋଲି ଚାହିଁ ନ ପାରିଲି ॥
 ଏପରି କହୁ ମୁଁକିତେ ସତେଇ ଭ୍ରମରେ ।
 ଗୁରୁ ତାହାକୁ ଉଠାଇ ଧଇଲେ କୋଳରେ ॥
 ବୋଇଲେ ରେ ବାବୁ ଏହା ବାଧା ଲେଖନ ।
 ଯେତେଦିନ ଥିଲୁ ପୁଣ୍ୟ କଳ୍ପ ଦରଶନ ॥
 ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ଖୋଜିଲେ ପାଇବୁ ତୁ କାହିଁ ।
 ଏତେ ମନରୁ ସନ୍ତାପାସ୍ଥାପିତ ହୁଅ ॥

ଏହା କହୁ ବୋଧ ଦେଲ ଗୁରୁ ନେଲେ ଘର
 କହେ ମାଧବ ହେ ହରି ଭଗ୍ନ କର ପାର ॥

ଚନ୍ଦ୍ରକିତ ଗୁଞ୍ଜା ପାଠ ମହାଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ
 ଅଙ୍ଗେ ଗୁହ୍ୟରାସ ପ୍ରବେଶ ଓ
 ଅଳ ମାହାତ୍ମ୍ୟ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ମନ ନରପତ ।

ଚକ୍ରତନ ପାଦତଳେ କରିଣ ପ୍ରଣେ ॥
 ବୋଇଲ ହେ ଗୁରୁଦେବ ଗୋପାଳବିଷୟ ।
 ଶୁଣିକରି ଆନନ୍ଦିତ ହେଲ ମୋ ଦୁଦୟ ॥
 ତୁଳନା ନାହିଁ ଯେ ଆଉ ନାମ ମହାମାଳୁ ।
 ଦୃଢ଼କଲେ ମୁକ୍ତଜନେ ପାଆନ୍ତି ହରିଙ୍କୁ ॥
 ଏ ଉତ୍ତରୁ ଆଉ କିଛି କଥା ଥିଲେ କହ ।
 ଯା ଶୁଣିଲେ ପଞ୍ଚମନ ହେବ ମୋର ଥୟ ॥
 ଚୈତନ୍ୟ କହଲେ ତୁହି ଶୁଣି ମନଦେବ ।
 ପୁଜନଙ୍କ ସଙ୍ଗ କେତେ ନ ଛାଡ଼ିବୁ ତୁହି ॥
 ପୁଜନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ନିତି କରୁଥିବୁ ଭବ ।
 ସେ ଯେବେ ନାହିଁ କରବେ କେତେ ନ ଛାଡ଼ିବ
 ଉତ୍ତମଲୋକ ଯଦ୍ୟପି ଦେବ ପରାଧବ ।
 ବରୁଣିବ ପଛକୁ ସେ ହୋଇବଟି ଲଭ ॥
 ପ୍ରଥମରେ କହୁ ହୁଏ ପଛେ ହୁଏ ଭଲ ।
 ଉତ୍ତମଲୋକର ବାକ୍ୟ କେତେ ନୁହେଁ ସଲ ॥
 ଏଥକୁ ଉପମା ଏକ କହବା ଯେ ଶୁଣି ।
 ଉତ୍ତମ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଯେଉଁପରି ଗୁଣ ॥
 ଯେହ୍ନେ ମୌଖ୍ୟ ଖାଇଲେ ବଡ଼ କହୁ କରେ ।
 ଗର୍ଭରେ ପଡ଼ିଲେ ତାର ସୁଗୁଣ ବାହାରେ ॥
 ଉତ୍ତମ ଲୋକଙ୍କର ଯେ ଏମନ୍ତ ବିଧାନ ।
 ତାହାଙ୍କର ସଙ୍ଗ କେତେ ନ ଛାଡ଼ିବୁ ମନ ॥
 ପୁଜନ ଲୋକଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସଦା ରହୁଥିବ ।
 ଦୁର୍ଜନଲୋକଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କେତେ ନ କରିବ ॥
 ସେ ଯେବେ କୋମଳକରି କହୁବ ବଚନ ।
 ତାହାକୁ ପରତେ କେତେ ନ କରିବୁ ମନ ॥
 କୁସୁମ ଚନ୍ଦନ ଦେହେଁ ବହୁ ବୋଲିଦେବ ।
 କି ଅବା ଲୋଭ ଦେଖାଇ ବହୁତ କହୁବ ॥
 କେବେହେଁ ସେହୁ କଥାକୁ ବିଶ୍ବାସ ନ ପିବୁ ।
 ବିଶ୍ବାସ କଲେ ତୁ ନିଶ୍ଚୟ ନାଶକୁ ଲଭୁବୁ ॥

ପ୍ରଥମରେ ଭଲ ସେନ୍ଧୁ ପକ୍କକୁ ଦୁଗ୍ଧିଣ ।
 ଏଥର ଉପମା ତୋତେ କହିବା ଯେ ଶୁଣ ॥
 କର୍ମର ପକ୍ଷତପାଣି ଆଉ ଲେମ୍ବୁରସ ।
 ଏ ସବୁ ଅତିଶୀତଳ ଏକତ୍ରରେ ବସ ॥
 ଲେଭକରି ଯେବେ କେନ୍ଦ୍ର ଏହା କରେ ଗ୍ରାସ ।
 ଚତୁର୍ଥେ ତାର ଆତ୍ମା ଯିବ ଯମବାସ ॥
 ପିଣ୍ଡରୁ ପ୍ରାଣ ଛାଡ଼ିଣ ଅନ୍ତରିକ୍ଷେ ଯାଇ ।
 ଦୁର୍ଜନଲୋକର ସଙ୍ଗ ଏମନ୍ତ ଅଟଇ ॥
 ଏଥକୁ ସୁମନ ତୋତେ କହୁଅଛି ମୁହିଁ ।
 ବିଶ୍ୱର କାର୍ଯ୍ୟ କରିଲେ ପରମାଦ ନାହିଁ ॥
 ସାଧୁଲୋକ ସହଚରେ ଯେହୁ ସଙ୍ଗ ହୋଇ ।
 ସେ ଲୋକ ନିଶ୍ଚୟ ଉତ୍ତମ ଗତିକି ଲଭଇ ॥
 କଦଳିପତ୍ର ଭୁଲସୀମାଳ ସଙ୍ଗ ହୋଇ ।
 ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବକ୍ଷରେ ଯେସନେ ଲମ୍ବଇ ॥
 ଭୁଲସୀର ସଙ୍ଗେ ପତ୍ର ଯହୁଁ ହେଲ ସଙ୍ଗ ।
 ତେଣୁ ପତ୍ରକୁ ବହଲେ ପ୍ରଭୁ ଶିଖରଙ୍ଗ ॥
 ନୋହଲେ ପତ୍ରକ କାହିଁ ହୋଇ ଯୋଗ୍ୟମାନ ।
 ଉତ୍ତମ ସଙ୍ଗରେ ଥିଲେ ଉତ୍ତମ ବିଧାନ ॥
 ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବସିଲେ ଶୁଣି ହିତକଥା ।
 ତେବେ ସେ ମନରୁ ଦିଷ୍ଟିପିତ ଭବବ୍ୟଥା ॥
 ବ୍ୟାଧର ସଙ୍ଗରେ ଯେବେ ବସିବଟି ଯାଇ ।
 ଜନ୍ତୁବଧ କଥା ବିନା ଆନ ହେବ ନାହିଁ ॥
 ଧୀରଜନ ସଙ୍ଗତେ ଯେ ଜନ ବସିବ ।
 ମୀନ ମାରିବାର କଥା ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣିବ ॥
 ଯୁବିନା ସେ ଲୋକ ନିଛ ନ ଜାଣଇ ଆନ ।
 ଶୁଦ୍ର ଦିବା ଖୋଜଇ ସେ ମୀନଙ୍କର ସ୍ଥାନ ॥
 ଶ୍ରେୟଙ୍କର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗ ଯେ ଲୋକ ହୁଅଇ ॥
 ଜାଣ ସେ ଲୋକ ଅବଶ୍ୟ ଶ୍ରେୟ ଯେ କରଇ ॥
 ପରଧନ ପରଦାରୁ ଠାରେ ଯାର ଚିତ୍ତ ।
 ଜୀବଙ୍କୁ ବଧ କରଇ ଯେହୁ ନିତ୍ୟ ନିତ୍ୟ ॥
 ତାହାଙ୍କର ମୁଖ ଯେବେ ପ୍ରଭତରେ ଶୁଣି ।
 ସେ ଜନ ସୁକୃତ ନାଶ ଅବଶ୍ୟ ହୁଅଇ ॥
 ଯୁ ଦେଖିବାମାତ୍ରେ ଯେବେ ବୋଲି ରାମ ରାମ ।
 ତେବେ ସେ ନାଶ ହୋଇବ ତାର ହାସନାନ ॥
 ପ୍ରଭୁରୁ ଉଠି ଦେଖିଲେ ଧର୍ମିଙ୍କ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ତେବେ ଶିଶୁରବ ଆଜି ମୋର ଶୁଭଦିନ ॥

ପ୍ରଭତକାଳେ ଯେ ସୂର୍ଯ୍ୟ କରନ ଦଶନ ।
 ସକଳ ପାତକ ତାର ହୋଇବ ଦମନ ॥
 ଶୁଭ୍ରଦରଶନ ମନ ନିତ୍ୟ ସେହୁ କରି ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଦରଶନ ସଙ୍ଗେ ସେହୁ ସମସରି ॥
 ଶୁଣ ହୋ ସୁମନ ମୁହିଁ କହୁଅଛି ତୋତେ ।
 ଦୁର୍ଜନର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗ ନୋହୁଁ ନିର୍ଯ୍ୟତେ ॥
 ଯେବେ ତା ସଙ୍ଗରେ ସଙ୍ଗ ହେବୁ ଯନ୍ତ୍ରନାଶ ।
 ବିଷଧର ମୁଖରୁ କି ବାହାରେ ପୀୟୂଷ ॥
 ବିଷ୍ଣୁର ଭକତ ଯେହୁ ସେହୁ ସାଧୁଜନ ।
 ହରିକଥାବିନ୍ଦୁ ସେହୁ ନ ଜାଣନ୍ତି ଆନ ॥
 କହିଲେ କହନ୍ତି ସେହୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରିତ ।
 ଯେଉଁନାମେ ପ୍ରାଣିମାନେ ହୁଅନ୍ତି ମୁକତ ॥
 ବିଷ୍ଣୁ କଥାବିନ୍ଦୁ ସେହୁ ନ ଜାଣନ୍ତି ଆନ ।
 ତେଣୁକରି ବସିବ ଯେ ତାଙ୍କ ସନ୍ଧିଧାନ ॥
 ଦଣ୍ଡେ ବା ନିମିଷେ ଯେବେ ବସିବ କେ ଯାଇ ।
 ତେବେ ସେ ସର୍ବ ପାପରୁ ବିମୁକ୍ତ ହୁଅଇ ॥
 ନିରାଶ୍ରୟନଙ୍କୁ ଯେହୁ ଆଶ୍ୱାସନା କରି ।
 ପ୍ରତିପାଳନ କରିବ ଦେଇ ଅଳ ବାରି ॥
 ଘର କରଦେଇ ତାକୁ ଚହୁଁ ରଖିଥିବ ।
 ଧର୍ମର ସନ୍ତାନ ବୋଲି ମନେ ବିଶ୍ୱସିବ ॥
 ଯେଉଁଲୋକ ଅଳବିନା ଦାଣ୍ଡେ ରୁ କୁଥାଇ ।
 ତାହାକୁ ଗୋଷଲ ଯେହୁ ଅଳ ଦାଣ୍ଡ ଦେଇ ॥
 କି କହିବ ତା ସୁକୃତ ଅଟଇ ବିଶେଷ ।
 କାଳେ ସେହୁ ଲୋକ ଯେବେ ହୋଇ ଅବିଶ୍ୱାସ ॥
 ତା ଅନିଷ୍ଟ ଚିନ୍ତା ଯେବେ କରେ ସେହୁ ଲୋକ
 ଜନ୍ତୁପତି ତାକୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଅଇ ଅନେକ ॥
 ଏପରି ଲୋକକୁ ତିନିପୁରେ ନାହିଁ ପାର ।
 ଧର୍ମବନ୍ତ ପରାଣୀ ସେ ଜଣେ ଇହ ପର ॥
 ଧର୍ମିହିଁ ପ୍ରାଣିମାନଙ୍କୁ ସଖା ଶୁରଯୁଗେ ।
 ଧର୍ମବନ୍ତ ଲୋକକୁ ସେ ପ୍ରମାଦ ନ ଲଗେ ॥
 ଦେଖିଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେ ଦିଏ ଅଳଦାନ ।
 କେ ଅନ୍ତ କରି ପାରିବ ତାହାଙ୍କର ପୁଣ୍ୟ ॥
 ଦିନ ଦିନ ତା ସୁକୃତ ବୁଦ୍ଧି ହେବୁଅଇ ।
 ଏହା ସଙ୍ଗେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ସରି ସେ କୁହଇ ॥
 ସୁମନ ବୋଇଲି ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଲଭତନ ।
 ଭକ୍ତ କରି କହିଲି ଯେ ବରେ ଅଳଦାନ ॥

ନାଶକର ବୋଲଇ ତୁ ସାବଧାନେ ଶୁଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଜିତନାମେ ଅଛୁ କର୍ଣ୍ଣାଃ ଶୁଭନ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ନାମେ ଅଛୁ ତାର ପାଠଶ୍ରୀ ।
 ଅପୂର୍ବ ସୁନ୍ଦର ସେହୁ ଶୁଭ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ॥
 ତାହାର ଅଙ୍ଗେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇବୁ ତୁ ଯାଇଁ ।
 ଅବଶ୍ୟ ତାହାର ଯୋଗୁଁ ମୋକ୍ଷ ହେବୁ ତୁହୁ ॥
 ସେ ଦେଶରେ ଆଜି ଜଣେ ଅଛୁ କୃଷ୍ଣଦାସ ।
 ଅତିଥ ମାଗିଲେ ତାଙ୍କୁ ଦିଅଇ ସେ ଗ୍ରାସ ॥
 ଶୁଣାନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣଯାଏ ସେ ଅଳ୍ପ ମାଗଇ ।
 ଯେତୁଣ୍ଡେ ହେଉ ଦିଅଇ ନ ବୋଲଇ ନାହିଁ ॥
 ସାତମୁଦ୍ରରେ ଦୁହଡ଼ା ଗୋଟିଏ ତାହାର ।
 ସେ ବୈଥଟି ଅଜ୍ଞାନ ଯେଁ ସାତବରରେ ॥
 ତାହାର ସାନବୋହୁଟି ଘରଧନୀ କରେ ।
 ଅଳସ ବୋଲି ତାହାର ନ ଥାଏ ମନରେ ॥
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦିଅଇ ସେ ନ ବୋଲଇ ନାହିଁ ।
 କେଉଁଦିନ ଅବା ରାତ୍ର ଅର୍ଦ୍ଧ ହୋଇଯାଇ ॥
 ଦେଉଁ ଦେଉଁ କେଉଁଦିନ ନ ଅଶ୍ରିଲେ ଅଳ୍ପ ।
 ଉପବାସେ ରହଇ ସେ ନୁହଇ ବିମନ ॥
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ଦିନେ ଗାର୍ଯ୍ୟ ସାତ ଶ୍ରେର ।
 ଶ୍ରେରକରି ଗଲେ ଏକ ସାଧୁର ମନ୍ଦିର ॥
 ସେହୁ ଶ୍ରେରଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଶ୍ରେର ଗଲା ।
 ସାଧବ ଘରଭିତରେ ଯାଇଣ ପଶିଲା ॥
 କୌଣସି ଉପାୟେ ଧନ ନ ପାରିଲା ଆଣି ।
 ଆଣିବା କ୍ଷମୟ ମନେ ବିଶ୍ୱରଇ ପୁଣି ॥
 ଆସିବାକୁ କେଉଁମତେ ନ ପାଇଲା ବାଟ ।
 ଶୁଭଦିନ ଉପବାସେ ପାଇଲା ସେ କଷ୍ଟ ॥
 ସଙ୍ଗେଶ୍ୱରମାନେ ତାକୁ ଶୁଣି ଦୁଇଦିନ ।
 ସେ ଶ୍ରେରେ ଛାଡ଼ଣ ଗଲେ ଯେ ଯାହା ଭବନ ॥
 ଏହୁରୁସେ ଦେଶ ତହିଁ ଦଇତର ଯୋଗ ।
 କର୍ମସ୍ଥାନ ଲୋକମାନେ ନ ପାଆନ୍ତି ଭୋଗ ॥
 ସାଧବର ଘରେ ଥିଲା ଯେଉଁ ଶ୍ରେର ରହି ।
 ଶୁଭଦିନ ଉତ୍ତରୁ ସେ ବାହାରିଲା ତହିଁ ॥
 ପାଣିଘଡ଼ି ରାତ୍ରରେ ସେ ହୋଇଲା ବାହାର ।
 ଶୁଲ ନ ପାରିଇ ସେହୁ ଶ୍ରେକରେ ଅସ୍ଥିର ॥
 କୃଷ୍ଣଦାସ ଘରଠାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ।
 ସୁଧାରେ ଆକୁଳ ହୋଇ ବହୁତାତାଳନ ॥

ଘର ଯାକ ସମସ୍ତେ ସେ ଅଚେତନ ହୋଇ ।
 ଶୋଇଅଛନ୍ତି କାହାର ଅଙ୍ଗେ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ॥
 ପୁଣି ପୁଣି ବଳଳରେ ତାକରେ ବହୁତ ।
 କୃଷ୍ଣଦାସ ସାନବୋହୁ ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣପଥ ॥
 କାହାକୁ ଉଠାଇବ ମୁଁ ସବେ ଛନ୍ତି ଶୋଇ ।
 ଶୁଭଦିନ ଉପବାସେ ଅଛୁ ସେ ବୋଲଇ ॥
 ଏକଦିନ ଉପବାସ ରହେ ଯେଉଁଦିନ ।
 ଆରଦିନକୁ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଥାଇ ମନ ॥
 ଆଜିତ ହାଣ୍ଡିରେ ଘୃତ ବହୁତ ସେ ନାହିଁ ।
 ଦଇବର ଯୋଗେ ଆଜି ଖାଇନାହିଁ ମୁହଁ ॥
 ଏହା ପରକାରେ ବୋହୁ ବିଶ୍ୱରଇ ଚଉ ।
 ପୁଣି ଶ୍ରେର ବଳଳରେ ତାକରେ ବହୁତ ॥
 ମୁଁ ପଛେ ଉପବାସରେ ଆଜିକ ରହିବ ।
 ସମସ୍ତ ଠୁଳ କରଣ ତାକୁ ନେଇ ଦେବି ॥
 ଏହା ଭବି ଭୋଗରେ ପଶିଲ ତରୁଣୀ ।
 ଯାହା ଥିଲା ହାଣ୍ଡି ମଧ୍ୟେ ଆଣିଲା ସେପରି ॥
 ତାହାର ଖାଇବାପାଇଁ ଯେତେ ରଖିଥିଲା ।
 ସେ ସବୁ ଏକଦ୍ର କରି ପତ୍ରରେ ଧଇଲା ॥
 ନେଇ ଅତିଥ ଆଗରେ ତାହା ଥୋଇଦେଲା ।
 କୋମଳ କରଣ ତାକୁ ବଚନ ବୋଲିଲା ॥
 ଧୀର କରଣ କହିଲା ଆଉ ଅଳ୍ପ ନାହିଁ ।
 ଯାହା ଥିଲା ହାଣ୍ଡିମଧ୍ୟେ ଆଣିଦେଇ ମୁହଁ ॥
 ସନ୍ତୋଷେ ଭୁଞ୍ଜି ବୋଲି ସେ ଭିତରକୁ ଗଲା ।
 ତତକ୍ଷଣେ ସେହୁ ଶ୍ରେର ନେଇଣ ଭୁଞ୍ଜିଲା ॥
 ଆତ୍ମାପୁରୁଷ ତାହାର ଦର୍ଶ୍ୟ ହେଉଥିଲା ।
 ଉଦରେ ଅଳ୍ପ ପଡ଼ିଲେ ସୁସ୍ଥିକୁ ଲଭିଲା ॥
 ତହିଁର ସୁକୃତ ଯେତେ କେ ପାରିବ କହ ।
 ଦଶଯଜ୍ଞ ଫଳ ତାକୁ ସରିହେବ ନାହିଁ ॥
 ସେହୁ ଧର୍ମ ଦେଲେ ଗୁଣ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇବ ।
 ତେବେ ତୁମ୍ଭର ଗୁଣୀନ ଛାଡ଼ି ଶୁଲଦିବ ॥
 ବହୁଦୈବ୍ୟ ବୋଲିଲା ସେ ଦିଏ ଅଳ୍ପଦାନ ।
 ଫସାର ମଧ୍ୟରେ ସେହୁ ଅଟେ ଭଗ୍ୟବାନ ॥
 ତାକୁ ପାପହନ୍ତ କେତେ ଦୁଃଖ ନ ଦିଅନ୍ତି ।
 ତା ଦେହ ଶ୍ରେଣ ସକଳ ନିଶକୁ ଲଭନ୍ତି ॥
 ତୁହୁ ଶୁଭନ ଲବେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଭୋଜନ ।
 ଦେଇଅଛୁ ଆଣିକରି ପ୍ରଜାଠାକୁ ଧନ ॥

ଚନ୍ଦ୍ରର ଦଳେ ମୁଁ କେତେ ନୋହୁବ ନିଜାର ।
 ସେ ରାଜନ ଏଥୁ ରହ ମୋତେ ବ୍ରାହ୍ମକର ॥
 ସେବେ ଦେଇପାରୁ ସେହ ବୋହୂର ଧର୍ମକୁ ।
 ତେବେ ହେବ ନ ନେବ ତୋ ରାଣୀ ପ୍ରାଣକୁ ॥
 ଏହପର କହୁଥିଲୁ ବାଳଦଣ୍ଡପାଣି ।
 ଏବେ ମୁଁ କହୁଲି ତୋତେ ଶୁଣ ନୃପନାଥୀ ॥
 ଶୁଣିଣ ରାଜନ ହେଲ ଆନନ୍ଦିତ ତତ୍ତ୍ୱ ।
 କୃଷ୍ଣଦାସକୁ ଅଣାଏ ବରଗଣ ଦୁତ ॥
 ରାସସ କହବା କଥା ତା ଆଗେ କହଲ ।
 ଶୁଣିକରି କୃଷ୍ଣଦାସ ପ୍ରମୁଦିତ ହେଲା ।
 ମୋରବୋହୂ କେଉଁପରି ଦେଲ ଅଳଦାନ ।
 ଗର୍ଭରୁ ଆସି ବୋଲି କହଲେ ରାଜନ ॥
 ଶୁଣିକରି କୃଷ୍ଣଦାସ ପରଠାକୁ ଗଲା ।
 ଦାନ ଦେବାର ବିଷୟ ବୋହୂକୁ କହଲ ॥
 ଯେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ବୋହୂ ଘାତେ ଥିଲ ଦେଇ
 ସେହପର ଶୁଣୁରକୁ କହଲ ରୁଷିର ॥
 ଶୁଣିକରି କୃଷ୍ଣଦାସ ବିରୁଲି ସତ ।
 ବେଶେ ଯାଇ ଜଣାଇଲ ନୃପତି ଅନ୍ତତ ॥
 ତୁମ୍ଭ ଆଜ୍ଞାରେ ମୁଁ ଯାଇଁ ବୋହୂକୁ ପୁଚ୍ଛିଲ ।
 ସେ ବୋଇଲ ଅଳଦାନ ଘାତେ ଦେଇଥିଲ ॥
 ରାଜନ ବୋଇଲ ଦେଉ ମୋତେ ସେହ ଧର୍ମ ।
 ତା ବଦଳେ ଦେବି ତୋତେ ଏକଜଣି ଗ୍ରାମ ॥
 କୃଷ୍ଣଦାସ ବୋଇଲ ଯେ ପରୁର ବୋହୂକୁ ।
 ତାହାର ଧର୍ମ କପର ଦେବି ମୁଁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ॥
 ଶୁଣି ରାଜନ ହାତେଲା ବେଶେ ଦେଲେ ପେଟି
 ସଙ୍ଗତରେ ବରଗିଲେ ଦଶଜଣ ଦାସୀ ॥
 ଦାମୀଏ ବୋଧ ବୋହୂକୁ ହାତେଲେ ବସାଇ
 ପରବେଶ ହେଲେ ରାଜ ନବରରେ ଯାଇଁ ॥
 ବସ୍ତ୍ର ଅଳଂକାର ତାର ପାଶେ ଥୋଇଦେଇ ।
 ଅନ୍ତରେ ରହ ରାଜନ କହଲେ ବିନୋଇ ॥
 ଦୁଇସପ୍ତ ଟଙ୍କାର ଯେ ଦୁଇଜଣି ଗ୍ରାମ ।
 ନେଇକରି ଦିଅ ମାଗୋ ତୋର ସର୍ବ ଧର୍ମ ॥
 ଶୁଣିକରି ସୁନରା ଯେ ଅସମ୍ମତ ହେଲା ।
 ଏତେ ଧର୍ମ କେଉଁରୂପେ ଦେବଇଁ ବୋଇଲ ॥
 ପାଦମିତ୍ର ଆଦିକରି କହନ୍ତେ ରୁଷିର ।
 ସୁନରା କହୁଲା ତେବେ ଅଧେ ଦେବି ମୁହିଁ ॥

ଶୁଣିଣ ବ୍ରହ୍ମରାସସେ କହଲେ ନୃପତି ।
 ଅଧେ ଧର୍ମ ଦେବି ବୋଲି ବୋଇଲ ସୁବତି ॥
 ବ୍ରହ୍ମରାସସ ବୋଲିଲ ଆହେ ରାଜା ଶୁଣ ।
 ସନ୍ତୋଷେ ଧନ ଦେଇଣ ସେ ଅଧକ ଜଣ ॥
 ସମ୍ମତ କରଇ ଲେଖ ଦେଇ ତାକୁ ପୁଣି ।
 ମୋ ଆଗେ କହଲେ ମୁହିଁ ଯିବି ଏହପଣି ॥
 ନରପତି ଜଣାଇଲ ସୁବତି ଆଗର ।
 ରାଣୀ କଷ୍ଟ ପାଉଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଏବେ ଦୁଇସପ୍ତ ଟଙ୍କାରେ ଦ୍ୱିଗ୍ରାମ ।
 ନେଇଣ ସନ୍ତୋଷେ ଦିଅ ତୁମ୍ଭ ଅଧେ ଧର୍ମ ॥
 ଶୁଣିଣ ସୁନରା ତାହା ସନନ୍ଦତ କଲ ।
 ତମ୍ଭାପକ୍ଷ ଲେଖି ରାଜା ସୁବତିକ ଦେଲ ॥
 ତମ୍ଭାପକ୍ଷ ହାତେ ଧରି ବୋଲଇ ସୁବତି ।
 ସନ୍ତୋଷରେ ଅଧେ ଧର୍ମ ଦେଲ ହେ ନୃପତି ॥
 ଏବେ ବୋଲି ତମ୍ଭାପକ୍ଷ ହସ୍ତରେ ଧଇଲ ।
 ଅଧେ ଧର୍ମ ଦେଇ ତତ୍ତ୍ୱ ନିଜଘର ଗଲ ॥
 ବ୍ରହ୍ମରାସସ ରାଣୀର ଦେହେ ଥିଲ ରହ ।
 ରାଜା ବୋଲେ ନିଅ ଏବେ ଧର୍ମ କିଣିଲୁଁ ॥
 ଧର୍ମ ପାଇଣ ରାସସ ହୋଇଲ ସନ୍ତୋଷ ।
 ଏକ ରଢ଼ିରେ କମ୍ପାଇ ଦେଲ ସେହ ଦେଶ ॥
 ମୋକ୍ଷ ହୋଇ ବ୍ରହ୍ମଦୁତ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଚାଲିଲ ।
 ଯେଣୁ ସେ ଅଳଦାନର ସୁକୃତ ପାଇଲ ॥
 ତୁ ଯାହା ପୁଚ୍ଛିଲୁ ମନ ଶୁଣିଲୁ ସକଳ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧେକ ଧର୍ମରେ ଦେବି ଗଲ ସ୍ୱର୍ଗଆଳ ॥
 ଭେଷିଲେକ ଦେଖିଲେ ତୁ ନାହିଁ ନ କରିବୁ ।
 ଶକ୍ୟଅନୁସମେ ଯାହା ଥିବ ତାହା ଦେବୁ ॥
 ଶୁଣିଣ ସୁନନନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲ ।
 ଅଳଦାନେ ଏତେ ପୁଣ୍ୟ ଜାଣିଲ ବୋଇଲ ॥
 ଗୋଟିଏ ଲୋକକୁ ଅଳ ଦେଇଥିଲ ସେହ ।
 ତତ୍ତ୍ୱରୁ ଅର୍ଦ୍ଧେକ ଧର୍ମ ସେ ରାସସ ନେଇ ॥
 ମୋକ୍ଷ ହୋଇ ଗଲ ବୋଲି କହଲ ଆପଣ ।
 ମୁହିଁ ଯେବେ ଦେବି ପାର୍ଥଜଣଙ୍କୁ ଭେଜନ ॥
 ତେବେତ ମୋହର ହେବ ବହୁତର ପୁଣ୍ୟ ।
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ବସିବି ଯାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗଧାମ ॥
 ଚଇତନ ବୋଇଲେ ହୋ ଏମନ୍ତ ନୁହଇ ।
 ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି ଶୁଣ ସାବଧାନ ହୋଇ ॥

ବଣିଜାର ଯେ ବାଣିଜ୍ୟ କରେ ସର୍ବକାଳେ ।
 ସମସ୍ତେ ଲଭି ନୋହିଲେ ମୂଳେ ମୂଳେ ମିଳେ
 ସେହୁ ସର୍ବଦାକାଳରେ ବାଣିଜ୍ୟ କରଇ ।
 ତାହାର ଯେ କେତେ ଧନ କଳନା ନୁହଇ ॥
 ମହାଜନ ବୋଲି ତାକୁ ସଭାଏ ବୋଲନ୍ତି ।
 ଯେଣୁ ତାହାଠାରୁ ରାଶି ସମସ୍ତେ ନିଅନ୍ତି ॥
 ତେମନ୍ତ ପରକାରରେ ଘାତବ ଦୟା ବହୁ ।
 ମାଗିଲେ ତୁ ଦେଉଥିବୁ ନ କରବୁ ନାହିଁ ॥
 ତେବେ ସିନା ଜଗତରେ ହୋଇବୁ ବିଶ୍ୱାସୀ ।
 ତା ଶୁଣି ଆସିବେ ଦୂରଦେଶୁ ଅଭ୍ୟାଗତ ॥
 କେ ଦିନେ ବା ଦୁଇଦିନ ଉପବାସେ ଥିବ ।
 ସେ ଲୋକ ଯେବେକି ତୋତେ ଭେଜନ ମାଗିବ
 ଶୁଣିବାମାତ୍ରେ ତାହାକୁ ଅଳ୍ପ ଦେଲେ ତୁହି ।
 ତହିଁର ଯେତେ ସୁକୃତ କେ ପାରିବ କହ ॥
 ବିଧାତା ଜାଣନ୍ତି ତାହା ନ ଜାଣନ୍ତି ଆନ ।
 ସବୁ ଧର୍ମକୁ ଅଧିକ ଜାଣ ଅଲ୍ପଦାନ ॥
 ଶୁଆର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଣ କେହି ଅଇଲେ ତୋ ପାଶ ।
 ତାକୁ ଭେଜନ ଦେବୁ ନ କରବୁ ନିରାଶ ॥
 ଅତୀତ ରାତ୍ରି ଦେଲେ ମାଗିଲ ସୁକୃତ ।
 ଅବଶ୍ୟ ପରଲୋକରେ ହୁଏ ପରାପତ ॥
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଯେବେ କରୁ ସର୍ବକାଳ ।
 ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ପାଇବୁ ଅଲ୍ପଦାନ ଫଳ ॥
 ଯେତେ ପ୍ରକାରେ ସୁକୃତ କରୁନିନା ସେହି ।
 ଅଲ୍ପଦାନରେ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ବଢ଼ିବୁ ପାଇ ॥
 ତାହାଠାରେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଥାଏ ଦୟାବତ୍ତ ।
 ଅନୁଗ୍ରହ କରିଥାନ୍ତି ଅଲ୍ପପୁଣ୍ୟ ମାତ ॥
 ଶାବନ୍ତେ ଅଳକେଷୁ ନ ପାଏ କେତେବେଳେ ।
 ଦେହାନ୍ତେ ବସଇ ଯାଇ ସେହି ବାଣୀ ଆମେ ॥
 ଅତିଥିଙ୍କୁ ଆରାଧନା କରେ ଯେଉଁ ନର ।
 କହଇ ମାଧବ ମୁହିଁ ତାଙ୍କର ନିଜର ॥

ବିରୁପାକ୍ଷ ଶବରର ମୁକ୍ତି ।

ଶୁଣିଣ ସୁମନଶୀର ବୋଲଇ ଯଥାର୍ଥ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯାହା କହଇ ଏ କଥା ଅଟେ ସତ ॥
 ଏହିପରି କହ ମୋତେ ଦୁଇ ଶୁଣ କଥା ।
 ଶୁଣିଥିଲେ କହବ ହୋ ନ କହବ ମିଥ୍ୟା ॥

ଚଳନ୍ତନ ବୋଲିଲେ ନ କହୁଁ ଆମ୍ଭେ ମିଛ ।
 ଦେଖିଲ କଥା କହୁଁ ଶୁଣାକଥା ମିଛ ॥
 ମନୋଯୋଗ କରି ତୁହି ଶୁଣ ହୋ ସୁମନ ।
 ଆହୁରି କହବା ଅଲ୍ପଦାନ ବିବରଣୀ ॥
 ବିରୁପାକ୍ଷ ନାମେ ଥିଲ ଗୋଟିଏ ଶବର ।
 ଅରଣ୍ୟଭିତରେ ସେହୁ କରିଥାଏ ଘର ॥
 ତାର ଭରିଯାର ନାମ ଅଟଇ କେତକା ।
 ଏ ଦୁହେଁ ପ୍ରତିପୋଷଣ ହୋନ୍ତି କାଠ ବନ ॥
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ତହିଁ ଗଲ କେତେଦିନ ।
 ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନେ ଯାଇଥିଲେ ବସ୍ତ୍ର ପାର୍ଥିବଣ ॥
 ବାଟରେ ଯାଆନ୍ତେ ସେହୁ ବ୍ୟାଧି ଭୟ ପାଇ ।
 ପଳାଇଗଲେ ସକଳେ ଛୁଇଁଛନ୍ତି ହୋଇ ॥
 ତହିଁରୁ ଏକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବଣା ହୋଇ ଗଲ ।
 ତିନିଦିନେ ଶବରପଲ୍ଲୀରେ ମିଳିଲ ॥
 ଶବର ମୁଖ ଶୁଣିଣ ବୋଲେ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ତିନିଦିନ ହେଲ ଉପବାସେ ଅଛ ଜାଣ ॥
 ଯେବେ ତଣ୍ଡୁଳ ଅତୀତ ମୋତେ ତୁହି ଦେବୁ ।
 ତେବେ ଯେ ମୋହର ତୁହି ଶାବନ ରଖିବୁ ॥
 ସେ ଦିନ ସେ ଆଣିଥିଲେ ଅତୀତ ରୁଚନ ।
 ଦେଲେ ଉପାସେ ରହିବା କଥା ତାଙ୍କ ମୂଳ ॥
 ଶୁଣି ଉପାସକୁ ଶବର ବୋଲଇଲ ଶୁଣ ।
 ତିନିଦିନ ଉପବାସେ ଅଛଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
 ତଣ୍ଡୁଳ ଅତୀତ ଆମ୍ଭେ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ଦେବା ।
 ଆମ୍ଭେ ପଛକେ ଉପାସେ ଆଜକ ରହିବା ॥
 ଆମ୍ଭେ କାଲି ଦୁଇବେଳେ ଅଳ୍ପ ଅଛୁ ଖାଇ ।
 ତିନିଦିନ ଉପବାସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଛ ॥
 ଦିନେ ଉପାସେ ରହିଲେ ଲଭିବୁ ବଡ଼ କଷ୍ଟ ।
 ତିନିଦିନେ ହେଉଥିବ ସେହି ଛଟପଟ ॥
 ଏହା ଶୁଣି ଶବରଣୀ ବୋଲେ ଦେବ ନାହିଁ ।
 ମୁହିଁ ଭେକରେ ରହିଣ ଦେବ କାହିଁପରି ॥
 ଶୁଣିଣ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣର ବ୍ୟସ୍ତ ହେଲ ମନ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ମୋ ପ୍ରାଣଗଲ ନ ମିଳିଲ ଅଳ୍ପ ॥
 ପୁଣି ଶବର ତଣ୍ଡୁଳ ବେନିଭରା କଲ ।
 ଆପଣା ଭୋଗ ନେଇ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ଦେଲ ॥
 ତେବେକି ନେଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ କଲକ ରହିନ ।
 ଭେଜନ କରନ୍ତେ ତାରା ଶୁଣ ହେଲ ପ୍ରାଣ ॥

ଗରଣୀ ଚାହାର ପେଟ ଭଗଟକ ନେଲ ।
 ଶେରପୁକୁ ନ ଦେଇଣ ଏକାକେ ଶାଇଲ ॥
 ସେହିନ ରାସବାସରେ ରହିଲ ଶବର ।
 ଆମ୍ଭର ବୋଧ ନମନ୍ତେ ଭାଷିଲକ ନାର ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲେ ଶବର ମୁଖକୁ ଅନାହିଁ ।
 କେଉଁବଢେ ଯିବି ମୁହଁ ଦିଅ ସଥ କହ ॥
 ଶୁଣିଣ ଶବର ତାକୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନିଗଲ ।
 ନାଗ ଦେଖାଇ ଦେଇଣ ବାହୁଡ଼ି ଅଇଲ ॥
 କଲ୍ୟାଣ କରଣ ତାକୁ ଗଲେ ଦ୍ଵି ଜବର ।
 ଏ ଉତ୍ତର ଯାହା ହେଲ ଶୁଣି ମନସାର ॥
 ଏକଦିନେ ସେ ଶବର ଶବରଣୀ ଦୁଇ ।
 ବନପ୍ରକ୍ତ ଯାଇଥିଲେ କାଠ କଣ୍ଟା ପାଇଁ ॥
 ସେ ବନରତରେ ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟାଘ୍ର ଏକ ଥିଲ ।
 ଦୁହେଁ ଏକା ବେଳକେ ମାରି ପକାଇଲ ॥
 ସେହିପରି ଯମଦୂତେ ତାଙ୍କୁ ଘେନିଗଲେ ।
 ସଞ୍ଜୀବନୀ ପୁରେ ନେଇ ପ୍ରବେଶ କରିଲେ ॥
 ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଜନ୍ତୁପତି ବୋଇଲେ ବଚନ ।
 କହ ମନ୍ତ୍ରୀ ଏହାଙ୍କର କେତେ ପାପ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ ବୋଇଲ ଆହେ ରାଜା ଶୁଣ ।
 ତିନିଦିନ ଉପବାସେ ଏକଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
 ଏହାଙ୍କର ଗୃହରେ ସେ ପହଞ୍ଚିଲ ଯାଇଁ ।
 ସୁଧାର୍ଥ ଥିବାରୁ ଅଳ ମାଗିଲକ ସେହି ॥
 ସେଦିନ ଏ ଆଣିଥିଲେ ଅକାଏ ଗୁଡ଼ଳ ।
 ଭରିଯାକୁ ଗୁଡ଼ିକରି ବୋଇଲ ଶବର ॥
 ଏ ଅକାକ ଗୁଡ଼ଳ ଗୋ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ଦେବା ।
 ଆମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ଉପବାସେ ଆଜକ ରହିବା ॥
 ଶୁଣିଣ ଏ ଶବରଣୀ ନ ଦେବ ବୋଇଲ ।
 ତେଣୁଙ୍କର ଶବର ତା ବେନିଭାବ କଲ ॥
 ଶବରଣୀ ଭଗଟକ ଶବରଣୀ ନେଇ ।
 ଏ ଶବର ନିଜଭାଗ ବିପ୍ରେ ଅଛି ଦେଇ ॥
 ଏ ଧର୍ମରୁ ଆନ ଧର୍ମ କିଛି କରି ନାହିଁ ।
 ଏଥକୁ ବିଚାର ତୁମ୍ଭେ କର ଜନ୍ତୁସାହିଁ ॥
 ଶୁଣିକରି ଜନ୍ତୁପତି ଆନନ୍ଦିତ ମନ ।
 ବୋଲେ କେ ଅନ୍ତକରିବ ଶବରର ପୁଣ୍ୟ ॥
 ସତ୍ତ୍ଵରାଜ୍ୟ ନାମେ ଅଛି ଏକଇ ନଗର ।
 ରଘୁନାଥ ନାମେ ଅଛି ତହିଁ ଦଣ୍ଡଧର ॥

ପଦାବତୀ ନାମ ଅଟେ ତାର ପାଟଣୀ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ ସେହୁ ଗୁରୁ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ॥
 ତାର ଗର୍ଭେ ଶବରକୁ ନେଇ ଜାତକର ।
 ବଡ଼ ଧାରକ ଅଟଇ ସେହୁ ନୃପବର ॥
 ପୁତ୍ର ନ ହେବାକୁ ସେହୁ ଭଲେ ଗ୍ରହଦିନ ।
 ଏହି ଶବର ହେଉ ଯେ ତାହାର ନନ୍ଦନ ॥
 ବଳେ ବଳାୟାର ହେବ ରୂପରେ ସୁନ୍ଦର ।
 ସେ ଦେଶର ରାଜା ହେବ ସନ୍ତାନରେ ଶୁର ॥
 ନିଷ୍ଠୁରୁକେ ଏ କରବ ଭେଗ ସେହି ରାଜ୍ୟ ।
 ଅଇରିକୁଲ ସମୁଳେ କରିବ ଦହଯ୍ୟ ॥
 କୁବେର ସମାନ ଏହୁ ହେବ ଧନେଶ୍ଵର ।
 ରାଜିରେ ଯେ ବୃହସ୍ପତି ଦାନେ ହେବ ଶୁର ॥
 ସହବାସେ ଧରଣୀ ଧଇଯିବେ ମେରୁ ।
 ଏତେକ ଫଳ ପାଇବ ସେ ଅନନ୍ଦାନରୁ ॥
 ସେହି ରାଜାଙ୍କର ବାଡ଼ିତାଟି ଯେ ଗଟଇ ।
 କାହିଁନାମେ ଶକର ଯେ ତାହାର ଅଛଇ ॥
 ଏହି ଶବରଣୀକ ତା ଗର୍ଭେ ଜାତକର ।
 ଏହି ସେ ମହାପାତକୀ ଅଟେ ପ୍ରିୟସ୍ତର ॥
 ଏହା ଶୁଣି କରଯୋଚ ବୋଲଇ ଶବର ।
 ଭେଦପ୍ରଭୁ କହବ କିଛି ତାହା ଘେନିକର ॥
 ଏ ଜନ୍ମର କଥା ଆରଜନ୍ତେ ମନେ ଥିବ ।
 ସୁଦୟା ଚତୁରେ ମୋତେ ଏହି ଆଜ୍ଞା ହେବ ॥
 ଶୁଣିକରି ନାଶକର ବୋଇଲେ ତା ହେଉ ।
 ତୋର ଜନ୍ମକଥା ଆରଜନ୍ତେ ମନେ ରହୁ ॥
 ଯେଉଁ ଅନୁରୂପେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ନାଶକର ।
 ସେହି ଅନୁରୂପେ ଜନ୍ମ ଲାଭଲ ଶବର ॥
 ଘରଣୀ ତାର ପାଇଲ ଘୁଷୁରି ଜନମ ।
 ଅନନ୍ଦାନର ଏପରି ଅଛଇ ମହାତ୍ମ୍ୟ ॥
 ସେ ପୁତ୍ରର ସୁବାକାଳ ହୋଇଲ ପ୍ରବେଶ ।
 ପିତାଅନ୍ତେ ସେ ରାଜ୍ୟରେ ହେଲ ସେ ନରେଶ ॥
 ଯେଉଁ ପରକାରେ କହୁଥିଲେ ଜନ୍ତୁପତି ।
 ସେହି ଅନୁସାରେ ହେଲ ରାଜବନ୍ଧୁ ଅତି ॥
 ଗତିଜନ୍ମ କଥା ତାର ଅଛଇ ମନରେ ।
 ପ୍ରତିଦିନ ସେ ରାଜନ ସେକଥା ବିଚାରେ ॥
 ଅକାଏ ଗୁଡ଼ଳ ମୁଁ ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ଦେଲି ।
 ସେହି ସୁକୃତରୁ ଏବେ ନୁହେଁ ହୋଇଲି ॥

ଏବେତ ଧନ ଭଣ୍ଡାରେ ଅଛଇ ବହୁତ ।
 ସହସ୍ରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମୁହିଁ ଭୁଞ୍ଜାଇବି ନିତ୍ୟ ॥
 ତେଣୁ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ସମ୍ପାଦନ ମୋହର ।
 ସେହିପରି ପାଇବି ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଅଧିକାର ॥
 ଏତେଭଳି ସହସ୍ରେକ ବିପ୍ର ନାତ ରାଜ ।
 ଶୁଦ୍ର ପକ୍ଷ ପିଠାକରି ଭୋଜନ ଦିଅଇ ॥
 ଏହିପରି ଉପମାସ ତାଙ୍କୁ ଭୋଜି ଦେଲା ।
 ନହଁ ଉତ୍ତର ଦିନେକ ଏହା ପଶୁରିଲା ॥
 ବୋଇଲି ଆହୁ ଗୋସାଇଁ ତୁମ୍ଭମାନେ ଶୁଣ ।
 ତେତେକକୁ ଏତେ ଏତେକକୁ କେତେ ପୁଣି ॥
 ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ନ ପରନ୍ତି କହ ।
 ପ୍ରତିଦିନ ସେ ରାଜନ ତାଙ୍କୁ ପରୁରଇ ॥
 ତେତେକକୁ ଏତେ ଏତେକକୁ କେତେ କହ ।
 ଶୁଣି ବିପ୍ର ମାନଙ୍କର କମ୍ପାନ ଦେହ ॥
 ନାନା ଦେଶ ଆଣିକରି ନାନା ଶାସ୍ତ୍ରମାନ ।
 ପଢ଼ିଣ ଖୋଜନ୍ତି ରାଜା ପ୍ରଶ୍ନ ପ୍ରତିଦିନ ॥
 ତେତେକକୁ ଏତେ ଏତେକକୁ କେତେ ବୋଲ ।
 ନାନାଦି ଶାସ୍ତ୍ର ଖୋଜନ୍ତି ରାଜେ ଲୁଲି ଲୁଲି ॥
 କାହିଁରେ ସେ ନ ପାଇଲେ କହଲେ ଯା ରାଜା ।
 ତେଣୁକରି ସର୍ବ ବିପ୍ରେ ପାଇଲେକ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ॥
 ପୁଣିହଁ ଆଉଦିନେ ସେ ଦେଇଣ ଭୋଜନ ।
 ବୋଇଲି ନିର୍ଦ୍ଦା ନ କହୁ ପୁଣିଲି ଯେ ପ୍ରଶ୍ନ ॥
 ତେତେକକୁ ଏତେ ଏତେକକୁ କେତେକହ ।
 ନ କହିଲେ ମୋ ରାଜ୍ୟରୁ ତୁମ୍ଭମାନେ ଯାଅ ॥
 ଆଜି ଯାଅ ବିପ୍ରମାନେ କହିବ ଯେ କାଲ ।
 ସକଳ ବ୍ରାହ୍ମଣେ ଯାଇଁ ହେଲେ ଏକମେଳ ॥
 ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ଆଉ ନ ଯିବା ରାଜାଦ୍ୱାର ।
 ଯେବେ ଆମ୍ଭ ବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବେ ଶ୍ରୀଧର ॥
 ତେବେ ଯାଇ ଏ ବିଷୟ ନୁହେଁ ନୁହେଁକବା ।
 ନୋହିଲେ ଏ ରାଜ୍ୟ ସର୍ବେ ଘନାଭାଗ ଯିବା ॥
 ଏତେ ବୋଲଣ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ସର୍ବେ କଲେ ଧ୍ୟାନ ।
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଜାଣିଲେ ଯେ ବିପ୍ରଙ୍କର ମନ ॥
 ବୁଦ୍ଧ ବିପ୍ର ସ୍ୱରୂପରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ତହିଁ ।
 ବିପ୍ରଙ୍କୁ ବୋଇଲେ କିସ ଭଲ ଭୁଣ୍ଡିହେଲା ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ବୁଦ୍ଧ ଆପଣ ।
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟହ ପୁଣେ ଏ ଦେଶରାଜନ ॥

ତେତେକକୁ ଏତେ ଏତେକକୁ କେତେ କହ ।
 କହି ନ ପାରିଲେ ମୋର ରାଜ୍ୟ ସର୍ବେ ଯାଅ ॥
 ପ୍ରତ୍ୟହ ସପ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଭୋଜନ ସେ ଦେଇ ।
 ତା ଉତ୍ତର ଏହି କଥାକି ପଶୁରଇ ॥
 ତେଣୁକରି ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ସେ ପଢ଼ୁଛୁ ବିଷୟ ।
 ଦେଶର ରହିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଲେ ଦାଣ୍ଡରଥ ॥
 ଆତଙ୍କ ନାଶନ ବାନା ବହୁଛନ୍ତି ସେହ ।
 ସେପ୍ରଭୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଏଥୁ କରିବେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
 ତାଙ୍କୁ ଆମ୍ଭେ ସୁମରଣ କରୁଅଛୁ ବସି ।
 ଯାହା କରିବେ କରନ୍ତୁ ସେ ବେଳୁଣ୍ଡବାସୀ ॥
 ଆରତନାଶନ ବାନା ଉଡ଼ଇ ତାଙ୍କର ।
 ସେହ ସେ ଏହି ସଙ୍କଟ କରିବେ ଉଦ୍ଧାର ॥
 ଆପଣ କାହୁଁ ଅଛଲେ କେଉଁଠାରେ ଘର ।
 ଜାଣିଥିଲେ ଏ କଥାର ଦିଅନ୍ତୁ ଉତ୍ତର ॥
 ମାୟାବା ବିପ୍ର ବୋଇଲେ ନ ଭଲ ହେ କେହି ।
 ରାଜାର ଏହି ପ୍ରଶ୍ନେ ଦେବୁଁ ଆମ୍ଭେ କହି ॥
 ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଆନନ୍ଦ ଅପାର ।
 ସକଳ ବିପ୍ର ତାହାଙ୍କ କଲେ ନମସ୍କାର ॥
 ଆଦର କରିଣ ତାଙ୍କୁ ମନ୍ଦିରେ ରଖିଲେ ।
 ଆରଦିନ ସଙ୍ଗେ ନେଇ ରାଜାପାଶେ ଗଲେ ॥
 ମାୟା ବିପ୍ରଙ୍କୁ ବସାଇ ସର୍ବ ପ୍ରଥମରେ ।
 ସକଳ ବିପ୍ର ବସିଲେ ତାହାଙ୍କ ଉତ୍ତରେ ॥
 ଧାତକ ଧାତୁ ବସନ୍ତେ ଭୋଜନ ନିମନ୍ତେ ।
 ନାନା ପିଠା ପରସିଲେ କରୁଥିଲେ ସେତେ ॥
 ଭୋଜନ ଅନ୍ତେ ସକଳେ ଆନନ୍ଦ କଲେ ।
 ଏକଠାରେ ବସି ସାନ ଚନ୍ଦନ ଘୋଡ଼ାଲେ ॥
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଅସି ମିଳିଲ ରାଜନ ।
 ବୋଇଲି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ କଲତ ଭୋଜନ ॥
 ମୋହର ବିଷୟ ଆଜି କହିଲେ ଶୁଣିବି ।
 ତେତେକକୁ ଯୁହେଲି ଏତେକକୁ କେତେ ହେବି ॥
 ମାୟାବିପ୍ର ବୋଇଲେକ ରାଜା ମୁଣ ଶୁଣି ।
 ତେତେକକୁ ଯୁ ହେଲୁ ଏତେକକୁ କଲିନାହିଁ ॥
 ଶୁଣିକରି ନରପତି ତାଙ୍କ ପାଦେ ପଡ଼ି ।
 ଉଠି ଉଦ୍ଧେଲି ଶିରେ ବେନିକର ଯୋଡ଼ି ॥
 ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବିନୟେ ଚାଲି ତହିଁ ଘୋଡ଼ାଗଲା ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଆସନପରେ ନେଇ ବସାଇଲା ॥

ବେନକର ସୋନ ତାଙ୍କ ପରୁରେ ନରେଶ ।
 କପର ଜାଣିଲ ଏହା କହ ଦୟାକ୍ଷଣ ॥
 ତେବେକୁ ସ୍ତ୍ରୀ ହେଲ ଏବେକକୁ କିଛି ନାହିଁ ।
 ଏଥର ନରକ ମୋତେ କହନ୍ତୁ ରୁହାଇ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲିଲେ ତୁମ୍ଭ ଶୁଣ ନୃପବର ।
 ପୂର୍ବଜନ୍ମ ଜାତରେ ତୁ ଥିଲୁହୋ ଶବର ॥
 ଏକ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ତୁମ୍ଭ ଅଳ୍ପଦାନ ଦେଲୁ ।
 ସେହି ପୁଣ୍ୟ ଏବେ ତୁମ୍ଭ ନୃପତି ହୋଇଲୁ ॥
 ବର୍ତ୍ତମାନ ଦ୍ରୋହକର୍ମ କରୁଛୁ ଶୁଦ୍ଧନ ।
 ପରଜାକଠାରୁ ସିନା ଆଶୁଅଛୁ ଧନ ॥
 ମେହ ଧନେ ତୁମ୍ଭ ନାନା ଭୋଗ କରୁଅଛୁ ।
 ନିତ୍ୟ ସହସ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଭୋଜନ ଦେଉଛୁ ॥
 କେଉଁକଥାରେ ତୋହର ହୋଇଅଛୁ ଉଷା ।
 ସେ ଧର୍ମକୁ ଏ ଧରମ କାହିଁ ହେବ ଜଣା ॥
 ଅନେକ କଷ୍ଟରେ ତୁମ୍ଭ କାଠଭର ନେଇ ।
 ତାହାକୁ ବିଦ୍ୟୁ କଳ୍ପ ଗ୍ରାମରେ ଗୁଲଇ ॥
 ତେବେ ମୁଖେ ପଶିଥିଲ ତୋ ମୁଣ୍ଡର ହାଳ ।
 ସେହଧନେ ଆଣିଥିଲୁ ଅତୀତ ଗୁଡ଼ଳ ॥
 ଏ ସମୟେ ତିନିଦିନ ଉପବାସେ ପୁଣି ।
 ତୋଘରେ ମିଳିଲ ଆସି ଏକଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
 ଭୋଜନ ମାଗନ୍ତୁ ତାକୁ ତୁମ୍ଭ ନାହିଁ କଳ୍ପ ।
 ଭରିଯା ଆଗେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବିଷୟ କହିଲୁ ॥
 ଶୁଣି ଭରିଯା ଦେବାକୁ ନାହିଁ ନାହିଁ କଲ୍ପ ।
 ବେନକର କରି ନିଜଭୋଗ ରଖିଲ ॥
 ତୋଭୋଗ ତଣ୍ଡୁଳ ଦ୍ଵିଜେ ଦେଲୁ କୃପା ବହୁ ।
 ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲ ବିପ୍ର ତାହା ରାନ୍ଧି ଖାଇ ॥
 ତେଣୁକରି ଧର୍ମ ତୋର ହୋଇଲ ଅପାର ।
 ସେହି ପୁଣ୍ୟରୁ ହୋଇଲୁ ତୁମ୍ଭ ନୃପବର ॥
 ଭରିଯା ତୋର ଘରୁର ଜନମ ଲଭିଲ ।
 ତୋତେ ଶ୍ରୀ ଏଡ଼େ ଶିର ପ୍ରାପତ ହୋଇଲ ॥
 ଶୁଣିକରି ନରବର ହୋଇଲ ସନ୍ତୋଷ ।
 ବିପ୍ରମାନଙ୍କୁ ଅନେକ ଦେଲା ଧନ ବାସ ॥
 ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଣ ସର୍ବ ବିପ୍ର ଚଳିଗଲେ ।
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ନାଥ ତହୁଁ ଅନ୍ତର ହୋଇଲେ ॥
 ସେହି ଦିନଠାରୁ ଶ୍ରୀ କାହାକୁ ନ ପୁଛି ।
 ବିପ୍ରଙ୍କୁ ଭୋଜନ ସଦା ଦିଏ ଯାତ ଯାତ ॥

ଏହାଶୁଣି ସୁମନ ସେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ମନରେ ।
 ବୋଲେ ଅଳ୍ପଦାନ ସାର ଅଟେ ଏ ସଂସାରେ ॥
 ଚୈତନ୍ୟ ବୋଲେ ହେ ଜଳ ଅଳ୍ପଦାନ ଦୁଇ ।
 ଜଗତେ ଏଥର ବଳି ଧର୍ମ ଆଉ ନାହିଁ ॥
 ଜାନେ ବା ଅଜ୍ଞାନେ ଯେହୁ ଭଜେ କୃଷ୍ଣନାମ ।
 ଏ ତିନିକଥାକୁ ମନ କେହି ନାହିଁ ସମ ॥
 ଜାଣି ନ ଜାଣି ସେ ଜନ ଏହିକଥା କର ।
 ଏଥକୁ ଯଜ୍ଞଧର୍ମ ସେ ନୋହେ ସମସର ॥
 ବୃହସ୍ପତି ଧର୍ମରେ ଥାଇ ସେ ଏହା କରଇ ।
 କେତେବେଳେ ଅମଙ୍ଗଳ ତାହାର ନୁହଇ ॥
 ଶାଅନ୍ତେ ଯାଶୁର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମଣ୍ଡେ ସ୍ଵର୍ଗବାସ ।
 ନିଅବା ବୈକୁଣ୍ଠପୁରେ କରଇ ଆବାସ ॥
 ସେ ଲୋକକୁ ଅନୁଗ୍ରହ କରନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ।
 ତାହାର କିଛିରୁ କେତେ ନ ଛାଡ଼ଇ ଶିରୀ ॥
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ତାହାକୁ ନ ଥାଏ ଆଉ ଦୁଃଖ ।
 ଯେଣୁ ସୁଦୟା କରନ୍ତି ତାକୁ ପଦମୁଖ ॥
 ତେଣୁକରି ତାହାକୁ ସେ ଧର୍ମ ନ ଛାଡ଼ଇ ।
 ସବୁବେଳରେ ତାହାର ଧର୍ମେ ମଡ଼ିଥାଇ ॥
 ଶ୍ରୀହରିଚରଣ ତଳେ ରଖି ପଥମନ ।
 ମାଧବ ମୋକ୍ଷପୁରାଣ କଲକ ବଖାଣ ॥

କୃଷ୍ଣଦାସ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରକଳାର

ଉପାଖ୍ୟାନ ।

ମସ୍ତକେ କର ନିବେଶି ସୁମନ ବୋଲଇ ।
 ଭେ ଚୈତନ୍ୟ କଥାଏକ ପରୁରୁଛୁ ମୁହିଁ ॥
 ଅଜ୍ଞାନେ ତରୁଛୁ କିଏ ଦେଇ ଜଳଦାନ ।
 ତାହା ମୋତେ ସଂକ୍ଷେପରେ କୁହ ହେ ଚୈତନ୍ୟ ॥
 ତୁମ୍ଭର ମୁଖ ଶୁଣିଲେ ଯିବଇଁ ପରତେ ।
 ତୁମ୍ଭବିନୁ କିହବାକୁ ଅଛି କେ ଜଗତେ ॥
 ତହୁଁ ଚୈତନ୍ୟ କହନ୍ତି ଶୁଣ ହୋ ସୁମନ ।
 କୃଷ୍ଣଦାସ ନାମେ ଥିଲ ଏକଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ନାମେ ଅଟେ ତାହାର ଘରଣୀ ।
 ନରନୁରେ ଖଳକଥା ଖୋଜେ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ॥
 ଖଳକଥା ବିନୁ ସେହି ନ ଜାଣଇ ଆନ ।
 କଷ୍ଟରେ ନ ଶୁଣେ କେତେ ଗେରସ୍ତ ବଚନ ॥

ଗେରସ୍ତର କଥାଯାକ ସଲ୍ ଭୁଲ୍ୟ ମଣେ ।
 ପ୍ରସଞ୍ଜିଗାଳି ପଡ଼ିବୁ ନିରନ୍ତର ଭଣେ ॥
 ସୁମିତ୍ର ଦେଖିଲେ ସଦା ମୁହଁ ମୋଡ଼ୁଥାଇ ।
 ବୋଲଇ ନ ମରି ଭୁବ ଜାଇବୁ କିପାଇଁ ॥
 ଏହିପରି ଏକଦିନେ କୌଶସି କଥାରେ ।
 କଳହ ଲଗାଇଲ ସେ ଗେରସ୍ତ ସଙ୍ଗରେ ॥
 ଅତିଶୟ ଖଲବୁଦ୍ଧି ଅଟଇ ସେ ମୋଡ଼ି ।
 କୋପେ କୃଷ୍ଣଦାସ ତାକୁ ପିତେ ଶୁଣି ବାଡ଼ି ॥
 ମାଡ଼ିବୁ ଭୟ କରିଣ ତହୁଁ ପଳାଇଲ ।
 ବାପବାଡ଼େ ଯାଇଣ ସେ ବନସ୍ତେ ପଶିଲ ॥
 ରୁଷିକର ଶଶିଦୁରେ ବସିଲୁକ ଯାଇଁ ।
 ତାହାକୁ ଆଣିବାପାଇଁ ନ ଗଲେ ସେ କେହି ॥
 ମୁଣ୍ଡପୋତିଣ କାନଇ ଭୁଲି ସିତା ମାତ ।
 କାଠିଗଣ୍ଡେ ଧରିଣ ସେ ଶୋଳେ ଏକଗାତ ॥
 ଶୋଡ଼ୁଁ ଶୋଡ଼ୁଁ ହୋଇଲ ସେ ଅଧ୍ୟନ୍ତ ବିସ୍ତାର ।
 ମାଟିକାଢ଼ି ଗାତକୁ ସେ କରିଲ ଗଢ଼ାର ॥
 ଏକାଳେ ଗେରସ୍ତ ତାର ଶୋଳି ଶୋଳି ଗଲ ।
 ଦେବଯୋଗେ ଘୋର ବନେ ଯାଇଁଣ ଭେଟିଲ
 ବହୁତରୂପେ ପ୍ରବୋଧ କହଇ ମନାଇ ।
 କରଧରି ପୁରକୁ ସେ ଆଣିଲ ସେଠାର ॥
 ନିଜସ୍ବହେ ଚଳିଲେକ ତହୁଁ ବେନିଜନ ।
 ଏଥୁ ଅନ୍ତେ ଯାହା ହେଲ ଶୁଣି ହୋ ସୁମନ ॥
 ଏତେ ମେଷମାସ ପୁଣି ଗ୍ରୀଷମ ବହୁତ ।
 ଆକାଶ ମାର୍ଗରେ ମେଘ ଜାଳିଲ ଭୁରତ ॥
 ମୁଷଳଧାର ସରସୟ ବରଷିଲ ବାର ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଶୋଳିବା ଗର୍ଭେ ଜଳଗଲ ପୁର ॥
 ପୂର୍ବରୁ ଶୁଷ୍କ ହୋଇଣ ଥିଲ ସେ ଧରଣୀ ।
 ଚୌଶସିଠାବରେ ଆଉ ନ ରହିଲ ମାଣି ॥
 ଏକାଳେ ବନେ ପଶିଲେ ଯାଇଁ ଗୋରୁପଲ ।
 ଆନନ୍ଦେ ଖାଇଲେ ଗୁଲି ଗୁଲି ପତ୍ର ଡାଳ ॥
 ଜଳ ପିଇବା ପାଇଁକି ଦୂରେ ଚଳିଗଲେ ।
 କେଉଁଶସି ମତେ କାହିଁ ଜଳ ନ ପାଇଲେ ॥
 ସବୁଦିନେ ସିଅନ୍ତି ସେ ଯେଉଁଠାରେ ଜଳ ।
 ତହୁଁ ନିରାଶେ ଲେଉଟି ଅଇଲେ ସକଳ ॥
 ଭୃଷୀର ଆରତେ ହେମ୍ବା ଶବମାନ ଦେଇ ।
 ବଳବନ୍ତ ଗୋରୁମାନେ ଯାନ୍ତି ଆଗ ହୋଇ ॥

ପ୍ରତ୍ୟେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ନିରଣେ ତପତରୁତଳ ।
 ଦଶସହ ଅସିଷ ସେ ହୋଇଲଣି ବେଳ ॥
 ତା ମଧ୍ୟରେ ଏକଗୋଟି ଥିଲ ବୁଦ୍ଧଗାଢ଼ ।
 ବଳିଲେ ଆସେ କୁଟାରେ ଆରତ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରାଇ ॥
 ଶୁଲ ନ ସାରଇ ସଥ ଆସେ କଳି କଳି ।
 ବେନି ନୟନରୁ ନୀର ପଡ଼ୁଅଛି ଗଳି ॥
 ଦେବଯୋଗେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀର ଗର୍ଭକୁ ଦେଖିଲ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧକୁମ୍ଭ ହେବ ଜଳ ତହିଁ ରହିଥିଲ ॥
 ବେଗ ହୋଇ ଗର୍ଭମଧ୍ୟ କଲ ଜଳପାନ ।
 ପିଇବା ମାତ୍ରକେ ତାର ପୁଣି ହେଲ ପ୍ରାଣ ॥
 ସନ୍ତୋଷ ହୋଇ ଶୋଇଲ ଯାଇଁ ଛଇତଳେ ।
 ଗ୍ରାମକୁ ଫେରି ଅଇଲ ପୁଣି ବଳବେଳେ ॥
 ଏଣେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ସମୟେ ଲଭିଲ ପଞ୍ଚିତ୍ର ।
 ତାକୁ ଧରି ଘେନିଗଲେ ଆସି ଯମଦୂତ ॥
 ପତିଦ୍ରୋହ ବୋଲି ତାକୁ ବହୁତ ଦଣ୍ଡିଲେ ।
 ଶିମୁଳି ବୃକ୍ଷରେ ନେଇ ତାହାକୁ ବାନ୍ଧିଲେ ॥
 ବଳିଲେ ଭଲେ ରୋଦନ କରିଇ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ।
 କର୍ଣ୍ଣରେ ଶୁଣିଲ ତାହା କାଳଦଣ୍ଡ ପାଣି ॥
 ଦୂତଙ୍କୁ ବୋଇଲ ତାକୁ ବେଗେ ଘେନିଆସ ।
 ଶୁଣି ଦୂତମାନେ ନେଇ କଲେ ରାଜା ପାଶ ॥
 ଦେଖିଣ ନାଶକର ସେ ବିରୁରଭ ମନ ।
 ପୁଣ୍ୟ ଥିଲର ପରାୟେ ଦିଶି ଏହା ବର୍ଣ୍ଣି ॥
 ଏତେ ବୋଲି ରାଜା ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁପ୍ତଙ୍କୁ ରାଇଲ ।
 ଏହାର କି ପାପପୁଣ୍ୟ ଦେଖ ହୋ ବୋଇଲ ॥
 ଶୁଣିକରି ବେନି ମନ୍ତ୍ରୀ ପାଞ୍ଜିବିଡ଼ା ଫେଲ ।
 ଦେଖି ବୋଲନ୍ତି ଏ ନାରୀ ଅଟେ ପତିଦ୍ରୋହୀ ॥
 ଏହାର ପତି କହଇ ଯେଉଁ ଯେଉଁ କଥା ।
 ବିଷ ଭୁଲ୍ୟ ମଣି ତାହା ନ ଶୁଣେ ସବୁଆ ॥
 ସନ୍ତୋଷ କରି ସ୍ବାମିକୁ ନ ଦିଏ ଝେଜନ ।
 ଆବର ଦେଇଛି ତାକୁ ବହୁ ଗାଳିମାନ ॥
 ରୋଷଭରେ ଏକଦିନେ ଏହାର ଗେରସ୍ତ ।
 ଏକଗୋଟି ବାଡ଼ି ଘେନି ହୋଇ ରାଗ ଭୟ ॥
 ଶୁରବାଡ଼ି ମାରନ୍ତୁଣ ପଳାଇଲ ଏହି ।
 ମହାଘୋର ଅରଣ୍ୟରେ ପଶିଲୁକ ଯାଇଁ ॥
 ତରୁତଳେ ବସିଣ ଏ ଶୋଳେ ଏକଗାତ ।
 ଏକାଳେ ଗେରସ୍ତ ଯାଇଁ ଧଇଲି ସ୍ବା ହାତ ॥

ନଦୁର ବନସ୍ତେ କହୁ ନେଲ ଲେଖନୀ ।
 ଏହୁରୂପେ କରକାଳ ଗଲ ଗତ ହୋଇ ॥
 ଦେବଯୋଗେ ଏକଦିନେ ମହାବୃଷ୍ଟି ହେଲ ।
 ଏ ସେ ଗାତ ଶୋଳିଥିଲ ସେ-ଜଳେ ପୁରୁଲ ॥
 ବୁଝାଉରେ ଏକଗୋଲ ହୋଇଣ ବକଳ ।
 ବହୁ ଯାଉଁ ସେ ଗର୍ଭରୁ ପିଇଲକ ଜଳ ॥
 ଏକକି ଧର୍ମ କେବଳ ଏ ନାରୀ କରିଛି ।
 ଏହାଛଡ଼ା ପୁଣ୍ୟ ଆଉ କରିନାହିଁ କିଛି ॥
 ଶୁଣିକରି ଜନ୍ମସତ ହେଲ ତୋଷ ମନ ।
 ବୋଲେ ଅନ୍ତ କରି ନୁହେଁ ଏ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ମେଷମାଷେ ଗାଈକ ଏ ଦେଲ ସେବେ ବାରି
 ସୁଲଭା କୋଟିଏ ଦେଲେ ନୋହେ ଏହା ସରି ॥
 ଏହାର ସେବେକ ପୁଣ୍ୟ କେ କହ ପାରିବ ।
 ମୁହଁ ତାହା ନ ଜାଣଇ ଜାଣଇ ଦଇବ ॥
 ଏହାର ଯୋଗରୁ ସିନା ପାଣି ଥିଲ ରହ ।
 ବୁଝାଉଁ ଗୋରୁ ଗୋଟିଏ ଖାଇଲ ତା ପିଇ ॥
 ତେଣୁକରି ସ୍ଵାଧିଷ୍ଠାରେ ଲକ୍ଷ ପାପ ନାହିଁ ।
 ଅମର ଭବନେ ନିଶ୍ଚୟ ବସିବ ଏ ଯାଉଁ ॥
 ଶକ୍ତି ଅନୁରୂପେ ସେହୁ ଜଳକାଣି କରେ ।
 ତାହା ଭୁଲ୍ୟ ଧର୍ମ ନାହିଁ ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ॥
 ଜଳ ଅଳ୍ପ ବସ୍ତୁଦାନ ଏ ତଳ ପ୍ରକାର ।
 ଶକ୍ତିଅନୁସାରେ ଜାଣି କଥାକ୍ତି ସେ ନର ॥
 ସେହୁ ପ୍ରାଣୀ ଚତୁର୍ବର୍ଗ ଫଳକୁ ଲଭଇ ।
 ଅନ୍ତକାଳେ ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ନିଶ୍ଚୟେ ରହଇ ॥
 ଆତ୍ମର ସେ ଏହାଠାରେ ନାହିଁ ଅଧିକାର ।
 ଚରଣକୁ ଚାହିଁ ସମ ବୋଇଲ ଏ ଗିରି ॥
 ଶୁଣି ଦୂତମାନଙ୍କର କର୍ମଲକ ପିଣ୍ଡ ।
 ଭଳିଲେ ଏହାକୁ ଆମ୍ଭେ ଦେଲୁ ବହୁଦଣ୍ଡ ॥
 ନ ପୁଣି ଆମ୍ଭେ ଉପରେ କୋନ ଏ କରକ ।
 ସେହୁକଥା ଜାଣିପାରି ବୋଲେ ଜନ୍ମଯାଉଁ ॥
 ସ୍ଵାମର ଦ୍ରୋହ କାଟିଗଣୀ ଅଟେ ଏ ଯୁବତୀ ।
 ତେଣୁକରି ଏହା ନାରୀ ପାଇଲକ ଶାସ୍ତ୍ର ॥
 ସେବଣ ସୁଗ୍ର ଗରବେ ନ ସେବେ ପଡ଼କୁ ।
 ନିଷ୍ଠୁର ବଚନ ମାନ କହୁଥାଇ ତାକୁ ॥
 ଗେରପୁ କହଇ ତାକୁ ସେହି କଥାମାନ ।
 ନାମୁକରି ଅବଦୃଶ୍ୟ ସେ କହେ କୁବଚନ ॥

ଗେରପୁ ଦ୍ରୋହ କାଟିଗଣୀ ଅଟେ ସେହି ନାରୀ
 ଧକ ତାହାର ଖବନ ବୋଲିବ କୁସୁଗ୍ର ॥
 ଏରୂପେ ଜଗତେ ଛନ୍ତି ସେବେକ ଚରଣୀ ।
 ତାହାକୁ କୁମ୍ଭିପାକରେ ପକାଇବ ଆଣି ॥
 ସେବଣ ଭୁଣରେ ସେହୁ ଦେଇଥାଏ ଗାଳି ।
 ସେ ଭୁଣରେ ଭୁଣେମାନେ ଅଗ୍ନି ଦେବ ଜାଳି ॥
 ଆବର କାଟିବ ତାଙ୍କ ନାଶିକା ଶୁଦ୍ଧା ।
 ଶଶ୍ଵ ଶଶ୍ଵ କରିବଟ ସେସନେ ଚରଣ ॥
 ତା ବେନିନେତ୍ର ଶୋଳିବ ଘେନି ନଦୁରଣୀ ।
 ତଦନ୍ତେ ନରକକୁଣ୍ଡେ ପକାଇବ ଆଣି ॥
 ତଳକୁ ଗୁଡ଼ିଲେ ତାଙ୍କୁ କାଟୁଥିବେ ଜୋକ ।
 ଲୁହେଁ ଉଠିଲେ ମାରିବ ନେଇ ଲୁହାକାଞ୍ଚ ॥
 ସୁଧାବିକଳେ ଯଦ୍ୟପି ଶାଦ୍ୟ ସେ ମାରିବ ।
 ତାହାର ମୁଖେ ଅନଳ ଭରି ଦେଉଥିବ ॥
 ବାସ୍ୟ ପ୍ରକାରେ ତାକୁ ଦେଉଥିବ ଦଣ୍ଡ ।
 ପୁଣି ପିଣ୍ଡକୁ କରିବ କାଟି ଶଶ୍ଵ ଶଶ୍ଵ ॥
 ସ୍ଵନିଦ୍ରାହ ପାପ କଲେ ସହସ୍ରେ ବରଷ ।
 କୁମ୍ଭିପାକ ନର୍ତ୍ତକ ନେଇ ଦେଉଥିବ ବାସ ॥
 ତହୁଁର ଉତ୍ତର ତାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦଳ କାଟିବ ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଘୁଷୁରୁଜନମ ପୁଣି କରାଇବ ॥
 ଥୋକାଏକ ଦିନଯାଏ ନିରକ ଭେଗିବ ।
 ତଦନ୍ତେ ନେଇଣ ତାକୁ ସ୍ଥାନ ଜନ୍ମ ଦେବ ॥
 ଗାଇବାକୁ ସୁପ୍ତରୂପେ ନ ମିଳିବ ତ୍ରାପ ।
 କିନ୍ତୁ ତା କୁଟୁମ୍ବେ ରହୁଥିବେ ଉପକାମ ॥
 କୁଣ୍ଡଳାନେ ବାସ କରି ସେ ବର୍ଣ୍ଣଧୂବ ଦିନ ।
 ପକ୍ଷିବାକୁ ତାହାକୁ ନ ମିଳିବ ବସନ ॥
 ଦୁହିତା ସୁତ ତାହାର ହୋଇବେ ବହୁତ ।
 ପିଲମାନେ କାନ୍ଦୁଥିବେ ନ ପାଇଣ ଭିତ ॥
 ଶରୀରରେ ନାନା ରୋଗ ଜଳିବ ତାହାର ।
 ଏହୁପରି କହଲେକ ଯହୁଁ ନାଶକର ॥
 ସକଳ ଶୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ କଣେ ଥରହର ।
 ଶିରେ ବେନିକରି ସୋଡ଼ି ବୋଲେ ଏ ପ୍ରକାର
 ରେ ଦେବ ଶୁଣିମା ଭୁଣେ କାଳଦଣ୍ଡ ପାଣି ।
 କେମନ୍ତରୂପେ ଚରିବେ କୁହୁ ପ୍ରିୟ ପ୍ରାଣୀ ॥
 ମୁହଁ ମୋଡ଼ା ମନ୍ଦଆତ୍ମ ଅଟଇ ମୁକତେ ।
 କେବଳ ପୁଣେ ସଂସାର ଶ୍ରୀବାକର ହୁବେ ॥

ଏହା ଶୁଣି ନାଶକର ବୋଲଇ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ।
 ଅଳପକେ ପ୍ରାଣମାନେ ପାଇବେ କାରଣ ॥
 ଶୁଦ୍ଧକର୍ମେ ରହିଥିବେ କେଶିକି ନ ଯିବେ ।
 ଶାଶୁ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ବାକ୍ୟ ପଦା ପାଠୁଥିବେ ॥
 ଗେରପୁର ବନ୍ଦନକୁ ଶିଖର ଥିବେ ଧରି ।
 ଭକ୍ତକରୁଥିବେ ନାଚ୍ୟ ନାଗୟୁଗ ପରି ॥
 ଗେରପୁର ଚରଣରେ କରୁଥିବେ ସେବା ।
 କାର୍ଯ୍ୟଯାତ୍ରା କରୁଗଲେ କି କାରଣ ଅବା ॥
 ସ୍ବାମି ଯାହା ଆଜ୍ଞାଦେବ ନ ବୋଲଇ ନାହିଁ ।
 ତେବେ ଜାଣି କାନ୍ତ କାନ୍ତା ତୁଲ୍ୟ ଧର୍ମ ପାଇ ॥
 ପର ପୁରୁଷରେ ଲେଖେ ନ ଦେବବଟ ଚେ ।
 ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସମ୍ପାଣୀ ଅଟେ ଅନୁତେ ॥
 ଦେଖିଲେ ଚିରଣ ହାତ ଦୂରରେ ରହିବେ ।
 ମୁଣ୍ଡଟେକଣ ତାହାଙ୍କୁ କଥା ନ କହିବେ ॥
 ଘରକୁ ଆସିବେ ଯେବେ ସ୍ବାମି ବନ୍ଧୁଜନ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ଯେ ନ କହିବେ ନାମୁର ବଚନ ॥
 ଯେ ଯାହା ମାନ୍ୟ ଧର୍ମରେ କରବେ ଗୌରବ ।
 ଏମନ୍ତ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଅଟେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସ୍ବରୂପ ॥
 ଏରୂପେ କଲେ ପ୍ରାଣ ପାଇବେ ମୁକତି ।
 ପୂର୍ବେ ଏହା କହିଛନ୍ତି ମୋତେ ବେଦପତି ॥
 ସେହି ନାଶୁ ଅଛନ୍ତି ଯେ ପତିବ୍ରତା ସମ ।
 କେତେବେଳେ ତାଠାରେ ତୁମ୍ଭେ ନ କରିବ ତମ ॥
 ଏହିପରି ଧାବା ମୋତେ ପୂର୍ବ ଛନ୍ତି କହି ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣୀର ଆଗେ ଏହା କହେ କହୁଥାଉଁ ॥
 ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ସହଜ ହରଷିବ ଚିତ୍ତ ।
 ତତ୍ପରେ ବେକୁଣ୍ଡୁ ଆସେ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣମୟ ରଥ ॥
 ଅମର ଦୁର୍ଗାଦେବ ଯେ ବସିଛନ୍ତି ତହିଁ ।
 ରଥେ ବସି ବୋଲନ୍ତି ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀକି ରହିଁ ॥
 ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ରଥେ କସିଲ ରୁଚିବ ।
 ବେକୁଣ୍ଡୁକୁ ଚଳିଗଲେ ହୋଇ ଅନନ୍ତତ ॥
 ଅଳ୍ପକେ ସଲିଳଦାନେ ତରିଲ ସେ ନାରୀ ।
 କହଇ ସାଧବ ସବେ କୋଲ ହରି ହରି ॥
 ସକଳ ଭଜନ ସ୍ବାମି ଯେହୁ ନାଗୟୁଗ ।
 ତାଙ୍କ ପଦପାଦରେ ମୁଁ ପଶିଲୁ ଶରଣ ॥

ଗୀତାରେ ଉପାଖ୍ୟାନ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ସୁମନ ଭଜନ ।
 ଭଜନେ ପାଦେ ପଡ଼ି ବୋଲଇ ଏସକ ॥
 ଆଉ କିଏ ଅଜ୍ଞାନରେ ଜଳଦାନ ଦେଇ ।
 ସଂସାର ତରି ଅଛନ୍ତି କହୁବା ଗୋପାୟ ॥
 ଚଳତନ ବୋଇଲେ ହେ ମନସ୍କା ଶୁଣ ।
 ପୁଛନ୍ତୁ ଯେବେ କହୁବା ସାଧୁଙ୍କୁ ଲକ୍ଷଣ ॥
 ମୁଖଲେଖ ଆଗରେ ନ କରିବ ପ୍ରକାଶ ।
 କହିଲେ ସକଳ ଧର୍ମ ହୋଇବ ବିନାଶ ॥
 ପୁଜନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବ ସରୁରିଲେ କହି ।
 ତୁ ଯେ ସରୁରିଲୁ ମନ ଶୁଦ୍ଧଚିତ୍ତ ହୋଇ ॥
 ତେଣୁକରି ତୋ ଆଗରେ କହୁଅଛୁ ଶୁଣ ।
 ନମଦାସ ନାମେ ଥିଲ ଏକଇ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ॥
 ଏକଦିନେ ଗଙ୍ଗାସେନ୍ତେ ବାହୁଣୀ ପଡ଼ିଲ ।
 ଶୁଣିକରି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ସେ ଦୁନରେ ଭଲିଲ ॥
 କାର୍ଯ୍ୟକରିବାକୁ ମୁହିଁ ଯିବିବି ନିକର ।
 ଏହା ଭାବି ଧନ ଘୋଷି ହୋଇଲ ବାହାର ॥
 ସଙ୍ଗରେ ଦୋଷର ଜଣେ ମାତ୍ର କେହି ନାହିଁ ।
 ଏକାସହାର ବିପ୍ରକର ଗମନ କରଇ ॥
 ଏକକିତ ବୁଦ୍ଧି ଅଟଇ ସବୁକ୍ଷୀ କରଣ ।
 ବରୁଣ ଯାଉଛୁ ଗଙ୍ଗାକୂଳେ ଦେବ ହାସ ॥
 ଏକାଳେ ବାଟରେ ଆସି ଓଗାଲିଲ ଖଣ୍ଡି ।
 କଲେ ନହାବଳିଆର ବଡ଼ାଇ ମୁଣ୍ଡଟ ॥
 ଗୀତାରେ ବୋଲି ନାମ ଅଟଇ ବାହାର ।
 ଜାତିରେ ଶୂଦ୍ର ଗଣିକା କରେ ଏ ପ୍ରକାର ॥
 ଶାସ୍ତ୍ର ନ ଜାଣଇ ସାଧୁ ସଙ୍ଗତେ ନ ବସିବ ।
 ପରର ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଶିଷ କୁଟୁମ୍ବକୁ ପୋଷେ ॥
 ବାୟୁ ଅର୍ଥ ଦୁଷ୍ଟତା ତାର ଲେଶ ମାତ୍ର ନାହିଁ ।
 କାହାକୁ ପିଟେ କାଠାକୁ ନାଥଇ ଛଡ଼ାଇ ॥
 ଏମନ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟ ମାରି ଅଛୁ କେତେ ଖଳେତ ।
 ପରର ଦ୍ରବ୍ୟ ଛଡ଼ାଇ ଆଶେ ନିତ୍ୟେ ନିତ୍ୟେ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ଓଗାଳେ ସେ ରହୁ ରହୁ କହି ।
 ସକଳ ସଦାର୍ଥ ତାର ରଖିଲ ଛଡ଼ାଇ ॥
 ଭୟପାଇ ଦ୍ଵିଧିବର ଧନ ତାକୁ ଦେଲ ।
 ଶୁଣ ତୁ କଥାଏ ତୋତେ ପୁଛିବି ବୋଲଇ ॥

ବାରଭଦ୍ର ବୋଇଲେ କିସ କହିବୁ ତୁ କହ ।
 ବାଟ ଚାହିଁ ରହୁଥିବେ ମୋର ହିଁଥ ପୁଅ ॥
 ବାଳିଠାରୁ ମୋ କୁଟୁମ୍ବ ଅଛନ୍ତି ଭେକରେ ।
 ପେଟେ କହିଲେ ଏ ଧନ ନ ଦିଅଇ ତୋରେ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭ ପରଦ୍ରବ୍ୟ ନେଉ ।
 କାହାକୁ ଜୀବନେ ମାରୁ କା ଠାରୁ ଛଡ଼ାଉ ॥
 କହ ଏ ପାତକ ଯାକ ହେଉଛି କାହାର ।
 ଖଣ୍ଡି ବୋଇଲେ ପାତକ କୁଟୁମ୍ବ ଯାକର ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭର ଘରେ ପୁଣି ଆସ ।
 ପତର ଏ ଧନ ନେଇଣ କୁଟୁମ୍ବକୁ ପୋଷ ॥
 ଖଣ୍ଡି ବୋଇଲେ ପରୁରବା ପାଇଁ ଯିବ ଯେବେ ।
 ଏ ଧନ ଘେନି ତୁମ୍ଭ ତ ପଳାଇବୁ ତେବେ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲେ ବୃଦ୍ଧତନୁ ଅଟେ ମୋର ।
 ପଳାଇ ଯିବ ତୋ ଆଗୁ କହ କେତେଦୂର ॥
 ଖଣ୍ଡି ବୋଇଲେ ଘରେ ପୁଣିଆସ ଯାଇଁ ।
 ଏହିଠାରେ ବସିଥିବୁ ନ ଯବୁ ପଳାଇ ॥
 ଯେତେ ଭାବିକରି ମୋତେ ଯବୁ ତୁ ପଳାଇ ।
 ଜୀବନେ ମାରବି ଏଥୁ ଫଣ୍ଡା ଯେ ନାହିଁ ॥
 ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବାହା ସନମତ କଲ ।
 ତତ୍ପରେ ଗୁହକୁ ଖଣ୍ଡି ପୁଣିବାକୁ ଗଲ ॥
 ପିତା ମାତାଙ୍କୁ ସେ ଖଣ୍ଡି ବୋଇଲେ କୁହୁଁ ।
 କଥାଏ ପରୁରବାକୁ ଅଇଲେ ମୁହିଁ ॥
 ପର ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ମୁହିଁ ଆଣେ ପ୍ରତିଦିନ ।
 ବାହା ଖାଇ ତୁମ୍ଭେମାନେ ରଖିଛ ଜୀବନ ॥
 ସେହି ପାପମାନ ସବୁ ହେଉଛି କାହାର ।
 ଏ ବନ୍ଧୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ କହୁ ତତପର ॥
 ଏହିକ୍ଷଣି ବାଟ ମଧ୍ୟ ଏକଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ଯାଉଥିଲ ତା ଜାତିଲ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପୁଣି ॥
 ସେ ବୋଇଲେ ପାପପୁଣ୍ୟ ବୁଝିଆସ ଘରେ ।
 ତୁମ୍ଭର ଆସିବା ଯାଏ ବସିଛି ଏଠାରେ ॥
 ତେଣୁକରି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ମୁଁ ପରୁର ଅଇଲି ।
 ଏହିଠାରୁ ଗଲେ ଧରି ଆସିବ ଯାଉଲି ॥
 ଯଦ୍ୟପି ଭଲଇ ମୋତେ ଯିବଟି ପଳାଇ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ଖେଦ-ଜୀବ ତାର ଘେନିବଟି ଯାଇ ॥
 କହ ଏ ପାପ ସକଳ କାହାକୁ ଲାଗିବ ।
 ବେଗେ ଯିବି କାଳେ ଦ୍ଵିଜ ପଳାଇଣ ଯିବ ॥

ପଥର ଜନନୀ ତାର ବୋଇଲେକ ଶୁଣି ।
 ସେ ପାପ ପୁଣ୍ୟରେ ବାବୁ ତୁମ୍ଭଟି କାରେଣି ॥
 ଜନ୍ମ କରି ବାଲ୍ୟକାଳୁ ଥିଲୁ ଆମ୍ଭେ ପୋଷି ।
 ଏବେ ତୋ ପୁରା ବୟସ ହୋଇଲୁତ ଆସି ॥
 ବାଳକାଳେ ପାପପୁଣ୍ୟ ଯେତେ ଥିଲୁ କର ।
 ତହିଁରେ ସିନା ଆମ୍ଭେତ ଥିଲୁ ଅଧିକାରୀ ॥
 ଏବେତ ତଳି ନ ପାରି ଅଛୁ ଘରେ ବସି ।
 ନିରୁପେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ପୋଷୁ ନ ଜାଣୁରେ ଶିଷି ॥
 ଏଥର ଯେ ପାପ ପୁଣ୍ୟ ତୋତେ ସେ ଲଗଇ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ଏ କଥା ଜାଣି ଫଣ୍ଡା ଯେ ନାହିଁ ॥
 ଭାରିଯା କରଣ ବର ହୋଇଅଛି ଯାକୁ ।
 କେଉଁରୂପେ ପୋଷିବା ତ ଅନୁପେକ ତାକୁ ॥
 ମାତା ପିତା ଭାରିଠାରୁ ଏହିକଥା ଶୁଣି ।
 ବାରଭଦ୍ର ମନମଧ୍ୟ କରଇ ଭଲେଣି ॥
 ଏମାନେ ଯାହା କହିଲେ ଅଟଇ ସ୍ଵରୂପ ।
 ଏବେ ସେ ଜାଣିଲ ଆଉ ନ କରବି ପାପ ॥
 ଏତେ ବୋଲି ବ୍ରାହ୍ମଣର ପାଶେ ହେଲ ଯାଇଁ ।
 କିସ ବୁଝିଲୁ ତା କହ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁଛଇ ॥
 ବାରଭଦ୍ର ବୋଇଲେ ମୁଁ ପରୁରଲି ଯେତେ ।
 ସେ ପାପ ମୋହର ବୋଲି କହିଲେ ସମସ୍ତେ ॥
 ଆଜିଠାରୁ ଏହି ବୃତ୍ତି ଛାଡ଼ିଲୁ ମୁହିଁ ।
 ତୁ ଯହିଁକୁ ଯିବୁ ବିଷୁ ମୁଁ ଯବଇଁ ତହିଁ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲେ ତାକୁ ତୋହର ଯେ ମନ ।
 ଏତେବୋଲି ଦୁହେଁ ତହିଁ କରଲେ ଗମନ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣର ଜାତିଲିକ ଧରେ ଶୁଦ୍ର ଯାଇଁ ।
 ବୋଇଲେ ହେ ବୁଢ଼ାବିପ୍ର ଗୁଲ ବେଗ ହୋଇ ॥
 ଏତେ ବୋଲି ବାରକୋଣ ପଥ ବାହାଗଲେ ।
 କେତେଦୂରେ ଏକବନେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲେ ଶୁଦ୍ରର ବଦନକୁ ଗୁହୁଁ ।
 ଏ ବନ୍ଦୁତେଣିକ ଜଳ ମିଳିବ ଯେ ନାହିଁ ॥
 ଯେବେ ଏହିଠାରୁ ଆମ୍ଭେ ପାଣି ଧରିଥିବା ।
 ତେବେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ସିନା ପଥ ବାହାରିବା ॥
 ଶୁଣି ବାରଭଦ୍ର ଏକତୁମ୍ଫି ପାଣି ଧରେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧଇଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ତା ଢାଳରେ ॥
 ଏହିପରି ଘେନି ଜଳ ତହିଁ ଚଳିଗଲେ ।
 କେତେଦୂର ଯାଇଁ ତହିଁ ଜଳପାନ କଲେ ॥

ପୁଣି କେତେଦୂର ତାଙ୍କୁ ଭୃଷା ଲଗନ୍ତେଣ ।
 ଆଉବେଳେ ପୁଣି ଦୁହେଁ କଲେ ଜଳପାନ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜାଳରେ ସେତେ ନୀର ଧରିଥିଲ ।
 ଦୁଇଥର ପିଅନ୍ତେଣ ସବୁ ସରିଗଲା ॥
 ଶୁଦ୍ରଠାରେ ଏକତୁମ୍ଭି ଜଳମାନ୍ତ ଅଛି ।
 ଆଉ ତଳକୋଣ ସଥ ବାକ ଯେ ରହିଛି ॥
 ଭୃଷାର ଆର୍ତ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଲ ଆଉଟି ।
 ବସିବାଠାବରୁ ଆଉ ନ ସାରିଲ ଉଠି ॥
 ଶୁଦ୍ରର ବଦନ ଶୁଣି ବୋଲଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 କାହୁଁ ମରିବି ମୁଁ ନ କଲେ ଜଳପାନ ॥
 ତୋହଠାରେ ଅଛି ବାନ୍ଧୁ ଆଉ କେତେ ନୀର ।
 ମନାଏ ଦେଲେ ରହବ ଜୀବନ ମୋହର ॥
 ଶୁଣି ଶରଭଦ୍ର ନୀର ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ଦେଲ ।
 ପିଅନ୍ତେ ଗୁଡ଼ା ବିପ୍ରର ଜୀବନ ରହିଲା ॥
 ତତକ୍ଷଣେ ବେନିଜନ ଗଲେ ତହୁଁ ଉଠି ।
 କେତେଦୂର ଶରଭଦ୍ର ଭୃଷାରେ ଆଉଟି ॥
 ଭୃଷାହେତୁ ତାର କଣ୍ଠ ଗଲ ଶୁଷ୍କ ହୋଇ ।
 ଦେଖିଲକ ତୁମ୍ଭାମଧ୍ୟ କିଛି ଜଳ ନାହିଁ ॥
 ତତକ୍ଷଣେ ଦୁଧୁ ତାର ଉତଳ ସାହସ ।
 ଥକା ହୋଇ ବସେ ମୁଖୁ ନ ସ୍ମରଇ ଭଷ ॥
 ଦେଖିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବଡ଼ ହୋଇଲ ବିକଳ ।
 ବେନି ନୟନରୁ ବହୁପଡ଼େ ଅଶ୍ରୁଜଳ ॥
 ଧର୍ମକୁ ସୁମରି ତହୁଁ ବିପ୍ର ଚଳିଗଲା ।
 କେତେଦୂର ଯାନ୍ତେ ବିପ୍ର ଗ୍ରାମେକ ଦେଖିଲ ॥
 ସେଠାରେ ସଲଳ ପିଇ ଗଲା ସୁସ୍ଥ ହୋଇ ।
 କେତେଦୂର ଗଙ୍ଗାସେନେ ପ୍ରବେଶିଲ ଯାଉଁ ॥
 ଯଥା ବୟମତେ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ ସେ କରଲ ।
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ସୁମରି ଗଙ୍ଗାଜଳେ ହୋଇ ଦେଲ ॥
 ତତକ୍ଷଣେ ବିଷ୍ଣୁଲେକେ ବସିଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ କଥା ସୁମନ ହୋଇ ଶୁଣ ॥
 ଶରଭଦ୍ର ସବୁ ନୀର ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ଦେଲ ।
 ଭୃଷାଣି ହୋଇ ସେଠାରେ ଜୀବନ ତେଜିଲ ॥
 ଜାଣିପାର ସମଦୂତେ ବେଡ଼ିଲେକ ଆସ ।
 ଗଳାରେ ଲଗାଇ ତାର ଦୃଷ୍ଟ କାଳଦାଣ ॥
 ସମସ୍ତରେ ନେଇଗଲେ ଦଣ୍ଡମାନ ଦେଇ ।
 ଅନେକ ମାତ୍ର ମାଇଲେ କେ ପାରିବ କହୁ ॥

ପ୍ରେତ ପିଣ୍ଡରେ ଜୀବନ ନେଇଣ ଭରିଲେ ।
 ପୁଣି ତପତ ବାଲିରେ ତାକୁ ଘୋଷ ତଲେ ॥
 ବିକଳ ହୋଇଣ ସେହୁ ବୋଲେ ମଲ୍ଲ ମଲ୍ଲ ।
 ଭୃଷରେ ପୁରାବଦନ୍ତ ନେଇ ତପ୍ର ବାଲି ॥
 ଏମନ୍ତେ ଅନେକମତେ ଦଣ୍ଡମାନ ଦେଇ ।
 ସମସାଣେ ପରର୍ତ୍ତେଣ କଲେ ତାକୁ ନେଇ ॥
 ଦେଖି ତାକୁ ଜନ୍ତୁପତ ବିଶ୍ୱରଇ ମନ ।
 ଏହାର ଦେହରେ କିଛି ଦଶୁନାହିଁ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ଶିଶୁପତଙ୍କୁ ଶୁଣି ବୋଲେ ଧର୍ମଗୁଣ ।
 ଏହାର ଯେ ପାପପୁଣ୍ୟ ଭଲକରି ଗୁଡ଼ି ॥
 ପାଞ୍ଜିଦେଖି ଶିଶୁପ୍ର ବୋଇଲେକ ତହୁଁ ।
 ଅନେକ ହତ୍ୟାଦୋଷ ଯେ କରଅଛି ଏହୁ ॥
 ନିତି ବାଟେ ଲେକ ମାର ତାଙ୍କ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଣି
 କଣ୍ଡିନ୍ତେ ପେଟ କୁଟୁମ୍ଭ ପୋଷେ ଖଣ୍ଡପଣେ ॥
 ଦିନେ ମୁଖେ ବୋଲି ନାହିଁ କୃଷ୍ଣ ନାରାୟଣ ।
 ଖର୍ଯ୍ୟକରି ଯାଉଥିଲା ଏକଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
 ତାହାକୁ ଧରି ତା ଧନ ଛଡ଼ାଇବା ବେଳେ ।
 ଏହାକୁ କହିଲ ବିପ୍ର ପ୍ରାଣର ବିକଳେ ॥
 ସେତେ ଲେକ ବାଟେ ପିଟି ନେଇଅଛି ଧନ ।
 କାହାର ହୁଅଇ ବାବୁ ଏ ପାତକ ମାନ ॥
 ଶୁଣି ଏ ବୋଇଲ ସାପ କୁଟୁମ୍ଭ ଯାକର ।
 ବୃହସ୍ପତି ପୁଣିଆସ ବୋଲି କହେ ଦ୍ୱିଜବର ॥
 ତହୁଁ ଯାଉଁ ମାତା ପିତା ଭୟାକୁ ପୁଛିଲ ।
 ସେ ବୋଇଲେ ପାପ ପୁଣ୍ୟ ତୋତେତ ଲଗିଲ ॥
 ସେଠାରୁ ଏ ବଇରାଗ ପାଇ ବାହୁଡ଼ିଲ ।
 କାହିଁ ଯାଉଅଛି ବୋଲି ବିପ୍ରକୁ ପୁଛିଲ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲ ମୁହଁ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ ଯିବି ।
 ଏ ମଧ୍ୟ ବୋଇଲ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗତେ ଗମିବି ॥
 ଦୁହେଁଯାକ ଏକତ୍ରରେ ଗଲେ କିଛିଦୂର ।
 ଭୃଷା ହେବ ବୋଲି ଭବି ଧଇଲେକ ନୀର ॥
 କେତେଦୂର ସଥ ଯାନ୍ତେ ଭୃଷାର ଆରତେ ।
 ଜଳପାନ କରିଣ ସେ ଚଳିଲେ ଭୁରିତେ ॥
 ଆଗକରି ବ୍ରାହ୍ମଣର ଜଳ ଗଲ ସରି ।
 ଏହାର ଭ୍ରମରେ ଥିଲା ଥୋକାଏକ ବାରି ॥
 କେତେଦୂର ଯାନ୍ତେ ଦ୍ୱିଜ ଭୃଷାରେ ଆକୁଳ ।
 ବସିଲେ ଉଠିବାକୁ ଯେ ନାହୋଇଲ ବିକଳ ॥

ଏହି ଶୁଦ୍ରଠାରେ ଯେତେ ବାକୀ ନାହିଁ ଥିଲା ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ମାଗନ୍ତେ ତାହା ତତକ୍ଷଣେ ଦେଲା ॥
 ପୁଣି କେତେଦୂର ଯାନ୍ତେ କୃଷାଭୂର ହୋଇ ।
 ଏଥୁ ଶୁଦ୍ର ନ ପାରିଲା ମରିଲାକ ତହିଁ ॥
 ଏହା ବନା ଶୁଦ୍ର ଆଉ କିଛି କରି ନାହିଁ ।
 ଯେ ହୁଏ ମନକୁ ଆସେ କର ତା ଗୋଷାଢ଼ି ॥
 ଶୁଣିକରି ଭକ୍ତପତି ବିଶ୍ଵରକ୍ଷ ମନ ।
 ପ୍ରଥମେ ଏ ଯାଉଥିଲା କରି ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ ॥
 ତହିଁର ଉତ୍ତର ପୁଣି ଜଳଦାନ ଦେଲା ।
 ଏହାର ଜୀବନ ଗଲ ବିପ୍ର ରକ୍ଷା ହେଲା ॥
 ଯେତେ ସାଧକ ଏ ଶୁଦ୍ର ପୁରୋଧୀ ଥିଲା କରି ।
 ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନକୁ ଗମନ୍ତେ ସର୍ବ ସାଧ ହରି ॥
 ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ ନାମନ୍ତେ ଯେ କରନ୍ତି ଗମନ ।
 ସକଳ ପାପ ତାଙ୍କର ହୁଅଇ ଦହନ ॥
 କେଶରୀ ଆଗମେ ଯେହୁ ହୁଏ ମରି କର ।
 ରବି ଉଦୟ ହୋଇଲେ ଯେହୁ ବଢ଼ିବରୀ ॥
 ତେସନ ପରମେ ଅଙ୍ଗେ ପାପ ନ ରହଇ ।
 ସତ୍ତ୍ଵପାତ୍ରୀ ଗଙ୍ଗା ପାଶେ ଯେ ଗମଇ ॥
 ଆବର ବିପ୍ରର ପ୍ରାଣ ରଖିଥାଉ ଏହି ।
 ଏହାର ଜୀବନ ଗଲ ଜଳଦାନ ଦେଇ ॥
 ଏତେବୋଲି ଦୁଇଜୁ ଯେ କହେ ଧର୍ମନାଥ ।
 ଯେତେ ଯେତେ ବେଗକରି ଏହାର ବନ୍ଧନ ॥
 ଏହି ପ୍ରାଣୀ ମହାତମା ଅଟେ ପୁଣ୍ୟଦେହୀ ।
 ଏହା ଭୂଲ୍ୟ ଧର୍ମୀ ଆଉ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ କେ ନାହିଁ ॥
 ଯଜ୍ଞ ଧର୍ମ ଫଳ ଜାଣ ହୋଇଲି ଏହାର ।
 ତେଣୁକରି ଏହି ଶୁଦ୍ର ହେବ ନୃପକର ॥
 ଶାରିରୀୟ ସିଂହ ଯେ ଏହା ନାମ ହେଉ ।
 ନିକ୍ଷେପ ପଥରେ ଏ ବହୁ ସୁଖ ପାଉ ॥
 କାନ୍ଦ୍ୟକୁଳ ଦେଶେ ଏହୁ ହେଉ ମହାରାଜା ।
 ପୁତ୍ର ସମକରି ତହିଁ ପାଳିବ ପରଜା ॥
 ସନ୍ତାନସମ୍ପଦେ ପୁଣି ହୋଇବ ସିଂହାଣ ।
 ଶତାବ୍ଦୀକ ଜିତିବ କରି ଘୋରରାଣ ॥
 ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ ଜଳଦାନ କରଇ ଯେ ପ୍ରାଣୀ ।
 ଏ ଲୋକ ଧର୍ମକଳରୁ ହୋଇ ନୃପମଣି ॥
 ଏହିରୂପେ ଆଜ୍ଞା ପଦ୍ମ ଦେଲେ ଜନ୍ମପତ ।
 ତେଣୁକରି ମେଘା ଶୁଦ୍ର ହୋଇଲ ନୃପତି ॥

ସନ୍ତାନସମ୍ପଦେ ପୁଣି ତାକୁ ନାହିଁ ରବିଚଳେ ।
 ଏତେବଡ଼ ଯଶ ହେଲା ଜଳଦାନ ଫଳେ ॥
 ଶୁଣି ସୁମନ ଶୁଭକ ବିଶ୍ଵରକ୍ଷ ଗଣେ ।
 ଅବଶ୍ୟ ଏଣିକି ଜଳଦାନ ଦେବୁ ନିତ୍ୟେ ॥
 ବହୁତ ସୁକୃତ ମୋର ସେଥିରେ ହୋଇବ ।
 ଅବଶେଷେ ଇନ୍ଦ୍ରପଦ ମୋତେତ ମିଳିବ ॥
 କହଇ ମାଧବ ନରେ ଜଳଦାନ ଦଥ ।
 ଅବହେଳେ ବରକୁଣ୍ଡ ଭବନକୁ ଯାଅ ॥

ସୁକର୍ମ ଓ କୁକର୍ମର ଫଳ ।

ସୁମନ ବୋଲୁ ପୁଣି ଶିରେ କର ଦେଇ ।
 ଶ୍ଵେ ତୈତନ୍ୟ କଥାଏକ ପରାରିବ ମୁହିଁ ॥
 ସଂସାରେ ଦେଖିଲି ସିନା ଅସାଧୁ ଅପାର ।
 ପିତା ଆଉ ପୁତ୍ରଙ୍କର ଯେମନ୍ତ ବେଢ଼ର ॥
 ଅତି ସ୍ନେହ କରି ପିତା ପୁତ୍ରକୁ ପାଳଇ ।
 ପଞ୍ଚନ୍ତେ ମାତା ପିତାଙ୍କୁ ପୁତ୍ର ନ ପୋଷଇ ॥
 ସକଳ ଧନ ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ରଖଇ ଆବୋରି ।
 ପୁରୁ ତଡ଼ିଦିଏ ତାଙ୍କୁ ଭରଜନା କରି ॥
 ମାତା ପିତା ଦୁହେଁ ବୁଝୁଥାନ୍ତି ଦାଣ୍ଡେ ଦାଣ୍ଡେ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ଆଶ୍ଵାସନା ନ କରେ ପୁତ୍ର ଭୁଣେ ॥
 ବ୍ୟାଧିମନ୍ତ ହୋଇଣ ସେ ପଡ଼ିଥିବେ ଯେବେ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ନୟନେ ପୁତ୍ର ନ ଶୁଦ୍ଧାଇ କେତେ ॥
 ଅଳବସ୍ତୁ ତାହାଙ୍କୁ ନ ଦିଏ ସୁସ୍ଥକରି ।
 ଆବର ବୋଲେ ଜୀବନ୍ତ କର୍ମ ଏ ନ ମରି ॥
 ବୋହୁ ଶାଶୁ ଶଶୁରଙ୍କୁ କେତେ ଗଞ୍ଜୁଥାଇ ।
 ଶୁଣୁଥାଏ ପୁତ୍ର ତାହା ମନା ନ କରଇ ॥
 ଦାଣ୍ଡଲେକ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଶୁଣି ମନା କରେ ।
 କୁମର ହୋଇଣ ଦୟା ନାହିଁ ତିଳାର୍ଦ୍ଧରେ ॥
 ଏହାର ଚରିତ ମୋତେ କହିବ ତୈତନ୍ୟ ।
 ଭୂମୁଦିନା କେ କରିବ ସଂଶୟ ମୋତନ ॥
 ତୈତନ୍ୟ ବୋଲେ ଏ ସିନା ସବୁ ଜନ୍ମ କଥା ।
 ସେ ପୁତ୍ର ଅଟଇ ସାଧୁ ଶାତକ ତା ପିତା ॥
 ପୁରୋ ସେହଧନ ଆଣି ସାଧୁକୁ ନ ଦେଲା ।
 ମାଗିଲି ବେଳକୁ ପୁଣି ବହୁ ଖାଲିଦେଲା ॥
 ବଢ଼ିଲ ପିତା ଖାଇଥିଲା ସେ ପୁତ୍ରର ବିଷ ।
 ତେଣୁକରି ଯାତା କଲ ଏହି ଘଟଣୁ ॥

କେତେବେଳେ ସେ ପୁଣିକୁ ନ ଲାଗିବ ଦୋଷ ।
 ଯେତେବେଳେ ଶାସ୍ତ୍ର ବହିଲେ ହେବ ତାର ନିୟମ ॥
 ନ ଜାଣିଣ ପ୍ରାଣିମାନେ ଅଧର୍ମ କରନ୍ତି ।
 ନିବଳ ମନୁଷ୍ୟଠାରୁ ଧନ ବଳେ ନ୍ୟନ୍ତି ॥
 ତେଣୁକରି ବହୁ ତାଙ୍କୁ ଦିଏ ପରାଧର ।
 ପୂର୍ବ ଜନ୍ମାଦିତ ଫଳ ଭୋଗ ସିନା ହେବ ॥
 ଖାତକ ଜନ୍ମର ଯେବେ ଯାଇ ଯାହୁଘରେ ।
 ତେବେ ସେ ପିତା ମାତାଙ୍କୁ ବହୁ ସେବାକରେ ॥
 ଜୀବଥିବା ଯାଏ ଆଜ୍ଞା କରଇ ପାଳନ ।
 ମଲେ ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଦିବସରେ ଦିଏ ପିଣ୍ଡଦାନ ॥
 ଜାହାଣୀ ନାରେ ତା ଅସ୍ଥି ପକାଏ ଯେ ନେଇ ।
 ତେବେ ସେ ଖାତକ ପିତା ଶୁଣକୁ ସୁରେଇ ॥
 ନୋହୁଲେ କଦାପି ତାକୁ ନାହିଁ ପ୍ରତିକାର ।
 କହୁଛନ୍ତି ତରତନ ଶୁଣ ମନଦାର ॥
 ବିଶ୍ୱାସେ ଯେ ଯାହା ଘରେ ଧନ ଥାଏ ଥୋଇ ।
 ମାଗଲେ ତାହାକୁ ସେହି କେବେ ନ ଦିଅଇ ॥
 ତହୁଁ ସେ ଲୋକ ଲେଉଟେ ହୋଇଣ ନିରାଶ ।
 ବୋଲେ ଧାତା ଏକଥା ତୁ ଗୁରୁରୁ ଅବଶ୍ୟ ॥
 ଯେବେ ପୁଣି ଜନ୍ମେ ମୁହିଁ ଖାଇଣ ସ୍ତ୍ରୀ ବିତ୍ତ ।
 ତେବେ ଏହିକର୍ମ ମୋତେ କରିବା ଭବିତ ॥
 ଭେଦିଧାତା ମୋତେ ଏବେ ପ୍ରତିକାର କର ।
 ନିବଳ କାଳଟି ଆସି ହୋଇଲ ମୋହର ॥
 ଉଠିବସ ନ ପାରଇ ବୁଦ୍ଧ ଆସି ହେଲ ।
 ନଦେଲ ସେ ଧନ ମୋର ପୁଣି ଦେଲ ଗାଳି ॥
 ଏତେ ବୋଲଣ ଚନ୍ଦ୍ରାରେ ଛଡ଼େ ପ୍ରାଣ ତାର ।
 ବିଧାତାଙ୍କୁ ସେ କଥା କି ଅଟେ ଅଗୋଚର ॥
 ବେଳ କାଳ ଜାଣି ଧାତା ଘଟାଏ ତା ନେଇ ।
 ପୂର୍ବ କଲକର୍ମ ଏହା ନ ଜାଗନ୍ତି କେହି ॥
 ଯେହୁ ଯାହା ଅଜିଆଇ କରେ ତାହା ଭୋଗ ।
 ଅଧିକ ଭୋଗନାହିଁ ଯେ ବେନିକଥା ଯୋଗ ॥
 ନିଏ କାହାର ଉପରେ କରେ ଅଧିକାର ।
 କେହୁ କାହାର ପିତା ବା କେ କାହା କୁମର ॥
 ଦଇବର ଘଟଣା କେ ପାରେ ଆନକରି ।
 ଯାହାର ଯେମନ୍ତ ଧର୍ମ ସେଧର୍ମେ ବଢ଼ଇ ॥
 ସୁକର୍ମ କେବଳ ଏହି ସଂସାରରେ ଯାଉ ।
 ଅକର୍ମ କରିଲେ ପ୍ରାଣୀ ହୁଏ ନାରୀ ॥

କଳିଯୁଗେ ଯେଉଁ ଜନ କରଇ ଅକର୍ମ ।
 ଧନ ଜନ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଶେଷେ ହୁଏ ଲୁପ୍ତ ॥
 ଅଧର୍ମରେ ବହୁତର ହୁଅଇ ବନ୍ଧିତ ।
 ଅଳସକେ ସେହୁ ପୁଣି ହୋଇଯାଏ ହତ ॥
 ଏକାବେଳେକେ ତା ଧନ ପ୍ରାଣନାଶ ଯଇ ।
 ଏକଥାଟି ଧ୍ରୁବ କେରେ ଅନ୍ୟଥା ନୁହଇ ॥
 ତାହାଶୁଣି ପୁନନ ଯେ କହୁ କରଯୋଡ଼ି ।
 କାହିଁ ଦେଖିଅଛ ତାହା କୁହ ମୋତେ ସେହି ॥
 ତରତନ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ମନଶୁଣ ।
 ଦ୍ୱାପର ଯୁଗ ଅନ୍ତରେ କଳି ଆଗମନ ॥
 ସେ ଯୁଗର କଥା ତୁମ୍ଭ ଆଗରେ କହିବା ।
 ଯାହା ତୁମ୍ଭେ ପୁଣ୍ୟକଲ ସର୍ଥରେ ଶୁଣିବା ॥
 ଯାଜପୁର ନାମେ ଅଛି ଏକଇ ନଗର ।
 ତହିଁରେ ବାସ କରନ୍ତି ବହୁ ଦୁଃଖିକର ॥
 ସମସ୍ତ ବିପ୍ରେ ପାରନ୍ତି ଚାରିବେଦ ପଢ଼ି ।
 ବିଷ୍ଣୁ ପୂଜା କରନ୍ତି ସେ ସବୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଲେଡ଼ି ॥
 ଷୋଡ଼ଶୋପସ୍ତରେ ନିତ୍ୟ କରନ୍ତି ସେ ପୂଜା ।
 ଯେଣେ ସନ୍ତୋଷ ହୁଅନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଦେବରାଜା ॥
 ସର୍ବ ମନ୍ତ୍ରରେ ଶତ୍ରୁଲି ମନ୍ତ୍ର ଶାଳଗ୍ରାମ ।
 ଯଥାବିଧି ମତରେ ସେ କରୁଥାନ୍ତି କର୍ମ ॥
 ଦ୍ୱିପକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତି ସର୍ବେ ଯେବେହେତୁ ଦାନ ।
 ଶିବ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନ୍ତ୍ରେ ପୂଜନ୍ତି ଶଙ୍କର ॥
 ପ୍ରତିଘରେ ହୋମକରି ପୂଜନ୍ତି ଅନଳ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ସମିଧ ଯେ ବିବିଧ ପ୍ରକାର ॥
 ମନ୍ତ୍ର ସୁମରିଣ କୁଣ୍ଡେ ଆହୁତି ଦିଅନ୍ତି ।
 ଅଗ୍ନି ହୋମ ପୂଜା ଆଦି ପ୍ରତ୍ୟହ କରନ୍ତି ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ଯେତେ କର୍ମ ଲହଇନ୍ତି ବିହ ।
 ସକଳ କରନ୍ତି ତଳେ ନ ଛାଡ଼ନ୍ତି କେହି ॥
 ତେଣୁକରି ତେଜୋବନ୍ତ ଦିଶନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ବିପ୍ରହୋତ୍ରୀ ସର୍ବସ୍ୱେକ ଦିଶେ ଦେହବର୍ଣ୍ଣ ॥
 ସେ ଗ୍ରାମରେ ପାପହେ ନ ମାରଇ ପଣି ।
 ଅଗ୍ନିଯୋଗେ ଭୁକା ଯେହେତୁ ହୁଏ ଭୟପଣି ॥
 ତାହାଦେଖି କଳିଯୁଗ କରଇ ବଢ଼ଇ ।
 ସମସ୍ତେ କରୁଅଛନ୍ତି ଦ୍ୱାପର ଆଶ୍ୱର ॥
 ମୋହର ଆସିବା କଥା ଗୋଚରତ ନାହିଁ ।
 ତେଣୁକରି ମୋର ମାର୍ଗେ ନ ଶୁଲ୍ଲନ୍ତି କେହି ॥

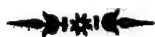
କେତେ ଧର୍ମ ଜାଣିମା ନା ଅଟେ ଏହାଙ୍କର ।
 ମୋହଠାରୁ ବଳ କେତେକ୍ଷି ଯିବେ ବସବର ॥
 ଏମନ୍ତ ବରୁର କଳି କରେ ମନେ ମନ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ଯାହା ହେଲ ଶୁଣ ହୋ ପୁନନ ॥
 କହିବନେ ଏକବିଘ୍ର ବୃନ୍ଦା ଅକସାତେ ।
 କୁଣିଆ ପାଞ୍ଚିଜଣ ଯେ ମିଳିଲେ ଭୁବିତେ ॥
 ଦେଖିକରି ବସବର ମନେ ସେହୁଧର ।
 କୁଳଧର୍ମ ପ୍ରକାରେ ସେ ସମ୍ପାଦନା କରି ॥
 ବସିବ କୁଣଳ ବାଣୀ ହେଲେ କୁହାକୁହ ।
 ଚାହାର କୁଳବଧୁ ଯେ ହୁଏ ଥିଲ ରହ ॥
 ହୋମୟରେ ରହଲ ସେ ଦେଇଣ କବାଟ ।
 ବାହାରକୁ ଆସିବାକୁ ନ ପାଇଲ ବାଟ ॥
 ଏକଲେ ହାତୀ ତଳେ ଆସିଲେ ତାକୁ ଦେଲ ।
 ହୋମକୁଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ମଳ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଲ ॥
 ବରୁର ପ୍ରଭତରୁ କାନ୍ତିନେବି ମୁହିଁ ।
 କେ ଏହାତ ନ ଜାଣିବେ ଆସିବି ଗାଧୋଇ ॥
 ଶାଶୁ ଶୁଶୁର ଶୁଣିଲେ ହେବ ବଡ଼ ଲଜ ।
 କିବା ମାତ୍ର ଗାଳିଦେବେ ତାହାଙ୍କ ତନୁଜ ॥
 ଏସନେକ ଭାବ ଭକ୍ତ କୁଣିଆ ଯେ ଗଲେ ।
 ବେଗେ ହୋମୟରୁ ବୋହୂ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ନଦୀକୂଳରେ ଯାଇଣ ଶଉଚ ହୋଇଲ ।
 ହୁହୁକୁ ଆସି ରନ୍ଧନ ବଧୂମାନ କଲ ॥
 ତହିଁ ଭେଜନ ଶୟନ କଲେ ସଙ୍ଗେ ଯାଇ ।
 କେତେତେକ ବେଳେ ପୁଣି ଗୁଣିଗଲ ପାହୁ ॥
 କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭତରୁ ଉଠି ନ ପାରିଲ ବୋହୂ ।
 ଭୁଲିଯିବ ବେଳ ଆସି ହେଲ କହୁଁ କହୁଁ ॥
 ଶାଶୁଉଠିଣ ମନ୍ଦିର କରି ପରିସ୍କାର ।
 ଯାଇଣ ପ୍ରବେଶ ହେଲ ଆଗ ହୋମୟର ॥
 ଭୟ କାନ୍ତିକେ କୁଣ୍ଡରେ ହାତକୁ ପୁରାଇ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ କାକର ଅଛି ଗୋଟିଏକ ତହିଁ ॥
 ଦେଖିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ରୁଚି ହେଲ ତମଜାର ।
 ଗରସ୍ତ ପାଶେ ଧାରିଲ ହୋଇ ତତପର ॥
 ପତିମୁଖ ଚାହିଁ ରୁଚି କହଇ ଏସନ ।
 ଅତି ଆନନ୍ଦ ତ କଥା ସାବଧାନେ ଶୁଣ ॥
 ହୋମକୁଣ୍ଡ ବାହାରଲ ସୁବର୍ଣ୍ଣ କାକର ।
 ଭଲକରି ମୁହଁ ହୁଏ କେମନ୍ତ ଏ ପର ॥

ଏହା ଶୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ ମନରେ ଭଲଇ ।
 କେବଣ ଚରିତ ଏହା ଦେଖିଲେ ନାହିଁ ॥
 ନିଅବା ଆମ୍ଭର ଭାଗ୍ୟ ତପସ୍ୟାର ବଳେ ।
 ବଧାତା ଆଣି ଏ ଧନ ଦେଲ ପୁଣ୍ୟଫଳେ ॥
 ଯାହାହେଉ ସୁବର୍ଣ୍ଣିତ ମିଳିଲ ଗୋ ସହ ।
 କାହାର ଆଗେ ଏକଥା ନ କହୁବୁ ତୁହ ॥
 ଶାଶୁ ଶୁଶୁର ଏରୂପେ କରନ୍ତୁ ବରୁର ।
 ଉହାତରେ ଥାଇ ବୋହୂ ଶୁଣିଲ ସେ ଗିର ॥
 ମୁହଁ କହିଯା ଦେଇଣ ବୋଲଇ ଏମନ୍ତ ।
 ଶାଶୁ ଯାହାଟି କହିଲେ ଶୁଣ ତା ଚରିତ ॥
 ନରୁଣି ବୋଲଇ ଯାହା ପୁଣ୍ୟଫଳ ବୋଲ ।
 ହୋମକୁଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ମୁହିଁ ବାଡ଼ି ବସିଥିଲ ॥
 ମୋହର ହେତୁରୁ ତୁମ୍ଭେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଭେଗକର ।
 ସତ କହିଲୁଁ ଏଥୁ ଆନ ନ ବରୁର ॥
 ଏକଥା ଶୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ବଡ଼ ତୋଷ ।
 ବୋଲଇ ବୋହୂକୁ କୁଣ୍ଡଳି ନିତି ବାଡ଼ବସ ॥
 ଶୁଣ ହୋ ପୁନନ ତୁମ୍ଭେ କହନ୍ତି ଚୈତନ୍ୟ ।
 କଳିଯାଗୁ ତାହାଙ୍କର ଭ୍ରମହେଲ ମନ ॥
 ଚାହାର ହେତୁରୁ ସିନା ବଧୂ ପୁନାହେଲ ।
 ଦିନକୁ ଦିନ ବୋହୂ ସେ କର୍ମ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିଲ ॥
 ବିଷୟେ ଶୁଶୁରଠାରୁ ପାଇଲ ସେ ବଳ ।
 ହୋମକୁଣ୍ଡ ପ୍ରତିଦିନ ଉତ୍ସର୍ଗିଲ ମଳ ॥
 ଦିନକରେ ଶତେ ତୋଳା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣହେଲ ଜାତ ।
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ତାର ଧନ ହୋଇଲ ବହୁତ ॥
 ବରଷାକାଳରେ ନଦୀ ବଡ଼ଇ ଯେସନ ।
 ସେହୁରୂପେ ପୁରେ ତାର ପୂରିଗଲ ଧନ ॥
 ଏହା ଦେଖି ପଡ଼ିଣାଏ କରନ୍ତୁ ବରୁର ।
 କେଉଁକର୍ମ କରି ଏହା ହେଲ ଧନଶୁର ॥
 ଏମନ୍ତ ଭଳି ତାହାକୁ ପୁଛିଲେ ସକଳେ ।
 କେଉଁକର୍ମ ଏତେଧନ ପୁରିଛ ତୋ ଆଳେ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲେ ମୁଁ କିଛି ଫଳା କରିନାହିଁ ।
 ମୋର ବୋହୂ ହେତୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୃହେ ଅଛି ରହ ॥
 କେଉଁ କର୍ମ କରିଅଛି ସେ ସିନା ଜାଣିବ ।
 ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଏ କଥା କାହୁଁ ଜଣାସିବ ॥
 ଏମନ୍ତ ରୂପରେ ତହିଁ କେତେଦିନ ଗଲ ।
 ସହସା ଘରରୁ ଜଣ ବୋହୂକୁ ଚାଲିଲ ॥

ବୋଇଲ ଗୋ କୁଳବଧୁ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ ।
 ଆମ୍ଭର ଗୃହରେ କିପାଁ ନ ହୋଇଲ ଧନ ॥
 ତାହାର ବୋହୂ କରଲ କେବଣ କରମ ।
 ଗୁପ୍ତରେ ଗୁପ୍ତିଅସ ଏଥର ମରମ ॥
 ଦଇବେତ ଦୁଇଟିବାହୁ ଅଟନ୍ତି ସଙ୍ଗାତ ।
 ଦିନେ ପାଣିପାଉଁ ଗଲେ ହୋଇ ଏକଦ୍ବିତ ॥
 ଗୁପ୍ତେ ସେ ପଶୁରଇ କହ ଗୋ ମିତଣି ।
 ଏତେଧନ ପାଇଲ କି କର୍ମକର ପୁଣି ॥
 ଏହିକଥା ମୋର ଆଗେ ସତକହ ସହ ।
 ସତ ନ କହଲେ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ମିତ୍ରଦ୍ରାଘା ॥
 ସଙ୍ଗାହୁଣୀ ମୁଖୁ ଶୁଣି କହେ ସେ ତରୁଣୀ ।
 ହୋମକୁଣ୍ଡେ ବାଡ଼ ବସେ ଶୁଣ ଗୋ ମିତଣି ॥
 ସକାଳ ଦେଖନ୍ତେ ମଲ ହୋଇଥାଇ ସୁନା ।
 ଏହିକର୍ମ କେବଳ ମୁଁ କରୁଅଛି ସିନା ॥
 ତହୁଁ ଜଳ ଘେନି ଦୁଇଟି ଅଇଲେ ଘରକୁ ।
 ସବୁ କହିଲ ସେ ଯାଇଁ ଶାଶୁ ଶଶୁରଙ୍କୁ ॥
 ଶୁଣୁର କହିଲ ବାଡ଼ବସ ବେଗ କରି ।
 ହୋମକୁଣ୍ଡେ ବସି ବୋହୂ ପେଟକୁ ଓଟାରି ॥
 ପ୍ରତିଦିନ ମଲ ସେହି ଉତ୍ସର୍ଗ କରଇ ।
 ସେହିପରି ହୋଇ ତାର ଗୃହେ ଧନହେଲ ॥
 ରୂପରେ ସେ କଥା ଗୋଟି ପାଇଲ ପ୍ରକାଶ ।
 ସକଳେ ସେରୂପ କଲେ ହୋଇଣ ହରଷ ॥
 ତାହା ନ କରି ରହିଲେ ଏକା ଦୁଇଘର ।
 ବିଚାରିଲେ ଅଧର୍ମତ କେବେ ନାହିଁ ପାର ॥
 ବାଳି ସଙ୍ଗେ ଧନହେଲେ କୁଟବରର ପରି ।
 ପ୍ରତିଦିନ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସେ ବିକାଳିଣୀ କରି ॥
 ଶାସକ କରନ୍ତି ସଙ୍ଗେ ସେ ଦ୍ବିଜ ଦୁହିଙ୍କୁ ।
 ଦୁଃଖ ନ କରି ସେ ଥାନ୍ତି ସୁମରି ଧର୍ମକୁ ॥
 ଯଥାବିଧି ହୋମ ନୀତି କରୁଥାନ୍ତି ମନ୍ତ୍ରେ ।
 ଏହିରୂପେ କିଛିକାଳ ଅଗତ ହୁଅନ୍ତେ ॥
 ଏକଦିନେ ସେ ବିପ୍ରଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କର ନାଶ ।
 କହନ୍ତି ଦେଖ ଏ ଧନୀ ହୋଇଲେ କପରି ॥
 ତାହାଙ୍କର ଧର୍ମ ଆମ୍ଭେ କରିବା ଗୋପାଇଁ ।
 ଧନ ହେଲେ ଆମ୍ଭେହେ କଷ୍ଟ ତେବେ ଯାଇ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣେ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ନ କହ ଏମାନ ।
 ଅଧର୍ମରେ ପ୍ରାପତାବା ହେବ କାହିଁ ଧନ ॥

ଅଧର୍ମରେ ଧନ ଯେବେ ହୋଇଥାଉ ଠୁଳ ।
 ଗଲବେଳେ ସେ ଧନର ନ ରହିଲ ମୂଳ ॥
 ଆମ୍ଭର ନାମନ୍ତେ ଏହି ଗ୍ରାମ ଅଛି ରହ ।
 ଆମ୍ଭେ ଅକର୍ମ କରିବା ଯେବେ ଆଗଣା ସହ ॥
 ଚତୁର୍ଥେ ଏହି ଗ୍ରାମ ସହିବ ଲେଉଟି ।
 ଆନକରି ନ ପାରଇ ହେଲେ ପରମେଷ୍ଠୀ ॥
 ଘରକରେ ଜଣେ ଯେବେ ଥାଏ ଧର୍ମବନ୍ତ ।
 ତାହାଯୋଗୁ ସୁଖେ ଥାନ୍ତି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମସ୍ତ ॥
 ଗ୍ରାମକରେ ଧର୍ମବନ୍ତ ଜଣେ ଥିବ ଯେବେ ।
 ସେ ଗ୍ରାମକୁ ପ୍ରମାଦ ଗୋ ନ ପଡ଼ିବ କେବେ ॥
 ଯେବେ ସେ ଜନ ଅନ୍ୟାୟ ସଥରେ ଚାଲିବ ।
 ତେବେ ସେହି ଘରଗ୍ରାମ ନିଶ୍ଚୟ ନାଶହେବ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରିୟ ଜାତି ଗୋ ନ ଜାଣ ସେହି କର୍ମ ।
 ଜାଣି ଜାଣି କେମନ୍ତେ ଗୋ କରିବା ଅଧର୍ମ ॥
 ଆମ୍ଭେ ଏଥୁ ଗଲେ ଏହି ଗ୍ରାମ ଯିବ ନାଶ ।
 ହେଉବୋଲି ବ୍ରାହ୍ମଣେ ହେଲେ ହସ ହସ ॥
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଏ ପ୍ରାଣମାନେ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଯାହା ।
 ତୁମ୍ଭେମାନେ ଶୁଣିଲେ ହୋ ନ ସହବ ତାହା ॥
 ଜଳଘାଟରୁ ସଲ୍ଲ ନ ଆଣିବାର ବେଳେ ।
 ଶାହୁଶୁଣି କଳଣ ଯେ ଶସିପଡ଼େ ତଳେ ॥
 ଏହାଙ୍କ ଉପହାସ ନ ପାରୁ ଆମ୍ଭେ ସହ ।
 ଚାଲି ଏ ଗ୍ରାମରୁ ବେଗେ ଯିବାଟି ପଳାଇ ॥
 ଆମ୍ଭେ ଗଲେ ଯେବେ ଏହି ଗ୍ରାମ ଯିବ ନାଶ ।
 ତେବେ ତାହା ନ କରିଣ କିପାଁ ଏଥେ ବସ ॥
 ନ ଗଲେ କରୁ ଆମ୍ଭେ ତାହା ନିତି ନିତି ।
 କିଏ ସହ ପାରିବ ଯେ ଅଳବସ୍ତ ଶାସ୍ତି ॥
 ଶୁଣିଣ ବେନି ବ୍ରାହ୍ମଣ ବସନ୍ତ ଗଉରେ ।
 ବୋଇଲେ ଚାଲି ଗୋ ଯିବା କାଳ ପ୍ରଭୃତରେ ॥
 ଏତେବୋଲି ଦୁହେଁ ଗ୍ରାମ ଭିତରକୁ ଗଲେ ।
 ସମସ୍ତ ବିପ୍ରମାନଙ୍କୁ ତକାଇ କହିଲେ ॥
 ତୁମ୍ଭେମାନେ ଅକର୍ମରେ ମାତିଲ ସତତ ।
 ବହୁତ ସମ୍ପଦ ପାଇ ହୋଇଲ ଯେ ମତ୍ତ ॥
 ନିର୍ଜନ ଦେଖି ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କରି ଉପହାସ ।
 ଆମ୍ଭେ ଏ ଗ୍ରାମରୁ ଗଲେ ଯିବ ତୁମ୍ଭେ ନାଶ ॥
 ଏଥରେ ଆମ୍ଭର ଚଳେମାନ ବୋଷନାହିଁ ।
 ଏତେବୋଲି ଦୁହେଁ ଗଲେ ମନେ ତାପହୁ ॥

କିନ୍ତୁ ନିର୍ଦ୍ଦିନ ଅଟନ୍ତି ଦୁଇଟି ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ଛତା ପିତା ଶତ୍ରୁକ ଯେ ଶାଳଗ୍ରାମମାନ ॥
 ବେଦଗାୟ ପୁରାଣାଦି ପୋଥିମାନ ଧର ।
 ଗଡ଼ୁକୁଶବନ୍ଧୁ ତପ୍ତାଚାନ୍ଦ ଆଦି କର ॥
 ଏ ସକଳ ସଙ୍ଗେ ଗୋନ ହୋଇଲେ ବାହାର ।
 ତ୍ରାମରୁ କିଛିଧୁର ସେ ହୁଅନ୍ତି ଅନ୍ତର ॥
 ତତସଙ୍ଗେ ସେହି ଗ୍ରାମ କମ୍ପମାନ ହୋଇ ।
 କୁହୁଡ଼ ଆଛାଦିଲ ଯେ ଶୂନ୍ୟ ନ ଦଶଇ ॥
 ମଡ଼ ମଡ଼ ହୋଇଣ ଯେ ଶବଦେଇ ଦେଲ ।
 ତତସଙ୍ଗେ ରୁମିଶଣ୍ଡ ଲେଉଟି ପଡ଼ିଲ ॥
 ଧର୍ମରେ ଥିବାରୁ ବର୍ଣ୍ଣଗତେ ବୁଦ୍ଧ ଘର ।
 ଧର୍ମବଳ ଥିବାରୁ ସେ ଦ୍ରୋହୁଁ ହେଲେ ପାର ॥
 ଅଧର୍ମ ନ କର ଯେଣୁ ଧର୍ମ କଲେ ଆଶ ।
 ସଂସାରେ ରହୁଲେ ତେଣୁ ତାହାଙ୍କର ବଶ ॥
 ଯାହା କହିଲୁ ତାହା ଶୁଣିଲୁ ସୁମନ ।
 ସୁକର୍ମ କୁକର୍ମର ଯେ ଏମନ୍ତ ବ୍ୟାଧାନ ॥
 କହଇ ମାଧବ ନରେ ସୁକର୍ମରେ ଚଳ ।
 ଅକର୍ମରେ ଗତଲ ନଷ୍ଟ ହେବ ଅମଙ୍ଗଳ ॥

ବୀର ଓ ଅନୁଲୁଳାଦି କଥାନ ଏବଂ ପ୍ରୀ ଓ
 ନିପତର ଲକ୍ଷଣ ।

ଶୁଣି ସୁମନ ପରମ ସନ୍ତୋଷ ଗର୍ଭରେ ।
 ବେଳକର ଯୋଡ଼ି ପୁଣି ଚୈତନ୍ୟ ସରରେ ॥
 କଥାଏ ପୁଛିବି ସ୍ଥାମୀ ସଂସାରର ହୃଦେ ।
 ସଂଶୟ ଫିଟିଲି ତାହା କହି ଦେବା ମୋତେ ॥
 ସାତକାରରେ ହେଉଛି ପୃଥ୍ବୀ ଆତ ଯାତ ।
 ସତାଇଣ ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ତହିଁରୁ ସମୁତ ॥
 କେଉଁ ବାରେ କି ନକ୍ଷତ୍ର ଛେଗ ଯେ କରଇ ।
 ଅମୃତ ଯୋଗ ସଂସାରେ କାହାକୁ ବୋଲଇ ॥
 କେଉଁବାରେ କେଉଁଦିଗେ କରଇ ଗମନ ।
 ଅନୁଲୁଳବେଳେ କେହୁ ମଙ୍ଗଳ ଶକୁନ ॥
 କେବଣ ଶକୁନରେ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ପିଞ୍ଜି ।
 କେବଣ ଶକୁନମାନେ ଅଟନ୍ତି ବିରୋଧ ॥
 କେବଣ ଲକ୍ଷଣ ଥିଲେ ସୁଂସ ହୃତଶିର ।
 କେବଣ ଅବଗୁଣରେ ଅଲକ୍ଷଣୀ ନାଶ ॥

କେବଣ ପୁଣ୍ୟ କରଲେ ହୋଇବ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 କେବଣ ଗୁଣ ଥିଲେ ହୋ ବିଶ୍ୱକ୍ଷୁ ଲକ୍ଷଣ ॥
 କେବଣ ଗୁଣ ଥିଲେ ଯେ ଗଞ୍ଜ ବୋଲି କହ ।
 କେଉଁ ଅବଗୁଣ ଥିଲେ ଛେଗ ନୁହେଁ ମନ୍ତ୍ର ॥
 ସଂସାରଭୂତରେ ଛନ୍ତି ବାଆପୁରୀ ଜାତି ।
 କେମନ୍ତ କର୍ମ କଲେ ସେ ଭରମ ବୋଲନ୍ତି ॥
 ଗୋଟି ଗୋଟିକରି ମୋତେ କହି ଦେବା ପୁଣି
 କେବଣ କର୍ମେ ଭରମ ହୁଏ ନିଜ ଗୁଣ ॥
 ଭଲ ଭଲ କର ମୋତେ ବିଶ୍ୱରଣ କହ ।
 ମୋହର ମନରୁ ତୁମ୍ଭେ ସଂଶୟ ଫିଟାଅ ॥
 ଚକ୍ରତନ୍ୟ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଶୁଣି ହୋ ସୁମନ ।
 ତୁ ଯାହା ପୁଛିଲୁ ଏହୁ ଅତୀତ ଗହନ ॥
 ଲକ୍ଷଣ ଗ୍ରହ ପାଠ ହୁଏ ଭଲ ଭଲ ଗତି ।
 ବହୁ ପ୍ରକାରେ କବିଏ ବଖାଣି ଅଛନ୍ତି ॥
 ଏକବିଂଶ ବୋଲିକରି ସବେ ଜାଣୁଥାଉଁ ।
 ତଥାପି ପୁରାଣେ ଭଲେ ଭଲେ ଛନ୍ତି କହି ॥
 ତୁ ଯାହା ପୁଛାକଲୁ ଏ ଜଉତସ ମତ ।
 ସଂକ୍ଷେପେ କହିବା ଏହା ତୋହର ଅଗ୍ରତ ॥
 ଏତେ ବୋଲି ଚକ୍ରତନ୍ୟ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ସୁମନ ।
 ବୋଲେ ସାବଧାନେ ଶୁଣି ହେଉ ଦେଇକରି
 ରବିବାରେ ହସ୍ତା ରକ୍ଷ ସଦ୍ୟପି ହୋଇବ ।
 ତେବେ ସେ ଅମୃତଯୋଗ ବୋଲିଣ ଜାଣିବ ॥
 ଶ୍ରବଣାନକ୍ଷତ୍ର ହେବ ସୋମବାରେ ଯେବେ ।
 ସେ ମଧ୍ୟ ଅମୃତଯୋଗ ଜାଣିବୁଟି ତେବେ ॥
 ମଙ୍ଗଳବାରରେ ଯେବେ ରେବତୀ ପଡ଼ିବ ।
 ଅମୃତଯୋଗ ବୋଲିଣ ତାହାକୁ ଜାଣିବ ॥
 ଅନୁରାଧାନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ରୁଧିବାରେ ହେଲେ ।
 ତେବେ ଅମୃତଯୋଗକୁ ପାଇବଟି ଭଲେ ॥
 ଗୁରୁରେ ପୁରାଣାନକ୍ଷତ୍ର ଯେବେ ଜାଣି ହୋଇ ।
 ତେବେ ସେ ମନ ଅମୃତଯୋଗ ବୋଲି କହି ॥
 ଅଶ୍ୱିନାନକ୍ଷତ୍ର ଯେବେ ହେବ ଶୁକ୍ରବାରେ ।
 ଅମୃତଯୋଗ କହନ୍ତି ତାକୁ ବିଜ୍ଞାନରେ ॥
 ଶକିବାରରେ ରେହୁଣୀ ତାର ଯେବେ ହୋଇ
 ତେବେ ସେ ମନ ଅମୃତଯୋଗ ବୋଲି କହି ॥
 ଏହି ସାତନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ସାତବାରେ ହେଲେ ।
 ଅମୃତଯୋଗ ଏହାକୁ ବୋଲି ଜାଣି ଭଲେ ॥

ବାରର ଦୋଷାଦୋଷ ଯେ ଏଥିରେ ନ ଘେନ
 ଅନୁଚ ସିଦ୍ଧି ସୋଗକୁ ଶୁଣ ହୋ ସୁମନ ॥
 ସୋମ ଶକବାରେ ପୁରଦଗେ ଯାହା କାହିଁ ।
 ପଶ୍ଚିମକୁ ସେହୁଦିନ ଭରମ ଅଟଇ ॥
 ବୁଧ ଗୁରୁବାସର ଯାହା ଭଉରକୁ ଶୁଭ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗକୁ ଜାଣ କଦାପି ନ ଯିବ ॥
 ରବି ଶୁକ୍ରବାରେ ପୁରଦଗେ ଯାହା ହୋଇ ।
 ଦକ୍ଷିଣଦିଗକୁ ଗଲେ ମଙ୍ଗଳ ନୁହଇ ।
 ଶନି ମଙ୍ଗଳବାରେ ଯେ ଶୁଭ ଦକ୍ଷିଣକୁ ।
 ଅନୁକୁଳ ନ କରିବ ଭଉରଦିଗକୁ ॥
 ଏ ଗୁରୁଦିଗକୁ ପୁଣି ଏହା ସାତବାର ।
 ବିଶୁଦ୍ଧ ଅନୁକୁଳ ହୋ କର ମନ ସାର ॥
 ଯେଉଁଦିନ ସେ ଦିଗକୁ ନୁହେଁ ଅନୁକୁଳ ।
 ବଳାଙ୍ଗାରେ ଗଲେ ମନ ନୁହଇ ସୁଫଳ ॥
 ପୁରରେ ଶୋଧୁଳିଯାହା ପଶ୍ଚିମରେ ଭସା ।
 ଭଉରେ ପୁରପ୍ରହର ଦକ୍ଷିଣରେ ନିଶା ॥
 ଶୁଣିକରି ସତନ୍ତ୍ରାସ ଯେ ହୋଇଲ ସୁମନ ।
 ବୋଇଲକ କୁହ ଏବେ ଶୁଭର ଲକ୍ଷଣ ॥
 ଚରଚନ୍ୟ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ହେ ସୁମନ ।
 ଏବେ କହ ଦେବା ତୋତେ ଶୁଭର ଲକ୍ଷଣ ॥
 ଯେତେବେଳେ ମନ ଅନୁକୁଳ କରି ଯିବ ।
 ଭଉହୋଇ ନାଶିକାରେ କର ଆଗ ଦେବ ॥
 ଯେଉଁ ନାଶିକା ପୁଡ଼ାଉ ବାୟୁ ବୋହୁଥିବ ।
 ସେହୁ ପାଦ ଗୋଟିକ ଯେ ଆଗ ବଢ଼ାଇବ ॥
 ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ବାହାରନ୍ତେ ଗୁଣିବ ଯେ ଦିଗେ ।
 ଧେନୁ ବସ୍ତ୍ରା ଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବ ସେହୁ ଭଗେ ॥
 ନି ଅବା ନେଉଳ ମୃଗ ଗଜ ଯେ ଭରଣ ।
 ଅହୁନାଶ ପୂର୍ଣ୍ଣିକାନ୍ତ ଏକ ଆଶୁଥିବ ॥
 ନିବା ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରେ ଅଗ୍ନି ଥିବ ରହ ।
 ନି ଅବା ନେତ୍ର ଦେଖିବ ପୁଣି ବସ୍ତ୍ର ଦୁଇ ॥
 ଆବର ଗଣିକାନାଶ ଗୁଣ୍ଡାଙ୍କୁ ଦେଖିବ ।
 ନି ଅବା କାର୍ଯ୍ୟକ ପୁଷ୍ପମାନ ଦୃଶ୍ୟ ହେବ ॥
 ଦଧି ମାଛ ମଧୁ ଘୃତଠାଉ ଆଦି କରି ।
 ବାମ ପାତ୍ରାଣରେ ଶବ ଶୁଗାଳ ବିହରି ॥
 ଗୁଣ୍ଡାଂସ ଦେଖିବ ବା ପୁଣି ଶ୍ଵେତ ପାର ।
 ଅକ୍ଷୟ ଶେଷ ଦେଖାଯିବ ଯେବେ ମହୁ ଘର ॥

ଏହାପୁରୁ ଶୁଭସଂସାଗ ଅନୁକୁଳ ବେଳେ ।
 ଗୋଟିଏହେଲେଦେଖିବଯେବେ ବେଳକୋଳେ ॥
 ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଗମିବ ଦୁଃଖ ସେ ଭଲ ।
 ଆଗ ପଛେ ଭଉଥିବ ନିଜା ଶେଷେଇ ॥
 ମଙ୍ଗଳ କାରକ ଏହା ସବୁ ସୁଲକ୍ଷଣ ।
 ଅଶୁଭ ଲକ୍ଷଣ ଏବେ ସାବଧାନେ ଶୁଣ ॥
 ନିଜ ନାଶ ରଜୋବଗା ଯଦ୍ୟପି ହୋଇବ ।
 ତେତେବେଳେ କେବେ ଅନୁକୁଳ ନ କରିବ ॥
 ନିବା ପରସ୍ପରେ କଳି କରିବେ ଶରଣ ।
 ପାଦ ବଢ଼ାଇବା ବେଳେ ନିବା ଛାଙ୍କ ପଡ଼ି ॥
 ମୁକଳିତ କେଶ ଅବା ନୟନେ ଦେଖିବ ।
 ନିଅବା ଜନନୀ ତାର ନାସ୍ତି କରୁଥିବ ॥
 ଏସବୁ ନ ମାନି ଯେହୁ ବିଦେଶେ ଗମଇ ।
 ଅବଶ୍ୟ ମରିବ ଏଥେ ଅଶାୟତ ନାହିଁ ॥
 ନିବା ବିଷଧର ଆସି ଓଗାଳିବ ଆଗେ ।
 ଭଉମ ଲେକେ ନାସ୍ତିବା କରବେ ସରଗେ ॥
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଯେବେ ଯାହାକରି ଯାଇ ।
 ଅବଶ୍ୟ ସେହୁ ଲେକ ଯେ ମୃଗକୁ ଲଭଇ ॥
 ଗୁଣ୍ଡାଇ କହଲି ଶୁଭଶୁଭ ଦୁଇମତ ।
 ଶୁଭେ ଗଲେ ଜୟହୁଏ ଅଶୁଭରେ ହୁତ ॥
 ରାତ୍ରଦିବସ ବକ୍ତିଶ ଘଟ ଅଟେ ପୁଣି ।
 ଶୁଭ ଅଶୁଭ ଏଥିରେ କରୁଛ ଭ୍ରମଣି ॥
 ମାତ୍ସ୍ୟେନ୍ଦ୍ର ବାଉଁଶୀ ଦୁଇ ଅଟେ ଶୁଭବେଳ ।
 ଅନଳ ବାୟୁବେନ ଦୁଇ ଅଟେ ଅମଙ୍ଗଳ ॥
 ମାତ୍ସ୍ୟେନ୍ଦ୍ର ବାଉଁଶୀ ବାରି ଯାହାକଲେ ଭଲ ।
 ଅନଳ ବାୟୁବେନ ଗଲେ ଭାଣୁ ଭାଣୁ ମଲ ॥
 ଏକଥାକୁ ଗୁଣି ହେଉ କରି କାର୍ଯ୍ୟକର ।
 କହୁଛନ୍ତି ଚରଚନ୍ୟ ଶୁଣ ମନ ସାର ॥
 ପୁରୁଷର ଅଲକ୍ଷଣ କହିବା ଯେ ଶୁଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଦିନ କରଇ ଯେହୁ ନିତି ନଖେ ଚୁଣ ॥
 ନିଅବା ନଖରେ ଭ୍ରମି ପଛେ କାଟେ ଗାର ।
 ଅଳପ ଧରତ ଯେହୁ କରଇ ପୟାର ॥
 ଅଳପ ଦାନ୍ତ ଘଷେ ଯେ ନିର୍ମଳ ନ କରି ।
 କେଶ ଯାର ଭଉଥାଏ ହୋଇ କେଶି କେଶି ॥
 ଶୁମେନ୍ଦ୍ର ନୁହଇ ଯେ ସ୍ଥାନ ନ କରଇ ।
 ସବଦା ମଳିନ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି ଗୁଳୁଥାଇ ॥

ଅଳପୁଅ ପଣରେ ଯେ ନ କରଇ କୃଷି ।
 ଆବର ଅଳ ଚୁଞ୍ଚିଇ ବହୁକାଳ ବସି ॥
 ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଶୟନ ଯେ କରେ ପ୍ରତିଦିନ ।
 କିବା ନିଦ୍ରା ସମୟରେ ହୁଏ ବିବସନ ॥
 ଆପଣାର ଅଙ୍ଗରେ ଯେ ମାରେ କରତାଳ ।
 ରବି ଅସ୍ତକାଳେ ଯେହୁ ବାନ୍ଧେ ମୁଣ୍ଡବାଳ ॥
 ନିତି ଜୀବ ମାରିଣ ଯେ କରଇ ଭେଜନ ।
 ପରଦାର୍ଥ ଧନରେ ଯେ ସଦା ହୁଏ ମନ ॥
 ପରକୁ ପ୍ରମାଦ ଯେହୁ ଚନ୍ଦ୍ରେ ଅନୁଷ୍ଠଣ ।
 ଏମାନ କଲେ ପୁରୁଷ ଅଟେ ଅଲକ୍ଷଣ ॥
 କୁବେର ସମ୍ପଦ ଥିଲେ ନାରଖାର ହେବ ।
 ଆନକରି ଏକଥାକୁ ନ ପାରେ ଦଇବ ॥
 ଏବେ କହବା ଭୃମୁକୁ ପୁପୁରୁଷ ହେ ।
 ଆତ୍ମାର କାରଣେ ଯେହୁ ଭଜେ ନାରାୟଣ ॥
 ସୁଗତ ଚରଣରେ ଦୟାବନ୍ତ ହୋଇଥିବ ।
 ପରଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀହୋଇ ବଚନ କହବ ॥
 ଆପଣା କୁଣଳମାନ ନ ବାଞ୍ଛିବ ଚେତ୍ତେ ।
 ସଂସାର କୁଣଳ ବାଞ୍ଛି ଥିବ ଅନୁଚେତେ ॥
 ଧର୍ମ କାର୍ତ୍ତିମାନ କରି ଅଧର୍ମକୁ ଡରି ।
 ତାହାଠାରେ ଦୟାବର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ ॥
 ତାହାର କଷ୍ଟରୁ ଶିର ନ ଛାଡ଼ଇ ପୁଣି ।
 ସେହିଲେକ ବୋଲିଏ ଯେ ପୁପୁରୁଷ ଜାଣି ॥
 ଶୁଣି ସୁମନ ଶାର ଯେ ପ୍ରମୋଦିତ ମନ ।
 ହୃଦପଦ୍ମ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରେ ଭରବାନ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦ ଶ୍ରୀ ବାସୁଦେବ କୃଷ୍ଣ ନରହରି ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ମାଧବ ବିଷ୍ଣୁ ଅରୁନ୍ଧତ ଦୈତ୍ୟାରି ॥
 ହେ ଧ୍ୟାନ ବାନ୍ଧବ ଦୟାସିନ୍ଧୁ କୃପାକ୍ରମ ।
 ସୁଜନ ମାନଙ୍କୁ ରଖୁ ଦୁର୍ଜନଙ୍କୁ ବଧ ॥
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ପୁନରପି କହେ ଚକ୍ରତନ୍ୟ ।
 ପ୍ରିୟଙ୍କର ଅଲକ୍ଷଣ ଶୁଣ ହୋ ସୁମନ ॥
 କେଣ ତାମ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ଯାର ପୁଡ଼ାକୁ ନ ପାଇ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଭାଗରେ ଫର ଫର ଉଡ଼ୁଥାଇ ॥
 ବୃଷାଳ ବସସ୍ଥଳ ଯେ ମଝା ଗୋଟି ଯାଣି ।
 ବିସ୍ତୃତ ନୟନ ବେନି ପିଙ୍ଗଳ ବରନ ॥
 ଅତି ଅସୁନ୍ଦର ମୁଖ କପାଳ ଯେ ଉଜ ।
 ଦନ୍ତରେ ଦନ୍ତୁଡ଼ି ଦିଶେ ପରପଥ ॥

ଗୁଲ୍‌ଚେନୁ ଶ ଆଖୁକୁ ଯେ ଆଖୁ ବାଜୁଥାଇ ।
 ଭୂମିରେ ପାଦ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠ ମାନ ନୁ ବାଜଇ ॥
 ରୋମାୟିତ ଶରୀର ଯେ ଦଶଇ ପାଣ୍ଡୁର ।
 କାଉର ପରାୟ ବାଙ୍କ ଶୁଭାଣି ଯାହାର ॥
 ବଚନ ଶୁଭଇ କିବା ପୁରୁଷଙ୍କ ବାଣୀ ।
 ଏମନ୍ତ ପୁରାଣ ଅଲକ୍ଷଣ ମଧ୍ୟେ ଗଣି ॥
 ଅବଶ୍ୟ ବିଧବା ଜାଣ ହୁଏ ସେହୁ ନାରୀ ।
 ଆନକରି ନ ପାରଇ ତାହା କୁଣଧାରୀ ॥
 କହନ୍ତି ଯେ ଚକ୍ରତନ୍ୟ ମନରାୟେ ଶୁଣ ।
 ଏବେ କହଦେବା ଯେହୁ ରାଜାଙ୍କ ଲକ୍ଷଣ ॥
 ପରଜା ପାଳିବ ରାଜା ପୁତ୍ରପ୍ରାୟ କରି ।
 ନରସ ଲେକମାନଙ୍କ ଶୁଣିବ ଗୁହାର ॥
 ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣଠାରେ ହୋଇବ ଭକତ ।
 ପୁରୁଣ ସେ ଦୁଇବେଳା ଶୁଣୁଥିବ ନିତି ॥
 ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ କରିବ ସଦା ସମ୍ମାନଣ ।
 ସଂତ୍ରାମରେ ଶୂରବନ୍ତ ନୋହବ କୃପଣ ॥
 ଗ୍ରହଗାନ୍ତ ନିମନ୍ତେ ସେ ହୋମ ଯଜ୍ଞକରି ।
 ଭେଜନ କରୁଥିବ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ବରି ॥
 ଏକଥାରେ ପେଡ଼ି ରଜା ନୋହବ ବିମୁଖ ।
 ତାର ପ୍ରଜାମାନେ କେତେ ନ ପାଇବେ ଦୁଃଖ ॥
 ଧର୍ମ କାର୍ତ୍ତିମାନ ସଦା ବହୁତ କରିବ ।
 ଖରାକାଳେ ପାଣି ପଣା ଅଳ୍ପଦାନ ଦେବ ॥
 ଅଧର୍ମ କଥାକୁ ମନେ ଥିବ ବଡ଼ଡର ।
 ଧର୍ମକଥା ମାନଙ୍କୁ ସେ କରିବ ବିରୁର ॥
 କରୁଥିବ ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରୀତିଅର୍ଥେ ସର୍ବ କର୍ମ ।
 ଏମନ୍ତ ରାଜାକୁ କେବେ ନ ଛାଡ଼ିବ ଧର୍ମ ॥
 ଆହୁରି ଅନେକ ଧର୍ମ କଥାମାନ ଅଛି ।
 ଠିକ ଠିକ କରି ତୋତେ କହୁଦେଲି ବାଛି ॥
 ଅଧର୍ମ କରଇ ଜାଣ ଯେଉଁ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
 ତାହାକୁ ଭେଗ କାହୁଁବା ହେବ ବସୁଙ୍କର ॥
 ଅନେକ ଅନେକ ଶତ୍ରୁ ତାହାକୁ ହୁଅନ୍ତି ।
 କେବେହେଁ ହୃଦରୁ ତାର ନ ଛାଡ଼ଇ ଭ୍ରାନ୍ତି ॥
 ପଡ଼ିବ ଅଳପ କଥା ଯେବେ ତା ଭପର ।
 ବହୁତ ବହୁତ ସେହୁ ହୁଅଇ ବିସ୍ମୟ ॥
 ଧର୍ମର ଲକ୍ଷଣ ଅଟେ ସୂର୍ଯ୍ୟହେଉ ପ୍ରାୟେ ।
 ଉଦ୍ଭବ ମାନ୍ଦବରେ ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟ/ସ୍ବାସ୍ଥ ରହେ ॥

ଏମନ୍ତ ଅସ୍ତ୍ର ସେ ଯେବେ ଜାଣୁ ଜାଣୁ ଛାଡ଼ି ।
 ଶତ୍ରୁକୁ ସାଧୁବ ନିବା ଧରଣୀ ଲାଗିବ ।
 ସୁକର୍ମ ମାନ ଆପଣା ସୁକଳରେ କରି ।
 ଜଗତ ଲୋକମାନଙ୍କ କୁଶଳ ବିଶ୍ୱର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରିତ ଯେହୁ ସୁଧାମୟ ରସ ।
 ଶ୍ରବଣ ପଥରେ ତାହା ବହୁଥବ ଗ୍ରାସ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଦାମୋଦର ହରି ବିଷ୍ଣୁ ଦୁଷୀକେଶ ।
 ଭଗବାନ ଆଦିକର ଅନାଦି ପୁରୁଷ ॥
 ନାରାୟଣ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ଗୋବିନ୍ଦ ଇଶ୍ୱର ।
 ଗଦାଦାଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀପତି ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ॥
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଥବ ଆଶ୍ରେକର ।
 ନିଶ୍ଚୟ ଭେଗ କରିବ ସେ ତେବେ ବସୁନ୍ଧରୀ ॥
 ଏମନ୍ତ ନ କରି ଯେବେ ଅଧର୍ମକୁ କରେ ।
 ପରଧନ ପର କନ୍ୟା ବଳାହାରେ ହରେ ॥
 ପରଜାକୁ ଯେଉଁ ଶୁଦ୍ଧା କରଇ ନିରାଶ ।
 କୁମନ୍ତ୍ରୀ ଗୁଣିରେ ପୁଅୀ କରଇ ଯେ ନାଶ ॥
 କଣ୍ଠେ ପୁରାଣ ନ ଶୁଣି ନ କରଇ ଧର୍ମ ।
 ସେ କାହିଁ ଜାଣିବ ମନ କର୍ମ କେ ଅକର୍ମ ॥
 ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣେ କେବେ ନେହୁବ ଭଜିବ ।
 ନ କରଇ ଦାନ ଧର୍ମ କରଇ ଅନୀତି ॥
 ଧର୍ମକାଳରେ ସେହୁ ନ କରେ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ ।
 ତାହାକୁ ଅଜ୍ଞାନା ବୋଲି ଜାଣ ହୋ ସୁମନ ॥
 ସୁସ୍ଥାନମାନଙ୍କେ ବାସ ନ କରଇ ସେହୁ ।
 ସଂଗ୍ରାମ ପଡ଼ିଲେ ବେଗେ ଆସଇ ପଳାଇ ॥
 ତେଣେ ମାନ ସ୍ଥାନ ତାକୁ ହୁଅଇ ବହୁତ ।
 ତହିଁକି ଶୋଚନା ଯେ ନ ଥାଇ ତାର ଚିତ୍ତ ॥
 ଅଦାତା କୃପଣ ସ୍ଥାନ ଲୋଭ ମନେ ଧରି ।
 ତାହାକୁ ଭେଗ କାହୁଁ ବା ହେବ ବସୁନ୍ଧରୀ ॥
 ପୁରୁଷ ତପ ଫଳେ ଭେଗ ଥୋକାଏକ କରେ ।
 ତିନିବର୍ଷ ମଧ୍ୟେ ତାର ଗୁଣାପଣ ସରେ ।
 ଅଧର୍ମର ଧନ ସବୁ ହୁଅଇ ବିନାଶ ।
 ଆନ ଗୁଣା ବଳେ ମାଡ଼ି ବସଇ ସେ ଦେଶ ॥
 ଅଧର୍ମ ଲୋକକୁ ଯେ ନ ସହେ ବସୁନ୍ଧରୀ ।
 ଅଧର୍ମ ଗ୍ରାମ ଶାନ୍ତେ ନ ଠାରେ ଭେଗକର ॥
 ତାହାକୁ ଅପରଲୋକ ବୈଶ୍ୱପକ୍ଷ ହୋଇ ।
 ସେ ଗ୍ରାମକୁ ଘେନିଯାଏ ଗୁଣା ଚତୁର୍ଦ୍ଦେଶ ॥

ସୁକର୍ମ ଧର୍ମରେ ଥିଲେ ସବୁ ହୁଏ ସିଦ୍ଧି ।
 ଇନ୍ଦ୍ରପରେ ତ ହୁଏ କେ ନ ଥାଇ ବିଗ୍ରହ ॥
 ଜୀବନ୍ତେଣ ଅଭିଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମଲେ ସୁର୍ଗେ ଯଇ ।
 କେତେକାଳ ଅନ୍ତରେ ସେ ପୁଣି ଜନ୍ମ ନାହିଁ ॥
 ତ ହୁଏ ଅଳ ଆଉ ନ ଛାଡ଼ଇ କେବେହେଁ ।
 ସୁକର୍ମ ମାନ ଉଦେ ତା କର୍ମଯୋଗେ ହୁଏ ॥
 କୌଣସି ଜନ୍ମେ ତାକୁ ନ ଥାଇ ଆଉ ଦୁଃଖ ।
 ତାହାଙ୍କଠାରେ ସୁଦୟା କରନ୍ତି ଶ୍ରୀମୁଖ ॥
 ସକଳ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେବା ଦୟାପଦ ।
 ବିଷୟ ବିଷୟ ମନ ଅଟଇ ଏ ଗଦ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦ ପଦାରବିନ୍ଦେ ଥବ ଯାର ଚିତ୍ତ ।
 ତେବେ ଜାଣ ଆତ୍ମା ତାର ହୁଅଇ ମୁକତ ॥
 ଶୁଦ୍ଧ ସୁବର୍ଣ୍ଣକୁ ଯେବେ ଅନଳରେ ଦହ ।
 ସେ ଯେହେଁ ଅଧିକ ତାର ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକାଶଇ ।
 ତେମନ୍ତ ପରାଏ ହେବ ଧାର୍ମିକ ପୁରୁଷ ।
 ନିର୍ମଳ ହୋଇବ କାୟା ଶୁଣ ମନଃଶୁଣ ॥
 ଶୁଣିକରି ସୁମନ ଯେ ସନ୍ତୋଷିତ ଚିତ୍ତ
 କହଇ ମାଧବ ପାରିକର ଜଗନ୍ନାଥ ॥

ଦାମୋଦର ଦାସ ଚରିତ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣି କହନ୍ତି ଚୈତନ୍ୟ ।

ସାବଧାନ ହୋଇଣ ତୁ ଶୁଣ ହୋ ସୁମନ ॥
 ଅଧର୍ମରେ ଯେଉଁଜନ ଧନ ଅଜ୍ଞିଆଇ ।
 ନିବିଡ଼ରେ ରଖିଥାଏ କାହାକୁ ନ ଦେଇ ॥
 ତିନିଜଣ ଅଟନ୍ତି ଯେ ଅଧର୍ମର ଭାଇ ।
 ଭାଇ ଭଗନୀ ଶାସ୍ତ୍ର ପ୍ରମାଣ ଅଟଇ ॥
 ଗୁଣା ଅଗ୍ନି ଶ୍ୱେତ ଚିନି ଅଧର୍ମର ଭାଇ ।
 ଏ ଯେବେ ନିଅନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ରଖନ୍ତା କେ ନାହିଁ ॥
 ସୁଦୃଢ଼ ମନରେ ଯେବେ ନ ବସଇ ଧନ ।
 ବିବିଧ ଦନ୍ତ ଦେଇଣ ନିଅଇ ଗୁଣନ ॥
 ବଳବନ୍ତ ପଣେ ଗୁଣା ନିଅଇ ସେ ବିତ୍ତ
 ଦାନଧର୍ମ ନ କରଣ ଗଲ ସେ ବିଅର୍ଥ ।
 ଅଧର୍ମ ମଝିଆ ଭାଇ ଅଟେ ହୁତାଶନ ।
 ଦହନ କରି ସେ ଧନ କରଇ ଭେଜନ ॥
 ଗୁଣା ଅଗ୍ନି ବଳେ ଦେଇ ଯଥାନ୍ତ ସେ କେତେ
 ତାଙ୍କଠାରୁ ବାକି ପୁଣି ବଳିଥାଇ ଯେତେ ॥

ତାହାକୁ ଯତନ କରି ସେହୁ ରଖିଥାଇ ।
 ତସ୍ମିନ୍ ସାନଭାଇ ଯେ ଦେଖି ବଞ୍ଚିରଇ ॥
 ତ ଜ ଉଗ ଉଦ୍ଧମାନେ ବଳାକାରେ ନେତ୍ରେ ।
 ସ ନଭଇ ବୋଲି ମୋତେ କିଛିହିଁ ନ ଦେଲେ ॥
 ଏବେ ବସି ଶୁଣି ମୁହିଁ କରବି କେମନ୍ତ ।
 ବଳବତ୍ ନାହିଁ ମୁହିଁ ହେଲୁ ଅସମର୍ଥ ॥
 ନୋହୁର ଭଗେକ ମୁହିଁ ନେବି ଶ୍ରେୟକର ।
 ନୁହଇ ମୁଁ ବଳବନ୍ତ ସାମରଥ ସର ॥
 ଏତେଭଳି ଧନା ବୁଝେ ଶ୍ରେୟ ଯେ ପଣାଇ ।
 ଯାହା ଥାଏ ବାଳଧନ ନିଏ ସେ ଶ୍ରେୟଇ ॥
 ଅଧର୍ମର ଧନ ପୁଣି ବଢେ ବେଗହୋଇ ।
 ବରଷା କାଳରେ ଯେହ୍ନେ ବଢ଼ିଆସେ ନଈ ॥
 ଦଶବରଷ ମଧ୍ୟରେ ବହୁ ହୁଏ ଠୁଳ ।
 ଗଲେବଳକୁ ସେ ଧନ ନ ରହଇ ମୂଳ ॥
 ଅଧର୍ମର ଧନ ଯେତେ ଧନା ରଖିଥାଇ ।
 ଜାତ୍ରାରେ ରଖିଥାଇ ସେ ନ ଗାଇ ନ ଦେଇ ॥
 ଦଇବର ଯୋଗେ ଏହିରୂପେ ଯାଇ ନାଶ ।
 ଏଥକୁ ସାବଧାନେ ହୋ। ଶୁଣ ମନଈଶ ॥
 ଶୁଣିଣ ସାନନ ହେଲୁ ମନୁ ନୁପରାଣ ।
 ବୋଇଲୁକ କହ ଏବେ ଧର୍ମ ଧନ ଶୁଣ ॥
 ଅଧର୍ମର ଭାରି ହେଲେ ଗୁଜା ଅଗ୍ନି ଶ୍ରେୟ ।
 ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି କେକେମାନେ ସହୋଦର ॥
 ଧର୍ମର ଧନ ଯେଣେ ସେ ଠୁଳ ହୋଇଥାଇ ।
 କାହିଁକି ତା ନ କିଅନ୍ତି ଅଧର୍ମର ଭାରି ॥
 ଧର୍ମର ଭାରିକିଏ ସେ କହ ଶୁଭ ଶ୍ରେୟ ।
 ଯେମନ୍ତେ ମନକୁ ମୋର ଆସଇ ସରତେ ॥
 ବୋଲେ ତରତନ୍ୟ ଏବେ ମନ ଗୁଜା ଶୁଣ ।
 ଧର୍ମର ତନିତ୍ରାତା ଯେ ଅଟନ୍ତି ପ୍ରମାଣ ॥
 ଦେବତା ଆବର ଦୃଢ଼ ପୁଣି ଅଭ୍ୟାଗତ ।
 ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଶୁବରୁ ଏହା ହୋଇଛି ଉକତ ॥
 ଶୁଦ୍ଧମନେ ଏଥରେ ସେ ଧନ ଲଗୁଥାଇ ।
 ନେଇ ନ ପାରନ୍ତି ତାହା ଅଧର୍ମର ଭାରି ॥
 ଅଧର୍ମର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅଟଇ ଅଜାଣି ।
 ଅଜାଣିର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅଟଇ ଅନାତି ॥
 ଅଜାଣିର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅଟେ ଦୁର୍ଗୁର ।
 ଏତେ ଗୁଣାକହୁଥାଇ ଯେଉଁ ଲୋକଠାର ॥

ଧୂଳି ତ ର ଜୀବନରେ ପ୍ରୟୋଜନ କିଏ ।
 ଦେହ ଅନ୍ତେ କରଇ ସେ କୁମ୍ଭୀରଃକେ ବାସ ॥
 ଧର୍ମର ନନ୍ଦନ ଜାଣ ସୁଧର୍ମ ଅଟଇ ।
 ସୁଧର୍ମର ନନ୍ଦନ ଯେ ସୁକର୍ମ ବୋଲାଇ ॥
 ସୁକର୍ମର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅଟଇ ସୁଜାଣି ।
 ସୁଜାଣିର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅଟଇ ସୁନାତି ॥
 ଏତେଗୁଣ ଦେନଛନ୍ତି ଫସାରେ ଯେ ନର ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ଜୀବନ ହୋ। ଧନ୍ୟ ତାହାଙ୍କର ॥
 ଜୀବନ୍ତେଣ ଅଭିଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ମତ୍ତ ସ୍ଵର୍ଗବାସ ।
 ଇହ ପରେ ତାହାଙ୍କର ମହିମା ପ୍ରକାଶ ॥
 ସୁଧର୍ମ ସୁକର୍ମ ଜାଣ ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରୀତିଅର୍ଥେ ।
 ଅଳ୍ପ ପାଣି ଦେଉଥାନ୍ତି ଭୋକ ଅଭ୍ୟାଗତେ ॥
 ଦେଉଳ ମଣ୍ଡପ କୁପ ବାପୀ ପୁଷ୍ପରଣୀ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରୀତିଅର୍ଥେ କର ଯେତେ ଯେତେ ପ୍ରାଣୀ ॥
 ଯେ ଲୋକ ଦେହାନ୍ତେ ଦବ୍ୟଗତିକ ଲଭଇ ।
 ଗୁଣେକ ଦେଇଥିଲେ ସେ ଶତଗୁଣେ ପାଇ ॥
 ନାରାୟଣ ସ୍ଵାମୀ ଠୁଳ କରିଣ ପାଞ୍ଜିରେ ।
 ଲେଖି ରଖିଥାନ୍ତି ତାହା ସେହୁ ସରକାରେ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ ମଧ୍ୟ ପାଞ୍ଜି ମଧ୍ୟେ ସେହୁପର ।
 ଲେଖି ରଖିଥାନ୍ତି ତାହା ଅତି ଯତ୍ନକର ॥
 ଇହଲୋକ ଛାଡ଼ି ସେହୁ ପରଲୋକେ ଗଲେ ।
 ଅଲଗେ ରହନ୍ତି ଦୂତେ ତାହାକୁ ଦେଖିଲେ ॥
 ଯମ ଦେଖିଲେ ତାହାକୁ ଗଉରବ କରି ।
 ବସା କରବାକୁ ଦ୍ୟନ୍ତି ଉତ୍ତମ ଯେ ପୁର ॥
 ସକଳ ସଦାର୍ଥମାନ ପୁର ଥାଏ ତହିଁ ।
 ରଖୁଥାଳମାନେ ତାକୁ ଦିଅନ୍ତି ଯୋଗାଇ ॥
 ବୋଲନ୍ତି ସେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ ଏହା ଥିଲୁ ଦେଇ ।
 ତାହାକୁ ଯନ୍ତ୍ର କରିଣ ଅଛୁ ଆମ୍ଭେ ଥୋଇଁ ॥
 ସୁଖରେ ବସିଣ ବାରୁ କର ତୁମ୍ଭେ ଭୋଗ ।
 ସୁକର୍ମ କରୁଥିଲେଟି ଏହେଲୁ ହୁଏ ଯୋଗ ॥
 ଏହୁ ଯମପୁର କାହାପକ୍ଷେ ଯେ ନୁହଇ ।
 ଯାହା ଯାହା ଦେଇଥିବ ଏଥେ ତାହା ପାଇ ॥
 ନୋହୁଲେଟି ପରଶ୍ରାଣ ଆନେ ନାହିଁ କିଛି ।
 ପାପୀଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯେ ବହୁଦଣ୍ଡ ଅଛି ॥
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି କହନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ରକ୍ଷାଜନ ।
 କହନ୍ତି ତୈତନ୍ୟ ଏବେ ଶୁଣ ହୋ। ସୁନନ ॥

ଦାମୋଦର ଦାସ ବୋଲ ଏକଗୋଷ୍ଠି ଦୃଢ଼ ।
 ବଡ଼ ଧନବନ୍ତ ତାର ଏକଇ ତନୁଜ ॥
 ନାନା ପ୍ରକାରେ ସେ ବିପ୍ର ସର୍ପିଆଇ ଧନ ।
 ମୁଠାଏ ଦେବା ପାଇଁକି ନ ବଳେ ତା ମନ ॥
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସେହିଁ କରିଣ ପୁଣି ପାଡ଼ିଥାଇ ।
 ପିତା ଅଜ୍ଞାତେ ସେ ପୁତ୍ର ଦାନ ଦେଉଥାଇ ॥
 ଅତଥ ଅଭ୍ୟାଗତ ସେ ଦେଖିଲେ ନୟନ ।
 ସେପୁତ୍ର ସନ୍ତୋଷ ରୂପେ ଦିଅଇ ଶ୍ରେୟନ ॥
 ଏହିପରି କରୁ କରୁ କେତେ ଦିନ ଗଲା ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣର ସେହି ପୁତ୍ର ମୃତ୍ୟୁକୁ ଲଭିଲ ॥
 ତାହାର ଘରଣୀ ସତ୍ତା ସ୍ବାମୀ ସଙ୍ଗେ ଗଲା ।
 ସେହି ଚିତା ଅନଳରେ ହିଁସଦେଇ ମଲା ॥
 ଯମଦୂତେ ସେ ଦୁହିଙ୍କୁ ରଥରେ ବସାଇ ।
 ଭେଟେ କରାଇଲେ ନେଇ ସଙ୍ଗବନା ପାଇଁ ॥
 ଦେଖି ଜନ୍ମପତି ତାଙ୍କୁ ସନ୍ତୋଷିତ ମନ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପତଙ୍କୁ ଚାହିଁ ପୁଣି ପାପ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରପତ୍ର ବୋଇଲେ ଏ ବଡ଼ ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ।
 ଚାହିଁ ସତ୍ତା ଆସିଅଛି ସ୍ବାମୀର ସଙ୍ଗତ ॥
 ଦେଖିକରି ଜନ୍ମପତି ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ।
 ଉତ୍ତମ ମନ୍ଦିରେ ନେଇ ତାହାକୁ ରଖିଲେ ॥
 ସେ ଘରେ ଯେତେ ପଦାର୍ଥ କେନ୍ଦ୍ର କହିପାରି ।
 ତାହାଙ୍କ ଶ୍ରେୟନ ହେତୁ ସବୁ ଅଛି ପୁର ॥
 ଇନ୍ଦ୍ରଲେକେ ବିପ୍ରସୂତ ଯାହା ଦେଇଥିଲା ।
 ଶତେଶ୍ବରୀ ସେଠାବରେ ତାହାକୁ ମିଳିଲା ॥
 କୁଟଳ ଗର୍ଭରେ ଯେବେ ଦେଇଆନ୍ତା ଦାନ ।
 ଏତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ନ ମିଳନ୍ତା ମିଳନ୍ତା ସାମାନ୍ୟ ॥
 ଅବଶ୍ୟ ପରଲୋକରେ ହୁଅନ୍ତା ପ୍ରାପତ ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ମନ ନରନାଥ ॥
 ପୁତ୍ର ବଧୂ ଯିବାକୁ ସେ ଦାମୋଦର ଦାସ ।
 ବହୁତ ଭୁବିଲ ବିପ୍ର ରଜନୀ ଦିବସ ॥
 ଗୁଣମାନ ସୁମର ସେ ବହୁ ଶୋକ କଲା ।
 ଏଗାର ଦିନରେ ପ୍ରେତ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସାରିଲା ॥
 ପୁତ୍ର ଦୁହିତା ତାହାର ଘରେ ଆଉ ନାହିଁ ।
 ଦେଇ ପ୍ରାଣୀ ଭୁବନ୍ତ ଯେ ଶୂନ୍ୟଗୃହ ଚାହିଁ ॥
 ପୁତ୍ର ବଧୂ ଦୁହିଙ୍କର ଗୁଣକୁ ସୁମର ।
 ରହିଲ ଅଛି କେବଳ ତାଙ୍କୁ ଝୁରି ଝୁରି ॥

ନରକର ଜଣେ ବିପ୍ର ଆଉଁ ରହୁଥିଲା ।
 ପୁତ୍ର ମଲଠାକୁ ତାକୁ ବଡ଼ ସେହି କଲା ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲା ବାବୁ ଶୁଣ ନରକର ।
 ଆଜଠାରୁ ଯୋଗ୍ୟପୁତ୍ର ହୋଇଲୁ ତୁ ମୋର ॥
 ଅବଧୂ ବୋଲଣ ନାମ ତାହାର ଅଟଇ ।
 ଗୁଡ଼ା ବିପ୍ରକୁ ପିଅରସମ ମନ୍ତ୍ର ଥାଇ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣୀକ ମାତାସମ କର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ।
 ଯାବତ ଧନ ଦ୍ରବ୍ୟ ସେ ସମସ୍ତ ସମ୍ଭାଳି ॥
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ତହିଁ କେତେଦିନ ଗଲା ।
 ପୁରୀର ବାକ୍ୟ ଦିନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶୁଣିଲା ॥
 ଅପୁତ୍ରିକ ଜନେ ଅଛି ଏଥେ ପରିତ୍ରାଣ ।
 ବଡ଼ ଅଶ୍ବତ୍ଥ ଯେବେ ସେ କରିବ ରୋଗଣ ॥
 ସାତବରଷ ମଧ୍ୟରେ ବିରା ତାଙ୍କୁ କରି ।
 ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଇବ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ କରି ॥
 ଯଥା ବିଧିରେ ପାଳିବ ଯେବେ ସେହି ବୃକ୍ଷ ।
 ଅପୁତ୍ରିକ ଦୋଷ ଯାଇଁ ଲଭବ ସେ ମୋକ୍ଷ ॥
 ଶୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଶ୍ବତ୍ଥ ବଡ଼ବୃକ୍ଷ ଦୁଇ ।
 ଅତିଯନ୍ତେ ରୋପ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତି ପାଡ଼ିଥାଇ ॥
 ଏହାବନା ଆନ ଧର୍ମ କିଛିନାହିଁ କରି ।
 ଭଣମାଗି ଗଲେ ଦ୍ଵାରୁ ଦେଉନ୍ତି ଉକାର ॥
 ଏକ ଦିବସେ ସୁଧାର୍ଥ । ହୋଇ ଏକନର ।
 ଶ୍ରେୟନ ମାଗିଲ ଆସି ସେହି ବିପ୍ରଘର ॥
 ଦେବାକଥା ଗୋଟି ବିପ୍ର ନ ଜାଣଇ ଦିନେ ।
 କାହିଁ ସେ ସନ୍ତୋଷ ପୁଣି ହେବ ତାର ମନେ ॥
 ବିପ୍ର ଗୁଡ଼ାକୁ ଭଣାସ କଲା ନମସ୍କାର ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ହୋଇଣ କେତେ କହିଲା ଅପାର ॥
 କାହାକୁ କହିଲା ପରି ଗୁଡ଼ା ନ ଶୁଣଇ ।
 ଗାଣେ ଦେଖୁଥାଇ ବିପ୍ର ମୁହଁକୁ ଦୁଇଇ ॥
 ସେଠାରୁ ଉଠି ଅଇଲା ବୁଦ୍ଧ ଭଗବତକୁ ।
 କଣ୍ଠରେ କହିଲା ପାଇଁ ଆଗଣା ଚାହିଁବାକୁ ॥
 ମୋହର ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ଅଳ ଯେତେକ ଅଛଇ ।
 ତାହା କଥ ଅତିଥିକୁ ଦେବ ମୁହଁ ନେଇ ॥
 ତତକ୍ଷଣେ ଘରଣୀ ତା ଭଗବତକୁ ଗଲା ।
 ଗେରପ୍ର ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ଅଳ ଯେତେକ ତାର ଥିଲା ॥
 ତହିଁରେ ଆଉ ମୁଠାଏ ମିଶାଇ ତରଣୀ ।
 ଗେରପ୍ର ଆଗରେ ତାହା ଥୋଇଦେଲା ଆଣି ॥

ଉଚ୍ଛିନ୍ନ ଅଳରେ କେତେ ଉତ୍ସୁଅଛି ଶାଗ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ନେଇଣ ଦେଲ ଅତିଥିର ଆଗ ॥
 ସ୍ୱଧର୍ମ ଲୋକ ସେ ଅଳ କଲକ ଭେଜନ ।
 ଏହାବିନା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ କରିନାହିଁ ଆନ ॥
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ଚହଁ କେତେଦିନ ଗଲ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣର ପୋଷା ପୁଅ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଲଭିଲ ॥
 ଦେଖିଣ ବଡ଼ ବିକଳ ହୋଇଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ପୋଷା ପୁଅକୁ ଶେକଣ ଗଲେ ଯମଗଣ ॥
 ଦେଖି ତାକୁ ଜନ୍ତୁପତି ସନ୍ତୋଷିତ ହୋଇ ।
 ନମକ ସବୁ ବୋଲଣ କଲେ ଦୁତ ଚହଁ ॥
 ତୋର ସାହସରେ ରହୁଥିଲୁ ଲଭ କର ।
 ଦୁତପଣେ ଏହି ଦେହେ ଭୁଲୁ ଆତ୍ମପୁର ॥
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ଚହଁ କେତେଦିନ ଗଲ ।
 ସେ ଗ୍ରାମକୁ ପୋଷ୍ୟପୁଅ ଦିନେକ ଅଇଲ ॥
 ବୋଇଲ ମୋର ସାହସକୁ ଦେଖିବି ନା ମୁହିଁ ।
 ବହୁତ ସେହୁ କରଣ ମୋତେ ପାଳିଥାଇ ॥
 କୁଆଁର ପୁଣିମା ପୁଣି ଅଟେ ଆଜଦିନ ।
 ବିବସ ପରାୟ ରାତି ପଡ଼ିଅଛି ଜହ୍ନ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣର ଦୁଆରରେ ପ୍ରବେଶିଲ ଯାଉଁ ।
 ସ୍ୱପ୍ନରେ ସେ ଦୃଢ଼ବର ତାକୁ ପରୁରଇ ॥
 ଭୁଲ ମରୁଥିଲୁ କେତେକ୍ଷଣ ପାଇଲୁ ରେ ଦେହ ।
 ଏକଥା ମୋର ଆଗରେ ସଂକ୍ଷେପିଣ କହ ॥
 ଶୁଣିକରି ଅବଧା ଯେ କହଲ ଭରତ ।
 ଦେଖିଣ ସେ ଜନ୍ତୁପତି କଲ ମୋତେ ଦୁତ ॥
 ଯେମନ୍ତ ଦେହ ମୋହର ସୁତେ ଥିଲ ହୋଇ ।
 ସେ ଦେହ ପାଅ ବୋଇଲ ଜନ୍ତୁଙ୍କର ସାଙ୍ଗ ॥
 ଚତୁର୍ଥେ ମାୟା ତନୁ ହୋଇଲ ପ୍ରାଣତ ।
 ସେହଠାରେ ସ୍ଥାନ ମୋତେ ଦେଲ ଜନ୍ତୁନାଥ ॥
 ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ଲଭଇ ସେହୁ ଦେଖଇ ଆତ୍ମକୁ ।
 ଚତୁର୍ଥେ ତା ପିଣ୍ଡରୁ ନେଇ ଯେ ପ୍ରାଣକୁ ॥
 ଶୁଣିକରି ପୁଞ୍ଜିଲକ ତାକୁ ଦୃଢ଼ବର ।
 ମୁଁ ତୋ ଧର୍ମ ପିତା ତୁ ମୋ ଧର୍ମର କୁମର ॥
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ କାଢ଼ି ନାଥ ।
 କେହି ପରକାଣ୍ଡର ଯମ ଦମ୍ଭକିଏ କହ ॥
 ପିଣ୍ଡରୁ ଶୁଦ୍ଧଗଲେ ଏ ପରାଣ ପବନ ।
 କେମନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ କେବେ ଦେଖି ନାହିଁ ଜନ ॥

ଏହା ସଂକ୍ଷେପିଣ ବାବୁ କହୁଦେବୁ ମୋତେ ।
 ଯେମନ୍ତ ମନକୁ ମୋର ଆସଇ ପରତେ ॥
 ଦୁତ ବୋଲୁଅଛି ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ହେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ପିଣ୍ଡରୁ ଯେମନ୍ତ ହୋଇ ଶୁଦ୍ଧଇ ପରାଣ ॥
 ପ୍ରାଣିକ ପୁରୁଷ ଦେଉଁ ପୁରୁଷକୁ ପ୍ରାଣ ।
 ଜନ୍ତୁପତି ଆଗେ ନେଇ ଦେଉଁ ଉତ୍ତର ॥
 ଅତି ମନୋହର ଅଟେ ତାର ରୂପ ଶୁଣି ।
 ତାହାରଠାରେ ଲଳୟା କରେ ସେହୁ ଆସି ॥
 ସେ ମାୟାତନୁ ତାହାକୁ କରେ ଅଙ୍ଗୀକାର ।
 ଏ ଘରେ ଆସିଣ ସେହୁ ହୁଏ ଉଦ୍ଧାର ॥
 ଦେଖ ଦେଖ ଏ ମହର କେତେ ମନୋହର ।
 ଶୁଦ୍ଧ ଏହି ବୃଦ୍ଧ ଅଙ୍ଗ ନ କର ଆଦର ॥
 ଦେଖ ସେହୁ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ଆହୁ କରଇ
 ଏ ସମୟେ ଅଶେଷ ପବନ ବହଇ ॥
 ଭିତରୁ ପ୍ରାଣ ବାୟୁ ନ୍ୟାୟ ବେଗେ କାଢ଼ି ।
 ଚତୁର୍ଥ ଚକ୍ରକୁ ଭେଦି ପର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରପାଡ଼ି ॥
 କପାଳ ଚକ୍ରରୁ ଆସି ଇନ୍ଦ୍ର ଚକ୍ର ଭେଦ ।
 ଖସଇ ଯେ ବ୍ରହ୍ମବିନ୍ଦୁ ଶୁଭମୁନ ରୁଦ୍ଧ ॥
 ନାଭିଚକ୍ରକୁ ଭେଦିଣ ହୁଅଇ ସେ ସ୍ଥିତି ।
 ଏକାଲେ ମାୟା ଯୁବତୀ ସଙ୍ଗତରେ ରତି ॥
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟରେ ବିନ୍ଦୁ ଯେବେ କରଇ ପର୍ଯ୍ୟାଣ ।
 ତେବେ ସେ ପିଣ୍ଡରୁ ବେଗେ ଶୁଦ୍ଧଇ ପରାଣ ॥
 ସେ ମାୟା ତନୁରେ ତାକୁ ସମ୍ଭାରି ଯେ ନେଇ ।
 ତେବେ ସେ ନେଇ ତାହାକୁ ନାନା ଯଶା ଦେଇ
 ଅଜିତ କର୍ମମାନଙ୍କୁ କରଇ ସେ ଭୋଗ ।
 କେହୁ ଆନ କରିବ ସିଏ କଲକର୍ମ ଯୋଗ ॥
 ସଂସାର ଜନଙ୍କ ଏହରୂପେ ଆତ୍ମଯାତ ।
 ଧାରଣା ଯୋଗିଙ୍କର ଯେ ନୁହଇ ଏମନ୍ତ ॥
 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚକ୍ରକୁ ଭେଦି ଛଡ଼ତକେ ସ୍ଥିତି ।
 ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠାଣି ପୁଣି ଟେକଇ ମନ୍ତ୍ରତ ॥
 ମୂଳ କମଳ ମଧୁର ମନ ସ୍ଥିର କର ।
 ଗୋଡ଼ା ଦ୍ୱାରରେ ରଖିବ ମନ ଯନ୍ତ୍ର କର ॥
 ନବଦ୍ୱାରେ କବାଟ ଯେ ପାଡ଼ିବ କଳଣି ।
 ତେବେ ଆକାଶେ ଉଠାଣି ବହଇ ଯେ ପାଣି ॥
 ଚହଁ ଯାଉଁ ସରୋବରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ଜଳ ।
 ପରମ ହଂସ ଚହଁରେ କରଇ ଘେନିଲ ॥

ପରମଜ୍ୟୋତି ରୂପକୁ କରଇ ସେ ଧ୍ୟାନ ।
 ଗୁପ୍ତରେ ରହେ ସେ ଯେ ନ ଦେଖେ ଏମାନ ॥
 ଚାନ୍ଦ୍ରକନ୍ତ ଦ୍ଵାରେ ବେଶେ ପଡ଼ଇ ସେକାଶଳ ।
 ପୋତାଏ ଦେଶନ୍ତ ଧ୍ୟାନମାର୍ଗେ ବିଷ୍ଣୁ ଆଳେ ॥
 ଆତ୍ମର ତାଙ୍କଠାରେ ଯେ ଅଧିକାର ନାହିଁ ।
 ତାଙ୍କଠାରେ ଦୟା କରିଥାନ୍ତୁ ଭବଗାନ୍ଧା ॥
 ଧର୍ମବନ୍ତ ଲୋକଟି ଯେ ଦବ୍ୟ ମୃଗୁ ପାଏ ।
 ତଥୁ ବାର ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ଦବ୍ୟ ମାସ ହୁଏ ॥
 ଆତ୍ମର ଦଶରେ ସେହୁ ନୁହଇ କାରେଖି ।
 ଭରମ ଭେଗ ତାହାକୁ ଦ୍ୟନ୍ତ ଚକ୍ରପାଣି ॥
 ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୁଢ଼ା ଦୁତକୁ ପୁଛଇ ।
 ମୋହର ପୁତ୍ର ବଧୂକୁ ଦେଖିଲୁ କି ଭୁଞ୍ଜି ।
 ଦୁତ ବୋଲେ ସେ ଅନ୍ତେ ବେଳେ ଯତି ଯତି ।
 ତାହାଙ୍କୁ ମହାଗୌରବ କରି ଜନ୍ତୁପତି ॥
 ଭରମ ମନ୍ଦରେ ତାଙ୍କୁ ଦବ୍ୟ ଭେଗ ଦେଇ ।
 ଯନ୍ତରେ ରହିଲେ ନେଇ ଜନ୍ତୁକର ସାହି ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲ ମୁହିଁ ତାଙ୍କୁ ଝୁରି ଝୁରି ।
 ବେଳେ ନୟନରୁ ମୋର ବହୁଅଛି ବାରି ॥
 ତାହାଙ୍କୁ ଯଦ୍ୟପି ମୋତେ ପାରିବୁ ଦେଖାଇ ।
 ତେବେ ସେ ଆତ୍ମା ମୋହର ପୁଣିକରିବଇଁ ॥
 ପୁତ୍ର ବଧୂ ଠାରୁ ଆଉ ଅଧିକା କେ ନାହିଁ ।
 ତାହାଙ୍କର ଗୁଣ ଗୁଣି ମନ୍ତ୍ରଅଛି ମୁହିଁ ॥
 ଦୁତ ବୋଇଲ ମୁଁ ତୋତେ ବେଶେ ଘେନି ଯିବି
 ପୁତ୍ର ବଧୂଙ୍କୁ ତୋହର ନେଇ ଦେଖାଇବି ॥
 ପଣକ କଉଡ଼ି ତୁହି ଧରିଥିବୁ ଯେବେ ।
 ସେଠାରେ ବହୁତ ଶାସ୍ତ୍ର ପାଇବୁଟି ତେବେ ॥
 ଦୁତର କହିବା କଥା ସମସ୍ତ ଶୁଣିଲ ।
 ଅଶେଷଳା ଯାଇଁ ତାର ହେତୁ ବୁଝିଗଲ ॥
 ନିଶ୍ଚାସ ମାତ୍ର ବହୁଛି ଦେଖୁଁ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ।
 ଯିବାକୁ ଘେନିଣ ଦୁତ ଯମପୁର ଯାଇଁ ॥
 ସଞ୍ଜୀବନୀ ସ୍ଵରେ ବେଶେ ହେଲେ ପରବେଶ ।
 ସେହୁକ୍ଷଣି ସ୍ଵଧା କୁଷା ଲଗିଲକ ପାଶ ॥
 ହେମ ବାଜନ୍ତେଣ ଜାତି ଲଗିଲ ତା ଦେହ ।
 ଦୁତକୁ ବୋଇଲ ବାବୁ କି କରିବି କହ ॥
 ଅବଧା ବୋଇଲ ଭଲ ଭଲ ଦ୍ରବ୍ୟ ମାନ ।
 ଦେଖାଏଦିଅଛି ଶୁଭ ଭରମ ବସନ ॥

ଦବ୍ୟ ମୁଗ ଶାଳ ଅଳ ଖଜା ପିଠା ପଣା ।
 ପଡ଼ିଅଛି ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ଏକୁ ଏକ ଜଣା ॥
 ଯାହା ଇଚ୍ଛା ତାହା ତୁହି କର ଏବେ ଗ୍ରାସ ।
 ଏଥକୁ ତୋହର ମନେ ନ ପାଅ ବିରସ ॥
 ଶୀତକୁ କିଛି ଶୀତ ନ କର ତୋର ମନେ ।
 ଘୋଡ଼ ହେବୁ ବାରି ବାରି ଭରମ ବସନେ ॥
 ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୁଢ଼ା ହେଲ ତହିଁ ତୋଷ ।
 ଦେଖିଲ ପଡ଼ିଛି ତହିଁ ନାନାବିଧ ବାସ ॥
 ଶୀତ ଆରତେ ଧରିଲ କରେ ବାସ ଖଣ୍ଡେ ।
 ଦେଖିଣ ରକ୍ଷାଲୋକେ ଯେ ପିଟି ଲେହନେ ॥
 ବୋଇଲେ ପାମର ବୁଢ଼ା ଲଜ ତୋତେ ନାହିଁ ।
 ଦେଇନାହୁଁ ପୁରବେ ଏବେ ପାଇବୁ ତୁ କାହିଁ ॥
 ଭରମ ବସ୍ତ୍ର କେବେତ କାରେ ଦେଇନାହୁଁ ।
 ଏଠାରେ ଖୋଜିଲେ ଆସି ପାଇବୁ ତୁ କାହିଁ ॥
 ଯେବେ କାହାକୁ ତୁ ଦେଇଥାନ୍ତୁ ଶୁଦ୍ଧତାରେ ।
 ଏଠାବରେ ଦିଅନ୍ତୁ ଯେ ତୋତେ ସେହୁମତେ ॥
 ଏକଶତ ଦେଇଥିଲେ ଦ୍ୟନ୍ତ ଦଶଶତ ।
 ଲେଉ କଲେ ପ୍ରହାରିବୁଁ କିଣୁଁ ଲୁହାଦଣ୍ଡ ॥
 ଏମନ୍ତ ବୋଲନ୍ତେ ତହୁଁ ଭୟେ ଗଲ ଘୁଞ୍ଚି
 ଭେଶ ଶୋଷ ଆରତେ ତା ଅନ୍ତ ଜଡ଼ିଅଛି ॥
 ଦେଖିଲ ବିପ୍ର ଅନେକ ହାଣ୍ଡି ହାଣ୍ଡି ପଣା ।
 ଏକ ପଦାର୍ଥକୁ ପୁଣି ଆନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଜଣା ॥
 ଭୁଷାର ଆରତେ ବୁଢ଼ା ଆକର୍ଷଣ କରି ।
 ଦେଖି ସେ ବୁଢ଼ାକୁ ରକ୍ଷା ଲୋକେ ବେଶେମାର
 ବୋଲନ୍ତି ପାମର ବୁଢ଼ା ନ ଦେଇଣ ଲେହୁ ॥
 ଗତଜନ୍ମ ହେବାର ଯେ ତୋର ମୁହିଁ ପୋଡ଼ୁ ॥
 ଖରକାଳେ ଯେବେ ଦେଇଥାନ୍ତୁ ଅଳ ଜଳ ।
 କିବା ମନୁଷ୍ୟେ ନୋହଲେ କିବା ଗୋରୁକୁଳ ॥
 କିବା ଜଳକାଣ୍ଡି ମୁଢ଼ା କରିଥାନ୍ତୁ ପଥେ ।
 ସକଳ ଜୀବ ଜନ୍ତୁଏ ଜଳ ଖାଇ ଥାନ୍ତେ ॥
 କିବା ପାଣି ପଣା ଛତ୍ର ତୁହି ଦେଇଥାନ୍ତୁ ।
 ତେବେ ଏଠାବରେ ତୋତେ ଯାକେଇ ଦ୍ୟନ୍ତ ॥
 ଆତ୍ମମାନେ ତୋତେ ନେଇ ସ୍ଵାହାନ କରଇ ।
 ଦବ୍ୟଶାଳି ପଣାମାନ ଦ୍ୟନ୍ତ ତୋତେ ନେଇ ॥
 ସପାରରେ ପ୍ରାଣୀ ଯାହା ଯହା ଦେଇଥାଇ ।
 ଏଠାବରେ ଲେହିଲେ ଯେ ସମସ୍ତ ମିଳଇ ॥

ଶୁଣିବ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୃତ୍ତା ବୃଷାରେ ବକଳ ।
 କାର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ରେୟଶ ବୋଲେ ଦୟା କରୁ ଜଳ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଧର୍ମିନୀ ହୋଇ ଧର୍ମ କଥା କହ ।
 ଦୟାକରି ତୁମ୍ଭେ କରୁ ଅଳ୍ପ ଜଳ ଦୟା ॥
 ନୋହୁଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଆଳ ଗଲ ମୋର ପ୍ରାଣ ।
 ବୋହୁଛନ୍ତି ରକ୍ଷାକରଣେ ଆରେ ବିପ୍ର ଶୁଣ ॥
 ଯେତେହେଁ କହୁଲେ ତୁ ନ ପାଛୁ ଆମ୍ଭେ ଦେଇ
 ବଚନରେ ବୋଧ କୋହୁ ନିଶ୍ଚୟ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ॥
 ଏଠାବରେ ପ୍ରିୟପ୍ରିୟ ନାହିଁ ପକ୍ଷାପକ୍ଷ ।
 କେବଳ କଲକର୍ମର ଅଟେ ଧର୍ମ ସାକ୍ଷ ॥
 ଫଳା ବେଗହୋଇ ରେ ନ କହୁ ଆଗ ବଢି ।
 ଆଉ ବେଳେ କହୁଲେ ଗାଈରୁ ଯେ ବାଡ଼ି ॥
 ଏହା ଶୁଣି କର ବିପ୍ର ନିରାଶ ହୋଇଲ ।
 ଭଞ୍ଜନ ଯେ ଶାଳ ଅଳ୍ପ ଯାଉଁଣ ଦେଖିଲ ॥
 ବଗଡ଼ା ଅରୁଆଭୂତ ଭଲଭଲ ହୋଇ ।
 ଶିଶୁ ଶେତେ ଆବର ଘୃତ ଦୁଧ ଦହ ॥
 ନାନାଦି ପ୍ରକାରେ ଅଛି ଉତ୍ତୋଷଣ ଭଜା ।
 ନାନାଦି ଶାଳର ଅଛି ନାନାବର୍ଣ୍ଣେ ଗଜା ॥
 ଆମ୍ଭ ପକ୍ଷେ ନିତ୍ୟ ଗୁଣ ଯେ କଦଳୀ ।
 ନାରାଜ କମଳା ଆଉ ଚଢ଼ି ବରକୋଳି ॥
 ନାନାଭାବ ନିତ୍ୟକ୍ଷ ରହୁଅଛି ଚର୍ଚ୍ଚି ।
 କର୍ପୁର କେନ ଗୁଣ ପାନ ଅଛି କାହିଁ ॥
 ଗୁରୁ ମନୋହର ଦ୍ରବ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦଳ ବସନ ।
 ନିବରହନାଳ ନାନା ଅଳଙ୍କାର ମାନ ॥
 ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ହୋଇ ଚର୍ଚ୍ଚି ଅଛି ନିରନ୍ତର ।
 ଅନେକ ଅନେକ ଅଛି ବିବିଧ ପ୍ରକାର ॥
 ସକଳ ପଦାର୍ଥମାନ ପୂରିଅଛି ଚର୍ଚ୍ଚି ।
 ନାହିଁ ବୋଲବାକୁ କିଛି ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଉ ନାହିଁ ॥
 ଅତୀତ ସୁନ୍ଦର ମନୋହର ପୁରମାନ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ କଳସ ଉଡ଼େ ପାଟର ବସନ ॥
 ମୁକୁଟାର ମାଳମାନ ଲମ୍ବେ କେର କେର ।
 ଗଜଦନ୍ତ ପଲଙ୍କରେ ଭରର ମଣ୍ଡର ॥
 କେବଣ ପୁର ହୋଇଛି କାତରେ ନିମିଶ ।
 ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ପଡ଼େ ଚର୍ଚ୍ଚି ସେସବେ ଦର୍ପଣ ॥
 କେବଣ ଶର ଗୋଟିକ ଛାଡ଼ୁଆ ହୋଇ ।
 କେବଣ ଘର ଗାଳରେ ଅଛି ଘୋଡ଼ାଇ ॥

କେବଣ ଘର ଭଙ୍ଗା ବା ଦଦଗ ହୋଇଛି ।
 କେବଣ ଘର ଗୋଟିକ ଭଡ଼ ଯାଇଅଛି ॥
 ଏମନ୍ତ ଅଧିକରଣ ନାନାବର୍ଣ୍ଣେ ପାଇ ।
 ବସିଅଛି ପୁରମାନ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ହୋଇ ॥
 ମେହୁର ଦର୍ପଣ ଭଗେ ସଞ୍ଜୀବନୀ ପୁର ।
 ନୁହଇ ଭଜ୍ଜାଳ ସେହୁ ନୁହଇ ଅନ୍ଧାର ॥
 ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳ ପରାସ୍ତେକ ଦଶ ଚାର ଜ୍ୟୋତି ।
 ଶତେ ଯୋଜନ ଅଟଇ ସଭର ଆକୃତି ॥
 ଧର୍ମିନୀ ଲୋକମାନେ ଛନ୍ତି ଚର୍ଚ୍ଚି ବସି ।
 ଅଧର୍ମ ଲୋକକୁ ସେହୁ ଅଟେ କାଳଦାଶି ॥
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଫିତାସନରେ ବଜେ ଜନ୍ତୁପତି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପ୍ର ତାଙ୍କ ଚୈବ ପାର୍ଶ୍ୱେ ଅଛନ୍ତି ॥
 ଦନେକ ମୃତ୍ୟୁ ଲଭନ୍ତି କୋଟିଏ ଫଣାରେ ।
 ସକଳେ ଯାଉଁ ମିଳନ୍ତି ସଞ୍ଜୀବନୀ ପୁରେ ॥
 କାହାର ଯେ ହୃଦୟେ ହୋଇଥାଏ ବନ୍ଧା ।
 କାହାର ଗାଳେ ନାହିଁ ଗୁରୁ ବା ଶୁଭା ॥
 କୋପ କରିଣ କାହାକୁ ନିନ୍ଦା ଯାଗାର ।
 କାହାକୁ ଚପୁଅଛନ୍ତି କାଳକ୍ଷେପ ॥
 କାହାକୁ ବିଧା ମାରନ୍ତି କଥା କହୁଁ କହୁଁ ।
 କାହାର କାନ ମୋଡ଼ନ୍ତି ନେଇ ଯାଉଁ ଯାଉଁ ॥
 କାହାର ଗାଳରେ ନ୍ୟନ୍ତ୍ର ଚର୍ମିରୁ ଦେଇ ।
 ହିଁକେ ନେଉଅଛନ୍ତି ସେ ମରୁଛି ବୋବାଇ ॥
 କାହାର କେଶ ଧରିଣ ଆଶନ୍ତି ଓଟାର ।
 କା ପିଠିରେ ପିଟୁଛନ୍ତି କଣ୍ଟାଛୁଟ ଧରି ॥
 କାହାକୁ ଚପୁ ବାଳରେ ଦିଅନ୍ତି ଗଢ଼ାଇ ।
 କାହାର ଭୁଣ୍ଡରେ ବାଳ ଦିଅନ୍ତି ପୁରୁଇ ॥
 କାହାର ଛତି ଉପରେ ପଥର ଲଦନ୍ତି ।
 କାହାକୁ ନେଇ ବ୍ୟାଘ୍ରର ଭୁଣ୍ଡରେ ପୁରୁଇ ॥
 କାହାକୁ ମହର୍ଷି ଆଗେ କରିଛନ୍ତି ଠିଆ ।
 ଶିମୁଳ କଣ୍ଟାରେ ଗୁଢ଼ା ହୋଇଛି କା ହସ୍ତ ॥
 ନାସିକା ରକ୍ତରେ କାର କୁହାଲିଲା ମାର ।
 ଗୋରୁ ହାଡ଼େ କୁଟୁଅଛି କେବଣାହିଁ ନାସ ॥
 ଯମା ପିଣ୍ଡି କାହାକୁ ଧରି କାମୋଡ଼ନ୍ତି ।
 କାହାକୁ ଯେ ଶୂନ ମୁଖେହୋଇପାଇ ଦ୍ୟୁତି ॥
 ଅଧର୍ମ ଲୋକେ ପାଆନ୍ତି ଦଣ୍ଡ ଏହିପରି ।
 ତାହାଙ୍କ ଯାତନା ମୁଖେ କେହୁ କହିପାରି ॥

ଧର୍ମବନ୍ତ ଲୋକମାନେ ଆସନ୍ତି ସେ କାଳେ । ଏହି ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଭବନକୁ ସଞ୍ଚାରକରୁ ।
 ଅଶ୍ଳୁ ଆସନ୍ତୁ କେ ଆସେ ଅବା ଚଉଦୋଳେ । ଲକ୍ଷେକ ଯୋଜନ ଯାଏ ଅଟେ ପଥରୁ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଗଡ଼ ଭୁବନରେ ଆସୁଛନ୍ତି ଚଢ଼ି । ଦୁଇଘଡ଼ି ଭିତରେ ସେ କରନ୍ତି ଭ୍ରମଣ ।
 ମଣିମା ମଣିମା ତାକ କାହାକୁ ସେ ପଡ଼ି ॥ ଯମର ଆଜ୍ଞା ଏହୁତ ଅଟଇ ପ୍ରମାଣ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଆସନ୍ତି ତା ଆଗେ ବାଜଇ ମନ୍ତ୍ରଣ । ଏହି ଜନ୍ମରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଯାହା କରଥାଇ ।
 କାହାର ଆଗରେ ପୁଣି ବାଜଇ ଭେଦଭୁଷା ॥ ସେହୁସେ ଶ୍ରେଣୀଦିଅନ୍ତି ତାକୁ ଜନ୍ମପାଇଁ ॥
 କାହାକୁ ନେଉଅଛନ୍ତି ପହଞ୍ଚି ମଣାଇ । ଇନ୍ଦ୍ରପରଲୋକେ ତାକୁ କେବେ ନାହିଁ ଦୁଃଖ ।
 କିଲଦ୍ରବ୍ୟ ଦ୍ୟନ୍ତି କାକୁ ଭୁଞ୍ଜିବାର ପାଇଁ ॥ ଶବନ୍ତେଣ ଅଭୟ ଯିଏ ମଲେ ପାଏ ସୁଖ ॥
 କାହାକୁ ଦେଉଅଛନ୍ତି ନେଇ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ । ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଭୁମ୍ଭେ ଶୁଣି ମନ ଖର ।
 କାହାକୁ ଦେଉଅଛନ୍ତି ରତନ କାର୍ଯ୍ୟନ ॥ ଏକାଘର କରେ ଥିଲେ ଷଡ଼ ସହୋଦର ॥
 କାହାକୁ ଦେଉଅଛନ୍ତି ନାନାବର୍ଣ୍ଣ ପୁଷ୍ପ । ବଡ଼ଭାଇ ତାହାଙ୍କର ବହୁ ଧର୍ମକରେ ।
 କାହାକୁ ଦେଉଅଛନ୍ତି ସିଂହାଦିନ ବାସ ॥ ମାଗିଗଲେ ଦିଅଇ ସେ ଯାହାଥାଇ ଘରେ ॥
 କାହାକୁ ଦେଉଅଛନ୍ତି ଶାଲ ବନାଉତ । ଥିଲ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ସେ ଯେ ମାଗିଲେ ଦିଅଇ ।
 କାହାକୁ ପିନ୍ଧାଉଛନ୍ତି ରେସମରବସ୍ତ୍ର ॥ ନ ଥିଲ ପଦାର୍ଥ ମାନ ବୋଲଇ ସେ ନାହିଁ ॥
 କାହାକୁ ଦେଉଅଛନ୍ତି ଦ୍ରବ୍ୟ ପୁରମାନ । ଅଳ ବସ୍ତ୍ର ଦିଅଇ ସେ ଅଭ୍ୟାଗତେ ନିତ୍ୟ ।
 ଦ୍ରବ୍ୟଭରଣ ଭୁଞ୍ଜଇ କେ ହୋଇ ଚୋରମନ ॥ ଯୁଦେଶି ତାର ମହିଆ ସାନ ଯେଉଁ ଭ୍ରାତ ॥
 କପୁର ଚନ୍ଦନ କାହା ଅଙ୍ଗେ ବୋଲିଦ୍ୟନ୍ତି । ବୋଲଇ ଆମ୍ଭର ଘର ଭର କରଦେବ ।
 ନାହିଁ ନାହିଁ କଲେ କେନ୍ଦ୍ର ବଳେ ତାକୁ ଦ୍ୟନ୍ତି । ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଘରେ ଅଛି ସେଇ ସମର୍ପିବ ॥
 କାହା ଅଙ୍ଗେ ଅଳଙ୍କାର ଖଞ୍ଜୁଛନ୍ତି ନେଇ । କେତେ ଦୁଃଖରେ ଆମ୍ଭେତ ଅଜିଅଛି ଧନ ।
 ଅଶ୍ବରୁ କାହାଆଗେ ଦେଇଛନ୍ତି ଥୋଇ ॥ ବସିବାର ଲୋକ ସେହୁ ନ କାଣି ଏମାନ ॥
 କାରେ ଦେଶି ଜନ୍ମପତ ଚୋରମନ ହୋଇ । ପାଶାଶ୍ବଲୋକଙ୍କ ଆଗେ କହନ୍ତେ ଏମନ୍ତ ।
 କାହାକୁ ପାଣ୍ଡୁଟ ଅବା ଆଗନ୍ତି ସେ ଯାଇଁ ॥ ଶୁଣି ସେ ମୁଖେ ବୋଇଲେ ଏହିକଥା ସତ ॥
 କାହାକୁ ବନୟ ହୋଇ କହନ୍ତି ବଚନ । ମୁଖ ଲୋକଙ୍କ ଆଗରେ ଧର୍ମର ଚରତ ।
 କାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ଭୁମ୍ଭେ ଧର୍ମପରାୟଣ । କହିଲେ ସନ୍ତୋଷ କାହିଁ ହେବ ତାର ଚିତ୍ତ ॥
 କାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଭ ଆସିଲ ଆସଣ ॥ ସେ ଲୋକେ ବୋଇଲେ ଭୁମ୍ଭେରହୁଅନ୍ତହୋଇ
 କାହାକୁ କୁଶଳବାଣୀ ସାଦରେ ପୁଚ୍ଛନ୍ତି । ଶୁଣି ବୋଲେ ସେ ମହିଆଭାଇ ହୋଇ ହୋଇ
 କାହାକୁ ନେଇଣ ଜତି କଟରେ ବସାନ୍ତି ॥ ଏତେ ବୋଲି ଯାଇ ଘରେ ଦୃଢ଼ଲଗାଇଲ ।
 କାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ଭୁମ୍ଭେ ଏହିଠାରେ ଥାଅ । ସରି ଭଗନେଇ ବେଶେ ଭଲେ ସେ ଭବନ ॥
 କାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ଭୁମ୍ଭେ ସ୍ବର୍ଗପୁର ଯାଅ ॥ ଆଉ ଶୁଣିଭାଇଙ୍କି ସେ ବଡ଼ଭାଇ କହ ।
 କାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ଭୁମ୍ଭେ ଯିବ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁର । ଭୁମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ କରେ ଯିବ ଭଲହୋଇ ॥
 ତହିଁ ଜନମି ଭଉମ କାର୍ଯ୍ୟମାନ କର ॥ ସେହୁ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭର ନାହିଁ ପ୍ରୟୋଜନ ।
 ଗଡ଼ଜତ୍ତ କରୁଥିଲ ଯେଉଁପରି ଧର୍ମ । ଭୁମ୍ଭେ ଅଟ ଡ୍ୟାସ୍ତୁଭଇ ପିଅର ସମାନ ॥
 ଭୁମ୍ଭକୁ ପ୍ରାପତହେବ ସେହି ଶୁଭ କର୍ମ ॥ ଭୁମ୍ଭେ ଯାହା କରବଟି ଆମ୍ଭର ସମ୍ମତ ।
 ଏହିପରି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଦୁନ୍ତି ଆଦପାତ । ଖାଇବାର ପିନ୍ଧିବାର ଅଟେ ଆମ୍ଭମତ ॥
 ଧନପୁଙ୍କୁ ପ୍ରବୋଧନା କରେ ଜନ୍ମନାଥ ॥ ଭୁମ୍ଭେ ଯା କହିବ ଆମ୍ଭେଅବଶ୍ୟ ପାଲବୁଁ ।
 ଭୁମ୍ଭର ବଚନ ମାନି ଭୁମ୍ଭେ ପାଶେଥିବୁଁ ॥

ଏହି ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଭବନକୁ ସଞ୍ଚାରକରୁ । ଲକ୍ଷେକ ଯୋଜନ ଯାଏ ଅଟେ ପଥରୁ ॥
 ଦୁଇଘଡ଼ି ଭିତରେ ସେ କରନ୍ତି ଭ୍ରମଣ । ଯମର ଆଜ୍ଞା ଏହୁତ ଅଟଇ ପ୍ରମାଣ ॥
 ଏହି ଜନ୍ମରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଯାହା କରଥାଇ । ସେହୁସେ ଶ୍ରେଣୀଦିଅନ୍ତି ତାକୁ ଜନ୍ମପାଇଁ ॥
 ଇନ୍ଦ୍ରପରଲୋକେ ତାକୁ କେବେ ନାହିଁ ଦୁଃଖ । ଶବନ୍ତେଣ ଅଭୟ ଯିଏ ମଲେ ପାଏ ସୁଖ ॥
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଭୁମ୍ଭେ ଶୁଣି ମନ ଖର । ଏକାଘର କରେ ଥିଲେ ଷଡ଼ ସହୋଦର ॥
 ବଡ଼ଭାଇ ତାହାଙ୍କର ବହୁ ଧର୍ମକରେ । ମାଗିଗଲେ ଦିଅଇ ସେ ଯାହାଥାଇ ଘରେ ॥
 ଥିଲ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ସେ ଯେ ମାଗିଲେ ଦିଅଇ । ନ ଥିଲ ପଦାର୍ଥ ମାନ ବୋଲଇ ସେ ନାହିଁ ॥
 ଅଳ ବସ୍ତ୍ର ଦିଅଇ ସେ ଅଭ୍ୟାଗତେ ନିତ୍ୟ । ଯୁଦେଶି ତାର ମହିଆ ସାନ ଯେଉଁ ଭ୍ରାତ ॥
 ବୋଲଇ ଆମ୍ଭର ଘର ଭର କରଦେବ । ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଘରେ ଅଛି ସେଇ ସମର୍ପିବ ॥
 କେତେ ଦୁଃଖରେ ଆମ୍ଭେତ ଅଜିଅଛି ଧନ । ବସିବାର ଲୋକ ସେହୁ ନ କାଣି ଏମାନ ॥
 ପାଶାଶ୍ବଲୋକଙ୍କ ଆଗେ କହନ୍ତେ ଏମନ୍ତ । ଶୁଣି ସେ ମୁଖେ ବୋଇଲେ ଏହିକଥା ସତ ॥
 ମୁଖ ଲୋକଙ୍କ ଆଗରେ ଧର୍ମର ଚରତ । କହିଲେ ସନ୍ତୋଷ କାହିଁ ହେବ ତାର ଚିତ୍ତ ॥
 ସେ ଲୋକେ ବୋଇଲେ ଭୁମ୍ଭେରହୁଅନ୍ତହୋଇ ଶୁଣି ବୋଲେ ସେ ମହିଆଭାଇ ହୋଇ ହୋଇ
 ଏତେ ବୋଲି ଯାଇ ଘରେ ଦୃଢ଼ଲଗାଇଲ । ସରି ଭଗନେଇ ବେଶେ ଭଲେ ସେ ଭବନ ॥
 ଆଉ ଶୁଣିଭାଇଙ୍କି ସେ ବଡ଼ଭାଇ କହ । ଭୁମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ କରେ ଯିବ ଭଲହୋଇ ॥
 ସେହୁ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭର ନାହିଁ ପ୍ରୟୋଜନ । ଭୁମ୍ଭେ ଅଟ ଡ୍ୟାସ୍ତୁଭଇ ପିଅର ସମାନ ॥
 ଭୁମ୍ଭେ ଯାହା କରବଟି ଆମ୍ଭର ସମ୍ମତ । ଖାଇବାର ପିନ୍ଧିବାର ଅଟେ ଆମ୍ଭମତ ॥
 ଭୁମ୍ଭେ ଯା କହିବ ଆମ୍ଭେଅବଶ୍ୟ ପାଲବୁଁ । ଭୁମ୍ଭର ବଚନ ମାନି ଭୁମ୍ଭେ ପାଶେଥିବୁଁ ॥

ଏହାଶୁଣି ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭାଇ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲ ।
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ଚନ୍ଦ୍ର କେତେଦିନ ଗଲ ॥
 ଏହାଙ୍କର ଧନ କେତେବେଳେ ନ ହୋଇଲ ଶେଷ ।
 ଭଲ ହୋଇ ଥିବା ଭାଇ ନିତି ଲସବାସ ॥
 ଏପାଣି ଭଲଙ୍କ ଘରୁ ମାଗି ମାଗି ଖାଇ ।
 ଅଧର୍ମର ଧନ ପୁଣି ବଢ଼ିବ ବା କାହିଁ ॥
 ଧର୍ମକଥା ଶୁଣି ସେ ଅଧର୍ମକୁ ଗଲ ।
 ସରଭଗ ନେଇ ବେଗେ ଭଲେ ରହିଥିଲ ॥
 ଏହାରୁସେ ଗତ କଲେ କେତେକ ଦିବସ ।
 ଏକାଦିନକରେ ଗଲେ ଷଡ଼ଭାଇ ନାଶ ॥
 ଯମଦୂତମାନେ ଘେନି ଗଲେକ ଭୁଞ୍ଜିତ ।
 ସେ ପାଣିଭାଇଙ୍କ କଲେ ବଡ଼ ପୁରୁଷାର୍ଥ ॥
 ଧର୍ମ ବାରଣ କରିଣ ଭଲେ ହେବା ଭଲ ।
 ତାଳିନୀନ୍ତ୍ର ତା ଗଳାରେ ଚର୍ମରଗୁ ଦେଇ ॥
 ବିବିଧଦଣ୍ଡ ଦେଇଣ ନିଅନ୍ତି ସେ ପଥେ ।
 ଶାରୁଣୀ ଗୋଟିଏ ତାର ବସିଅଛି ମାଥେ ॥
 ପଥେ ଯାଆନ୍ତେ ପାଇଲ ସେହି ବଡ଼ଲୁଣି ।
 ସଞ୍ଜୀବନପୁରେ ଯାଇଁ ହେଲ ପରବେଶ ॥
 ଯମପୁରବାସୀ ଜଣେ ଭବନ୍ତି ଏସନ ।
 କପଟା ଦୁର୍ଜନ ପାତ୍ରୀ ଅଟଇ ଏ ଜନ ॥
 କେ ବୋଲଇ ଧର୍ମକଥା ଏହୁ ନ ଜାଣଇ ।
 ଶାରୁଣୀଗୋଟିଏ ସ୍ଵର ମୁଣ୍ଡେ ବସିଛଇ ॥
 ଯମନ୍ତ କହୁଁ ଆସ୍ଥାନ ତଳେ ନେଇ କଲେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ପୁପତଙ୍କୁ ଗୁହଁ ନରପତି ବୋଲେ ॥
 ଏ ପାଞ୍ଚଜଣ ଅଟନ୍ତି ଧର୍ମପରାୟଣ ।
 ଏ ମୁଦାର ପାପ ଯାହା କର ତା ବଖାଣ ॥
 ଧାର୍ମିକ ଲୋକ ପରାୟ ଦଣ୍ଡନାହିଁ ଏହ ।
 ଶାରୁଣୀ ସ୍ଵମୁଣ୍ଡେ ବସିଅଛି କାହିଁପାଇଁ ॥
 ଶୁଣିଣ ଚନ୍ଦ୍ରପୁପତେ କହିଲେ ତୁରିତ ।
 ଶାରୁଣୀକୁ ନିର୍ଦ୍ଦାଷରେ କଲ ଏହି ହତ ॥
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କହିବା ପାଇଁ ଆସିଛି ଏଠାକୁ ।
 ଏଥୁକୁ ଯାହାବିରୁର କହିଲୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ॥
 ଯମଦବାଇଲ ଅଦୋଷେ ଯେବେ କଲନାଶ ।
 ଏ ଶାରୁଣୀ ଖାଉ ଏବେ ତା ଦେହରୁ ମାଂସ ॥
 ସୁକୃତ କରିଥିଲେ ଏ ପାପଯାନ୍ତା ନାଶ ।
 ଏ ପାପିଷ୍ଠ ଅଟଇତ ଅଧର୍ମ ପୁରୁଷ ॥

ପୁରବ ଧର୍ମ କରୁଥିଲ ଏହା ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭାଇ ।
 ଭଲ ହୋଇଗଲ ଧର୍ମବିରୋଧୀ ଏ ହୋଇ ॥
 ଧର୍ମପଥେ ଚଳିଥିଲେ ପାନ୍ତା ଧର୍ମଭାଗ ।
 ଏହାର କର୍ମରେ ବାନ୍ତୁ ଅଛି ସ୍ଥାନଯୋଗ ॥
 ଏହି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଯହୁଁ କାଳଦଣ୍ଡପାଣି ।
 ସେହି ମୃତ ଜନମିଲ ମେରୁ ଘରେ ପୁଣି ॥
 ଧର୍ମବନ୍ତ ଲୋକଙ୍କର ପୁଣ୍ୟ ଦେହମାନ ।
 ଦାହଇ ପୁରଣୀ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରାୟେକ କରିଣ ॥
 ସଞ୍ଜୀବକାଳେ ସେଲୋକ ନିତି ପୁଜାପାଇ ।
 ତାହାର ଯେ ଅବିରୁଣ ନ ବାଛନ୍ତି କେହି
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୁଢ଼ା ଦେଖୁଛି ଏନ୍ଦ୍ର ଚରିତ୍ର ।
 ଭେକର ବିକଳେ ଶୁଣି ମାଗିଲକ ଭତ ॥
 ରଥା ଲେଟକ ବୋଲନ୍ତି ନ ଦେଖୁ କରେ ତୁହି
 ଯେ ଯାହା ଦେଇ ଥାଇ ସେ ତାହା ସିନାପାଇ
 ତୁ ଏବେ ଭଲଦ୍ରବ୍ୟ ନ ଦେଇ ଖାଇ ଲେଡୁ ॥
 ଗତଜନ୍ମ ହୋଇବାର ତୋର ମୁହଁ ପୋଡୁ ॥
 ଉତ୍ତମ ଦ୍ରବ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣେ ଯେବେ ଦେଇ ଥାନ୍ତୁ ।
 ଏବେ ଏହିଠାରେ ତୋତେ ଯାଗିକର ଦ୍ୟନ୍ତୁ ॥
 ଏ ଯେ ଯମପୁର ଜାଣ ଅଟେ ନିରାପସ ।
 ଦେଇ ନ ଥିଲେ ନ ମିଳେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ତୁ ଦେଶ ॥
 ଭେଷ୍ମିଲେଟକ ଯେଉଁଜନ ଅଲ ଦେଇ ଥାଇ ।
 ତେବେ ଯେ ଏଠାରେ ତାକୁ ସିଧା ନ ଲଗଇ ॥
 ଜଳକାର୍ତ୍ତିମାନ କରିଥାନ୍ତି ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ।
 ନିବା ଶରକାଳେ ଦେଇଥାନ୍ତି ପଣା ପାଣି ॥
 ସେମାନଙ୍କୁ ଏହିଠାରେ ସୁଧା ତୁଷା ନାହିଁ ।
 ଦେଖିଲେ ତାହାକୁ ଦୂତେ ଯାଆନ୍ତି ପଳାଇ ॥
 ଶୀତକାଳରେ ଦିଅନ୍ତି ଯେବା ଅଗ୍ନିଦାନ ।
 ଦରିଦ୍ର ଲୋକଙ୍କୁ ଯେହୁ ଦିଅନ୍ତି ବସନ ॥
 ଏହିଠାରେ ସେ ଲୋକଙ୍କ ଶୀତଭୟ ନାହିଁ ।
 ଆତ୍ମ ଯାଗିକର ଦେଉଁ ବସ୍ତ୍ର ଯେ ଘୋଡ଼ାଇ ॥
 ଦେଖ ସେ ଇହ ଜନ୍ମରେ ଯାହା ଦେଇଥିଲ ।
 ଏଠାରେ ତାହାକୁ ବୁଢ଼ା ସମସ୍ତ ମିଳଇ ॥
 ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୁଢ଼ା ବୋଇଲ ଏ ସତ ।
 ନିଷ୍ଠୁ ମୋ ପରାଶରଲ ନ ପାଇଲେ ଭତ ॥
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ଦୂତ ବେଗେ ଚଳିଗଲେ ।
 ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ଅଣ୍ଟା ଛେଳୁଆ ଖଣ୍ଡେ ଆଣିଦେଲେ ॥

ଟିକି ଟିକି ହୋଇ କେତେ ଭୟଅଛି ଶାଗ ।
 ଖାଅ ଖାଅ ବୋଲି ଥୋଇ ଦେଲେ ଗୁଡ଼ାଆଗ ।
 ଦେଖି ବସି ବୋଲଇ ଯେ ଦୁତମୁଖ ଗୁହଁ ।
 ଉଦ୍ଧିଷ୍ଟ ଅଳ୍ପ କେମନ୍ତେ ଖାଇବଇଁ ମୁହଁ ॥
 ଦୁଃଖ ବୋଲିଲେ ସବୁତ କହୁଦେଲୁ ତୋତେ
 ପୁଣି ଯାହା ଦେଇଥାଇ ମିଳେ ଆସି ଏଥେ ॥
 ପୁଣି ତୁହି ଅତିଥକୁ ଥୁଲୁ ଏହା ଦେଇ ।
 ଯାହା ଦେଇଥିଲୁ ତାହା ପାଇଲୁରେ ତୁହି ॥
 ଏ ଉଦ୍ଧିଷ୍ଟ ଅଳ୍ପଖାଇ ଗର୍ଭ କର ଶାନ୍ତ ।
 ଆଉ କହଲେ ହୃଦୟ ତୋର ସବୁ ଦାନ୍ତ ॥
 ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗୁଡ଼ା ମହାଭୟ ପାଇ ।
 ଭେଗ ବଳେ ଉଦ୍ଧିଷ୍ଟ ଅଳ୍ପକୁ ଭୟଇ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗୁଡ଼ାକୁ ଦୁଃଖେ ତହୁଁ ଦେନଗଲେ ।
 ତାହାର ପୁତ୍ର ବଧୂକୁ ନେଇ ଦେଖାଇଲେ ॥
 ଉତ୍ତମ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟେ ଅଛନ୍ତି ସେ ରହି ।
 ପଲଙ୍କ ଉପରେ ତାର ପୁତ୍ର ଅଛି ଶୋଇ ॥
 ସ୍ବାମିର ପୟର ବୋହୁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଥିଲ ।
 ଦୁରନ୍ତ ଶୁଣୁରକୁ ସେ ନୟନେ ଦେଖିଲ ॥
 ସ୍ବାମୀକ ବୋଇଲ ତାର ଶୁଣ ଆହୁ କାନ୍ତ ।
 ସଞ୍ଜୀବନ ପୁରେ ତୁମ୍ଭ ଅଇଲେଣି ତାତ ॥
 ଶୁଣି ସେ ବୋଇଲ ସେକେ ଆମ୍ଭର ପିୟୁର ।
 ବାହୁଳ ପରାୟ କପାଁ କହୁଛ ଏ ଗିର ॥
 ସେ ଆମ୍ଭର ଅଟଇ ଲେ କେତେ ଜନ୍ମତାତ ।
 ଆମ୍ଭେ ତାହାର ଅଟୁ ଲେ କେତେ ଜନ୍ମସୁତ ॥
 ତାହା ନ କହି କବାଟ ଦିଅ ବେଗେ ପାତ ।
 ପୁଣି କହଲେ ଖାଇବୁ ଜାଣି କୁହା ବାଡ଼ ॥
 ଶୁଣିକର ସୁନ୍ଦରୀ ସେ ରହେ ତୁନି ହୋଇ ।
 ସେ ଗୁଡ଼ା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଥିଲ ଛଡ଼ା ହୋଇ ତହୁଁ ॥
 ପୁତ୍ର ବଧୂକର ଯହୁଁ ଏମନ୍ତ ଉତ୍ତର ।
 ଶୁଣିଣ ସେ ଦୃଢ଼ବର ହୋଇଲ କାତର ॥
 ଦୁଆରେ ଉଦ୍ଧୋଇଣ ବୋଲଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ତୁହି ମୋହର ବାଗୁରେ ଅଟୁ ପର୍ଯ୍ୟାପଣ ॥
 ଶତମାସ ହେଲ ମୋତେ ଅଇଲୁ ତୁ ଛଡ଼ି ।
 ସେଦିନୁ ନୟନୁ କୁହ ପଡ଼େ ହର ଘଡ଼ି ॥
 ତୁମ୍ଭକୁ ଝୁର ଝୁର ମୋ ଚନ୍ଦ୍ର ହେଲ ଶିଳ ।
 କୃଷ୍ଣ ପକ୍ଷରେ ତନ୍ଦ୍ରା ଅଟଇ ଯେସନ ॥

ଆହାର ନ ଗୁଡ଼ାଇ ସେ ଦୁଃଖ ଶାଗର ।
 ଦେଖିବାକୁ ଅଇଲେ ତୋତେ ଏତେଦୂର ॥
 ଦେଖିଲେ ତୋହର ମୁଖ ହେବ ଦୁଃଖନାଶ ।
 କବାଟ ଦେହ ବାଗୁରେ କଟକ ମୋ ଆଶ ॥
 ପରମୁଣ୍ଡା ହୋଇ ମୁହଁ ଯିବ ଆରେ ଧନ ।
 ଦେଖି ତୋ ମୁଖ ଶୁଣିବ ମୋର ଦୁଃଖନାଶ ॥
 ମୁହଁ ତୋର ପତାରେ ତୁ ମୋହର କୁମର ।
 ଦେଖିବ ପୁତ୍ର ବଧୂରେ ବଦନ ତୁମ୍ଭର ॥
 ଏମନ୍ତ ବାଣୀ ଯହୁଁ ସେ ବୋଲେ ଦୃଢ଼ବର ।
 ଶୁଣିଣ କୋପରେ ସେ ବୋଲଇ କୁମର ॥
 ତୋଠାରେ ଆମ୍ଭର ଗୁଣ ବନ୍ଧନ ସେ ଥିଲ ।
 ତେଣୁକର ନେଇଣ ସେ ବହୁ ଘଟାଇଲ ॥
 ସେହେତୁ ଆମ୍ଭ ଆର୍ତ୍ତନାଶ ସହୁଲ ସେ ତୁହି ।
 ଜନ୍ମଠାରୁ ବଢ଼ି ବଦାପନା ଶେଷ ହୋଇ ॥
 ଆମ୍ଭର ସେ ଧନ ଯହୁଁ ହୋଇଲକ ଶେଷ ।
 ତେଣୁକର ଜାଣି ତେଜ ଅଇଲୁ ତୋ ପାଶ ॥
 ତୁ ବିଶ୍ବାସେ ହରିଥିଲୁ ପୁଣି ଆମ୍ଭଧନ ।
 ମାଗିଗଲେ ନ ଦେଲୁରେ କଲୁ ମର୍ଣ୍ଣପଣ ॥
 ତେଣୁକର ଚନ୍ଦ୍ର ଆମ୍ଭେ ପାଇଲୁ ବହୁତ ।
 ଆଣି ନ ପାରିଲୁ କେତେ ତୋହଠାରୁ ବଡ଼ ॥
 ଉଧାର ମାଗକ ପୁଣି କାହିଁ ହେବ ଉଣା ।
 ବେଳକାଳ ଜାଣି ଧାତା କରଇ ଘଟଣା ॥
 ଏହା କେହି ନ ଜାଣନ୍ତି ନରେ ମହାମୁଖ ।
 ବିଅର୍ଥରେ ମରୁଥାନ୍ତି କର ପୁତ୍ର ଶୋକ ॥
 ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗୁଡ଼ା ପ୍ରମୁତ ହୋଇ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ମୋର ଧଇଲକ ଯାଇ ॥
 ବୋଲେ ପାଶୋଇ କରଡ଼ ମୋତେ ତୁ ନଦେଲୁ
 ମାଗିଗଲେ ବହୁତର ଭୟନା ତୁ କଲୁ ॥
 ଆଜି ହାତବାଡ଼େ ପଡ଼ିଛି ଯିବୁ ତୁହି କାହିଁ ।
 ନଦେଲେ ତୋ ଦେହୁଁ ଚର୍ମ କାଟିନେବ ମୁହିଁ ॥
 ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗୁଡ଼ା ତରସ୍ତ ହୋଇଲ ।
 ଭତରେ ଥାଇଣ ପୁତ୍ର ତାହାକୁ କହଲ ॥
 ମୃତ୍ୟୁଲେକେ ସେହୁ ଯାହା ଦେଇ ଥାଇ ପାଇ
 କାହାର ଧାର ଅଇଲେ ସେ ଏଠାରେ ନେଇ
 ଭଣ ନ ଶୁଣିଲେ କଷ୍ଟ ପାଇ ସେ ବହୁତ ।
 କଲକର୍ମମାନ ଜାଣି ହୁଏ ପରପତ ॥

ବନ୍ଧୁ କୁଟୁମ୍ବ ଆବର ଧନ ଦାରା ପୁତ ।
 ଏଠାରେ ରଖିବାକୁ କେ ନୁହେଁ ସାମରଥ ॥
 ପିଣ୍ଡ ଛଡ଼ି ପ୍ରାଣ ସେବେ ହୁଅଇ ଅନ୍ତର ।
 ସମସ୍ତେ ସେ ସେହଠାରୁ ହୋଇଯାନ୍ତି ପର ॥
 ମଞ୍ଚେ ବୋଲୁଥାନ୍ତି ମୋର ଏହି ମୋର ଏହି ।
 ପିଣ୍ଡରୁ ପ୍ରାଣ ଗଲେ ତ କାର ନୁହେଁ କେହି ॥
 ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ନାମଟୋକ ଅଟେ ଧର୍ମବାଟ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ଆଶ୍ରୟ କରିଲେ ନ ଥାଇ ଫକଟ ॥
 ଯାହା ଦେଇଥିବ ପୁଣି ଏଠାରେ ତା ପାଇ ।
 ଅଧିକ ଲେଖିଲେ ସେହୁ ମରେ ମାତୁଣୀ ॥
 ଆଗମ ନାଗମ ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣ ବାକ୍ୟରେ ।
 ଫସାରେ ଥାଇଣ ବୁଢ଼ା ଶୁଣିନାହୁଁ କରେ ॥
 ନିବଳ ଲେକଙ୍କଠାରୁ ବଳବନ୍ତ ଜନ ।
 ଧନ ନେଇଣ ତାହାକୁ ନ ଦିଏ ସେ ପୁଣି ॥
 ଏହିଠାରେ ସେମାନେ ହୁନ୍ତି ଭୁଲ କଥା ।
 ନିଦାନ ବେଳକୁ ଜାଣ ଦେହୁଁ ଦ୍ୟନ୍ତି ମାଂସ ॥
 ପଣ ଅଧିକାର ଥାଇ ସେବଣେ ନର ।
 ନାରସ ଲେକମାନଙ୍କୁ କରେ ହରବର ॥
 ଦାମ୍ଭିକ ପଣ କରି ତା ଠାରୁ ଧନ ନେଇ ।
 ମାଗି ଗଲେ ତାହାକୁ ସେ ମାରଇ ଗୋଡ଼ାଇ ॥
 ସେତେବେଳେ ଆସଇ ସେ ସଞ୍ଜୀବନୀ ପୁର ।
 ଲେଉଟି ଏଠାରେ ତାକୁ କରେ ହରବର ॥
 ଅଧିକାର ପଣକେରେ ଏଥୁ ଆଣି ଥାଇ ।
 ଶୁକର ହୋଇ ଶାତକ ସେବା ସେ କରଇ ॥
 ଧର୍ମ ଏହିଠାରେ ବୁଢ଼ା ଅଛଇ ପ୍ରମାଣ ।
 ଦାମ୍ଭିକ ପଣ କରି ମୁଁ ଦେଲି ଚର ଧନ ॥
 ଏବେ ତୋର ଚର୍ମ ମୋତେ କାଟିବ ଉଚିତ ।
 ଏହିପରି ନ୍ୟାୟ କଥା କହିଲ ତା ପୁତ ॥
 ଶୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୁଢ଼ାର ନ ସ୍ମରଇ କିଛି ।
 ବହୁତ କଟାଳ ତାକୁ କରଇ ସେ ମୋତେ ॥
 କରେ କାତ ଘେନି ଗଲ କାଟିବାକୁ ଚର୍ମ ।
 ବୃକ୍ଷେବ ରୋପିବାରୁ ଥିଲ କିଛି ଧର୍ମ ॥
 ଅତଙ୍କ ହୋଇଣ ତହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କମ୍ପର ।
 ତତପଣରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ବୃକ୍ଷ ଦୁଇ ॥
 ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ହେଲେ ଦୁହେଁ ଛଡ଼ି ବୃକ୍ଷ ରୂପ ।
 ମୋତିକ ଢେଙ୍କାଲେ ବିପ୍ର ଆମ୍ଭ ଧର୍ମବାପ ॥

ଆମ୍ଭ ବେନ ଜଣଙ୍କର ଠାରୁ ଚର୍ମ ନଥ ।
 ଏ ଆମ୍ଭର ପତା ଅଟେ ଯୁକ୍ତ ଛାଡ଼ିଦଥ ॥
 ପାଶୁର ଧମ ଦେହରୁ ଚର୍ମ ଦେଲେ କାଟି ।
 ଚର୍ମ ପାଇଣ ସେ ମୋତେ ଗଲୁକ ଲେଉଟି ॥
 ଦେଖିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୁଢ଼ା ଚକିତ ହୋଇଲ ।
 ପୁଣି ହୋଇକରି ମନୁ ଭୟକୁ ଛାଡ଼ିଲ ॥
 ବେନ ଗୋଟି ବୃକ୍ଷ ତହିଁ ହେଲେ ଅନ୍ତର୍ଦାନ ।
 ନିଜ ପିଣ୍ଡରେ ପ୍ରବେଶ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନ ॥
 ତେତା ପାଇକରି ଦ୍ଵିଜ ଉଠଇ ବହନ ।
 ଭରିଯାକୁ ବୋଇଲ ମୁଁ ଦେଖିଲି ସ୍ଵପନ ॥
 ଏତେ ବୋଲି ନେଗଜନ୍ତୁ ଫେଟଲ କବାଟ ।
 ତକ୍ଷଣେ ମିଳିଲ ଯାଇଁ ବୃକ୍ଷର ନିକଟ ॥
 ଦେଖିଲ ବେନ ବୃକ୍ଷରେ ବେନ ଛେଲ ନାହିଁ ।
 ପାଶୁରର ପ୍ରମାଣରେ ଅଛି କଟା ହୋଇ ॥
 ରୁଧିର ପ୍ରାୟେକ ବୃକ୍ଷ ବହୁଅଛି ଜଳ ।
 ଦେଖିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୁଢ଼ା ହୋଇଲ ବକଳ ॥
 ବୁକୁରେ ସେ କୋଡ଼ହୋଇ ବୋଲେ କି କରଲି ।
 ମହା ବୃକ୍ଷ ଦୁଇଙ୍କୁ ମୁଁ ଏତେ ଦଣ୍ଡ ଦେଲି ॥
 ଧିକ ଜନମ ମୋହର ଧିକ ବୁଦ୍ଧି ମୋର ।
 ମୋପାଇଁ କଷଣ ବୃକ୍ଷେ ପାଇଲେ ଅପାର ॥
 ଏତେବୋଲି ନେନ୍ଦ୍ର ଲୁହ ବହେ ଘନ ଘନ ।
 ତକ୍ଷଣେ ଗୋମୟ ବୃକ୍ଷେ କରିଲେ ଲେପନ ॥
 ପଇଡ଼ର ପାଣି ଆଣି ବୃକ୍ଷ ମୂଳେ ଦେଇ ।
 ପ୍ରଦକ୍ଷିଣ କଲ ବିପ୍ର ବୃକ୍ଷମୂଳେ ଶୋଇ ॥
 ଉଠି ଉଠୁ ହୋଇ କରି କରେ ନମସ୍କାର ।
 ବୋଲେ ବୃକ୍ଷରୁଁ ମୋତେ କର ଦ୍ରବିକାର ॥
 ଦୁଃସହ ଫକଟ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ପାରି କଲ ।
 ଫସାର ମଧ୍ୟରେ ତୁମ୍ଭେ ଏ ଯଶ ରଖିଲ ॥
 ଏମନ୍ତ ରୂପେ ବହୁତ ଜଣାଇ ସେ ପୁଣି ।
 ନିଶି ପାହାନ୍ତେ ଉଦୟ ହେଲେ ଦିନମଣି ॥
 ପତ୍ନୀ ପରୁରେ ପତିକୁ ସ୍ଵପନ ବୁଝନ୍ତି ।
 ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୁଢ଼ା କହିଲ ଯାବତ ॥
 ଯମ ପୁର ଯବାର ସେ କ୍ଷୟା ଭୃଷା କଥା ।
 ପାଣି ପଣା ମାଗିବାର ଅନ୍ତର ବ୍ୟବସ୍ଥା ॥
 ବୋଲେ ବହୁତ ପଦାର୍ଥ ଅଛି ସେହୁ ସ୍ଥାନ ।
 ଶୀତ କଷ୍ଟ ପାଇବାର ମାଗିବା ବସନ ॥

ରସ ଲେକନାନେ ତହିଁ ଯାହା କହିଥିଲେ ।
 ଉଦ୍ଧୃଷ୍ଟ ଅଳ ଖାଇବା ସ୍ବେଦର ବଳେ ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲେକନାନଙ୍କର ଆସିବାର ଗତି ।
 ତାଙ୍କୁ ସମାଦର କରିବାର ଜନ୍ମପତି ॥
 ପାପି ଲେକନାନଙ୍କର ସେତେ ଦଣ୍ଡ ମଣ୍ଡ ।
 ତାଙ୍କୁ ପକାନ୍ତି ସେପରି ନେଇ ନର୍କକୁଣ୍ଡ ॥
 ପୁଅ ବୋହୂ ଯାହା ଯାହା କହିଲେକ ପୁଣି ।
 କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ପ୍ରିୟ ଆଗେ କହଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
 ମୋର ଆସି ଚର୍ମ କାଟି ନେବାର ବିଷୟ ।
 ନରରୂପି ବୃଷ ତହିଁ କାଟିଦେଲେ ଦେହ ॥
 ବୋଇଲେ ମୋ ଧର୍ମ ତାତ ଅଟଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ଆତ୍ମଠାରୁ ଚର୍ମ ନଥ ପାଶୋଇ ପ୍ରମାଣ ॥
 ଶୁଣିଣ ଚମର ବେତେ ଲଗାଇଲ କାତି ।
 ମୋହପାଇଁ ବୃକ୍ଷେ ପାଇଛନ୍ତି ଏତେ ଶାସ୍ତି ॥
 ଶୁଣି ତୁ ସୁନ୍ଦର ସେହି ପୁର କଥା ମାନ ।
 ତହିଁର ଜୁପତି ଅଟେ ତପନ ନନ୍ଦନ ॥
 ଧାର୍ମିକ ଲେକଙ୍କୁ ତହିଁ ଅଛି ବଡ଼ ପୁଣ ।
 ପାପି ଲେକଙ୍କୁ ସେଠାରେ ମିଳେ ବଡ଼ ଦୁଃଖ ॥
 ଅମର ଭବନ ପ୍ରାୟେ ଶୋଭେ ସେହି ପୁର ।
 ପାପି ଲେକଙ୍କୁ ସେ ପୁର ସ୍ବପନ ପ୍ରକାର ॥
 କମଳାଳୟ ପରସ୍ତ ଦିଶେ ସେ ଭବନ ।
 ଅଷ୍ଟ ଅଭୟାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ତହିଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ॥
 ଜନ୍ମନଦର ପାବଇ ହୋଇଛି ସେଠାରେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ବିରାଜରେ ପୁର ଜନ ମନ ହରେ ॥
 ପ୍ରସ୍ଥୁଟ ସୁମନର ବାସ ତହଟଇ ।
 ସେ ବନେ ସୁମନମାସନ ବହରନ୍ତି ଯାଇଁ ॥
 କନକର କୁମ୍ଭମାନ ଅଛଇ ଅନେକ ।
 ପିତା ଉପରେ ବସିଛି କଳସ କନକ ॥
 ସାତକୁମ୍ଭରେ ନାରୀଏ ଜଳକୁ ପୂରଇ ।
 ପଥେ ଯାନ୍ତି ନେଉଥିଲେ ଜନମନ ମୋହି ॥
 ଅମର ବର ପରସ୍ତେ ଛନ୍ତି ତହିଁ ନରେ ।
 ଛ ଛ ଅସାର ସଂସାର ଏ କଳିକାଳରେ ॥
 ଅହଂସା ପଥରେ ଥିଲେ ଦେଖିବୁ ଗୋ ସହ ।
 ମିଛ ସଂସାର ଏଥିରେ ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ ॥
 ଯା ଦେଇଥିବ ଅତିଥ ଅବା ଅଭ୍ୟାଗତ ।
 ସେଠାରେ ତାହା ପକଳ ହୁଏ ଗରାପତ ॥

ଦିନେ ଅତିଥେ ଉଦ୍ଧୃଷ୍ଟ ଅଳ ଦେଇଥିଲ ।
 ସେ ଉଦ୍ଧୃଷ୍ଟ ଅଳକୁ ମୁଁ ସେଠାରେ ପାଇଲ ॥
 ଉତ୍ତମ ଦ୍ରବ୍ୟ ଦେଖିଣ ତହିଁ କଲ ଆଶ ।
 ସମସ୍ତତମାସନ ତହିଁ କରିଲେ ନିରାଶ ॥
 ବୋଇଲେ ନ ଦେଇ ଏଥେ ଖାଇବାକୁ ଲେଉଟୁ ।
 ଧନ ରଖିବାର ଧୂଳି ତୋର ମୁହଁ ପୋଡୁ ॥
 ତେଣୁକରି ଆମ୍ଭ ଘରେ ଅଛି ସେତେ ଧନ ।
 ମିଷ୍ଟାନ୍ନ କରି ଅତିଥେ ଦିଆଅ ଶ୍ରେୟନ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୈଷ୍ଣବ ଦେବାଦେବୀ ସେବାକର ।
 ଦେଉଳ ମଣ୍ଡପ କୂପ ଆରାମ ପୋଖରୀ ॥
 ଏହା କରଇନା ଆମ୍ଭ ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟନାହିଁ ।
 ଏତେ ବରୁଣ ବହୁତ ରୁପେ ଦାନ ଦେଇ ॥
 ଗୋରୁଙ୍କ ମୁଖରେ ଘାସ ପିନ୍ଧିବି ଶୁଦ୍ଧ ।
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ପ୍ରତିମା ପୂଜା ଶମ୍ଭୁ ବିରେ ଦୁଧ ॥
 ଏମନ୍ତ କରିଣ ଧନ ବିତର ସୁନରେ ।
 ଦାନ ଦେଇ ଧର୍ମ କାର୍ଯ୍ୟ ରଖିଲ ଜଗତେ ॥
 ଏହିପରି ଯାବତାୟ ଧର୍ମ କାର୍ଯ୍ୟ କଲ ।
 ଆୟୁଷ ଶେଷ ହେବାର ମୃତ୍ୟୁକୁ ଲୁଲୁଲ ॥
 ପତି ବିଯୋଗ ହେବାର ଦେଖି ତାର ନାଶ ।
 ଅଗ୍ନିରେ ପଶିଲ ସେହୁ ପତି ଶବ ଧର ॥
 ମୃତ୍ୟୁକାଳ ଜାଣି ଦୁଃଖ ଅଇଲେ ଭୁବିତ ।
 ସଙ୍ଗେ ଘେନି ଆସିଛନ୍ତି ସ୍ବର୍ଗମୟ ରଥ ॥
 ସେଣୁ ସେହି ସୁନରେ ଦେଇଥିଲ ଦାନ ।
 ତେଣୁ ତାହାକୁ ପ୍ରାପତ ହେଲ ଶୁଭକର୍ମୀ ॥
 ଚତୁଃଶେ ବେଳ ପ୍ରାଣୀ ରଥରେ ବସିଲେ ।
 ସଞ୍ଜୀବନୀ ପୁରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ॥
 ଦେଖିଣ ସେ ପୁର ଜନେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ।
 ବସନ ଶ୍ରେୟନ ବହୁ ଯୋଗାଇଲେ ନେଇ ॥
 ବୋଇଲେ ତୁ ଦେଇଅଛି ଏବେ ଶ୍ରେୟ କରି ।
 ଯାହା ଦେଇଅଛି ତାହା ରହିଛି ଏଠାର ॥
 ବହୁତ ଆଦର କରି କଲେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ।
 ଜନ୍ମପତି ଦେଖି କରି ହେଲ ଗୋଷପତି ॥
 ଗଉରବ କରି ତାଙ୍କୁ ଦେଲେ ଦ୍ରବ୍ୟ ରସ ।
 ଦେଖିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗୁଡ଼ା ହୋଇଲ ହରଷ ॥
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟେକ ସେହି ବସ ଯାହା ଥିଲ ଦେଇ ।
 ମେ ଘରେ ଦେଖିଲ ବସ ସମସ୍ତ ଅଛଇ ॥

ଦେଖିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୁଢ଼ା ବିରୁରଲ ମନ ।
 ବୁଢ଼ମଣେ ରହଗଲ ବାକି କଲି ଧନ ॥
 ଅତିଅ ଅଭ୍ୟାଗତେ ମୁଁ ଯାହା ଥିଲ ଦେଇ ।
 ସେ ସବୁ ଏଠାରେ ମୋର ଅଛି ଥୁଆହୋଇ ॥
 ପୁତ୍ରକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଆସିବାରୁ ଏଥ ।
 ତେଣୁ ସିନା ଜାଣିଲି ମୁଁ ଏଥର ତଦନ୍ତ ॥
 ନୋହଲେ ଏଠାରେ ପାଇଥାନ୍ତି ବହୁ ଦଣ୍ଡ ।
 କୃପଣ ବୋଲି କରନ୍ତି ଦେହ ଶର ଶର ॥
 ଧନବନ୍ତ ହୋଇ ଯେବେ ଧର୍ମ ନ କରଇ ।
 ଅତିଅ ଅଭ୍ୟାଗତଙ୍କୁ ଘଡ଼ିତ ଦିଅଇ ॥
 ତୋଟା ବାଛଣାଳା ଆଉ କୃପ ଜଳ କାଢ଼ି ।
 ନ କରିଣ ଯେଉଁଜନ ଧନ ମଞ୍ଜି ଥାନ୍ତି ॥
 ନ ଦେଇ ନ ଖାଇ ଯେହୁ ରଖେ ଯନ୍ତ୍ର କରି ।
 ଅସୁଷ ସରିଲେ ସେହୁ ଆସେ ଯମପୁର ॥
 ଏହଠାରେ ସୁଧା ଲୁଗା ଲେଗନ୍ତି ବହୁତ ।
 ଢେକ ବିକଳେ ଲେଡ଼ନ୍ତି ଖାଇବାକୁ ଭିତ ॥
 ଲୁଗା ଆରତେ ଲେଡ଼ନ୍ତି ପିଇ ପଣା ପାଣି ।
 ଶୁଣିକରି ରକ୍ଷାଲେକେ ମାରନ୍ତି କହୁଣି ॥
 ପ୍ରତ୍ୟେ ତାପେ ରଖନ୍ତି ପୁଣି ତାକୁ ଚେଇ ।
 ଖରାରେ ଆରତ ହୋଇ ଲେଡ଼ୁଆଇ ଛାଇ ॥
 ଚତଲ ବାଲିରେ ଦୂତ ନ୍ୟନ୍ତି ଘୋଷରଇ ।
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ତାକୁ ଦଣ୍ଡମାନ ଦେଇ ॥
 ବୋଲୁଥାନ୍ତି ଧନ ଅଜି ନ କଲୁ ରେ ଧର୍ମ ।
 ଧନ ତୋହର ଜୀବନ ଧନ ତୋ ଜନମ ॥
 ନ ଥିବା ଲୋକକୁ କିଛି ନ ଲଗଇ ଦୋଷ ।
 ଥାଇ ଧର୍ମ ନ କରିଲେ ନର୍କ ଦୁଏ ବାସ ॥
 ଏହାକୁ ମୁଁ ଏଠାବରେ ଦେଖିକରି ଗଲ ।
 ଧର୍ମ ଆଣି କର କଲି ଧନ ବିତରିଲ ॥
 ଦେଇଥିଲି ଯାହା ତାହା ଦେଲେ ଯମଦୁତେ ।
 ଏହସରି ବୁଢ଼ା ବିପ୍ର ବିରୁରଲ ତରେ ॥
 କହୁଛନ୍ତି ଚଇତନ ଶୁଣ ମନ ରାୟ ।
 ନ ଦେଲେ ନ ପାଇବ ଯେ ଏ କଥା ନିଶ୍ଚୟ ॥
 ସତ୍ୟ ଅନୁକମେ ଯେହୁ କରୁଥାଏ ଧର୍ମ ।
 ଇହ ପରଲୋକେ ତାର ହୁଏ ଶୁଭକର୍ମ ॥
 ଫସାର ମଧ୍ୟରେ ଛନ୍ତି ଯେତେ ଯେତେ ଲୋକ ।
 କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଭୁଞ୍ଜୁଥାନ୍ତି ଦୁଃଖ ସୁଖ ॥

ଗତ ଜନ୍ମ ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଏ ଜନ୍ମରେ ପାଇ ।
 ବୁଢ଼କୁ ଯେପରି କେବେ ନ ଛାଡ଼ଇ ଛାଇ ॥
 ଶୁଣିକରି ସୁମନ ଯେ ହେଲ ତୋଷ ତେ
 କହଇ ମାଧବ ପାରିକର ଜଗନ୍ନାଥ ॥

କଳି ଚରିତ୍ର ଓ ଚାହାର ଗୁଣ ।
 ସୁମନ ବୋଲନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଚଇତନ୍ୟ ।
 ଆଉ କିଛି ଧର୍ମ କଥା କୁହନ୍ତୁ ଆପଣ ॥
 ଧର୍ମ ମାର୍ଗେ ମୋର ଚିତ୍ତ କେତେ ନ ବଳଇ ।
 ଅଧର୍ମ କଥାରେ ପୁଣି ବହୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତଇ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମ ଅଟେ ସୁଧାସମ ରସ ।
 ସେହୁ କଥା ଅନୁଷ୍ଠାନ କରନ୍ତୁ ପ୍ରକାଶ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ପାଦାମ୍ବୁଜେ ଚିତ୍ତ ରହୁ ନାହିଁ ।
 ବିରୁରଲ ଚିତ୍ତ ଦେବ କହୁରେ ମିଶାଇ ॥
 ସେହୁ ପାଦୁ ଗହୁଅଛି ସୁଧାରସ ଧାର ।
 ଆତ୍ମା ତୋଷ କରିବି ମୁଁ କରିଣ ଆହାର ॥
 ଶ୍ରବଣ ସପରେ କରୁଥିବି ନିତି ସାନ ।
 ମୁଖରେ ମୁଁ ବୋଲୁଥିବି କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନ ॥
 ଅତିଥିଙ୍କ ପୂଜା ବିଧି ନିତି କରୁଥିବି ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ପାଦେ ନିତି ମୁହିଁ ସେନୁଥିବି ॥
 ସିଧାଖି ବିପ୍ରମାନଙ୍କୁ ଦେବଇଁ ଢେଜନ ।
 ଦକ୍ଷିଣା ବିଧି କରିଣ ଦେବି କିଛି ଧନ ॥
 ଏ ମିଥ୍ୟା ଫସାର ଜାଣ ଅଟେ ଅକାରଣ ।
 ଏମନ୍ତ କରଲେ ଅବା ପାଇବି କାରଣ ॥
 ଏପରି ବିରୁର ମୁହିଁ କରେ ଦୂତ କରି ।
 କରଲ ବେଳକୁ ତାହା ଦିଅଇ ସାଣୋରି ॥
 ରୂପବତୀ ବେଶ୍ୟାକୁ ମୁଁ ଦେଖିଲେ ନୟନ ।
 ତାହାକୁ ତ ବେଗଇବି ନେଇ ଦିଏ ଧନ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଚରିତ୍ରକୁ ଶୁଣି ମାତେ ନିଦ୍ରା ।
 ତମାଳି ଶୁଣିଲେ ତହିଁ ବଡ଼ ମୋ ଶରଧା ॥
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଚରିତ୍ରକୁ ନ କରେ କାର୍ତ୍ତନ ।
 ସକଥାରେ ନକଟତେବେଳେ ନ ରସେ ମୋ ମନ
 ଛନ୍ଦ କପଟ ଲକ୍ଷ୍ମୀଟ କୁଟ ମିଥ୍ୟାଭାଷ ।
 ଅପାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପଣାଖେଳ ରସ ॥
 ଏଥିରେ ମୋହର ମନ ବହୁତ ରସଇ ,
 ଦାନ ଦେଇ ଦକ୍ଷିଣା ମୁଁ ବୋଲେ ନାହିଁ ନାହିଁ ॥

ବିପ୍ରପାଦ ସେବିବାକୁ ହୁଏ ବଡ଼ ମନ ।
 ଦେଖିଲେ କର ନଯୋଡ଼େ ନ କରଇ ମାନସ ॥
 ବ୍ୟାଧିମନ୍ତ ଗୋରୁ ସଙ୍କ୍ରମଣେ ପଡ଼ିଥିଲେ ।
 ତାହାକୁ ଟେକିବା ମୋର ଶକ୍ୟ ନାହିଁ ବୋଲେ
 କେନ୍ଦ୍ର ଜନ୍ତୁ ଯେବେ ଆସା ନାଏ ମୋହଠାରେ ।
 ତାହାକୁ ମାରିବାକୁ ମୁଁ ଧାଏଁ ତତପରେ ॥
 ଶୁଧାଞ୍ଜି ଜନ ଯଦ୍ୟପି ମାତେ ଅଳଗ୍ରାସେ ।
 ତାହାକୁ ନ ଦେଇ ଘରେ ଯାଉଁ ଖାଇ ବସେ ॥
 ବସ୍ତ୍ରଶ୍ରେୟେ ଦେବ ବୋଲି ମନେ ଭାବୁଥାଉ ।
 ମାତେ ଯେବେ କେନ୍ଦ୍ରତାକୁ ବୋଲେ ନାହିଁ ନାହିଁ
 ଗୋବିନ୍ଦ ନାମ ଶୁଣିବି ମନେ ପାଉଁ ଥାଉ ।
 କର୍ଣ୍ଣରେ ପଡ଼ିଲେ ନାମ ଶ୍ରୀଦ୍ରା ଆକର୍ଷକ ॥
 ଏକାଦଶୀ ବ୍ରତ କରିବାକୁ କରେ ମନ ।
 ଅନିଦ୍ରା ରହୁବି ଆଳ ନ କର ଶୟନ ॥
 ସେଦିନ ଦ୍ଵିଗୁଣ ମୁଣ୍ଡି କରଇ ଭୋଜନ ।
 ବେଳ ଆଉଁ ଆଉଁ କରେ ସେଦିନ ଶୟନ ॥
 ଶୁଧାଞ୍ଜି ଜନମାନଙ୍କୁ ଗୋଇ ଅଳ ଦେବ ।
 ଏହୁପରି ମନମଧ୍ୟେ ଥାଏ ସଦା ଭାବ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଯେବେ ମାଗି ଆସେ ବୋଲେ ନାହିଁ ନାହିଁ
 ଘରେ ଥାଇ କର ବୋଲେ ପାଇବି ମୁଁ କାହିଁ ॥
 ବିଶ୍ଵରକ୍ତ ପୁଅ ହିଁଏ ବହୁତ ମୋ ଘର ।
 ମୋହର ମୂଳ ଅଟନ୍ତି ଜନନୀ ପିଅର ॥
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି କରିଣ ଭାବୁଥାଏ ମନ ।
 ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ହୃଦୟାଏ ଭାବିଯା ଶେଷଣ ॥
 ଏହୁ ଫସାରେ ଅଧର୍ମ ରହୁଅଛି ଯେତେ ।
 ତାହା ସବୁ ସର୍ପିପିଣ କହୁବଇ କେତେ ॥
 ଅଧର୍ମ କଥା ଯଦ୍ୟପି କରଇ ବିଚାର ।
 ସେ କଥାରେ ସେହୁସଖି ହେଉଛି ତପର ॥
 ସୁକର୍ମ କଥା ଯଦ୍ୟପି ବିଶ୍ଵରେ ମୋ ମନ ।
 ସେହୁକଥା ସେହୁସଖି ହେଉଛି ଶ୍ରଦ୍ଧନ ॥
 ସୁକର୍ମ ଆଶ୍ରୟମାନ କରନ୍ତି ଯେ ନର ।
 ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଦୁଦ ଦୁଃଖ ହୁଏ ମୋର ॥
 କେମନ୍ତ ତରୁ ଏହୁ କେମନ୍ତ ବ୍ୟାଧି ।
 ଏ ବିଷୟ ମୋର ଆତ୍ମେ କହନ୍ତି ତୈତନ୍ୟ ॥
 ଶୁଣିକରି ତତତନ୍ୟ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ ।
 ଏକମନ ହୋଇକରି ଶୁଣିହୁ ପୁମନ ॥

ଶୁଣିପାଦ ମେଦନୀ ସେ ନିଶ୍ଚୟକରେ ଭୋଗ ।
 ସତ୍ୟ ହେତୁଆ ଦ୍ଵାପର ଆଉ କଳିଯୁଗ ॥
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ଶୁଣିପାଦ ହେତୁଆରେ ତନ
 ଦ୍ଵାପରରେ ଦୁରପାଦ ଧରଇ ଧରଣୀ ॥
 ସୁକର୍ମ ମାନ ସେତେକ କହୁଅଛୁ ତୋତେ ।
 ଏତନ ଯୁଗରେ ଜାଣ ହେଉଥୁଲୁ ଏତେ ॥
 ଏ ଶୁଣି ଯୁଗ ଅଟନ୍ତି ଶୁଣିଗୋଟି ଭାବ ।
 ସାନଭାଇ କଳି ବଡ଼ ଦୁର୍ଜନ ଅଟଇ ॥
 ତନ ଭାଇଙ୍କର ସେହୁ ଦେଖିଣ ଆଶ୍ଚର ।
 କଳିଯୁଗ କର୍ମ ଥାଏ ହୋଇ ଥର ହର ॥
 ଫସାର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତଳି କହୁ ପୁଣ ।
 ରହୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କରଇ ମୁଣ୍ଡି ରଖାଉଣ ॥
 ତେଣୁ ତନ ଭାଇଙ୍କର ସହା ଅଛ ପାଇ ।
 ମୋ ମାର୍ଗରେ ନ ଚଳିଲେ ଶାସ୍ତି ଦେବ ମୁଣ୍ଡି ॥
 ବିପ୍ରକୁଳକୁ କରବି ଆଗ ନାର ଖାର ।
 ପଛନ୍ତି ବୁଝିବି ସବୁଙ୍କର ନିଆଶୁର ॥
 ଏମନ୍ତେଣ ତନଯୁଗ ଧର୍ମରେ କଟଲୁ ।
 ଏବେ କଳିଯୁଗ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ ॥
 କଳିଯୁଗ ମନେ ମନେ କରଇ ବିଚାର ।
 ଧର୍ମପଥେ ଅଛୁ ସବୁ ବୁଝିବା ଏଥର ॥
 ସାଧୁସବୁ ଜନ ଆଉ ବୁଦ୍ଧିମାନ ନର ।
 ଯତ ସତ ଆଦିକର ସବୁ ବିପ୍ରବର ॥
 ଏହୁପରି କଳିଯୁଗ ବିଶ୍ଵରୁ ଶୁଦ୍ଧି ।
 ମିଛ ମାୟା ପରବେଶ ହେଲେ ତହିଁ ଆସି ॥
 ଛନ୍ଦ କୁଟ କପଟ ଯେ ଅନ୍ୟାଶୁର ହିଂସା ।
 ବହୁଦିନୁ କଳିକ ସେ କରୁଥିଲେ ଆଶା ॥
 ସେହୁ ତନ ଯୁଗରେ ସେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତି ନପାରି ॥
 କଳିଯୁଗକୁ ମନରେ ଥିଲେ ଚିନ୍ତାକର ॥
 କୁକର୍ମ କୃପଣ ଆଉ ବହୁ ସ୍ଥାନବୁଦ୍ଧି ।
 ଛନ୍ଦ ମନ୍ଦ ଆଦିକର ସ୍ଵଜାତ ବାସନ୍ଧୀ ॥
 ଅସତ୍ୟ ଅନିରମଳ କୁଟ ଲୋଭ ମୋହ ।
 ରାଗ ତମ ଅଜ୍ଞାନାଦ ଦୁର୍ଗତି ଦୁର୍ଜୟ ॥
 କଳିର ପାତଶ ଆସିଣ ମିଳିଲେ ସମସ୍ତେ ।
 ସମସ୍ତଙ୍କ ଦୁଃଖ କଳି ଜାଣୁଛନ୍ତି ଶତେ ॥
 ଏକଠାବରେ ସମସ୍ତେ ହୋଇକରି ରୁଣ୍ଡ ।
 ଆଜ୍ଞାନାଗିତେ କଳିକ ହୋଇଣ ପ୍ରବର୍ତ୍ତ ॥

ବୋଇଲେ ହେ କଳିରାଜା ଦେଶ ଆମ୍ଭ ଦୁଃଖ ।
 ତୁମ୍ଭ ବନ୍ଦ ହୋଇଥିଲୁ ସମସ୍ତେ ନିରାଶ ॥
 ସେ ଚଳିପୁରର ଲେଙ୍କେ କଲେ ଅନାଦର ।
 ତେଣୁ ସଖି ନ ପାରିଲୁ ତାହାଙ୍କ ଦୃଢ଼ର ॥
 ବହୁତ ଦୁଃଖରେ ଆମ୍ଭେ ବଞ୍ଚିଥିଲୁ ଦିନ ।
 ଏବେ ହେ ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଧୂଆଁ ପରସଲ ॥
 ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ତର କରିଛନ୍ତି ସେହି ।
 ତାହାଙ୍କର ବଣ ସବୁ ଏବେ ଛିନ୍ନ ରହି ॥
 ତାହାଙ୍କୁ କରିବୁ ଆମ୍ଭେ ବହୁ ନାର ଶାର ।
 ସତ୍ୟବନ୍ତ ଲେଙ୍କେ ଶତ୍ରୁ ଅଛନ୍ତି ଆମ୍ଭର ॥
 ମହତ୍ତ୍ୱ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଶତ ଦୟା ସମା ଶାନ୍ତି ।
 ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଲକ୍ଷ୍ମୀକର୍ମ ସୁବୁଦ୍ଧି ସୁନତି ॥
 ତୁମ୍ଭର ଆଜ୍ଞା ପାଇଲେ ଏହାଙ୍କୁ ତଡ଼ିବୁ ।
 ଏ କଳିଯୁଗେ ଏହାଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱ ସାରିବୁ ॥
 ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଘଡ଼ିତ ଦେଇଛନ୍ତି ଆଗ ।
 ଏବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆମ୍ଭେ ଘଡ଼ିତବା ବେଶ ॥
 ଛନ୍ଦ କପଟ କହନ୍ତି ହୋଇ ଆଗଭର ।
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ରଖିଲ ବାନ୍ଧି ରଜା ଯୁଧିଷ୍ଠିର ॥
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ବାନ୍ଧିଣ ।
 ସେହି ବେଳିଗାର କଲେ ସତ୍ୟ ଉଦ୍ଧାରଣ ॥
 ତହିଁରେ ଥୋକାଏ ସତ୍ୟ ଅଛୁ ଭୋଗକର ।
 ଶୁଣିଣ ଅସତ୍ୟ ତହୁଁ କହୁ ଆଶ୍ୱକର ॥
 ମୋତେ ତଡ଼ି ଦେଇଅଛୁ ଉଦ୍ଧାରଣ ସତ୍ୟ ।
 ରହୁ ବୁଝିବା ତୁମ୍ଭର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କେମନ୍ତ ॥
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ରାଜାଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧ କରୁଛୁ ପ୍ରଣାମ ।
 ମୋତେ ଦୂରକଲ ବୋଲୁ କରୁ ବଡ଼ ହିଂସା ॥
 ଏପରି କହୁ ଯେ ଯାହାଠାରେ କୋପବହୁ ।
 ଶୁଣିଣ ସେ କଳିଯୁଗ ତାହାଙ୍କୁ ବୋଲଇ ॥
 ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ହୋ ଯାଅ ବେଗ ହୋଇ
 ଅଧିକାର କର ତୁମ୍ଭେ ସର୍ବଦେଶେ ରହ ॥
 ତୁମ୍ଭର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଆହୁଁ ସମସ୍ତେ କରିବେ ।
 ତେଣୁକରି ଏ ସଂସାରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିବେ ॥
 ପୁଧର୍ମ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟମାନ କରିବେ ଯେ ନର ।
 ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦେବ ବହୁତର ॥
 ମୋହର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟମାନ ଶୁଦ୍ଧକ ଯେ ଜନ ।
 ତାହାଙ୍କୁ କରିବୁ ବହୁତର ସ୍ଥାନମାନ ॥

ଧନ ଜନରେ ସେମାନେ ହୋଇବେ ନାରୀ ।
 ପେଟପାଣି ଘରେ ଘରେ ମାଗିବେକ ଉକ ॥
 ମୁହଁ କଳିଯୁଗ ମୋର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଅନ୍ତୁ ।
 ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନ ମୁରାଧିକାରୁଲେ ॥
 ଯାଅ ବେଗକର ତୁମ୍ଭେ ନକର ବିଳମ୍ବ ।
 ଯେ ଯାହାର ଅନ୍ତରୁପେ ବସ ସର୍ବ ଅଙ୍ଗ ॥
 ମୋହ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବଡ଼ାଅ ଯାହିଁ ବେଗକର ।
 ତୁମ୍ଭର ଦୁଃଖ ଦେଖିଣ ମୋ ଦୁଦ ବିଦାର ॥
 ସମସ୍ତେ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ତୁମ୍ଭମଙ୍ଗେ ଯିବୁ ।
 ଆଗ ହୋଇକରି ଆମ୍ଭେ ଭବି ନ ପାରିବୁ ॥
 ଶୁଣିକରି ସନମତ କଲୁ ଚଳିଯୁଗ ।
 ପରଶ ପ୍ରକୃତି ଆସି ନିଲିଲେ ତା ଆଗ ॥
 ବୋଇଲେ ସୁମନରାଜା ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ତଡ଼ିଲ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସଦାମୁଖେ ସତତ ମନ୍ତ୍ରଲ ॥
 ବିଷ୍ଣୁଠାରେ ଭକ୍ତ ସେହି ଅଟେ ସ୍ଥାନବାନ ।
 ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପାରିବୁ କରିଦେଲ ଭଲ ॥
 ନିମଗ୍ନ ହୋଇଣ କୃଷ୍ଣ ସେବା କରୁଥାଇ ।
 ଜନ ତେଗରେ ସେହି ସବୁଙ୍କୁ ହାଣଇ ॥
 କେତେରୂପରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଦରେ ଜଗାଇ ।
 ତେଣୁ ତାରପାଶେ ଆମ୍ଭେ ନପାରିଲୁ ରହ ॥
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଘଡ଼ିତ ସେହି ଭୃଷ୍ଟେ ସୁଖଶିଖ ।
 ତାହା ଦେଖିକରି ଆମ୍ଭେ ହେଉଛୁ ବିଦାର ॥
 କଳିଯୁଗ ବୋଲେ ଏବେ ସବୁକଥା ଶୁଦ୍ଧ ।
 ବେଶେ ସୁମନକୁ ତୁମ୍ଭେ ବସିଯାଇ ମାଡ଼ ॥
 ସୁକର୍ମ ମାର୍ଗେ ଯେବେ ସେ କରବ ଗମନ ।
 ତୁମ୍ଭେ ତାରମଙ୍ଗେ ଥାଇ କରୁଥବ ବନ୍ଧ ॥
 ତହିଁକ ମୁହଁ ହୋଇବି ତୁମ୍ଭ ଆଶୁପାର ।
 ଏମନ୍ତେଣ ସୁମନକୁ କର ଦୂର ବର ॥
 ସୁକର୍ମମାନ ସେପରି ନ ପାରିବ କର ।
 ତେବେ ଏ ସଂସାରୁ ସେହି ନପାରିବ ତର ॥
 ସୁମନ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନାମ ଧାୟୁ ଘଡ଼ିଲ ।
 ମୋତେ ଧାୟୁ ତୁମ୍ଭେ ତାର ମନକର ଭେଳା ।
 ପ୍ରକୃତିମାନଙ୍କୁ ଏହା କହୁ କଳିଯୁଗ ।
 ସଂସାରମଧ୍ୟ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲ ବେଶ ॥
 ତତକ୍ଷଣେ ରତ୍ନମୟ ପାଳଙ୍କି ଅଣାଇ ।
 ପାଟର ମୃତୁଳା ଆଖି ସଜାଇଲା ତହିଁ ॥

ହାତେ ବହଳରେ କଳି ବିଛଇଲ ଶେଷ ।
 ତହିଁପରେ ବଛଇଲ ସୁମନ ସରୋଜ ॥
 ମୁକୁତାର ହିରାମାନ ଲମ୍ବ କେରି କେରି ।
 ତା ଉପରେ ଗୁମ୍ଫାକୁ ଶାଣ ସମ ହେରି ॥
 ଭରିପାର ହାତ କଳି ଧରିକରି ନେଲ ।
 ପାଲଙ୍କି ଉପରେ ତାକୁ ନେଇ ବସାଇଲ ॥
 ସପ୍ତ ପରିବାସ ସଙ୍ଗେ ନିଯୋଗିଲ ନେଇ ।
 କେ ଅଲଟ ଧରେ କେହୁ ବର୍ଣ୍ଣଣ ବର୍ଣ୍ଣଇ ॥
 କେ ଗାବନ୍ତ ଗୀତ କେହୁ ଦ୍ୟନ୍ତି ହୁଳହୁଳି ।
 ପାହୁଣରେ ଶଟଛନ୍ତ ସହସ୍ରସ୍ତକ ବାଲି ॥
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ସେହୁ କଳି ମହାବର ।
 କରରେ କମାଣ ଧରି ହୋଇଲ ବାହାର ॥
 ମେଘପରାୟ ଦଶକ କଳିର ଶରୀର ।
 ଆକାଶମାର୍ଗରେ ଯାଇଁ ଲଗିଲ ତା ଶିର ॥
 ରହିବ ଛଡ଼ିଲ ଯେହୁ ମେଘ ଘଡ଼ ଘଡ଼ ।
 ସୁକର୍ମମାନ ସରସ ପଳାଇଲେ ଛଡ଼ି ॥
 କେଉଁ ମୋହ ହୁଂସା କୁଟ ଆଦି ବେଗେ ଆସି
 ସବୁଙ୍କର ଦେହରେ ସେ ବେଗେ ଗଲେ ପଶି ॥
 ଅନ୍ୟାୟର କୃପଣ ଯେ ମିଥ୍ୟା ମୁହମତ ।
 ତତକ୍ଷଣେ ଫସାଇରେ ଗଲେ ସେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତି ॥
 ସୁଧର୍ମ ସକଳ ଗଲେ ଭୟେ ଅସ୍ତସର ।
 ଅଧର୍ମମାନ ଫସାରେ ରହଲେ ଆବୋର ॥
 ପଶଣ ପ୍ରକୃତି ହେଲେ ପରବେଶ ଆସି ।
 ସୁମନ ସ୍ଵାମିକ ବେଗେ ଧଇଲେ ଆକର୍ଷି ॥
 ଯେବେ ସେହୁ ଧର୍ମକଥା ବାହୁରଇ ମନେ ।
 ଏମାନେ ତା ଭଗ୍ନକରି ଦ୍ୟନ୍ତି ତତକ୍ଷଣେ ॥
 ଅଧର୍ମ କଥାମାନକୁ ଯେବେ ମନେକରି ।
 ପଶଣ ପ୍ରକୃତି ବଳ ଦ୍ୟନ୍ତି ଆଗକରି ॥
 କହିତ ପ୍ରକାରେ ଯେବେ ତହିଁ ମନଦେଇ ।
 ସହସ୍ରପ୍ରକାରେ ତାକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ନେଇ ॥
 ବୋଲନ୍ତି ଶାବମାନଙ୍କ ନାଶ ବେଗେଯାଇଁ ।
 ସ୍ଵାମୀସ ଭକ୍ତିଲେ ପୁଣ୍ୟହେବ ଆମ୍ଭ ଦେହା ॥
 ଏହପରି ପାଣ୍ଡୁଆନ୍ତି ମନ ଅନୁକ୍ଷଣେ ।
 ନିସ ସେହୁ କରିବାରେ ହୋଇ ଏକଜଣେ ॥
 ତେଣୁ ସେହୁ ଧର୍ମକାର୍ଯ୍ୟ ନ ପାରଇ କରି ।
 ଅଧର୍ମ/ପ୍ରବର୍ତ୍ତି କିଛିଦିନେ ଯାଏ ମରି ॥

ଶୁଣିଣ ସୁମନ ବର ହେଲୁ କର୍ମମାନ ।
 ବୋଲଇ ଏଥୁରୁ ରକ୍ଷାକର ଭଗବାନ ॥
 ଆହୁ ମାରାୟଣ ଏବେ କର ମୋତେ ପାରି ।
 ତାରନୀଥ ଭବସିନ୍ଧୁ ଦେଇ ପଦତରା ॥
 ଆତଙ୍ଗ ନାଶନ ଅଟେ ତୁମ୍ଭ ନାମ ଗୁଣ ॥
 କହଇ ମାଧବ ମୁହିଁ ସେପାଦେ ଚରଣ ॥

କଳିରେ ଲୋକମାନଙ୍କର ବ୍ୟବହାର ।
 ସୁମନ ବୋଲନ୍ତି ଯାହା କହଇ ତୈତନ୍ୟ ।
 ଏହାଶୁଣି ମୋହର ଯେ ରୁଚିଗଲ ଜନ ॥
 ପୁଣି ବିରୁଦ୍ଧ ମୁହିଁ ଏ ମୋହର ଚିତ୍ତ ।
 ଅଟନ୍ତି ସକଳ କର୍ତ୍ତା ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ॥
 ମୁହିଁ ଯେବେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଥିବ ଆଶ୍ରୟ ।
 ପ୍ରକୃତିମାନେ ମୋହର କି ପାରିବେ କରି ॥
 ପ୍ରତ୍ୟେ ବାଟେ ରହେ କି ଶୁଣିଲ ପତର ।
 ମାର୍ଗାର ଆଗରେ କାହିଁ ଦର୍ପ ମୁଣିକର ॥
 କେଶରୀ ଆଗମନେ କି ରହେ ମଉକର ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟହେଲେ ଯେହୁ ଯାଏ ବିରାଜଇ ॥
 ତେମନ୍ତ ପରାୟ ହୋଇ ସବହେବ ଦୁର ।
 ଯେବେ କି ଧରିବି ମୁହିଁ ଗୋବିନ୍ଦପଦ୍ମର ॥
 ଏଥୁକୁ ସାଧୁଜନେ ହୋ ମନରେ ବିରୁର ।
 ଏକଥା ମିଥ୍ୟା ନୁହଇ ଅଟେ କିରାଧାର ॥
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ସୁମନଶୁଭନ ।
 ଚକ୍ତିତନ୍ୟ ପାଦେ ପଡ଼ି କହଇ ବଚନ ॥
 ଏହଠାରୁ ଫଣରୁ ଯେ ରହଇ ମୋ ମନ ।
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ କଳି କଲକ ଗମନ ॥
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ କଳି ହେଲ ପରଦେଶ ।
 ସେହୁକଥା ଆଦ୍ୟପ୍ରାନ୍ତ କରନ୍ତୁ ପ୍ରକାଶ ॥
 କେମନ୍ତ ଆଗର ତାର କେମନ୍ତ ବିରୁର ।
 କିପରି ଚଳିବେ ଏବେ କଳିଯୁଗ ନର ॥
 ଏହା ସର୍ବପିଣ୍ଡ ମୋତେ କହବା ତୈତନ୍ୟ ।
 ଡବ ମୁଣରୁ ଶୁଣିଲେ ହେବ ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନ ॥
 ଶୁଣି ତୈତନ୍ୟ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଦୃଢ଼େ ଧାନକରି ।
 ଜୟ ଜୟ ସ୍ଵାମି ତୁମ୍ଭେ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ରଧାରୀ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ ସୁଦୟା ମୋତେ କଲେ ଦେବରାୟ ।
 କଳିର ଚରଣ ମୁହିଁ କହବି/ଆକାଶ ॥

ମୋକ୍ଷରେ ହୁଏତ ସେବେ ହୋଇବ କରୁଣା ।
 କଳି ନରାଦି ନରାଦି ନ ହୋଇବ ବଶା ॥
 ଆହେ ଦାନବକୁ ମୋତେ ହୁଅନ୍ତୁ ପ୍ରସନ୍ନ ।
 ଏତେବେଳେ ବନ୍ଧୁକୁ କରଲେ ସେ ଧ୍ୟାନ ॥
 ଧ୍ୟାନ ଦେଖିଲେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପଦ ଆସନରେ ।
 ବସେ କରନ୍ତି ରତ୍ନ ସିଂହାସନ ପରେ ॥
 ବେନ ପାତ୍ରସ୍ତରେ ଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସରସ୍ବତୀ ।
 ଶଶୀ ଧରି ଆସେ ଭବ ନାରଦ ସେ ଯତ ॥
 ଚତୁର ମୁଖରେ ବ୍ରହ୍ମା କରଇ ଜଣାଣ ।
 ଭବ ହୋଇଛନ୍ତି ସେହିଠାରେ ଦେବଗଣ ॥
 ସେ ଯାହାର ସେବାରେ ପବେଛନ୍ତି ରହୁ ।
 ଆଲିଙ୍ଗ ଶୁଭମାନ ବସି ଛନ୍ତି ନେଇ ॥
 ବରୁଣ ସୁବାସ ପାଣି ଧରିଣ ହରିରେ ।
 ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ନେଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଥମ୍ଭରେ ॥
 ମଳୟପଦ ବସେ ତହିଁ ଧୀର ଧୀର ।
 ସୁଗନ୍ଧରେ ଆମୋଦକ ସମସ୍ତ ଶରୀର ॥
 ବାସବ ଶୁଭର ଧରି ଧୀରେ ଧୀରେ ତ ନ ।
 ଦେବପୁରୀମାନେ ନିଜ ଦାନ୍ତ ହୁଳହୁଳି
 ବ୍ରହ୍ମା ଦେବଗଣ ଆଦି ସର୍ବ ସୁରମୁନି ।
 ସବୁଙ୍କର ମୁଖେ ଶୁଭେ ହରି ହରି ଧ୍ବଜ ॥
 ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପାଦମୂଳ ଚଉକୁ ଶୁଭାଳ ।
 ମହାନନ୍ଦେ ଦେବଗଣ ଛନ୍ତି ଛିଡ଼ାହୋଇ ॥
 ଏକାନ୍ତ ସମ୍ଭବ ଧ୍ୟାନ ଚେତନା ଦେଖିଲେ ।
 ସକଳ ଚନ୍ଦ୍ରାମାନଙ୍କୁ ମନୁ ଉପସ୍ଥିତେ ॥
 ଜୟ ଉତ୍ସବ ସ୍ବରୋଚିଷ କଲେକ ଧ୍ୟାନ ।
 ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପାଦେ ସଦା ରହୁ ମନ ॥
 ସକଳ ସାଧୁଜନ ହେ ମୋତେ ଦୟାକର ।
 ତୁମ୍ଭର କୃପା ହୋଇଲେ ଭବୁ ହେବ ପାର ॥
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପୁଣି କହନ୍ତି ଚେତନା ।
 ସାଧନା ହୋଇକରି ଶୁଣହେ ସୁମନ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ପରୁରୁ ମନ କଲିର ବୃତ୍ତନ୍ତ ।
 ବଚନରେ କହି ନୋହେ ସେ ବଡ଼ ଅନିତ୍ୟ ॥
 ଭବିଷ୍ୟକୁ କଳି ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ରଥରେ ବସାଇ ।
 ସହସ୍ରକ ପରିବାର ନିଯୋଗିଲ ନେଇ ॥
 ବାୟୁଠାରୁ ବେଗ ଅଶ୍ବ ସଜ୍ଜିଲ ଆଣି ।
 ଶୁଣି ଚରଣରେ ଡାକ ନୁହର ବାଜଣି ॥

ରଥର ଉପରେ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ଶୁଭ୍ରା ସେ ଶୋହେ ।
 ହାର ନାଳା ମୋତେ ସେ ହିଲୁଣ ଆଏ ॥
 କଳିପୁର ନିଜେ ଯାଇ ହେଲ ଦବ୍ୟବେଶ ।
 ଶିରପରେ ରଙ୍ଗପାଗ ବାନ୍ଧି ହିନବାସ ॥
 ଆଉ ଶୁଭଙ୍ଗ ଖାରଙ୍ଗା ପିନ୍ଧି ପାଇଁନାମା ।
 ବରଦ ସୁବେଶ କଳି କେ ଦେବ ଉପମା ॥
 ଅଶ୍ବରୁରେ ଜଡ଼ତ ଦବ୍ୟ ପଦ୍ମନାଳା ।
 ପରିଶ୍ରୁ ଲେଟକ ଆଣି ଲମ୍ବାଇଲେ ଗଳା ॥
 ଛନ୍ଦ ମନ୍ଦ ନୁହରହେ ଘୋଡ଼ା ବାମନୋଡ଼େ ।
 ସୁଜନ ଦର୍ପ ଧ୍ୟାନ ପୈତା କାନ୍ଧେ ପଡ଼େ ॥
 ସୁଧର୍ମ ନାଶନ ନାମେ ବାନାକୁ ଉଡ଼ାଇ ।
 ନୃତ୍ୟ ଗୀତ ଶବଦରେ ପୃଥ୍ବୀ ତମକଇ ॥
 ସତ୍ୟକନ୍ତ ନାଶନ ସେ ତାଲ ତରୁଆର ।
 କଳି କୋରଡ଼ା ଗୋଟି ଧରିଲ କର ॥
 ଧର୍ମସଦୃଶ ଘୋଡ଼ାପରେ ଯାଇକରି ବସି ।
 ଅଧର୍ମ ବାଗକୁ କରେ ଧରିଲ ଆକର୍ଷି ॥
 ଘୋଡ଼ାର ବାଗ ଦଉଡ଼ ଆଉ ଯା ପଦାର୍ଥ ।
 ଏକଠାବେ ଜମାକରି ବାନ୍ଧିଣ ତୁରତ ॥
 ମାତାକୁ ବୋଇଲ ଆମେ ବହୁ ଏହା ତୁହି ।
 ଶୁଣିକରି ବୁଦ୍ଧି ବୋଲେ ନ ପାରବ ବହୁ ॥
 ତତକ୍ଷଣେ କୋରଡ଼ାଏ କରିଲ ପ୍ରହାର ।
 କହେ ପ୍ରାଣେ ଆଶାଥିଲେ ବେଗେୟକୁ ଧର ॥
 ବୁଦ୍ଧି ବୋଇଲ ବାବୁରେ ମୋର ଶୟନାହୁ ।
 ଏତେ ବୋହୁ ମୁହିଁ କେତେ ନ ପାରବ ବହୁ ॥
 ଶୁଣିକରି କଳିପୁର ଶୁଦ୍ଧ ଦନ୍ତପାଟି ।
 ବିକରାଳ ନୟନରେ ଶୁଣିଲ ତରୁଟ ॥
 ଦେଖି ବୁଦ୍ଧି ବୋଲେ ଦୟା ନାହିଁକରେ ମୋତେ
 ଦଶମାସ ଗର୍ଭେ ପରା ଧରିଥିଲ ତୋତେ ॥
 ଭବିଷ୍ୟକୁ ପାଲଟିରେ ବସାଇଲୁ ନେଇ ।
 ମୋତେ ମାରୁଅଛୁ ଆରେ ନାନାବନ୍ଧ ଦେଇ ॥
 ନ ଶୁଣି କଳିବୋଲଇ ଶୁଭ ତଡ଼ବତ ।
 ବୁଦ୍ଧିଲେକ ସିନା ସେହି ପଡ଼ଇ ହାବଡ଼ ॥
 ତକ୍ଷଣେ କୋରଡ଼ାକୁ ସେ ପିଟେ କୋପକରି ।
 ବୋଲେ ବୁଦ୍ଧିମଲେ ପାପ ଯାଆନ୍ତା ଆମ୍ଭର ॥
 ଶୁଣିକରି ବୋଲଇ ସେ କଲିର ଘରଣୀ ।
 ଜଞ୍ଜାଳି ବୁଦ୍ଧିନମରି ରହେ ପ୍ରାଣଭେଦ ॥

ଦୁଃସାରିକନା ତୋର ଏହି ବେନି ଆଣି ।
 କାମଧନ୍ୟା ନ କରିଣି ଶାନ୍ତି କାହିଁକି ॥
 ଶୁଣିକରି ବୁଝିବୋଲେ ପୁଣି ତାଙ୍କି ।
 ଶୁଣୁଛନ୍ତି ବୋହୂବୋଲେ କେମନ୍ତ ବନନ ॥
 କଳିବୋଲେ ତା ସଙ୍ଗରେ ଲଗ୍ନ ଆଗନ୍ତୁକ ।
 ନମର ଯାଇ ବୁଝିଲେ ଶାନ୍ତି କିପାଇଁ ॥
 ପୁଣି ଯେବେ ଏହକଥା ତୋ ମୁଖୁ ଶୁଣିବ ।
 କେରତା ଘାତରେ ନିଶ୍ଚୟ ତୋପିଠି ଭଙ୍ଗିବି ॥
 ଆଜଠାରୁ ଫସାରରେ ଏହିପରି ହେବ ।
 ମୋହର ଅଧିକାରରେ ଏମନ୍ତ ପ୍ରସ୍ତ ବ ॥
 ଏତେବୋଲୁ ସେହିବୋଲୁ ମାତାକୁ ବୁଝାଇ ।
 ଘୋଡ଼ାଆଗଣ ସେ ବୁଝିଲୁ ଚଳାଇଲ ନେଇ ॥
 ଭରିଯା ଆଗଣ ଆଲୁଟ ଗୁମର ପଡ଼ଇ ।
 ପାଲୁକି ଉପରେ ବସି ସୁଖେ ଯାଏ ସେହି ॥
 ବୁଝି ଦଣ୍ଡା ଦେଖି ବୋହୂ ହସେ କର କର ।
 ଏମନ୍ତେଣ କଳିହେଲ ଫସାରେ ପ୍ରଭୁର ॥
 ସାଧୁଜନଙ୍କର ଦୁଃଖ ହେଲ କମ୍ପାନ ।
 ଯତି ସତ୍ୟମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ଛନ ॥
 ଯୋଗିଜନମାନଙ୍କର ଦୁଃଖ ଟଳ ଟଳ ।
 ବସୁମତୀ କମ୍ପଇ ଯେ ହୋଇଣ ବିକଳ ॥
 ବ.ସୁକି ଯେ ଲୋଭରେ ବୋଲେ ପୁଣି ପୁଣି ।
 ବହୁତ ଭରା ଏବେ ସେ ହୋଇଲ ଧରଣୀ ॥
 ମୁହଁ ରହିବଇଁ ଏବେ କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ।
 ବହୁ ଅନ୍ୟାଶୁର ହେଲ ଏ କଳିଯୁଗରେ ॥
 ଗୁରୁ ମେରୁକର ଭରା ବହିଷାରେ ମୁହଁ ।
 ଦୁଷ୍ଟଜନଙ୍କର ଭରା ନ ପାରିବ ସହ ॥
 ଭେଦାନବନ୍ଧ ତୋହର ସକଳ ଫସାର ।
 ଏ କଳିଯୁଗରୁ ମୋତେ ବାରେକ ଉଦ୍ଧର ॥
 ସିଦ୍ଧ ସାଧକ ସକଳ ତପି ବୁଝିଜନ ।
 ଧ୍ୟାନ ଭଙ୍ଗି ମନ ତାଙ୍କ ହେଲ ଛନ ଛନ ॥
 ବସିଲେକ ସବେ ଚୁଣ୍ଡ ହୋଇ ଏକମେଲେ ।
 ଧ୍ୟାନକରି ଜାଣିଲେ ସେ ନିଜ ଯୋଗବଳେ ॥
 ବୋଇଲେକ କଳି ଆସି ହୋଇଲ ପ୍ରବେଶ ।
 ଧର୍ମପଣ ଆମ୍ଭର ଏ କରବ ବିନାଶ ॥
 ଏଥକୁ କେମନ୍ତ ଆମ୍ଭେ ଉପାୟ କରିବା ।
 ଗୁଲ୍ ଏବେ ଭଲ୍ଲାନ ଶୋକଣ ରହିବା ॥

ଶୌନକ ବୋଇଲେ ଅଳ୍ପ ନିମିଷ ଅଳ୍ପ ॥
 ଗୁଲ୍ ସବେ ସେହିଠାକୁ କରବା ଗମନ ॥
 ପବନ ଛାନ ଉତ୍ତମ ପୁଣ୍ୟ ସେହି ଛାଇ ।
 ସେହିଠାରେ ବହୁଯାଏ ପୁଣି ଗଙ୍ଗା ନଈ ॥
 ସେଠାରେ କରବା ଗୁଲ୍ ସବେ ମହାଯାଗ ।
 ଦେବତାଙ୍କ ବଦନରେ ଦେବା ହରିଭାଗ ॥
 ସେଠାରେ ରହ କରବା ନିତି ସ୍ଥାନ ଦାନ ।
 ସବେ କରବା ହରିଙ୍କ ନାମକୁ କାର୍ତ୍ତନ ॥
 ଛୁର କଳି ଆମ୍ଭର ଯେ କି କର ପାରିବ ।
 ଉଠ ଯିବା ବିଳମ୍ବରେ ନାହିଁ ଆଉ ଲଭ ॥
 ହରିଧନ କର ସବେ ସେଠାରୁ ଗମନେ ।
 ନିମିଷ ଅରଣ୍ୟେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ॥
 ଦେଖିଲେ ଅତି ଉତ୍ତମ ଅଟେ ସେ ସ୍ଥାନ ।
 ଗୁଲ୍ ଶୁଣି ଶୁଣି ପିକ ପସା ଘନ ଘନ ॥
 କୁସୁମବନେ ଭ୍ରମର ଛନ୍ତି ପନ୍ଥ ପନ୍ଥ ।
 ପୁଷ୍ପ ଫଳରେ ଭୁଷି ଭୁମିରେ ଲେଟନ୍ତି ॥
 ଆମ୍ଭ ପଶ୍ୟ କଦଳି ଆଉ ନଟକଳ ।
 କରୁଣା ଜେରୁ ଗୁଆ କରମଙ୍ଗା ତାଳ ॥
 ଟଣ୍ଡ ନାରଙ୍ଗ ଲେମ୍ବୁର କମଳା ସପୁର ।
 କେନ୍ଦୁ ଜେଉଟ ଆବର ଅଛଇ ବଦର ॥
 ଚମ୍ପା ନାଗେଶ୍ଵର ପୁଷ୍ପ ପୁଲ୍ଲୀଗ ମାଳତୀ ।
 ଶକତୀ ଯେ ଛୁରିଅନା ଦୟା ସେବତୀ ॥
 ଜାଇ ଭଲ୍ କୁରୁବେଲ୍ ମଲ୍ଲିକା ତରର ।
 ଅଶୋକ ଧାତୁକା ଚମ୍ପା ତରୁଟ ନନ୍ଦାର ॥
 ଏହିପରି ନାନାପୁଷ୍ପ ତହିଁ ଅଛି ପୁର ।
 ଭ୍ରମରେ ଗୁଲ୍ ତହିଁ ପୁଷ୍ପ ବୁଝୁ କର ॥
 ହୋଇଛନ୍ତି ମଧୁରସ ପାନେ ମତି ଭେଳ ॥
 ନୀତିନ୍ତ ନାନାବର୍ଣ୍ଣର ସର୍ପୀ ହୋଇ ମେଳ ॥
 ସେ ସ୍ଥାନ ଅତି ସୁରମ୍ୟ ଦେଖି ରୁଷିମାନେ ।
 ଅତିନ୍ତ ହରଷ ହୋଇ ରହିଲେ ସେ ବନେ ॥
 ସେହିଦିନ ଥିଲ ମାଘ କୃଷ୍ଣ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ।
 ବ୍ୟାସଦେବ ପରବେଶ ହେଲେ ତହିଁ ଆସି ॥
 ଦେଖିକରି ତପିଗଣ ଉଠିଲେ ତପ୍ତର ।
 ଆନନ୍ଦେ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ କଲେ ନମସ୍କାର ॥
 କଲ୍ୟାଣ କରିଣ ବ୍ୟାସ ତାହାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ।
 କି ବରୁ କର ବସି ସବ ତପସ୍ଵରା ॥

ଭୂତି ବୋଇଲେ କଳିକା ଆମ୍ଭେ ଭୟ ପାଇ ।
 ଏହି ସ୍ଥାନକୁ ଆସିଣ ସବେ ଅଛୁ ରହି ॥
 କଳିକାଳର ଭୟରୁ ବଞ୍ଚିବା କେମନ୍ତେ ।
 ଏହାର ବିରାଟମାନ କରୁଅଛୁ ଚିତ୍ତେ ॥
 ଆଜି ବେଦଜ୍ଞ ରୁଚ ଭବିଷ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ।
 ଏଥିକୁ ବିରାଟ ଭୂମି କହ ମହାଯତି ॥
 ଯାହା କରବାକୁ ଆମ୍ଭେ ବିରାଡ଼ୁଛୁ ମନେ ।
 ଏ କଥାକୁ ପ୍ରତିକାର କହ ମହାମୁନେ ॥
 ନ ଧୁଆଁ ଏ କଳିକାଳ ଗ୍ରାସ କରେ ଆସି ।
 ତେଣୁକରି ଭୁବିଷ୍ୟ ହେ ପରାଡ଼ୁ ମହର୍ଷି ॥
 ବାସନ୍ତବ ବୋଇଲେ ହୋ ରାମନାମ ଧର ।
 ମୟ ପ୍ରକୃତିମାନଙ୍କୁ ଦେହୁ କର ଦୂର ॥
 ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମରେ ଭୂମି ଦେଇଥାଅ ଚେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ପାଦପଦ୍ମ ମନ ଦିଅ ନିତ୍ୟ ॥
 କି କରି ପାରିବ ଏହି କଳିକାଳ ଛାର ।
 ଯେହୁ ହରିନାମ ଅଟେ ମହାପାତକହର ॥
 ସେ ନାମକୁ ଦୃଢ଼ମଥ୍ୟ ଜପ ଦୃଢ଼ତ ନିତି ।
 କି କରି ପାରିବ ଛାର କଳିକାଳ ଝଡ଼ି ॥
 ତୀର୍ଥଜଳମାନଙ୍କରେ ସ୍ନାନ ଦାନ କର ।
 ପଣି ନ ପାରିବ ଭୁବି ଦେହୁ କଳି ଛାର ॥
 ଆମ୍ଭେ ନନ୍ଦନ ଜାଣି ଶୁକ ମହାମୁନି ।
 ସେହି ମହାମୁ ଅଛନ୍ତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ॥
 ସର୍ବଶାସ୍ତ୍ର ବିଶାରଦ ଆଗମ ପୁରାଣ ।
 ପରାଧିକେ କହବ ସେ ସର୍ବ ବିବରଣ ॥
 ଏତେ କହ ବ୍ୟାସଦେବ ତହୁଁ ଗଲେ ଚଳି ।
 ଶୁକଦେବଙ୍କ ପାଶରେ ସବେ ଯାଇ ମିଳି ॥
 ଆସନ ଯେ ପାଦାସନ ଦେଇ ବସାଇଲେ ।
 ଧସ ପାସ ପୁଷ୍ପ ଆଉ ନିଭବିଦ୍ୟ ଦେଲେ ॥
 ବସିଲେ ସକଳ ରୂପି ହୋଇ ଏକମନି ।
 ଶୁକମୁନିଙ୍କ ପୁଚ୍ଛିଲେ ସବେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ॥
 ଦେଖୁନି ଶୁଣିମା ଭୂମି ବ୍ୟାସଙ୍କର ପୁତ ।
 କଳିଯୁଗ ଏବେ ଆସି ହେଲ ଉପଗତ ॥
 ଆମ୍ଭେମାନେ କଳିକାଳ ମହାଭୟ ପାଇ ।
 କୈମେଷ ଅରଣ୍ୟ-ମଧ୍ୟେ ସବେ ଅଛୁ ରହି ॥
 ଯେତେ ଲୋକ ରହୁଛନ୍ତି ସଂସାର ମଧ୍ୟରେ ।
 କେମନ୍ତେ ବଞ୍ଚିବେ ସେହି ଏ କଳିଯୁଗରେ ॥

କେମନ୍ତେ ଆରୁର ତାଙ୍କ କେମନ୍ତ ବୁଝାନ୍ତୁ ।
 କେମନ୍ତ ସଂସାରେ ଜନେ ହେବେ ଆତ୍ମଯାତ ॥
 କେମନ୍ତ ହୋଇବ ସେହି କଳିର ଆରୁର ।
 କେଉଁଭବରେ ଚଳିବେ କହ ସର୍ବନର ॥
 କେମନ୍ତ କରଣ ପୂଜା ପାଇବେ ନିପତି ।
 କେଉଁ ଆରୁରେ ଚଳିବେ ପୁରୁଷ ଯୁବତା ॥
 ପିତାପୁତ୍ରଙ୍କ କେମନ୍ତ ହେବ ଆଚରଣ ।
 ବୋହୂମାନେ ନାଶୁଙ୍କୁ ଯେ ପାଳିବେ କେପନ ॥
 କଳିପୁରୀ ବିଦ୍ରୋ କି କି କରିବେ ଆରୁର ।
 ଛତା ବର୍ଣ୍ଣର ଜାତ ଅଛନ୍ତି ସଂସାର ॥
 ସେମାନେ ଆରୁରମାନ କରିବେ କପର ।
 ହେ ମୁନି ଏହା ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କହବେ ବିସ୍ତାର ॥
 ଆଦ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତରେ ଯେ ହେବ କିସ କିସ
 ଏ କଥା ବିସ୍ତାର କହ ବ୍ୟାସପତି ଶିଷ୍ୟ ॥
 ଶୁଣିକରି ଶୁଣୁମୁନି ବିଷ୍ଣୁ କରି ଧ୍ୟାନ ।
 ତତକ୍ଷଣେ ପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କୁ ହୋଇଲେ ପ୍ରସନ୍ନ ॥
 ବୋଇଲେ ମୁନି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲୁଁ ତ ତୋତେ ।
 କହ ତୁ ଭୂତିଙ୍କୁ ଯାହା ପରାଧିକ ତୋତେ ॥
 ପୁଚ୍ଛିଲେ କହନ୍ତୁ ଏକା ନ ପୁଚ୍ଛିଲେ ନାହିଁ ।
 ଏତେ କହ ଅନୁକୃତ ହେଲେ ଦେହାତ୍ମା ॥
 ସେହି ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କର ଅନୁଜ ତରଣ ।
 ଦାନ ଜ୍ଞାନ ମାଧବ ମୁଁ ପଢ଼ିଲୁଁ ଚରଣ ॥
 ସାଧୁଜନମାନଙ୍କର ଅ ଅତୀତରାଗେ ।
 କିଛି ଚରିତ୍ର କହବ ମୁହଁ ଗୀତ ଯୋଗେ ॥
 ଏଥିକୁ ସାଧୁଜନେ ନ କର ଉପହାସ ।
 ଯାହା କୁପା କଲେ ମୋତେ କମଳାବିଳାସ ॥

କଳିରେ ଜନମାନଙ୍କର ବ୍ୟବହାର ।
 ଏଥିଅନ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଶୁକ ମହାପତି ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଭୂମି ଶୁଣ ଦେଇ ମତି ॥
 ଭୂମିମାନେ ପରାଧିକ କଳିର ବେଢ଼ର ।
 ମଥ୍ୟା କୃତ ଛନ୍ଦ ହେବ ଏହିଯୁଗେ ସାର ॥
 ଯେହୁ ମଥ୍ୟା କୁବତନ ନାତ୍ୟ କହୁଥିବ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ଭୟ କରିବେ ସକଳ ମାନବ ॥
 ଅଧର୍ମ ଆଚରଣେ କରିବେ ଯେ ନର ।
 ଧନ ଜନଶୁଦ୍ଧି ବହୁ ହେବ ତାହାଙ୍କର ॥

ଧର୍ମସ୍ତଥ ଆସନ୍ତି କର ଚଳିବ ସେ ଜନ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ପଢ଼ିବ ଜାଣ ବହୁତ କଷଣ ॥
 ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ଦେଖି କରନ୍ତି ତମାଳି ।
 ସୁଜନମାନଙ୍କୁ ପାଦେ ପକାଇନ୍ତି ଦଳି ॥
 ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ତହିଁ ଜ୍ଞାନ ବୋଲାଇବେ ।
 ସୁଜନମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ସଦା ଆଶ୍ରୟବେ ॥
 ହସିବେ ସେ ନ୍ୟାୟଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣି କର ନର ।
 ବୋଲିବେ ମୁହଁ ଏହି ଧର୍ମର ବେଭର ॥
 ବିଦ୍ୟାବଳ୍ଲ ଲୋକଙ୍କୁ ସେ ନ ମିଳିବ ଅଳି ।
 ବେଶ୍ୟାମାନଙ୍କର ମହାପୁଣେ ଯିବ ଦିନ ॥
 କୁଳପୁରୀମାନେ ଜାଣ ବଢ଼ିବୀ ହୋଇବେ ।
 ପରପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସଦା ପ୍ରବର୍ତ୍ତିବେ ॥
 କୁଳ ମହତ ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ଛାଡ଼ି ଭଲ ନାଶ ।
 ପରପୁରୁଷରେ ମାତ ହୋଇବେ ଦୋଷୀ ॥
 ବଚନେ ତାହାଙ୍କୁ ଜଣି ନ ପାରିବେ ଶକ୍ତି ।
 ନାନା ଛନ୍ଦ ରୁରୁଷରେ ଦେବେ ସେ ଭଲ ॥
 ନବପୁରୀ ପୁରୀଙ୍କ ସେ ରଖି ନିଜବାସେ ।
 ବଢ଼ିବୀ ପୁରୀ ସଙ୍ଗରେ ରମିବେ ପୁରୁଷେ ॥
 ଯୋଗଲି ଭାରିପାରେ ସେ କରନ୍ତି ବେଭର ।
 ବିଭିନ୍ନ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କରନ୍ତି ଦେବେ ଦୂର ॥
 ନିଜ ଭାରିପାମାନଙ୍କୁ ଲଗଇ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ପରଦାରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀରେ ରହିବେ ପୁରୁଷ ॥
 ସୁକର୍ମମାନଙ୍କେ କାର ନ ରହିବ ମନ ।
 ଅଧର୍ମ କାର୍ଯ୍ୟମାନ ସେ କରନ୍ତି ଭଜନ ॥
 ନିଧନ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନ ପୁଚ୍ଛିବେ କେହି ।
 ଧନବନ୍ତ ଲୋକ ସାତଶ ସତେ ଥିବେ ରହି ॥
 ଶାଶୁମାନଙ୍କ ଉପରେ ଚେତ୍ତି ଯିବେ ବୋଧ ।
 ନାନା ଭର୍ତ୍ତନାରେ ଗାଳି ଦେଉଥିବେ ବହୁ ॥
 ପୁତ୍ରମାନେ ସେ ଭାରିଆକୁ ନ ବୋଲିବେ କିଛି ।
 ମାତାଙ୍କୁ ଦକ୍ଷିଣେ ସେ ସେ ଭାରିଆକୁ ପୁଚ୍ଛି ॥
 ବୋଲିବେ ଲେ ଯାହା କହୁ ରହି ଆଶ ଦୂର ।
 ବେଳହୁଁ ଜାଣି ରୁଚିଲେ ଅଛି ରହି ମନ ॥
 ଭାରିଆ ରୁଚି ବସିଛି ସେବେ ମଥା ଘୋଡ଼ା ।
 ତାହାକୁ ବିନୟ ହୋଇ କହିବେ ଭାରିଆ ॥
 ମାତା ପିତାଙ୍କୁ କୁମରେ ନ କର ଆଦର ।
 ଭାରିଆକୁ ଘେନି କରବେ ଯାଇଁ ତଳେ ଘର ॥

ଏକା ପୁରୀ ଗୋଷାକୁ ସେ ହେବେ ନିଜେ ।
 ଆହୁରି ତାଙ୍କର ମନେ ଭାବୁଥିବେ ନିଜ ॥
 ଦେଉପୁରୀମାନଙ୍କ ସେ ନ ମାନିବେ କେହି ।
 କଥା କହୁଥିବେ ସେ ସେ ବଦନ ହଲଇ ॥
 ଦେଉପୁରୀମାନେ ତହିଁ ହେବେ ସେ ଅନ୍ତର ।
 ଭାରିଆକୁ ମନରେ ନ ଥିବ କିଛି ତର ॥
 ଗୋଲବର୍ଷ ପୁଅଘେନ ଅନୁତା ସେ ନାଶ ।
 ଭଲ ଘରରେ ରହିବେ ତାହାକୁ ଆଦୋର ॥
 ମାତାଙ୍କର ବଚନକୁ ପୁତ୍ରେ ନ ମାନିବେ ।
 ପିତାଙ୍କୁ କୁମରମାନେ ଘଉଡ଼ାଇ ଦେବେ ॥
 ବଡ଼ ସାନ ବୋଲି ଆଉ ମନେ ନ ରଖିବେ ।
 ବୁଦ୍ଧଙ୍କୁ ନ ଲେଖି ନ୍ୟାୟ ପିଲାମାନେ କର ॥
 ବୋଲିବେ ସେ ବୁଢ଼ୀମାନେ ନ ଜାଣନ୍ତି କିଛି ।
 ତାହାଙ୍କର ଜାଣିବାର ବିଷୟ ନ ଅଛି ॥
 ଜରୁରୀମାନେ କେହି ନ ଜାଣିବେ ଯୋଗ ।
 ଅଯୋଗରେ ବରଷା ସେ କରୁଥିବ ମେଘ ॥
 ଚେଣୁନର କୃଷି ହାଜି ହୋଇବ ବହୁତ ।
 ଟଙ୍କାକୁ ତଣ୍ଡୁଳ ସମରେ ନ ମିଳିବ ଭାତ ॥
 ହିଅକୁ ଦେଇଣ ଟଙ୍କା ନେବେ ଅପ୍ରମିତ ।
 କନ୍ୟାଦାନ ନ କରଣ କରନ୍ତି ଏମନ୍ତେ ॥
 ଭେଳି ଲୋକଙ୍କୁ ସୁଖେ ନ ଦେବେ ଅଳ୍ପ ॥
 ତାହାଙ୍କୁ କହୁଥିବେ ତୁ କର ମୂଲ୍ୟ କାମ ॥
 ଏ ଦୋଷରେ ନ ମିଳିବ ତୋତେ କିଛି ଅଳ୍ପ ।
 ଯାଅ କହି ତହିଁଦେବେ ତାହାକୁ ବହନ ॥
 ଦାନ ଦେଇ ଦକ୍ଷିଣା ନ ଦେବେ କଦାଚେତ୍ ।
 ପର ଦ୍ରବ୍ୟ ହରଣ ସେ କରନ୍ତି ନାରତେ ॥
 ଜଳ କାର୍ଯ୍ୟମାନ ଘୋଡ଼ା ତହିଁ କର ଶୁଷ୍ଟ ।
 ହଳ କରବେ ବୃଷଭ ବୋଲିବେ କି ଦୋଷ ॥
 ଦାନ ଦେଇ ହରିନେତ୍ର ଲୋଭେ ପୁଅ ପୁଣି ।
 ବହୁତ ଅନ୍ୟାୟରେ ସେ କରନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
 ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଛାଡ଼ି ଗାରତ ଶିଖିବେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ବିଦ୍ୟା ଆଦିକରି ସବୁ ପାଶୋରିବେ ॥
 ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ନ କରନ୍ତି ସେ ବେଳ କାଳ ଜାଣି ।
 ଶୁଦ୍ର ପ୍ରାମାନଙ୍କୁ ଘେନି କରବେ ରମଣି ॥
 ଘରେ ଘରେ ଶୁଳକର ନେଉଥିବେ ଦାନ ।
 ଶବହାତ ଗାଳି ଦେବେ ବହୁତରାଧନ ॥

ପଦାକାଏ କରୁଥିଲି ଦେବ ସେହି ଲୋକ ।
 ତା ସଙ୍ଗେ ଶୋଭାଇବେ ମୋ ସେସନେ ସମ୍ଭବକ
 ପଶକ କରୁଛି କେତେ ଧାନ ନ ଘେନିବେ ।
 କାର୍ଯ୍ୟଗ୍ରାସାର ମହତ୍ତ୍ୱ କେତେ ନ ରଖିବେ ॥
 ବାଣିଜ୍ୟ କରିବେ ଦୃଢ଼ ଲଭର ନିମିତ୍ତ ।
 ବେଦବିଦ୍ୟା ଛାଡ଼ିଣ ସେ ଧନେ ଦେବେ ରତ୍ନ ॥
 ପୁଣି ପଣା ଶକଟରେ ସୁଆରଖଳ କରି ।
 ମୁଖରେ ସେ ନ ବୋଲିବେ ରାମ-କୃଷ୍ଣ ହରି ॥
 ବସନ ନ ପାଲଟଣ ଭୂଞ୍ଜିବେ ସେ ଭୂତ ।
 ଗୁଣ୍ଡରିଲେ ବୋଲିବେ ମୋ ଦେହ ଅଶକତ ॥
 ମିଥ୍ୟା କୁବେନ କହୁ ବଧୂ ଥିବେ ଦିନ ।
 ଭକ୍ଷଣ କରିବେ ବସ୍ତ୍ର ଶୁଷ୍କ ମାଛମାନ ॥
 ବିଧବା ପୁରାମାନେ ସେ ଶୁଦ୍ଧେ ହୋଇ ରତ ।
 ବୁଲୁଥିବେ ସଙ୍ଗେ ନେଇ ଦୁହିତା ସେ ପୁତ ॥
 କୁଳ ପୁରାମାନେ ତାଙ୍କ ପତିବ୍ରତା ଛାଡ଼ି ।
 ବିଷେ ପୁରୁଷଙ୍କର ସଙ୍ଗେ ଥିବେ ପଡ଼ି ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଏ ସୁଗେ ହେବେ ଜ୍ଞାନସ୍ଥାନ ।
 ଦେବ ପୁଲିବାକୁ ଯିବେ କରି ମଦ ପାନ ॥
 ଏକଜାତି ପରାସ୍ତେକ ହେବେ ସର୍ବ ଲୋକେ ।
 ଏକଠାବରେ ଭୂଞ୍ଜିବେ ବସି ଅବିବେକ ॥
 ଏହିମତି ଆକାଏକ ଦିନ ସେ କରିବେ ।
 ଶେଷରେ ସମସ୍ତ ଲୋକେ ଏକଜାତି ହେବେ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଏକଜାତିୟ ହେବେ ସର୍ବ ନର ।
 ହୁଆଁ ହୁଇଁର ବରୁ ନ ଥିବ କାହାର ॥
 ସେ ଯହିଁ ପାଇବେ ତହିଁ କରିବେ ଭୋଜନ ।
 ତହିଁକି ଶୋଭନା କିଛି ନ ଥିବ କା ନନ ॥
 ବରଷୁବମାନେ ପୁଣି ହେବେ ମାୟାଧାର ।
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିବେ କୁଳପୁରୁଷ ଆବେଶ ॥
 ଯଦୁ ପୃଥ୍ବୀରେ ଅସତ ହୋଇଯିବ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ଦେବତାଏ ଛାଡ଼ିଯିବେ ଆପଣା ଆସ୍ଥାନ ॥
 ଗ୍ରାମର ଗ୍ରାମଦେବତା ଯିବେ ଛାଡ଼ିକରି ।
 ଦିଶିବା ପ୍ରିୟରେ ରତ ହେବେ ବ୍ରହ୍ମରୁଷି ॥
 ବରଷୁବମାନେ ନାନା ବଣିଜାର ହେବେ ।
 ବିକା କଣା ଭିନ୍ନ ଦୂରଦେଶୁ ବୁଝୁଥିବେ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ପାଦରେ ନ ଥିବ ତାଙ୍କ ମନ ।
 ଧନ ସମ୍ପଦବ୍ୟାପେତୁ ହସ୍ତକରିବେ ଜ୍ଞାନ ॥

ଶ୍ରୀଜୀମାନେ ସବୁବେଳେ ହୋଇବେ ଅନ୍ୟାୟୀ
 ପରଜାମାନଙ୍କଠାରୁ ଧନ ନେବେ ବହୁ ॥
 ନାରାଜ ଜନ ଗୁହ୍ୟର କେତେ ନ ବୁଝିବେ ।
 ଅବଦାସେ ପ୍ରାଣିମାନଙ୍କୁ ବଡ଼ଦୟା ଦେବେ ॥
 ପାତ୍ର ମନ୍ତ୍ରିଏ ବୁଝିବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀମାନ ଖାଲି ।
 ହାରିଲ ଲୋକେ ଜଣିଲୁ ବୋଲିକରି କହୁ ॥
 ଦେବତା-ବ୍ରାହ୍ମଣଠାରେ ନୋହୁବେ ଭକତି ।
 ଗ୍ରହପୀଡ଼ାକୁ କେତେହେଁ ନ କରିବେ ଶାନ୍ତି ॥
 ଅଦାତା କୃପଣ ମାନ ହେବ ତାଙ୍କ ମତି ।
 ଧନ ନ ଦେଖିଲେ କେତେ ନୋହୁବେଟି ଶାନ୍ତି
 ଦାନ ଧର୍ମ ପୁଣ୍ୟମାନ ନ କରିବେ କେହି ।
 ହୋମ ନ କରିବେ ବସ୍ତ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲଇ ॥
 ପରଧନ ପରସିଅ ଆଣିବେକ ହରି ।
 ତେଣୁକରି ଧର୍ମ ନାଶ ଯିବ ସେ ତାଙ୍କର ॥
 ନୃପତି କୁଳ ସକଳ ଭ୍ରଷ୍ଟହୋଇ ଯିବେ
 ଅସୁରୁଦି ଲୋକମାନେ ମୁଲକ ସାଧୁବେ ॥
 ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ପଡ଼ୁଥିବ ନ ହେବ ଜଳବୃଷ୍ଟି ।
 କୃଷିଜ୍ଞାନେ ଲୋକମାନେ ହେବେ ବଡ଼କଷ୍ଟୀ ॥
 ବରଷକୁ ବରଷ ସେ ପଡ଼ିବ କାନ୍ତାର ।
 ଗ୍ରାମମାନଙ୍କରେ ପୁଣି ହେବେ ବହୁ ଶ୍ୱେର ॥
 ଗ୍ରାମେ ଗ୍ରାମେ ବହୁତ ସେ ହେବ ହୁରିଜୁରି ।
 ଭକ୍ତ ନ ପାଇବେ ମାଗି ଗଲେକ ଭିକାରୀ ॥
 ଅଦାତା କୃପଣ ପୁଣି ହେବେ ସର୍ବଜନ ।
 ଅତୀବକ ଗୁରୁକ ନ ଦେବେ କେଉଁ ଜନ ॥
 ମୁକ୍ତସଙ୍ଗେ ସେ କରୁବେ ଅବା ବିତରଣ ।
 ଶୁଣିଲେ ଧାଇଁବେ ତହିଁ ସହସ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
 କାହାକୁ କେତେଦେବ ସେ ଅଳ୍ପଧନ ତାର
 ତାହାକୁ କରିବେ ଯାଇଁ ବହୁ ହରବର ॥
 ଏଣୁକରି ତାହାର ସେ ମନସିବ ଭଙ୍ଗି ।
 କାହାକୁ ବା ଦେବ ସେହୁ ହେବ ବରଗଣୀ ॥
 ତେଣୁକରି ଅଧର୍ମରେ ପୁଣ୍ୟହେବ ମନ୍ତ୍ରୀ ।
 ଅଳ୍ପ ବସ୍ତୁବିନା ନାଶ ହୋଇବେ ନ ପାଇ ॥
 ସେ ଲୋକ ମୁଠାଏ ଭକ୍ତ ନିତି ଦେଉଥିବ ।
 ଦାତାବୋଲି ତାହାକୁ ସେ କହୁଥିବେ ସର୍ବ ॥
 ଦେଶେ ଦେଶେ ନାମ ଯଦୁ ହୋଇବ ଶଶ୍ୟାତ
 ବହୁ ଭକ୍ତାବର ତହିଁ ହେବା ଭବପାତ ॥

ତେଣୁକରି ଭକ୍ତ ସେ ନ ପାରିବେ ଦେଇ ।
 ଯାହା ଦେଉଥିବେ ତାହା ଆଉ ଦେବେ ନାହିଁ ॥
 ଏଣୁକରି ସେ ଲୋକ ଯେ ବିରକତ ହୋଇ ।
 ଭାବିଲେ ସେ ନ ଶୁଣିବ ଜଡ଼ପ୍ରାୟ ରହି ॥
 ଏରୂପେ ସଂସାରେ ଭକ୍ତ ନ ଦେବେ କେହି ।
 ମରବେ ଭକ୍ତାରିମାନେ ଅଳକନ୍ତ ପାଇ ॥
 ଶାନ୍ତମାନେ ଯେ ସାଦୃଃ ନେବେ ଧନ ।
 କେବେହେଁ ଦେବାକୁ ତାଙ୍କ ନଥିବ ଯେ ମନ ।
 ବାନ୍ଧକରି ସାଧୁ ତାଙ୍କ ହଳ ଘେନି ଯିବେ ।
 ତେଣୁକରି ସେ ଶାନ୍ତକେ କୃଷ୍ଣାନ ଦେବେ ॥
 ପ୍ରତିକରି ନ ଦେବେ କେ ଆଭିତାକୁ ଧନ ।
 ଏମନ୍ତେ ମରବେ ମେ ଯେ ହୋଇ ଅଳସ୍ଥାନ ॥
 ଫଳକୁ ଯେ ବନ୍ଧାଦେଲେ ସାଧୁ ଧନଦେବେ ।
 ମୂଳ କଳନ୍ତର ତାର ଲେଖି ରଖୁଥିବେ ॥
 ନୋହିଲେ କାହାକୁ ଯେ ନ ଦେବେ କିଛି ଧନ ।
 ବନ୍ଧାଏକା ସଂସାରରେ ହୋଇବ ପ୍ରଧାନ ॥
 ଥିବାଲୋକେ ଶାନ୍ତବେ ନଥିବା ଲୋକେ ମରି ।
 ତାହାଙ୍କଠାରେ ଦୟା ନ ଥିବେ କାହାରି ॥
 କହୁଛନ୍ତି ଶୁକମୁନି କଳିଯୁଗ ଶାନ୍ତି ।
 ନେମିଅରଣ୍ୟ ସର୍ବ ଯତ୍ନେ ଶୁଣନ୍ତି ॥
 ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ସକଳ ରୁଷି ସ୍ବମ ସ୍ବମ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇବ ଯେବେ କଳିଯୁଗ ଧର୍ମ ॥
 କେମନ୍ତେ ବଞ୍ଚିବା ଆମ୍ଭେ ଲାଗେ ବଡ଼ଭାତି ।
 ଏତିକିବୋଲି ସୁମରଲେ ଚେତ୍ତେ ରମାପତି ॥
 ସେ ଧ୍ୟାନବନ୍ଧୁ ବାରେକ କରବା ଭବିଷ୍ୟ ।
 ଶୀଘ୍ର ଯେହେଁ ହୋଇଯାଉ କଳିକାଳ ଦୂର ॥
 କୁରୁଆସିବୁଙ୍କ ପାଦେ ଚେତ୍ତେ ନିବେଶି ।
 ସୁନରସ ଚରୁରନ୍ତି ସକଳ ମହର୍ଷି ॥
 ସେହି ସାଧୁ ଜନଙ୍କର ପାଦେ ଆଜି ଚିତ୍ତ ।
 କହଇ ମାଧବ ତହିଁ ମୁଁ ଶରଣଗତ ॥
 ସାଧୁଜନମାନଙ୍କର ଚରଣର ଧୂଳି ।
 ମଣି ହେଉଥାଉ ସଦା ମୋହର ମଉଳି ॥

କୃଷ୍ଣଦାସ ଚରିତ ।

ଚକ୍ରତନ ବୋଇଲି ହୋ ଶୁଣିଲୁକି ମନ ।
 ଶୁକମୁନି ଯା କହୁଲେ କଳିର ବିଧାନ ॥

ଶୁଣି ସକଳ ମହର୍ଷି ହୋଇଲେ ହରଷ ।
 ବୋଇଲେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ତମ୍ଭେ ବ୍ୟାସଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ॥
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ତୁମ୍ଭର ଯେ ଗର୍ଭଧାରି ମାତ ।
 ପୁତ୍ରକୁ ଜାତକରିଲେ ବିଧାତା ସଜାତ ॥
 ଆଗମ ନିଗମ ଆଦି ପୁରାଣ ସମସ୍ତ ।
 ସବ ବିଷୟ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଅଛି ଅବଗତ ॥
 ଏହିରୂପେ ବହୁତର ପ୍ରଶଂସାକୁ କଲେ ।
 ସୁନରସି କହୁ ବୋଲି ତାହାଙ୍କୁ ପୁଛିଲେ ॥
 ସଂସାରେ କରବ କେତେ କାଳ କଳିଭେଗ ।
 କେମନ୍ତେ ପୁଣି ପ୍ରବେଶ ହେବ ସତ୍ୟଯୁଗ ॥
 କେମନ୍ତେ କାଳଭୟରୁ ବଞ୍ଚିବାକ ଦିନ ।
 କହୁ ମୁନିବର ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବଚନ ॥
 କଳିକାଳ କଥା ଶୁଣି ଲାଗୁଅଛି ତର ।
 ନୟନ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଏହି କରେ ହରବର ॥
 ବଦୟନ୍ତି ଶୁକମୁନି ଶୁଣି ସବ ରୁଷି ।
 ତୁମ୍ଭେତ ନାମାଗ୍ର ଜାଡ଼ଅନ୍ତ ଅହନିଶି ॥
 ଗୋବିନ୍ଦ ପାଦରେ ଅଛି ଚିତ୍ତକୁ ନିବେଶି ।
 ତମ୍ଭାବଳି ଗୁଣମାନ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଘୋଷି ॥
 ଏହି କଳିକାଳ ଭୁଲି ପର୍ବତ ଅଛି ।
 ଦହନ ହୋଇବ ନାମ-ଅନଳରେ ସେହି ॥
 ଏଥୁକୁ ଚିନ୍ତା ତୁମ୍ଭେ ନ କର ସର୍ବରୁଷି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ନାମ କାର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରୁଥାଅ ବସି ॥
 ଶୁଣିଣ ସେ ତପିଜନେ ହୋଇଲେ ହରଷ ।
 କହୁ ମହାମୁନି ତୁମ୍ଭେ କଳିର ଭବିଷ୍ୟ ॥
 ଶୁକମୁନି ବୋଇଲେକ ମିଛ ପରଗୁର ।
 ମନ୍ତରେ ଆତଯାତକ ହେବ ଏ ସଂସାର ॥
 ଗଞ୍ଜାଇ ଆସୁ ମଦରେ ସର୍ବ ନର ନାରୀ ।
 ମଗ୍ନହୋଇ ରହିଥିବେ ଭବସ ଶବ୍ଦ ॥
 ରୂପବତୀ ସୁସ୍ବଜ୍ଞସେ ଦେଖିଲେ ନୟନ ।
 ତହିଁ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇବ ପୁରୁଷଙ୍କ ମନ ॥
 ଏହିକଥା ଏ ସଂସାରେ ହୋଇବ ବହୁତ ।
 ଗୁପ୍ତହୋଇ ଯିବେ ଗୋବିନ୍ଦ ଚରତ ॥
 ବ୍ୟାଧିବନ୍ତ ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା ନ ବୋଲିବେ ହର ।
 ମାତା ପିତାଙ୍କ ଷ୍ଟମାନେ ବସନ୍ତ ସୁମର ॥
 କୁହୁମ୍ଭେ ପୋଷଣେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବେ ଶୁଦ୍ଧଦନ ।
 କେବଳ ସେ କରୁଥିବେ ଚିନ୍ତା ଅନୁଷ୍ଠାନ ॥

ଧନ ପୁଅ ଥିବ ନର ଅତି ଯନ୍ତ୍ରକର ।
 ଭୃଷ୍ୟ ନ ବୋଲିବେ ଦାନେ ରାମକୃଷ୍ଣ ହର ॥
 ଜନ୍ମବଧର ବସନ୍ତ ଶୁଣିଥିବେ କର୍ଣ୍ଣେ ।
 ଏକକୁ ଆସରକ କହୁ ତୁ ହେବେ ମନେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଭ୍ରାମ୍ୟ ରୁଲିଦେଲେ ଉପଦେଶ ।
 ବୋଲିବେ ଏହି ବାତୁଳା କହୁଅଛୁ କଥ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର କେନ୍ଦ୍ର ନ ଶୁଣିବେ ଗୋବିନ୍ଦ ପ୍ରସାଦ ।
 ନିର୍ଦ୍ଦୟ ନିଷ୍ଠୁର ହେବ ନରକ ସ୍ଵଭାବ ॥
 ଶ୍ରୀ ଜୁତ ଶକଟରେ ଥିବ ମନଦେଇ ।
 କେନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ପୁରାଣମାନ ନ ଶୁଣିବେ କେନ୍ଦ୍ର ॥
 ଯଦି କାମନାରେ କେନ୍ଦ୍ର ଶୁଣିବେ ପୁରାଣ ।
 ନନ ଚୋଷରେ ଦକ୍ଷିଣା ନ ଦେବେଟି ଜାଣ ॥
 ପ୍ରତିପାତ ଦକ୍ଷିଣା ନଦେଲେ ନାହିଁ ଫଳ ।
 ବ୍ରହ୍ମଣଙ୍କ ଅପନ୍ତାରେ ସମସ୍ତ ନିଷ୍ଠୁଳ ॥
 ଏମନ୍ତ ପୁରାଣ ନରେ କର୍ଣ୍ଣପୁଷ୍ପ ଶୁଣି ।
 ନିର୍ଦ୍ଦିତ ଦେଇ ଲୋକଙ୍କୁ ବନ୍ଧୁତ ବଖାଣି ॥
 ଟଙ୍କାକେ ମାସେ ଅଣାଏ ହେବ କଳନ୍ତର ।
 ଉଦାସ ଲୋକଙ୍କ ବିଷ୍ଣୁ ହରିବେ ନଭର ॥
 ଦେବା ଦୟାପଦ ପୁଣି ନ ଥିବ କାହାର ।
 ପୁରାଣମାନଙ୍କୁ କେନ୍ଦ୍ର ନ ମାନିବେ ନାହିଁ ॥
 ଦକ୍ଷ କଣା ଆଦିଠାରୁ ଗଣିତ ବେପାର ।
 ସତକଥା ଯେ କହୁବ ହାନି ହେବ ତାର ॥
 ଶୁଣିଆନ୍ତେ ସାଧୁଜନେ କଳିଯୁଗ ଶୁଣି ।
 କହନ୍ତି ଶୁଣି ଶୁଣି ସେ ସକଳ ଯତ ॥
 କୃଷ୍ଣଦାସ ଚୋଲିକର ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ଥିଲ ।
 ଆତ୍ମା ହାତରୁ ଟଙ୍କା ସହସ୍ରେକ ନେଲ ॥
 ମନ୍ତ୍ରର ଘଟର ଯାଇ ହେଲ ଶରବେଶ ।
 ଦେଶିକ ମନ୍ତ୍ର ବେଶେ ଅଲଳକ ପାଶ ॥
 କୁଶଳବାଣୀ ହୋଇଲେ ବସି ପୁରୁଷକୁ ।
 ମନ୍ତ୍ରର ନେତ୍ର ଟଙ୍କା ଉପରେ ପଡ଼ିଛି ॥
 ବରୁଣର ସୁଭାଷ ମୋର ମିଳିବ ଏ ଅର୍ଥ ।
 ଦେଶିକ ସପ୍ତରେ ତାର କହଇ ମନ୍ତ୍ର ॥
 ଏକପରି ଆ ଘରତ ଅଟଇ ମୋହର ।
 ସହସ୍ର ଟଙ୍କା ଥୋଇବି ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ଘର ॥
 ଯେତେ କାର୍ଯ୍ୟ ପଡ଼ବ ମୋ ଆସିଯିବ ନେଇଁ ।
 ଏହି ଟଙ୍କା ନିଶ୍ଚୟ କରାଥାଅ ଭାଇ ॥

ଏତେବୋଲି ଟଙ୍କା ତାର ମନ୍ତ୍ରକୁ ଦେଲ ।
 ସହସ୍ର ଟଙ୍କା ଅଛି ବୋଲି କହିଲ ॥
 ଶୁଣିଣ ମନ୍ତ୍ର ବୋଲେ ଦୁଇଜଣ ସିବା ।
 ମନ୍ତ୍ରରେ ଗାତ ଶୋଳି ପୋତଣ ଆସିବା ॥
 ତହିଁ ଦୁଇଜଣ ଯାଇଁ ମନ୍ତ୍ରରେ ମିଳି ।
 ଗରା ପୋତଲେ ଗୃହମଧ୍ୟ ଗାତ ଶୋଳି ॥
 ତହିଁଉତ୍ତର ଶୁଦ୍ଧ ତା ଘରକୁ ଚଳିଲ ।
 ଭାରିପାକୁ ସେ ସମସ୍ତ ବ୍ୟାଧି କହଇ ॥
 ଏହାଉପରେ କେତେକ ଦିନ ଗତହେଲ ।
 ବ୍ୟାଧିମନ୍ତ ହୋଇଣ ସେ କୃଷ୍ଣଦାସ ମଲ ॥
 ଅନେକ କାରୁଣ୍ୟ କଲ ତାହାର ଘରଣୀ ।
 ପୁରାଣ ସୁମର ସେ କାନ୍ଦେ ପୁଣ ପୁଣି ॥
 କୁଳାଗରେ ତାର ନାଶ ପ୍ରେତକାରୀ ସାର ।
 ଏକକ ପୁତ୍ର ଗୋଟିକ କାଶରେ ସେ ଧର ॥
 ମନ୍ତ୍ର ଘର ପାଶକୁ ଗଲ ଶାନ୍ତି ହୋଇ ।
 ପ୍ରତିବନ୍ଧ ହୋଇଲ ନାଶ ମିତ୍ରଘରେ ଯାଇଁ ॥
 ଦଣ୍ଡ ମିତ୍ରଘରେ ବସି ହେଲେ ପୁଣ ଦୁଃଖ ।
 ଗେରସ୍ତ ମରଗଲେ ମୋ ମୁଁ ହେଲି ନାରାୟ ॥
 ଘରେ ଯାହା ଥିଲ ମୋର ବ୍ୟାଧିକା ଜର ।
 ଏଠାକୁ ଅଇଲି ମୁହିଁ ପ୍ରେତକାରୀ ସାର ॥
 ଆମ୍ଭର ଟଙ୍କା ଦେଲେ ମୁଁ ଯିବ ବେଗକର ।
 ତୁମ୍ଭ ମିତ୍ରର ଏ ପୁତ୍ର ମୁହିଁ ଯେ ତୁମ୍ଭର ॥
 ଶୁଣି ସେ ମନ୍ତ୍ର କହେ ବଦନ ହଲଇ ।
 କେବେ କଥ ଟଙ୍କା ମୋତେ ଦେଇଅଛୁ ତୁହି ॥
 ପୁଣି ସୁ କହଲେ ହାତ ଦେବ ଦନ୍ତପାଶ ।
 ଏତେ ବୋଲି ନୟନରେ ଶୁଣିଲ ତରୁଟ ॥
 ଶୁଣିକର ସୁନାସର ହଂସା ଗଲ ଉଡ଼ି ।
 ମୋହଯାଇଁ ଭ୍ରମରେ ସେ ପଡ଼ି ମୁଁ ମାଡ଼ି ॥
 ଉଠି ବସି ଚେତଣ ସେ ମୁଣ୍ଡେ କରମାର ।
 ବକତଳ କାନଇ ନାଶ କାନୁକୁ ସୁମର ॥
 ଶୁଣିଣ ସେ କହଲେତକ ତା ପାଶକୁ ଆସି ।
 ପରୁରନ୍ତେ ନାଶ ତାଙ୍କୁ କହଇ ବଡ଼ଶାସି ॥
 ସେ ଲୋକମାନେ ବୋଇଲେ ସତେକ ହୋଇଲେ
 ଏ ବୋଇଲ ମିଛ କହେ ଟଙ୍କା ଦେଇ ନାହିଁ ॥
 ଏହାଶୁଣି ସେ ବୋଇଲେ ନାଶମୁଖ ଶୁଣି ।
 ଅସତ କହ କାହିଁକି ମନ୍ତ୍ର ବୋବାଇ ॥

ରଗନ୍ତାଲୋକତ ଆମ୍ଭ ଆଶେ ନାସ୍ତ କଲ ।
 କି ଟଙ୍କା ଦେଇଛୁ ଓମହ ନ ଜାଣେ ବୋଲଲ ॥
 ମୁକତ ବୋଲଲ ମୋର ଏହକଥା ସତ ।
 ସଫୁପ ଟଙ୍କା ଥୋଇଛନ୍ତି ସ୍ୱପଣେ ମୋକାନ୍ତ ॥
 ଶୁଣିକରି ଟଙ୍କା ଗ୍ରାସ୍ତା ବୋଲେ କରି ତମ ।
 ତାର ପୁତ୍ର ମୁଣ୍ଡ ଧରି କହୁ ସେ ନିୟମ ॥
 ସହସ୍ତ୍ରକ ଟଙ୍କା ପଛେ ହାତୁ ଦେଲେ ଦେବ ।
 ଏ ନାଶକ ନିୟମ ମୁଁ ଆଗ କରାଇବି ॥
 ଶୁଣିଣ ତରୁଣୀବର ବୋଲେ ଆଗସରି ।
 ନିୟମ କରିବି ନିଶ୍ଚୟ ଆସେ ସ୍ଥାନକରି ॥
 ସଭଜନେ ଶୁଣି ନାସ କହଇ ବଚନ ।
 ଖୋରାଗେ ଏହାଠାରେ ରଖିଥିଲ ଧନ ॥
 ଏହା କଥା ଯେବେ ମୁଣ୍ଡ କହୁଥିବି ମିଛ ।
 ନିଶ୍ଚୟରେ ମରିବି ମୋର ବାଳବସୁ ॥
 ଏତେବୋଲଣୀ ପୁତ୍ରର ମୁଣ୍ଡେ ଦେଲ ହସ୍ତ ।
 ତସ୍ମିଣ ବାଳକ ପତ ହେଲ ଅଶାୟତ୍ତ ॥
 ଦେଖିକରି ସଭଜନେ ହାହାକାର କଲେ ।
 ଏତକ ସାହସୀ ତୁହ ଅଟେଲ ବୋଇଲେ ॥
 ଧକ ଧକ ତୋ ଶାବନ ଅଟେ ଲେ ସାମର ।
 ଏହାପର ପୁତ୍ରକୁ ତୁ ସକାଳକୁ ମାରି ॥
 ଏହ ପୁତ୍ରକୁ ମୋଡ଼ିଲେ ପୋତ ବେଗେ ଯାଯା ।
 ଶୁଣି ଆଶ୍ଚକୃତ ଲେ ତୋ ମୁଖେ ନାହିଁ ଲଜ୍ଜା ॥
 ସଦାଥଗାନ୍ଧାର ମନେ ଆନନ୍ଦ ଅପର ।
 ଦୁଃଖ ସବୁ ପ୍ରାୟେକ ମୁଖ ଦିଶେ ତାର ॥
 ସମସ୍ତଙ୍କର ଧନାର ଶୁଣି ସେ କାମିନୀ ।
 ତହୁଁ ତଳିଗଲ କାଶେ ତନୟକୁ ଗଦନି ॥
 କାଳରେ ପୋତଇ ବସି ଦଇବ ସୁମର ।
 ବୋଲେ କାହାଠାରେ ଆଉ କରିବି ଶୁଦ୍ଧାରି ॥
 ଧକ ଏହ ସଂସାର ଯେ ଧକ ଏହ ଯୁଗ ।
 ଆଶାର ପଦାର୍ଥକୁ ପରକଲ ଭୋଗ ॥
 ଧକ କଳିଯୁଗ ଧନୀ ଧକ ଏ ବରୁର ।
 ସତକଥା କହବାତୁ ମଲ ମୋ କୁମର ॥
 ପୋତୁ ପୋତୁ କଳିଯୁଗ ପୋତୁ ଏ ସଂସାର ।
 ଆଉ ନିର୍ଦ୍ଦା ଏ ଶରୀର ରଖିବି ମୋହର ॥
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ସେହୁ ମୁଗ ନିନ୍ଦାକରି ।
 ବୋଲେ ଆହା ଅକାରଣେ ପୁତ୍ର ଗଲ ମରି ॥

ମରିବ ବୋଲଣୀ ଦାଣ୍ଡି ଲଗାଏ ବନରେ ।
 ଜାଣିକରି କଳିଯୁଗ ମିଳିଲେ ସେଠାରେ ॥
 ବକରଲ କଳି ମୁଖ ପ୍ରତାପ ମୁରତି ।
 ଅପୁଣ୍ୟବର୍ଣ୍ଣ ନେତ୍ରକୁ ରୁଲଇ ତଡ଼ିତ ॥
 ପାଦସ ସମାନ ଭକ ଅନୁକମେ ମୋଟ ।
 ଶିରପରେ ଶୋଭାବନ କନକ ମୁକୁଟ ॥
 ପ୍ରତାପ ମୁକୁର କଳି କରେ ଅଛୁ ଧରି ।
 କାହିଁନି କାନ୍ଦୁଛୁବୋଲି ନାଶନ ପଶୁରି ॥
 କାହିଁନି ମୁଗକୁ ନିନ୍ଦା କହୁଅଛୁ ତୁହି ।
 କହୁ ବେଗକରି ଏହା ନ ସହଇ ମୁଣ୍ଡ ॥
 ଶୁଣିଣ ସୁନରା ହେଲ ତରେ ଅରହର ।
 କାକୁସ୍ଥ କହଇ ବାଳା ପୋତ ବେନିକର ॥
 ଆଦ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତ କରିଣ ସେ କହଲ ସମସ୍ତ ।
 ନିୟମ ବିଧାନ ପୁତ୍ର ହୋଇବାର ହତ ॥
 ଶୁଣିଣ ସେ କଳିଯୁଗ ବୋଲଲ ଲେ ଶୁଣ ।
 ଏବେ ତୁହ ବାହୁଡ଼ିଣ ଯାଅ ଏହିପଣ ॥
 ପୋତବା ଠାବରୁ ତୋର ପୁତ୍ର ଯିବୁ ଦେନ ।
 ବୋଲିବୁ ତୁ ପାଟଣାରିକ ନ ପାରିଲି ଜାଣି ॥
 ନ ଜାଣି ନିୟମ ମୁଣ୍ଡ କଲି ସ୍ଥାନ ନାସ ।
 ତେଣୁକରି ମୋହରଟି ପୁତ୍ର ଗଲ ମରି ॥
 ମୋହର ଯାଠାରେ ଅଛୁ ଦୁଇଟି ଗରିଆ ।
 ଦୁଇ ସହସ୍ର ଟଙ୍କା ସେ ଏହାଠାରେ ଥୁଆ ॥
 ଏ କଥା ମିଛ ହୋଇଲେ ନ ଭଠିବ ପୁତ୍ର ।
 ସତ ହେଲେ ଭଠିଣ ସେ ବସିବ ଦୁରିତ ॥
 ଏହା କହୁ ଛୁଇଁବୁ ତୁ ନବନର ମାଥ ।
 କହଣି ସେ କଳିଯୁଗ ହେଲେ ଅନୁହିତ ॥
 କଳିର ଆସଦଣ ପାଇ ସେ ସୁନରା ଗଲ ।
 ବାଲି ଖୋଲି କୁମରକୁ କାନ୍ଦେ ପକାଇଲ ॥
 ଗ୍ରସ୍ତାତା ସଭମଧାକୁ ସେ ସୁନରା ଯାଇ ।
 ବୋଲେ ପୋତୁଏ ଗରିଆ ଅଛୁ ଏହା ତହିଁ ॥
 ଏହ କଥା ଯେବେ ପତ ଶାବନ ମୋ ପୁତ୍ର ।
 ଏତେ ବୋଲଣୀ ପୁତ୍ରର ମୁଣ୍ଡେ ଦେଲ ହାତ ॥
 ତତସ୍ମିଣ ଭଠିଣ ସେ ବସିଲ ନନ୍ଦନ ।
 ଦେଖିକରି ସଭଲୋକେ କଲେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ॥
 ଧନଗ୍ରସ୍ତାତା ସଭରେ ବହୁ କଲେ ଦୃଢ଼ ।
 ତାହାକୁ ବୋଇଲେ ତୁହି ଅଛୁ ବଡ଼ ମନ ॥

ତାର ବେନି ଗରିଆକୁ ପକା ବେଶେ ଦେଇ ।
 ରଖିଲେ ବହୁତ ଶାସ୍ତ୍ର ପାଇବୁଝି ତୁମ୍ଭ ॥
 ଶୁଣିଣ ଧନପ୍ରସାଦା ହୋଇଲ ତରସ୍ତ ।
 କାହାର ଧରଇ ଗୋଡ଼ କାର ଧରେ ହାତ ॥
 ତସିଣେ ଏକ ଗରିଆ ଟଙ୍କା ଆଣି ଦେଲ ।
 ଦେଖିକରି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଯେ ପଞ୍ଚିକୁ କହଲ ॥
 ଆଉ ଏକ ଗର ଟଙ୍କା ନ ଆଣେ କପାଇଁ ।
 ଆପଣ ମାନେ ତା ତହୁଁ କଥାଅ କହଇ ॥
 ଶୁଣିକରି ପଞ୍ଚିମାନେ କହଲେ ତାହାକୁ ।
 ଆଉ ଗର ଟଙ୍କା ଆଣ ପଞ୍ଚିଙ୍କ ଛମୁକୁ ॥
 ପ୍ରସାଦା ଅତି ବଳଳ ହୋଇ ତହୁଁ ଗଲ ।
 ପଦାର୍ଥମାନ ବିକଣ ଆଉ ଟଙ୍କା ଦେଲ ॥
 ଭୁଇଁଗର ଟଙ୍କା ଦେଖି ନାରୀ ହେଲ ବୋଧ ।
 ମନେ ମନେ କଳିକା ସେ କରେ ଆଶୀର୍ବାଦ ॥
 ମହା ଭୁପ୍ରମନା ହୋଇ ତହୁଁ ସେହି ନାରୀ ।
 ଭୁଇଁଗର ଘେନିଗଲା ତାର ନିଜପୁରୀ ॥
 ଏମନ୍ତ ଅଟଇ ହାତେ କଳିର ଚରିତ ।
 ଯେ ସତ କହଇ ତାର ନୋହଇ ଉଦିତ ॥
 ଜୟ ଦାନବରୁ ସ୍ବାମୀ ଜଗତର ପତି ।
 ତୋ ପାଦେ ଏ ମାଧବର ରହୁଆଉ ମତି ॥

ଧର୍ମର ପରାକ୍ରମ ।

ଶୁଣି ସବ ରାଶିବର ମନରେ ବିସ୍ମୟ ।
 କେତେହେଁକ ଦିନେ କଳି ହୋଇବ ଯେ ସୟ ॥
 ତେତେକାଳ ଆତ୍ମରତ କିଛି ସୁଖ ନାହିଁ ।
 କଳି ଭୋଗ ଆଉ କେତେ ଦବସ ଅଛିଇ ॥
 ଯେତେଦିନ ଥିବ ହାତେ କଳିର ବେଶର ।
 ସାଧଜନମାନେ କିଣେ ହେବେ ନାରଖାର ॥
 ନିର୍ଦ୍ଦୟରେ ଆତ୍ମ ଦିନ ଯେବେ ଯାଏ ସରି ।
 ତେବେ ଯେ ବରଷେ ଗଲେ ଦିନକର ପରି ॥
 ଯେବେ ଦୃଢ଼ ମନ ପୁଣି ହେବ ପ୍ରତିଦିନ ।
 ତେବେ ଯେ ଦିନକ ହେବ ପୁଣର ସମାନ ॥
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ଅଧର୍ମ ହୋ ଯେବେ କରି ଏକା ।
 ଏଥକୁ ଆତ୍ମର ମନେ ଲାଗୁଥାଏ ଶଙ୍କା ॥
 ଶୁଭିକା ଯେ ଚାପି ଚାପି ପଥତ ଗସତା ।
 ନ ପୁଣ ଏ କଳିକାଳ ନ ଦିଅଇ ପୀଡ଼ା ॥

ଏ କଳିର କେତେ ଭୋଗ କହୁ ମହାମୁନି ।
 ଆତ୍ମ ମନ ପ୍ରିୟ ହେବ ତୁମ୍ଭ ମୁଣୁ ଶୁଣି ॥
 କହୁଛନ୍ତି ଶୁକମୁନି ଶୁଣ ସବ ରାଶି ।
 ଯେତେକ ପରଶିଲ ତୁମ୍ଭେ କହବା ଶେଷି ॥
 ଶୁଭିକାସ ବତଣ ଯେ ସହସ୍ର ବରଷ ।
 ଏତେକେ ଏ ଲମ୍ବଗ ହୋଇଯିବ ଶେଷ ॥
 ତହିଁର ଉତ୍ତର ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ହେବ ।
 ସତ ପରାବର ହେବ ମିଛ ନାଶଯିବ ॥
 ସ୍ବାଧର୍ମରେ ରହବେ ଯେ ସେ ଯୁଗରେ ନର ।
 ଧର୍ମରେ ଆତ୍ମଯାତ ଯେ ହୋଇବ ସଂସାର ॥
 ଶୁଣିକରି ସବ ରାଶି ବିସ୍ମୟ ବଦନ ।
 ବୋଇଲେ ବଞ୍ଚିବା ଆତ୍ମେ ଅବା କେତେଦିନ ॥
 ଶୁଭିକାସ ବତଣ ଯେ ସହସ୍ର ବରଷ ।
 ଏହା ଶୁଣିଣ ଆତ୍ମକୁ ଲଗେ ବଡ଼ ଦ୍ରାଘ ॥
 ଶୁକମୁନି ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ତପୋବନ୍ତ ।
 ଧର୍ମରେ ଧାରଣା ଜାଣ ହେବ ଏ ଜଗତ ॥
 ଧର୍ମରେ ଥିବାର ଲୋକ ପୋଡ଼ିବାର ସୁନା ।
 ଅଧର୍ମରେ ଥିବାଲୋକେ ହୋଇଯାନ୍ତି ତୁନା ॥
 ଧର୍ମ ଶୁଭିକାସେ ଦେଖ ଅଟଇଟି ସତ ।
 ଅଧର୍ମରେ ଥିବାଲୋକ ଅଳେ ହୋଏ ହୃତ ॥
 ଧର୍ମ ରହୁଥିଲେ ଯଶ ଆତ୍ମ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ।
 ଅଧର୍ମରେ ଅଜିଲେ ସେ ଅଳେ ନାଶ ଯାଇ ॥
 ଏଥୁ କଥାଏ କହବା ମନଦେଇ ଶୁଣ ।
 ଦ୍ଵାପରଯୁଗରେ ଥିଲ ଏକଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
 ସନ୍ତାନ ନିମନ୍ତେ ସେହି ହରସେବା କରି ।
 ତାକୁ ପ୍ରସନ୍ନ ନୋହୁଲେ କେତେ ଦ୍ଵିପୁରୁର ॥
 ବହୁତ ସେବା ପୂଜା ସେ କରେ ନିତି ନିତି ।
 ଏକଦିନେ ଉତ୍ତରକୁ କହଲେ ପାବ ଖା ॥
 ଏ ବ୍ରାହ୍ମଣ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁତ ବହୁ କରେ ସେବା ।
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ତାକୁ ପୂଜା ଦାନ ଦେବା ॥
 ଉତ୍ତର ବୋଇଲେ ଆଗୋ ତାର କର୍ମେ ନାହିଁ
 ତେଣୁକରି ତାହାକୁ ମୁଁ ପ୍ରସନ୍ନ ନୁହଇ ॥
 ତୁମା ବୋଇଲେ ଅକର୍ମୀଦାନୀ ଅଟ ତୁମ୍ଭେ ।
 ନ ପାଇବାରୁ ସେବିଲ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ସେ ଏବେ ॥
 କର୍ମରେ ଥିଲେ ତାରତ ହୁଅନ୍ତା ନନ୍ଦନ ।
 କାହିଁକି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ସେବା କରନ୍ତା ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥

ପ୍ରାଚୀନ ଭୃଗୁର ଶିରେ ବେଲପତ୍ର ଦେଇ ।
 ଭୃଗୁ ଅଙ୍ଗଣା ଶରକେ ବିମଳା ନ ହୋଇ ॥
 ତାହାକୁ ଭୃଗୁ କେତେ ଯେ ଦେଇଛ ବର୍ତ୍ତନ ।
 ଏଥକୁ ସେ ପୁଣି କିଛି ନ ମାଗିଲ ଧନ ॥
 ସଂସାର ଜମନ୍ତେ ସେ ଯେ ମାଗୁଅଛ ସୁତ ।
 ଭୃଗୁତ ନ ଶୁଣ ତାହା ବଧୂର ସଂସାତ ॥
 ନିତଦିନ ସେବା ପୂଜା କରେ ଯେ ଯାହାକୁ ।
 ସେ ଯେବେ ଉପକାର ନ କରଇ ତାହାକୁ ॥
 ତାହାର ସେ ଆରଜନ୍ତେ ସେବା ପୁଣି କରି ।
 ଆସନ୍ତେ ତାହାଛ ଏହା ହିପୁରୁର ॥
 ନ ପାସୋର ଏବେ ଭୃଗୁ ଘେନ ତାର ସେବା ।
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ତାକୁ ପୁତ୍ରଦାନ ଦେବା ॥
 ନୋହୁଲେ ନିନ୍ଦା ପାଇବ ଜାଣ ଶୁଳପାତୀ ।
 କାହିଁକି ସଂସାରେ ସେବା କରିବେ ବା ପ୍ରାଣୀ ॥
 ଉଠ ଉଠ ସ୍ବାମି ଆସନ୍ତା ବେଗହୋଇ ଯିବା ।
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ତାକୁ ପୁତ୍ରଦାନ ଦେବା ॥
 ଶୁଣିକରି ସଦାଶିବ ପ୍ରମୋଦିତ ହୋଇ ।
 ପ୍ରିୟ ଭକ୍ତ ଧର ବିଜେ କଲେ ଉମାସାହି ॥
 ଦେଖିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ତାଙ୍କ ପାଦତଳେ ପଡ଼ି ।
 ଉଠି ଉଠି ହୋଇଲ ସେ ଶିରେ କର ଯୋଡ଼ି ॥
 ନ ବର ମାଗୁଛ ବୋଲି ବୋଇଲେ ଈଶାନ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲ ମୋର ନାହିଁନା ସନ୍ତାନ ॥
 ଶଙ୍କର ବୋଇଲେ ତୋତେ ଶତପୁତ୍ର ଦେବା ।
 ସହସ୍ର ବରଷ ତାଙ୍କ ଆୟୁଷ କରିବା ॥
 ନାନା ଉପଦ୍ରବମାନ କରିବେ ସେ ସୁତେ ।
 ରାଜଦ୍ବୀରେ ବନ୍ଧାଇବେ ନିଷ୍ଠୁରୁ ସେ ତୋତେ ॥
 ସଂସାରେ ବହୁ ଅକର୍ମ ସେ ପୁତ୍ରେ କରିବେ ।
 ଆବର ଗୋଟିଏ କଥା ଶୁଣ କହେ ଏବେ ॥
 ମନକୁ ଅଇଲେ ତୋତେ ଦେବା ଏକ ସୁତ ।
 ଷୋଳ ବରଷରେ ତାର ହେବ ପ୍ରାଣ ହୃତ ॥
 ମହା ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ପାଠ ଶାସ୍ତ୍ର ହେବ ଜିତ ।
 ପରୁରଲେ କହବ ସେ ତନୁପୁର କଥା ॥
 ବୃହସ୍ପତିର ସମାନେ ହୋଇବ ପଣ୍ଡିତ ।
 ପରୁରଲେ କହବ ସେ ଗୁରୁବେଦ ଅର୍ଥ ॥
 ଷୋଳବରଷରେ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ସେ ନିଧନ ।
 ବେନି କଥା କହିଲୁ ହୋ ଯେଣେ ତୋର ମନ

ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲେ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ ।
 ମୋର ଉପାକୁ ଏ କଥା ପୁରୁଷାସ ଯାଇଁ ॥
 ଶୁଣିକରି ତମା ଶିବ ହେଲେ ହସ ହସ ।
 ବୋଇଲେ ତୋ ଉତ୍ତରାକୁ ବେଗେ ପୁଣି ଆସ ॥
 ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅତି ଶୀଘ୍ର ହୋଇ ଗଲ ।
 ଶିବ ଯା କହଲେ ସବୁ ଉପାକୁ କହିଲ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ବୋଇଲ ଆସେ ଶୁଣି ମୋର ଉତ୍ତର ।
 ଆମ୍ଭର ଆସି ହୋଇଲ ବୃଦ୍ଧ ଯେ ବୟସ ॥
 ଆଉ ଦଶ ବରଷରେ ଆମ୍ଭେ ମରିଯିବା ।
 ଦୁଷ୍ଟ ଶତପୁତ୍ର ନେଉ ନ ଫଳ ଲଭିବା ॥
 ଯେବେ ଏକଗୋଟି ପୁତ୍ର ଗୁଣବନ୍ତ ହୋଇ ।
 ସପତପୁରୁଷ ସେହୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଇ ॥
 ମାତା ପିତାଙ୍କର ହେବ ଦୁଦୟ ତନନ ।
 ସଂସାର ଲେଟକ ବୋଲିବେ ଦେଖି ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ॥
 ଦୁଷ୍ଟ ପୁତ୍ରଗଣ ଯେବେ କୁଳେ ଜାତହୋଇ ।
 ସଂସାରେ ତାହାକୁ ଭଲ ନ ବେଳନ୍ତି କେହି ॥
 ପାଠ ଶାସ୍ତ୍ର ନ ଜାଣିବେ ଆଉ ଧର୍ମପଥ ।
 ଅତିଶ୍ରୀ ଦରୁଣ ମୂର୍ଖ ଅତି ଅପଣ୍ଡିତ ॥
 ଏମନ୍ତ ଶତପୁତ୍ରଙ୍କୁ ନେବା କି କାରଣ ।
 ମାତା ପିତାଙ୍କୁ ସେ ବଡ଼ ହୋଇବ ଦୁଷ୍ଟ ॥
 ଏମନ୍ତ ସେ ଶତପୁତ୍ର ଆମ୍ଭର କି କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ଇହଲୋକେ ପରଲୋକେ ଉପୁଜିବ ଲଜ ॥
 ଶୁରବନ୍ତ ଗୁଣବନ୍ତ ପୁତ୍ର ଯେବେ ହେବ ।
 ଅଳପ ବୟସରେ ସେ ମରି ପଛେ ଯିବ ॥
 ଯେବେ ସମସ୍ତେ ବୋଲିବେ ତାକୁ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ।
 ତେବେ ସବୁଦିନ ଜାଇଥିବାର ସମାନ ॥
 ଷୋଳବରଷରେ ସେହୁ ମରି ପଛେ ଯାଇ ।
 ଗୁଣବନ୍ତ ପୁତ୍ରଗୋଟି ଆମ୍ଭେ ଜାତ ହେଉ ॥
 ପୁତ୍ରର ଆଗରେ ଆମ୍ଭେ ଯିବା ଯେବେ ମରି ।
 ଆମ୍ଭର ଉତ୍ତର ବେବେତ କହିତ କି ପାରି ॥
 ଯେବେ ଆମ୍ଭର ଆଗରେ ମରିବ କୁମର ।
 ତେବେ ସେହୁ ପ୍ରାଣିଷା ଯେ ପାଇବ ଅପାର ॥
 ସମସ୍ତ ଲୋକ ବୋଲିବେ ଏହାଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
 ମରିଯାଇ ସ୍ବର୍ଗପୁରେ ଅଛି ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ॥
 ଏମନ୍ତେ ପ୍ରାଣିଷାପଦ ପାଇବ ବହୁତ ।
 ଈଶ୍ବରଙ୍କୁ ବର ମାତା ଗୁଣବନ୍ତ ସୁତ ॥

ଚତୁଷ୍ପଦେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସେ ବେଶେ ଚଳିଗଲା ।
 ପାଦେ ପଦ ଉଠି ହାତ ପୋଡ଼ି ଉଠିଲେ ॥
 ହସି ହସି ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ମରୁରିଲେ ହର ।
 କସ କସ କହିଲ ସେ ଭରିଯା ତୋହର ॥
 କେଶକରି କହୁ ବ୍ରାହ୍ମଣେ ତୋତେ ସୁତ ।
 ସେହିପରି ତୋରବାଣ୍ଟି ହେବ ସେହମତ ॥
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି କହୁଲେ ଯହୁଁ ଶୁଳଧର ।
 ତହୁଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲିଲ ଯୋଡ଼ି ବେନି କର ।
 ଭରିଯା ମୋର ବୋଲିଲ ଗୁଣବନ୍ତ ସୁତ ।
 ମାତ୍ର ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲେ ଯେବେ ଶୁଳହସ୍ତ ॥
 ଅଗୁଣବନ୍ତ ଆମ୍ଭର ଶତପୁତ୍ର ନୋହୁ ।
 ଗୁଣବନ୍ତ ଏକତୋଟି ପୁତ୍ର ଜାତ ହେଉ ॥
 ସେ ପୁତ୍ରର ଗୁଣ ହେବ ଜଗତେ ବିଖ୍ୟାତ ।
 ଏମନ୍ତ ପୁତ୍ର ଆମ୍ଭକୁ ଦିଅ ବନ୍ଧୁନାଥ ॥
 ଏମନ୍ତ ବୋଲିଣ ମୋର ବୋଲିଲ ଧରଣୀ ।
 ଗୁଣବନ୍ତ ପୁତ୍ରତୋଟି ଦିଅ ନାଳପାଣି ॥
 ଶୁଣିଣ ସନ୍ତୋଷ ମନ ହେଲେ ତ୍ରିପୁରାର ।
 ବୋଇଲେକ ଭଗବତୀ ଅଟଇ ତୋ ନାଶ ॥
 ଯେସନେକ ତୋର ବାଣ୍ଟି ହେଉ ଏକ ପୁତ୍ର ।
 ଏମନ୍ତ ବର ଦେଇଣ ଗଲେ ଉମାକାନ୍ତ ॥
 ବର ପାଇ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗଲ ନିଜପୁର ।
 ସମସ୍ତ କହିଲ ତାର ଭରିଯା ଆଗର ॥
 ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀମନ ହୋଇଲା ହରଷ ।
 ଆନନ୍ଦରେ ବେନି ପ୍ରାଣୀ ଶିବେ କଲେ ଆଶ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ତହୁଁ କେତେ ଦିନ ଗଲ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଘରଣୀର ସେ ଗର୍ଭବାସ ହେଲ ॥
 ଦଶମାସ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ପୁତ୍ର ହେଲ ଜାତ ।
 ରୂପ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ତାକୁ ନାହିଁ ଭୁଲାଇତ ॥
 ଦେଖିକରି ମାତା ପିତା ହେଲେ ଆନନ୍ଦିତ ।
 ତମ୍ଭେ ଉଦ୍ଭବ କୁମୁଦ ଯେଲେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ॥
 ଦଳକୁଦନ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଲ ନନ୍ଦନ ।
 ଶୁଳଲସସେ ତମ୍ଭେମା ବଡ଼ଇ ଯେସନ ॥
 ସପତ ବରଷରେ ସେ ହେଲ ବିଦ୍ୟାବନ୍ତ ।
 ସକଳର ଜାଣିଲ ସେ ସବ ଶାସ୍ତ୍ର ଅର୍ଥ ॥
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶେ ବିଖ୍ୟାତ ସେ ହେଲ ନାମ ତାର ।
 ଦେଖିବାକୁ ଆସନ୍ତୁ ସେ ଭଗବନ୍ତ ନର ॥

ଦଳ ଦଳ ବିଦ୍ୟାରେ ସେ ହେଲ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ।
 ଦେଖି ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତୁ ତାକୁ ସର୍ବଜନ ॥
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଲ ଆସ ପଦର ବରଷ ।
 ମାତା ପିତା ଦୁହିଙ୍କର ଉତ୍ତମ ସାହସ ॥
 ଆଉ ବରଷକେ ଆମ୍ଭ ପୁତ୍ର ମଣ୍ଡିପିବ ।
 ନି କରିବା ଦେଖାଇଣ ହରିବ ଦଇବ ॥
 ଏହାପର ପୁତ୍ର ଯେବେ ହେବ ପ୍ରାଣ ନାଶ ।
 ଆମ୍ଭେ ଜାଇଆଇ ଆଉ କରିବାଟି କିସ ॥
 ଏହ ପୁତ୍ର ଆଗେ ଆମ୍ଭେ ଯେବେ ପିବା ମରି ।
 ତାର ଦେଖନ୍ତେ ଯାଆନ୍ତେ ଏ ସଂସାରୁ ତରି ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ବୋଲେ କିନ୍ତୁର କର ଆଉ କିସ ।
 ଆମ୍ଭ ଜାଇବାରେ ଆଉ ଫଳ ନାହିଁ କେଣ ॥
 ଆମ୍ଭେ ମଲେ ଗତ ମୁକ୍ତି କାରଣ କରିବ ।
 ପଛନ୍ତେ ତାହାକୁ ଯାହା କରୁ ସେ ଦଇବ ॥
 ଆମ୍ଭେ ନ ଦେଖି ଆସିବା ଆଉ ତାକୁ ବେଳେ ।
 ତାହାର ମରଣ ଆମ୍ଭେ ନ ଦେଖିବା ତୋଳେ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲିଲ ତୁହି ଶୁଣ ଗୋ ସଙ୍ଗାତ ।
 ବିଷ ଖାଇଣ ହୋଇବା ଯେବେ ପ୍ରାଣେ ହୁତ ॥
 ଆମ୍ଭକୁ ଲାଗିବ ନିଶ୍ଚୟ ଆମ୍ଭହତ୍ୟା ଦୋଷ ।
 ଦେହ ଅନ୍ତେ ନରକରେ ହେବ ଆମ୍ଭବାସ ॥
 ଅନେକ ଯତନେ ଏହ ପ୍ରାଣ ରଖିଥିବ ।
 ଜାଣିକରି ମରିଲେ ଯେ ନର୍କେ ହୁଏ ଠାବ ॥
 ପ୍ରାଣିଙ୍କର ପ୍ରାଣ ଛାଡ଼ି ଗଲେ ଖୁରୀଠାରେ ।
 ତେବେ ସେହ ଲୋକ ଯାଇ ବସେ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ସେ ପଶୁରଇ କେଉଁ କେଉଁଠାରେ ॥
 ମରିଲେ ସ୍ୱର୍ଗେ ବସଇ କହୁ ମୋ ଆଗରେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲିଲ ତୁହି ଶୁଣ ପ୍ରାଣସହ ।
 ପତି ଘେନି ସତା ଯେବେ ଅନଳେ ପଶାଇ ॥
 ତାହାକୁ ବସ୍ତ୍ର ଲେକି ସେ ହୁଏ ପରପତ ।
 ଆମ୍ଭର କଥାଏ ତୁହି ଶୁଣ ଗୋ ସଙ୍ଗାତ ॥
 ସନ୍ନିୟମଣ କରିଣ ଶସ୍ତ୍ର ଯେବେ ଧରି ।
 ଏକମନ ହୋଇ ଯୁଦ୍ଧ କରେ ଆଗସରି ॥
 ନିଅବା ମାରଇ କିବା ମର ପରହାତେ ।
 ଏହପରି ମରିଲେ ସେ ବସେ ସ୍ୱର୍ଗପଥେ ॥
 ସ୍ୱର୍ଗରେ ତପଇ ସେହୁ ଦେବତାଙ୍କ କତି ।
 ବହୁତ ଦୟା କରନ୍ତୁ ତାକୁ ପୁରପତି ॥

ବହୁମେଶେ ରହ ଯେହୁ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କରେ ।
 ଏପରି ଲୋକ ମରତେ ବସେ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ॥
 ଗଙ୍ଗାରେ ଯେ ଲୋକ ହୋଇ ଦେବ ଜାଣିକରି ।
 ବାହ୍ୟସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତରେ ବସେ ସ୍ୱର୍ଗପୁରୀ ॥
 ଶୁଣିଣ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀର କରୁଛି ନ ସ୍ମର ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଭରେ ବେନପ୍ରାଣୀ ହେଲେ ମନ୍ଦସରି ॥
 ମାତା ପିତାଙ୍କୁ ଦେନ ସେ ବୋଇଲ କ୍ରମର ।
 ଦୁର୍ବଳ ଶାଶ୍ୱତ ହିଂସା ତୁମ୍ଭର ଶରୀର ॥
 ଏଥର କାରଣ ହୁଏତ ଦେହ କହ ମୋତେ ।
 ନୋହୁଲେ ଅଳ୍ପ ଆଜି ନ ଭୁଞ୍ଜି କନ୍ଦାରତେ ॥
 ଏହା ଶୁଣି ମାତା ପିତା କହୁଲେ ବଚନ ।
 ଖୋଳବର୍ଷରେ ମରବୁ ତୁମ୍ଭରେ ନନ୍ଦନ ॥
 ଏତକ ହେଲଣି ତୋତେରେ ପଦର ବରଷ ।
 ଆଉ ବରଷେକ ରଜା ଅଛି ତୋ ଆୟୁଷ ॥
 ତେଜନରି ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଯେ ଆମ୍ଭ ଦେହ ହେତ ।
 ପଶୁ ପ୍ରାଣୀ ଆମ୍ଭର ନ ଯାଏ କର୍ମ ଶୁଚ ॥
 ଶୁଣିକରି ତାହାଙ୍କୁ ସେ ବୋଲଇ କ୍ରମର ।
 ଏଥୁ ମନରେ କିଛି ଆନ ନ ବଢୁର ॥
 ହୋଇବାର କଥା ନିକି ଚନ୍ଦ୍ରା କରେ ଯାଇ ।
 ଯାହାର କର୍ମେ ଯେମନ୍ତ ଲେଖିଅଛୁ ବହୁ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାକରବାଟର ଆଉ ନାହିଁ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ବିପତ୍ତି ଜାଳରେ ପେଟେ ହୋଇବା ଅପରିଧି ॥
 ପୁତ୍ରବାଚକ୍ୟ ମାତାପିତା ବୋଇଲେ ଏସନ ।
 ଧନ ସମ୍ପଦରେ ବାବୁ ଅଛୁ କି କାରଣ ॥
 ତୁମ ଶରୀରରେ ସିଦ୍ଧା ଅଛୁ ଆମ୍ଭ ସବୁ ।
 ଏଥୁ ଦିଲ୍ଲ ନାହିଁ ଆମ୍ଭମନେ ବାବୁ ॥
 ଏହିତବାଲ ପୁତ୍ର କରେ ସବଧନ ଦେଇ ।
 ଲେଖିଲେ ହୋଇଲ ଧନ ସହସ୍ରବାହୁ ॥
 ତନ ଦଳରେ ବାଣେଇ ଏକ ଦାନ ଦେଇ ।
 ଏମନ୍ତ ବାଜା ନ ଥିବେ ଫସାରରେ କେହି ॥
 ଦାନଗ୍ରାହମାନେ ଯାନ୍ତି କରିଣ କଲ୍ୟାଣ ।
 ଗରଜାଣି ହୋଇ ଉହୁ ବର୍ଷରେ ନନ୍ଦନ ॥
 ଦୁର୍ଗାପାସ ଦାନ ଲଳ କୋଟିଏ କାଣେହି ।
 ଅଳ୍ପ ଗଣ୍ଡ ଦାନମାନ ଜିତ ସେ କରଇ ॥
 ବେହେରଲ ଲୋକମାନେ ଅଛନ୍ତି ଅପାତ ।
 ଏମନ୍ତହୋଇଣ ମାସ ଗଲକ ଏଗାର ॥

ଆଉ ମାସେକ ଅଛଇ ତାହାର ଆୟୁଷ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଆସ ହେଲ ମାଘମାସ ॥
 ସୋରାଣି ଗୋଟିଏ ଥିଲ ଗ୍ରାମର ପ୍ରାନ୍ତର ।
 ଭରମ କରିଣ ନିର୍ଭୀ କଲ ବିପ୍ରବର ॥
 ଚଉପାଟଣ ରତଅଛୁ ଧର୍ମଶାଳମାନ ।
 ବହୁ ଗୁଣୁଣୀଆ କଲ ଯତନେ ରଚନ ॥
 ହାଣ୍ଡ ତଣ୍ଡୁଳ ଲବଣ ଆଉ ଘୃତ ଜାଇ ।
 ନବାତ ଗୁଡ଼ ପଇତ ଚେନା ଘୁସ ଦହ ॥
 କମଳା ନାରଙ୍ଗ ଝରି କଦଳୀ ବହୁତ ।
 ସମସ୍ତ ସଦାର୍ଥ ନିର୍ଭୀ କଲ ବିପ୍ରବୁତ ॥
 ଚରଣ ହେବାକୁ ଲୋକ ରଖିଲ ସେ ଚେନ ।
 ଯେ ଯାହା ମାଗେବ ଦେବ ନ କରିବ ନାହିଁ ॥
 ସାଧୁ ସନ୍ନତନ ଆଉ ତଣି ବ୍ରହ୍ମରାଣ ।
 ଯୋଗୀ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆଦର ଅତିଅ ଭକ୍ତାଣ ॥
 ବହୁ ବିପ୍ରଙ୍କୁ ଆଣିଲ କରେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ।
 ବେଦମନ୍ତରେ ଜିତା ସେ ଅଟନ୍ତି ଜାହାଣ ॥
 ଯେ ଯାହା ଅନୁରୂପରେ ନବା ସର୍ପୀ ଦେଇ ।
 ରହଲେ ସେ ଯାହାରୁତେ ଦୁର୍ଗମନ ହୋଇ ॥
 ହରିଙ୍କ ନାମ କରନ୍ତି ସବେ ରୋରାଣ ।
 ଭଗବତକୁ ସବଦା କରନ୍ତି ପଠନ ॥
 ସବୁଝରି ମୁଖେ ଶୁଭେ ହରି ହରି ଧ୍ୱନି ।
 ସେ ନାମ ଶବ୍ଦ ସୁରୁଛୁ ଆକାଶ ମେଘନା ॥
 ପ୍ରାତଃ କାଳରେ ମକର ସ୍ନାନ ସାରନ୍ତି ।
 ରାତ୍ରଦିବା ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ପୂଜନ କରନ୍ତି ॥
 ଏମନ୍ତେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେ ସତେତ କରଇ ।
 ଆପଣେ ବସିଲ ବିପ୍ର ଶୁଣେନ୍ତୁ ହୋଇ ॥
 ଆଉ ଦୁଇଦିନ ତାର ଅଛଇ ଆୟୁଷ ।
 ଦିନ ଦିନ ଦାନପୁଣ୍ୟ କରଇ ବେଶେଷ ॥
 ଅନଳରେ ଘୃତ ଦେଲ ବିହନି ସୁରଣ ।
 ତତମଣେ ପ୍ରବେଶିଲେ ସାହିଦୀ ରମଣ ॥
 ଶିବଙ୍କୁ ଧାଇ ଅଗ୍ନିରେ ଯହୁଁ ଦେଲ ଘୃତ ।
 ନୃସିଂହାନେ ଅଛନ୍ତି ଦେବ ଶୁଳହସ୍ତ ॥
 ପୁଣିହୁଁ ଅଗ୍ନିରେ ଘୃତ ଦେଲକ ସୁମରି ।
 ଅଛନ୍ତିକି ସୁରଗଣ ଓଢାଲ ରଜଧାଣ ॥
 ଅଳ୍ପଆକାଶେ ରହିଲେ ସେ ସନତକ ସୁର ।
 ଆହୁତ ଦିଅର ବିପ୍ର ସବୁଙ୍କୁ ସୁମରି ॥

ହରିର୍ବାଣ ପାଇଣ ସେ ଅଇଲେ ସମସ୍ତେ ।
 ତାକୁ ନେବାକୁ ଅଇଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ସମଦୂତେ ॥
 ଭରଣ ନ ପାଇ ଦୂତେ ବାହୁଡ଼ି ଗଲେ ।
 ଜନ୍ତୁପତିର ଆଗରେ ସମସ୍ତ କହିଲେ ॥
 ଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରପତି ଯେ କୋପଭର ହୋଇ ।
 ଆପଣା ଅଇଲ ସମ ମହାଶି ଆଗେ ॥
 କରେ କାଳଦଣ୍ଡ ପୁଣି ମୁଖ ବକରାଇ ।
 ଗଳାରେ ଲମ୍ବୁ ଛି ତାର ମନ୍ଦାରର ମାଳ ॥
 ଦେଖିକରି ବରଷ ଯେ କରେ ଜନ୍ତୁପତି ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ଜଣେ ନ ଥିବ କେ ଶିତି ॥
 ଏହି ସମୟରେ ଛିଙ୍କେ ବ୍ରାହ୍ମଣର ସୁତ ।
 ଦ୍ଵିଜାଦି ହୁଅ ବୋଲଣ ବୋଲେ ଜନ୍ତୁନାଥ ॥
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି କଲ୍ୟାଣ ସବେ କଲେ ସହ ।
 ଶିବଗଣ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ଏହା ହେଉ ହେଉ ॥
 ଚତୁଷ୍ପଦ ବାଧାତାର ଆଗେ ନାଶକର ।
 ବୋଇଲ ଶୁଣିବା ହେଉ ପ୍ରଭୁ ମୋର ଭର ॥
 ଏହି ବିପ୍ର ପୁତ୍ରର ଯେ ଆଜି ମୃତ୍ୟୁକାଳ ।
 ଅପମାନେ ଦ୍ଵିଜାଦି ବୋଇଲେ ସକଳ ॥
 କେମନ୍ତ କରିଣ ତାକୁ ନେବା ଆଜି ମୁହିଁ ।
 ତେଣୁକରି ତୁମ୍ଭ ଆଗେ ଏହା କହିଲୁଁ ॥
 ଅସୁଷ ଶେଷ ହୋଇଲେ ମୋର ଅଧିକାର ।
 ଆପଣେ ଏ ଆଜ୍ଞାଦେଇ ଅଛ ବେଦବର ॥
 ଶୁଣିକରି ପମକୁ ଯେ ବୋଇଲେ ଦଇବ ।
 ତୁମ୍ଭ ପ୍ରଥମେ ବୋଇଲୁ ଦୁଅ ରେ ଦ୍ଵିଜାବ ॥
 ଆମ୍ଭର ବୋଲି କରିବା ଆମ୍ଭେ କର୍ମ ନାସ୍ତି
 ସହସ୍ତେ ବରଷ ଯାଏ ଆଉ ଏହି ବର୍ଷ ॥
 ଏତେକ ସରିଲେ ଯମ ତୁମ୍ଭ ଯୁକୁ ନେବୁ ।
 ଉତ୍ତମେଶ୍ଵର ଉତ୍ତମ ଶ୍ରେଣ ନେଇ ଦେବୁ ॥
 ଦେଖ କେମନ୍ତ କରୁଛ ଏହି ବିପ୍ରସୁତ ।
 ତେଣୁକରି ତାହାପ୍ରତି ହେଲୁ ତୋଷାଗତ ॥
 ଯେତେ କର୍ମମାନ ଏହି କଳକ ବଢ଼ିତ ।
 ତେଣୁକରି ଅର୍ପଣ ତାର ହୋଇଲ ଉଦିତ ॥
 ସେହି ପୁତ୍ରକୁ ସହସ୍ତେ ବରଷ ଆସୁଷ ।
 ଆମ୍ଭର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶତେ ଯେ ହେଲ ପରକାଶ ॥
 ସହସ୍ତେ ବରଷକୁ ଏ ଆସୁ ପାଇ ଆଉ ।
 ଅଧର୍ମ ଆଗରେ ଯେ ଅଲେ ନାଶ ଯାଉ ॥

ଯେଉଁ ସୁଧର୍ମ ମାର୍ଗରେ ଚଳିଲ କୁମର ।
 ତେଣୁକରି ପରମାତ୍ମ ବୁଦ୍ଧି ହେଲ ତାର ॥
 ଏଥୁକୁ ବରଷ ତୁମ୍ଭ କର ଜନ୍ତୁପତି ।
 ଶୁଣିକରି ନାଶକର ସନ୍ତୋଷିତ ମତି ॥
 ଏମନ୍ତ କହି ଚଳିଲେ ଯେ ଯାହା ଭବନ ।
 କହନ୍ତି ଶୁକ ଧର୍ମର ଏତେବଡ଼ ଗୁଣ ॥
 ଶୋଳକରଷକୁ ଦେଖ ସହସ୍ତେ ବରଷ ।
 ଧର୍ମ ଆଶ୍ରମେ ବର୍ଷିଲ ବ୍ରାହ୍ମଣର ଶିଷ ॥
 ଶୁଣିଲେ ବଚଣ ଯେ ସହସ୍ତେ ବରଷ ।
 ବାର ସହସ୍ତ ବର୍ଷରେ କଳି ହେବ ଶେଷ ॥
 ଦୁଷ୍ଟଙ୍କ ଭର ନ ସହ ଦେଖା ସପ୍ତବର ।
 ବହୁ ଆସୁ ଥିଲେ ସୁଧା ଅଲେ ଘାତେ ମର ॥
 ଶୁଣିକରି ଆନନ୍ଦିତ ସର୍ବ ମହାରଷି ।
 କହେ ମାଧବ ଉଦ୍ଧର ମୋତେ ବ୍ରହ୍ମରାଶି

କଳିଯୁଗର କ୍ଷୟ ବରଣ ।

ଶୁକମୁନିଙ୍କ ପୁରୁଷ ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟ ।

ଏ ଉତ୍ତର କଳିରେ ଯେ ହେବ କି ଘଟନ ॥
 କେତେକାଳ ଗଲେ କଳି ହୋଇବ ଯେ ଶେଷ
 କେତେକାଳେ ଆମ୍ଭର ଯେ କଷ୍ଟ ହେବ ନାଶ ॥
 ଶୁଣିଲେ ବଚଣ ଯେ ସହସ୍ତେ ବରଷ ।
 ଏ ମଧ୍ୟେ ଆମ୍ଭର ଆସୁ କେତେକ ବରଷ ॥
 ବଦ୍ୟୁକ୍ତି ଶୁକ ଶୁଣି ସିଦ୍ଧିରାଶିଗଣ ।
 ଧର୍ମରେ ବର୍ଦ୍ଧିତ ହୁଏ ପାପେ କ୍ଷୟ-ଜାଣ ॥
 ଦଶସହସ୍ତ ବରଷ ଶେଷେ ନରହର ।
 ମାଳାଚଳ ତେଜ ପ୍ରଭୁ ପିବେ ଅପସର ॥
 ପାଣିହତାର ବରଷେ ଗଙ୍ଗା ହେବେ ଲେପ ।
 ଏହି ସମୟେ କରବେ ଲେକେ ବହୁ ପାପ ॥
 ବହୁତ ଅନାୟୁ ମନ ହେଉବ ସଂସାରେ ।
 ଦେବତାମାନେ କେହି ନ ଥିବେ ପୃଥିବୀରେ ॥
 ବେତୁବେଳ ପାପମାନ ହୋଇବ ବିଶେଷ ।
 ପତା ଦୁହତାରେ ଜାଣ ହେବ ରତିରସ ॥
 ମାତା ସହସ୍ତେ କୁମର ପୀରତି କରିବ ।
 ଭଉଣୀକ କଳକାରେ ଭର ଯେ ହରିବ ॥
 ମାଉସି ପିତାପି ଆଉ ଖୁଡ଼ ମଜ୍ଜନାଶୀ ।
 ଭଣଜା ପୁରୁଷକୁ ସେ ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟେ ରମଣୀ ॥

ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ବାଉର ମଙ୍ଗଳରେ ପ୍ରାନ୍ତ ।
 ଜାତୀୟତା ଲେଖକ ସେ ହେବେ ବଡ଼ଜାତି ॥
 ଯାହାର ଜାତି କୁଳର ଗୋଟି ପଦ ନାହିଁ ।
 ସେହୁମାନେ ବଡ଼ ହେବେ ପରାତା ପକାଇ ॥
 ଭୂରତୋକୁଳାଞ୍ଜନ ହେବେ ବରଷୁବ ।
 ମଲ୍ଲ ଉପଦେଶ ଦେବେ ଯାଇଁ ସର୍ବଦା ॥
 ଭୂମିମଲେକେ ସେ ହେବେ ତାକୁ ଦାୟବତ ।
 ପାପକୁ ତାଙ୍କ ମନରେ ନ ଥିବ ସେ ଶ୍ରୀତ ॥
 ଗମ ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲି ସେ ନ ବୋଲିବେ ତୁଣ୍ଡେ
 ଏହିପରି ବର୍ଣ୍ଣ ଥିବେ ସେ ମୂର୍ଖ ସାତୁଣ୍ଡେ ॥
 ଗୁରୁ ବୋଲିବେ ସେହୁ ଦେଶ ଦେଶ ଯାଇ ।
 ଶୁଣିଲ କଥାମାନ ସେ କଲପାୟ କହ ॥
 ନିକୁଟ ଲୋକମାନେ ସେ ଜାତି ଲୁଗୁରବେ ।
 ଉତ୍ତମ ଜାତି ଆମ୍ଭେଙ୍କ ବୋଲି କହୁଥିବେ ॥
 ଉତ୍ତମ ଜାତିରୁ ସେ ସେ କନ୍ୟାମାନ ନେଇ ।
 କହୁଥିବେ ଲୋକଙ୍କୁ ସେ ଶୁଚିତ ଫୁଲ ॥
 ପାପ ପୁଣ୍ୟକୁ ତାଙ୍କ ନ ଥିବ କିଛି ଭୁଲି ।
 କହୁଥିବେ ଆମ୍ଭେ ସେ ସେ ଅଛୁ ଭଲଜାତି ॥
 ଥୋଇଲି ଥୋଇଲି ଆଣି ଗୁହ୍ୟାସେ ନେବେ ।
 ଭୂତମ ଘରର ଝିଅ ଆଣିଲୁଁ ବୋଲିବେ ॥
 ଶବ୍ଦରସର ବୃନ୍ଦାବନତାକୁ ଆଣି ।
 ଧନଲେଖରେ କରିବେ ତାହାକୁ ଘରଣୀ ॥
 ଅଷ୍ଟଲେଖକାରେ ଯେବେ ଧନପତି ହେବେ ।
 ସେହୁମାନେ ଉତ୍ତମ ସେ ଜାତି ବୋଲିବେ ॥
 ଶୁଣୁରମାନଙ୍କୁ ଥୋକେ କରି ସହୋଦର ।
 ବାସ କରିବେ କୁଆଁର ଶୁଣୁର ଗୃହର ॥
 ମାତା ପିତା ସୋଦର ଏମାନେ ଦୂର ହେବେ ।
 ଶୁଣୁର ଶଳା ପାଶରେ ଉଆଁ ରହିବେ ॥
 ନୀତିବାଦି ଲୋକମାନେ ଯାଉଥିବେ ମହ ।
 ସେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ନ ଦେବେ ବାଟ ଛୁଡ଼ି ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ତାହାକୁ ବାଟ ଛୁଟିଦେବେ ।
 କହୁଲେ ତାହାଙ୍କୁ ସେହୁ କଲି ଆରମ୍ଭିବେ ॥
 ପଣ୍ଡିତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୂର୍ଖଲୋକମାନେ ।
 ନିନ୍ଦା କରୁଥିବେ କେତେ ତମାଲି ବଚନେ ॥
 ମହାସତ୍ତ୍ୱମାନଙ୍କୁ ସେ ଦୋଷଗୁଣୀ ନାଶ ।
 ନିନ୍ଦା କରୁଥିବେ କେତେ ମୁହଁଛଟା ମାରି ॥

ମହାସତ୍ତ୍ୱମାନେ ତାଙ୍କ ଆଶେ କଲି କଥା ।
 କହୁ ନ ପାରିବେ ସେହୁ ନୁଆଁରେ ମଥା ।
 ଦୋଷଗୁଣୀ ନାଶମାନେ କରଣ ବରୁର ।
 କରିବେ କୁଳମୁଖାଙ୍କି ବଳେ ନାରାୟର ॥
 ତେଣୁ କୁଳସ୍ତ୍ରୀମାନେ କୁଳେ ନ ରହିବେ ।
 ବଃସୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସର୍ବଦା ମାତିବେ ॥
 ଏହିପରି ବହୁତ ସେ ନେବ ଭଜନାତ ।
 ସଂସାରେ ଅଧୀମାନ ହୋଇବ ବହୁତ ॥
 ତେଣୁକରି ପାଇବ ସେ ଭାଗ ବସୁନ୍ଧରୀ ।
 ଲିଙ୍ଗଦେବତାଙ୍କୁ ସେ କରିବ ଗୁହ୍ୟର ॥
 ଆଦେ ପ୍ରଭୁ ଦେବଦେବ ଶୁଣ ହେଲି ନାଥ ।
 ମୋହ ମୁଖରୁ ଗୁପ୍ତର ଚକ୍ଷୁ ଅବରତ ॥
 ନିଶ୍ଚୟ ମୁହିଁ ପଡ଼ିବ ରସାତଳ ଯାଇ ।
 ଏଥିରୁ ଉଦ୍ଧର ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ଦୟା ବହୁ ॥
 ଆଉ ନ ସହିବି ମୁହିଁ ଏ ଅନ୍ୟାୟମାନ ।
 ଏ ସକଳ କଥା ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭେ ନି ନ ଜାଣ ॥
 ଶୁଣିକରି ସଦାଶିବ ପିତାକାଙ୍କି ଶୁର ।
 ବୋଲିଲେ ତୁମ୍ଭେ ବହୁଣ୍ଡ ଶୁର ଏବେ ଯାଇ
 ବହୁତର ଉତ୍ପତ ହୋଇଲେ ମନୁଷ୍ୟ ।
 ଧର୍ମର ଆଉ କେହି ସେ ନ ରଖିଲେ ଲେଖ ॥
 ତୁମ୍ଭେମାନେ ଥୋକାଏକ କରିଦିଅ ଗ୍ରାସ ।
 ତେବେ ସେ ବସୁଧାମାତ ହୋଇବ ଉନ୍ନାସ ॥
 ତା ଦେଖି ନରେ କରିବେ ତରୁହୋମଦାନ ।
 ନୋହଲେ ଦେଖ ବହୁତ ହେଉଛି ଅଧର୍ମ ॥
 ଗ୍ରାମମାନଙ୍କରେ ତରୁ ପୁରଣ କରିବେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଭାରିହେଉନ ମାନ ସଦା ଦେବେ ॥
 ଯହୁଁ ସେ ଧର୍ମର ମତେ ହୋଇବେ ଆଶ୍ରତ ।
 ତେଣୁ ଭାଗ୍ୟ ସହାୟ ବସୁନ୍ଧରୀ ମାତ ॥
 ଏରୂପେ କଲେ ମରିବା ହୋଇବ ନିବୃତ୍ତ ।
 କହିବ ଧର୍ମ ରହିବ ସମୁଦ୍ଧର ରତ୍ନ ॥
 କରୁଥିବେ ଦୟା ଧର୍ମ ଆଦି କର୍ମ ଯେତେ ।
 ପଶୋର ଦେବତାଙ୍କୁ ନ ନାକିବେପେ ଚିତ୍ତେ
 ନାନାଦି ଅକର୍ମମାନ କରିବେ ସେପରି ।
 ତେଣୁ ଭୟ ପାଇବ ସେ ଦେଶ ବସୁନ୍ଧରୀ ॥
 ପ୍ରତି ବରଷରେ ନରେ ବହୁ ଯିବେ ନାଶ ।
 କୋଟି କୋଟି ହୋଇଣ ଯେତେହୁଥିବେ ଶେଷ

ଏ ପାପରେ କଳିଯୁଗ ଅଲୋ ହେବ ସମ୍ଭୁ ।
 କେତେ ଯେ ଶୟ ହୋଇବ ନୁହଇ ନିଶ୍ଚୟ ॥
 ଶତପଥଶ୍ଚ ଧାର୍ମିକ ଯେବେ ଯୁଗାଧିପ ।
 ଶତେକ ଦବସ ପୁଣି କଳି ଭୋଗ ସର ॥
 ଏ ପାପରେ କଳିଯୁଗ ଶୟ କେତେ ହେବ ।
 ଅଧର୍ମମାନ ଏଥିରେ ବହୁତ ହୋଇବ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜଣେକ ଯେବେ ହୁତ ହୋଇଯିବ ।
 ଦୁଇଶତବିନ କଳି ଯୁଗରୁ କଟିବ ॥
 ପୁଣି ଗୋଟାଏକ ଗୋରୁ ଯେବେ ବଧହୋଇ ।
 କଳିଯୁଗ ତିନିଶତ ଦିନ ସମ୍ଭୁ ଯାଇ ॥
 କଳହେ ଗର୍ଭିଣୀ ପୁଣି ଯେବେ ଏକ ମରେ ।
 ଶତଶତ ଦବସଃ କଳି ଭୋଗ ସରେ ॥
 ବାକଳ ଗୋଟିଏ ପୁଣି ଯେବେ ନାଶ ଯାଇ ।
 ତିନିଶତବସ କଳି ଯୁଗରୁ ହଟଇ ॥
 ଏମନ୍ତେ ମୁଁ ପାପକଥା କହିବଇ କେତେ ।
 କଳିଯୁଗେ ଏହିରୂପେ ହେବ କିତେନି କିତେନି ॥
 ଆହୁରି ସ୍ମୃତିପାପ ଯେ କରିବେ ବହୁତ ।
 ତେଣୁକରି କଳିଯୁଗ କିଛି ହେବ ହୁତ ॥
 ତନ୍ମୁ ଗ୍ରହଣରେ କଳି ସମ୍ପ୍ରଦାନ ଯାଏ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟସ୍ତରେ କଳିରୁ ସମ୍ପ୍ରଦାନ ଶୟେ ॥
 ତିନିଶ ଶାଠିଏ ଦିନେ ହୁଅଇ ବରଷ ।
 ବିଶାଖାଏ ବର୍ଷ ହେବ ମନୁଷ୍ୟ ଆୟୁଷ ॥
 ଅଧର୍ମ ଆଚରଣରେ ଲୋକେ ଯାନ୍ତି ମର ।
 ବହୁ ଅନ୍ୟାୟ କରିବେ ଏହେଲେ ନରନାରୀ ॥
 ଏମନ୍ତ ସେହି କହିଲେ ସବୁ ଶୁକମୁନି ।
 ନୈମିଷା ଅରଣ୍ୟେ ସର୍ବେ ବୋଧ ହେଲେ ଶୁଣି
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣେ ନିବେଶିଲେ ଚିତ୍ତ ।
 ଏ କଳିଯୁଗେ ସହସ୍ର ହୁଅ ରମାକାନ୍ତ ॥
 ଆହେ ସାଧୁଜନେ ମଦା ହରିନାମ ଭଜ ।
 ହଂସା କପଟ ଏ ସବୁ ହୃଦୟରୁ ତେଜ ॥
 କାମକ୍ରୋଧ ଲେଭ ମୋହେ କେଭେ ନୁହ ବନ୍ଧ
 ପିଣ୍ଡରୁ ପ୍ରାଣ ଗଲେଟି ସମ ନେବ ବାଞ୍ଛ ॥
 ଯାତନା ପଥରେ ପୁଣି ବହୁଦଣ୍ଡ ଅଛି ।
 ବହୁଦଣ୍ଡମାନ ସମ ତହିଁ ଦେବ ବାଞ୍ଛ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦର ନାମଗୋଟି ଅଟେ ସୁଧାରସ ।
 ମୁଖରେ ଭଜାଇ ସଦା କର୍ଣ୍ଣେ କର ଗ୍ରାସ ॥

ଏ ନାମ ରସାନ୍ତରେ ନ କର କେହି ହେଲା ।
 ଭବସିନ୍ଧୁକୁ ଅଟଇ ହରିନାମ ଭେଲା ॥
 ନ ପାରିଲେ ଦୁରଦେଶେ ଗର୍ଭ ନ ଯା କର ।
 ବସିବାଠାବରେ ଏକା ଭଜୁଥାଅ ହର ॥
 ଏହି ହୃଦୟରେ ସେହି କରନ୍ତି କହାର ।
 ଅନ୍ତର୍ଗତେ ଭଜି ଦେଖ ଛନ୍ତି ରମାବର ॥
 ନିକଟରେ ପୁରୁଛନ୍ତି ଦୂରେ କର୍ପା ଯିବ ।
 ସକଳ ଜୀବରେ ବିଜେ ପ୍ରଭୁ ବାସୁଦେବ ॥
 ଧ୍ୟାନ ମାର୍ଗରେ ଯେବେ କି ନୟନରେ ଚାହିଁ ।
 ଲୀଳାକରନ୍ତି ତ୍ରିକୃତ ପୁରେ ଭବତ୍ରାଣୀ ॥
 ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ପ୍ରଭୁ ଛନ୍ତି ସେହି ପୁରେ ।
 ବ୍ରହ୍ମ ରକ୍ଷକୁ ଭେଦିଲେ ଦେଖିବ ସେ ଦ୍ଵାରେ ।
 ପାର୍ଥଗୋଟି ପ୍ରକୃତିକୁ ବାନ୍ଧି ଯନ୍ତ୍ର କର ।
 ଏକାଏ ଗମିଲେ ତେବେ ଭେଟିବ ମୁରାରି ॥
 ଜନ୍ମ ମରଣରୁ ସେହି ହେବ ସୁଖେ ପାରି ।
 ପଞ୍ଚଜ ଚରଣ ଯେହୁ ଥିବ ଆଶ୍ରାକରି ॥
 ପୁମନ ବୋଲେ ଦେଖିବା ଅଟଇ ଦୁର୍ଗମ ।
 ନାମ ଭଜନକୁ ଆଉ କେହି ନୁହେଁ ସମ ॥
 ଭାଗ୍ୟରେ ଥିଲେ ସିନା ହୋ ଦୟାଧର୍ମ କର ।
 ନୋହିଲେ ମୁଖେ ବୋଲୁଣ ଥିବ ରାମହରି ॥
 ଏ ଦୁଇରୁ ଏକକଲେ ପୁରଲୋକେ ବାସ ।
 ଚାର ଦୃଶ୍ୟାନ୍ତର ଏକ ହୋଇଛି ପ୍ରକାଶ ॥
 ଚକ୍ରାଶୀ ପକ୍ଷ ଯେ ନ ଶୁଦ୍ଧ ଦୁଇ ମତ ।
 ଦବସେ ଆହାର ଆଦି ଗ୍ରହେ ବସୁ ଭକ୍ତ ॥
 ଏମନ୍ତ ଲୋକ ମାନଙ୍କ ଧନ୍ୟ ଧର୍ମ ପୁଣ୍ୟ ।
 ପୁରନଦୀ ଯେସନେକ ସଦା ବହେ ସମ ॥
 ଗଙ୍ଗାଜଳ ପ୍ରାୟେ ସେହୁ ଅଟଇ ନୀଳ ।
 ତାହାକୁ ଆକର୍ଷଣ ନ କରେ ମୟା ଜାଲ ॥
 ଶୁଣିଣ ସନ୍ତୋଷ ହେଲ ସୁମନ ନୁମଣି ।
 ମୁନିଗଣ ମଧ୍ୟ ଯାହା କହିଲେକ ମୁନି ॥
 ଶୁଣିକରି ସନ୍ତୋଷ ଯେ ସର୍ବ ମୁନି ହେଲେ ।
 ଶୁକମୁନିଙ୍କି ଶୁଣିଣ ସନକ ପୁଞ୍ଜିଲେ ॥
 ହେ ମହାମୁନି ତୁମ୍ଭେତ ବ୍ୟାସଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କ ସମସ୍ତ କଥା ହେଉଅଛି ଦୃଶ୍ୟ ॥
 ଆଗମ କିମ୍ବଦନ୍ତ ଅଟେ ଯେକଣ ପୁରାଣ ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କଣେ ବାସକରେ ନୁହଇ ଏ ଆନ ।

ହୁମ୍ବ ଯେ କହିଲ ମୁନି କଲିର ଭବିଷ ।
 କେମନ୍ତ ହୋଇବ କଳି ହୋଇବ ସେ ଶେଷ ॥
 କେବଣ ଜାତି କରିବେ କେତେ ଅଧିକାର ।
 କେମନ୍ତ ଧର୍ମରେ ଏହୁ ଚଳିବ ସଂସାର ॥
 କରୁପରେ କଳିଯୁଗ ହୋଇଯିବ ଦୂର ।
 ଶୁଣି ଆତ୍ମକୁ ଲଗୁଛି ଅତିଶୟ ତର ॥
 କଳିଯୁଗରେ କି କର୍ମ କରିବେ ଆତ୍ମର ।
 ଏ ସବୁ ଚରିତ୍ର ମୋତେ କହିବ ବିସ୍ତାର ॥
 ଏମନ୍ତ ପୁଣ୍ଡା କରିଲେ ସତ୍ତ୍ୱନକ ସତ ।
 ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ସମସ୍ତ ରାଧିଏ ଅଛନ୍ତି ॥
 ଶୁଣି କରି ସାଧୁଜନେ ତୋଷ କର ଚିତ୍ତ ।
 କହେ ମାଧବ ସୁମର ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ॥

ସୋମବଂଶର ଭେଗବିଷୟ ବର୍ଣ୍ଣନ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତରେ କହନ୍ତି ବ୍ୟାସଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ସବୁ ତପୋଧନ ॥
 କଳିର ଆଦ୍ୟଭେଗ ଯେ ସୋମବଂଶ କଲେ ।
 ଉତ୍ତମ କରିଣ ସେହୁ ପରଜା ପାଲିଲେ ॥
 ଏଗାରଶତ ବରଷ କଳି ଭେଗ କରି ।
 ଅଷ୍ଟାଦଶ ପୁରୁଷ ଯେ ହେଲେ ଦନ୍ତଧାରୀ ॥
 ପରାସିତଙ୍କର ବଂଶ ଏହିଠାରୁ ଗଲ ।
 ଏ ଉତ୍ତର ଚନ୍ଦ୍ରଭ୍ୟାମ୍ବ ନାମେ ରାଜା ହେଲ ॥
 ତାହାଙ୍କର ବଂଶଲେଖେ ହୋଇଲେ ରାଜନ ।
 ଚଉଦ ପୁରୁଷରେ ସେ ହୋଇଗଲେ ଲୁନ ॥
 ମଗଧଦେଶରେ ସେହୁ ପୁଣ ହେଲେ ଜାତ ।
 ପୁରଞ୍ଜନ ନାମରେ ସେ ହୋଇଲେ ବିଶ୍ୟାତ ॥
 ଶ୍ରୀରାମେଶ ତନ୍ତ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ ମହା ପରିଚାପ ।
 ମନ୍ତ୍ରିକ ଦିନେକ ରାଜା କଲ ମହାକୋପ ॥
 ସେ ଅପମାନରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ରାଜାକୁ ସଂହାର ।
 ତାହାର ପୁତ୍ରକୁ ସେହୁ କଲ ଦନ୍ତଧାରୀ ॥
 ପାର୍ଥୀପୁରୁଷେ ତାଙ୍କର ବଂଶ ହେଲ ଶେଷ ।
 ତାହାଙ୍କର ଭେଗ ଶିବ ଶାଠିଏ ବରଷ ॥
 ଏହାପରେ ଚନ୍ଦ୍ରଧ୍ୱଜ ହୋଇଲେ ରାଜନ ।
 ଦଶପୁରୁଷରେ ସେହୁ ହୋଇଗଲେ ଲୁନ ॥
 ତିନିଶ ଶାଠିଏଦିନ ଭେଗ ସେ କରିଲେ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ନାମରେ ରାଜନ ପୁନରଗି ହେଲେ ॥

ତିରିଶ ପୁରୁଷ ଭେଗ କରିଲେ ସେ ରାଜା ।
 ତିରିକାଳ ପୁଣଭେଗ କଲେ ତା ପରଜା ॥
 ଆଠଶତ ଛନ୍ଦ୍ରଶେଖର ବର୍ଷ ଭେଗ କରି ।
 ଗୋପାଳ ନାମକ ରାଜା ହେଲେ ମଧ୍ୟପୁରୀ ॥
 ସାତପୁରୁଷ ସେମାନେ ହୋଇଲେ ନୃପତି ।
 ମୂର୍ଖପଣେ ହରାଇଲେ ଆସିଗାର ପୃଥ୍ୱୀ ॥
 ଶିବ ସତ୍ତ୍ୱର ବରଷ ସତ୍ତ୍ୱ ଭେଗ ତାର ।
 ଏଥୁଉତ୍ତର ହୋଇଲେ ଶମ୍ଭୁ ନୃପବର ॥
 ତାଙ୍କର ଦଶପୁରୁଷ ହୋଇଲେ ନୃପତି ।
 ଶୁରଶତ ଛନ୍ଦ୍ରଶେଖର ବର୍ଷ ଭେଗ ଶିବ ॥
 ଏ ଉତ୍ତର ବିନୟାମେ ହୋଇଲେକ ରାଜା
 ପୁତ୍ରହୁଁ ଅଧିକ କରି ପାଲିଲେ ପରଜା ॥
 ପାର୍ଥୀଶ ତିରିଶବର୍ଷ ସେହୁ ଭେଗ କଲେ ।
 ତହିଁ ଉତ୍ତର ଅନନ୍ତନାମେ ରାଜା ହେଲେ ॥
 ଅଚନ୍ତଦେଶରେ ସେହୁ ପାଲିଲେକ ପୁଜା ।
 ପାର୍ଥୀପୁରୁଷ ତାଙ୍କର ତହିଁ ହେଲେ ରାଜା ॥
 ଏ ଉତ୍ତର ନନ୍ଦନାମେ ତହିଁ ରାଜା ହେଲ ।
 ବହୁତ ଅନ୍ୟାୟରେ ପରଜା ପାଲିଲ ॥
 ମେଘାଦ ଆଶ୍ୱରେ ସେହୁ ରାଜା ସ୍ଥାନ ହୋଇ ।
 ଅଧର୍ମ ଆଚରଣରେ ଭେଗ କଲ ମହା ॥
 ଶୋଳପୁରୁଷ କରିଲ ସେହୁ ରାଜପଣ ।
 ଛଅଶବରଷ ପୃଥ୍ୱୀ କରିଲ ପାଳନ ॥
 ତହିଁର ଉତ୍ତର ହିମାଜାତ ହେଲେ ରାଜା ।
 ସୁଧର୍ମପଣ କରିଣ ପାଲିଲେ ପରଜା ॥
 ଆଶ୍ୱରେ ରହ ପାଲିଲେ ସେହୁ କିଛି ଧର୍ମ ।
 ବେଦବାକ୍ୟରେ କରିଲେ ସେହୁ ସବୁ କର୍ମ ॥
 ଦଶପୁରୁଷ ସେହୁ ଯେ ହୋଇଲେ ନୃପତି ।
 ସାତଶବରଷ ସେହୁ ପାଲିଲେକ ଶିବ ॥
 ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ ପାଲିଲେ ଚଉଦ ପୁରୁଷ ।
 ମେଘାଦ ଆଶ୍ୱରେ ସେହୁ ଶାସିଲେକ ଦେଶ ॥
 ପାର୍ଥୀଶ ବରଷ ଭେଗ ହେଲ ତାହାଙ୍କର ।
 ମରୁହତ କରିଲେକ ତହିଁ ଅଧିକାର ॥
 ଆଠପୁରୁଷ କରିଣ ସେହୁ ମହାଭେଗ ।
 ତିନିଶ ତିରିଶ ବର୍ଷ ସବେ ଗଲେ ସ୍ୱର୍ଗ ॥
 ପେତେବେଳେ ଏହାଙ୍କର ଭେଗ ସରିଗଲ ।
 ଦିରିଙ୍ଗ ଜାତିଙ୍କ ପୁଣି ଅଧିକାର ହେଲ ॥

ବଚନ ସତ୍ୟ କହ ସେ ଚରଣା ପାଳିଲେ ।
 ଏକଜାତି ପ୍ରାୟ କରି ସମ୍ଭାଷଣ ମଣିଲେ ॥
 ଗୋ ଛଗଳ ମଧ୍ୟ ସେହୁ କରଲେ ଆହାର ।
 ପ୍ରକୃତି କରି ସେମାନେ ନ ଘେନିଲେ ନାର ॥
 କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ଗୋ ଛଗଳ ବହୁ ବଧ କରି ।
 ବହୁତ ପୁଅରେ ସେହୁ ହେବେ ଅଧିକାର ॥
 ନିପତ କରିଣ ସେହୁ ନ ରଖିବେ କାହିଁ ।
 ଏହିକି ବୋଲଣ ରାଜେ୍ୟ ନମକ ଦିଆଇ ॥
 ଚେରପୁରୁଷ ତାଙ୍କର ମନ୍ତ୍ର ଭେଗ ହେବ ।
 ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞ ପୁଣି ସେଠାରୁ ବୁଝିବ ॥
 ଭୁବନୀତ ପର୍ଯ୍ୟାଗୋଇ ବର୍ଷ ଭେଗ ସରେ ।
 ରାଜା ହୋଇବେ ଯୁଗଣ୍ଡ ମୁଗଲ ଚହ୍ନରେ ॥
 ଏଗାରପୁରୁଷ ତାଙ୍କ ହେବ ଅଧିକାର ।
 ବଳେ ବଳବନ୍ତ ସେହୁ ହେବେ ମହାଗାର ॥
 ତିନିଶ ଛପନବର୍ଷ ଭେଗିବେ ସେ ପୁଣି ।
 ତାହାଙ୍କର ଭେଗ ସମ୍ପୁ ହୋଇଯିବ ଜାଣ ॥
 କାହାର ଜାତି ଗୋବ୍ର ସେ ନ ରଖିବେ କେହି
 ସମସ୍ତ ଜାତି ରହୁବେ ଏକାକାର ହୋଇ ॥
 ଓଡ଼ିଆ ସଠାଗ ଦୁହେଁ ହୋଇବେ ଯେ ବନ୍ଧୁ ।
 ସମସ୍ତ ଏକତ୍ର ହେବେ କାହାକୁ କେ କିନ୍ତୁ ॥
 ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଶୁର ଯେ ହୋଇବ ଏକତ୍ର ।
 ସବୁଙ୍କର ଘରେ ସବେ ଭୁଞ୍ଜି ବେ ଯେ ଭିତ ॥
 ହିଅ ପୁଅ ଦିଆ ନିଆ ବଢ଼ିଘର ହେବ ।
 ଯାହାର ମନକୁ ଯେଉଁ ଜାତି ଯୋଗାଇବ ॥
 ନୀତିଜାତି ବୋଲି ଆଉ ନ ବୋଲିବେ କେହି ।
 କୁଆଁ କୁଇଁରେ ବାରଣ ରହିବ ଯେ ନାହିଁ ॥
 ଏହୁରୂପରେ ତିନିଶ ଛପନ ବରଷ ।
 ଭେଗ ତାହାଙ୍କର ଯହୁଁ ହୋଇଯିବ ଶେଷ ॥
 ଦୁଇଭାଇଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଲଗିବ ଯେ କଳି ।
 ଏକକୁ ଆରେକ ପୁଣି ହୋଇବେକ ମେଳ ॥
 ଏମନ୍ତ ହେଇଣ ତହିଁ ଯିବ କେତେଦିନ ।
 ଦୁଇଭଗ କରିଣ ସେ ବାଣ୍ଟିନେବେ ସୈନ୍ୟ ॥
 ବହୁତ ଘୋଡ଼ା ହାତୀ ଯେ ବହୁ ସୈନ୍ୟବଳ ।
 ଦୁଇଭାଇଙ୍କ ଲଗିବ ତହିଁ ରଣଗୋଳ ॥
 ଗୁଲିଶଲ୍ୟ ଘୋଡ଼ା ଯେ ଦଶଲକ୍ଷ ଗଜ ।
 ସହରଲକ୍ଷ ସଜନ ଦୁଇଦଳ ସଜ ॥

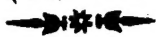
ଏମନ୍ତେ କରୁବେ ଦୁଇ ଦଳ ରଣଗୋଳ ।
 ପୃଥ୍ବୀଦେବୀ କର୍ମବ ହୋଇ ଝଲ ଝଲ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଦ୍ଵାଦଶବର୍ଷ ଯାଏ ହେବ ରଣ ।
 ପୁଅୀ ଭୃଜପିତା ଆଉ ହେବ ରଣଭଣ ॥
 ଘୋଡ଼ାଙ୍କର ସାଦଘାତେ ମନ୍ତ୍ରୀ ହେବ ନାଶ ।
 ବହୁତ ପାତ୍ର ପାଇବେ ସକଳ ମନୁଷ୍ୟ ॥
 ବୃହତ୍ ଭଳି ପତବ ଯେ ହୋଇ କୁଡ଼ କୁଡ଼ ।
 ବହୁ ଲୋକଙ୍କର ପ୍ରାଣ ନେବ ଯମପାତ ॥
 ଦଶ ପାଞ୍ଚିଗ୍ରାମରେ ଯେ ଲୋକ ଦୁଇ ଚାରି ।
 ଏତେକ ରହୁବେ ଆଉ ସବେ ଯିବେ ମରି ॥
 ପଶ୍ଚିମଦେଶରେ ଏକା ଥୋକାଏ ରହୁବେ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଅଂଶେ ଯେତେଲୋକ ଜାତ ହୋଇଥିବେ ॥
 ଏହୁପରି ଏକଶତ ବର୍ଷ ଭେଗ ହେବ ।
 ଗଙ୍ଗାନଦୀ ଦୁନୁଦନ ପ୍ରୋତ ନ ବହିବ ॥
 ପୁରୁର ଗ୍ରାମମାନତ ନ ହେବ ଗୋଚର ।
 ସଂସାରଯାକ ଭୃଜଶ ହେବ ନାରାଣୀ ॥
 କୋଶଳେ ଦଶଳେ ସାତପାଞ୍ଚି ଘର ଥିବେ ।
 ଅନ୍ୟଗ୍ରାମମାନ ସେହୁ ଗୁଲିଣ ଦେଖିବେ ॥
 ଦେଉଳ ମଣ୍ଡପ ଆଉ ଗ୍ରାମମାନ ଗୁହଁ ।
 ବୋଲିବେ ସବେ ମନୁଷ୍ୟ ଏଥେ ଥିଲେ ରହୁ ॥
 ଏଥେ ଦେଉଳ ମଣ୍ଡପ ଦେବଗଣ ଥିଲେ ।
 ବହୁଲୋକ ରହୁଥିଲେ ଏଠି ସବକାଳେ ॥
 ପୁରୁର ସର୍ଥୀମାନତ ସବ ଅଛି ରହୁ ।
 ନଦୀମାନଙ୍କୁ ସେମାନେ ବୋଲୁଥିବେ ଗୁହଁ ॥
 ପୁରୁକାଳେ ଏ ବାଟରେ ନଦୀ ବହୁଥିଲେ ।
 ସେ ନଦୀ ପ୍ରୋତ ହୋଇଣ ଆନ ନଦୀ ହେଲୁ ॥
 ଏହି ପରକାରେ ସପ୍ତବର୍ଷ ବହିଯିବ ।
 ସଂସାରଯାକ ପୁରୁଣ ରହୁବେ ମାନବ ॥
 ବାଉନ ଆଙ୍ଗୁଳ ହେବେ ନରମାନେ ଭିତ ।
 ବହୁତ ଗୁଳି ହୋଇବ ସ୍ଵରୂପ ପ୍ରପଞ୍ଚ ॥
 ସପତ ବୟ ଋଷରେ ହେବେ ଯୁବାପୁରୀ ।
 ଆଠବରଷରେ ତାଙ୍କୁ ବଳାପନା କରି ॥
 ଦଶବର୍ଷେ ହେବ ତାଙ୍କୁ ପୁଅ ହିଅ ଜାତ ।
 ଏହୁପରି ସଂସାରରେ ହେବ ଆତଯାତ ॥
 ଅଷ୍ଟବିଂଶ ବର୍ଷ ତାଙ୍କୁ ହେବ ପରମାୟୁ ।
 ପୁରୁମାନଙ୍କୁ ଆଉ ନ କରିବେ କେହୁ ॥

ଧର୍ମକାର୍ତ୍ତିମାନ ଭୁକ୍ତି ଯିବନ୍ତି ସକଳ ।
 ବନ୍ଧ ସୋଖରରେ ଆଛନ୍ତି ନ ରହନ୍ତି ଜଳ ॥
 ଯେଉଁଠାରେ ରହୁଥିବ ପୁରୁଷେକ ନର ।
 ଶର୍ପବୋଲ କହୁଥିବେ ସେ କାଳରନର ॥
 ବେଦପୁରାଣ ଶାହାସ୍ତ୍ର ଆଦି ଗୁପ୍ତସହକ ।
 ତଥ୍ୟବାର ନକ୍ଷତ୍ର ସେ ନ ଜାଣିବେ ସବ ॥
 କାଶୀକ୍ଷେତ୍ରରେ ରହୁବେ ବେଦବିଦ୍ୟା ଯେତେ
 ଆଗମ ଜଗମ ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣ ସହସ୍ରତେ ॥
 ବାରମାସ ସାତବାର ପକ୍ଷ ଗୁଣି ତଥୁ ।
 ସତାଇଣ ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ବାରଣ କରନ୍ତି ॥
 ସୀତାପାଇ ଗ୍ରହଯାଗ ଯାଗ ଶୁଭକର୍ମ ।
 ଦେବଶାନ୍ତି ନିମନ୍ତେ ଯେ ହୋମଯଜ୍ଞଦାନ ॥
 ଏ ସମସ୍ତ କାଶୀକ୍ଷେତ୍ର ଉପରେ ଗୁପ୍ତତେ ।
 ଏମାନେ ପ୍ରତଳ ପୁଣି ହୋଇବେ ଜଗତେ ॥
 କାଶୀକ୍ଷେତ୍ର କଳିକାଳ ନ କରିବ ଗ୍ରସ୍ତ ।
 ଯଦୁଁ ସେହୁ ଭବନରେ ବାସେ ଶୁଳହସ୍ତ ॥
 ଏହିପରି ଶୁଣି କରୁ ସନକ ପୁଚ୍ଛନ୍ତି ।
 ତହିଁର ଚରିତ୍ର ମୋତେ କହ ମହାଯତ ॥
 କାହିଁକି ସେ ଭବନରେ କଳି ଅଧିକାର ।
 ନ କରିବ ବୋଲି କହାଁ କହ ମୁନିବର ॥
 ତାହା ଶୁଣିଣ କହିଲେ ବ୍ୟାସଙ୍କ କୁମରେ ।
 ସବୁକାଳରେ କଳର ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟବହାର ॥
 ସତ୍ୟ ହେତୟା ଦ୍ଵାପର ଆଉ କଳିଯୁଗ ।
 ଏମନ୍ତ ଏହି ମେଢ଼ନା କରେ ଭୋଗାଭୋଗ ॥
 ପୁରବେ ଦେଖିଣ ଏମନ୍ତ କଳର ଆଶ୍ଵର ।
 ତାର ପ୍ରତି କୋପରେ ହୋଇଅଛେ ହର ॥
 କଳିକା ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ହତାଇବୁ ତୋତେ
 ବିଦ୍ରୁତ ଅନ୍ୟାୟରୁ ତୁ କରୁଛୁ ଜଗତେ ॥
 ତୋତେ ନାଶି ରଖିବି ମୁଁ ଆଉ ତନିୟୁଗ ।
 ସେ ତନି କରିବେ ଏହି ମହା ଭୋଗାଭୋଗ ॥
 ଶୁଭିକ୍ଷ ବଡ଼ଣ ସେ ସହସ୍ର ବରଷ ।
 ଯେତେ ଭୋଗ କରିବୁ ତୁ ଅଳେ ହେବୁ ନାଶ ॥
 ତେଣୁକରି ତୋତେ ମୁହଁ ପକାଇବି ମାର ।
 ତେବେ ଭୟାସ ପାଇବ ଯହିଁ ବସୁନ୍ଧରା ॥
 ଶୁଣି କରୁ କଳିଯୁଗ ହୋଇଲୁ ନରପୁ ।
 ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ନରାଦରେ ହେଲୁ ପ୍ରତିନିତ ॥

ମମୁକେ ନରଯୋଗ ସେ କରଇ ବନନ ।
 ବୋଇଲୁ ବିନୟ ମୋର ଘେନ ପଶୁପତ ॥
 ଯାର ସେମନ୍ତ ସ୍ଵର୍ଗେ ପ୍ରକୃତି ଅଟଇ :
 ମହିବାସାଏ କଦାପି ନ ଛାଡ଼ିବ ସେହୁ ॥
 ଆପତ ଅଟ ପ୍ରଭୁ ଜଗତ ଈଶ୍ଵର ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନ ମିଳଇ କି ସୁବର୍ଣ୍ଣର ହାର ॥
 ନରଶିର ଗୁଡ଼ାଏକ ଗଲେ ହାର କରୁ ।
 ବସୁ ନ ମିଳଇ କହେ ହେଲୁ ଦଗମ୍ଭର ॥
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କି ନବରତ୍ନ ପୁର ନ ମିଳଇ ।
 ଶୁଣାନ ଭୂମିରେ କହାଁ ବାସ କର ଯାଇ ॥
 ନାମିଲେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କିବା କର୍ପୁର ତମନ ।
 ଶୁଣ କାହିଁକି ଶରୀର କରଇ ଲେପନ ॥
 ରତ୍ନଗଣ ପଲଙ୍କ କି ନ ମିଳଇ ତୋତେ ।
 ପଶୁ ଚର୍ମରେ ଶୟନ କରୁ କି ନିମନ୍ତେ ॥
 ଗଢ଼ ବାଜି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କି ଅବା ନ ମିଳଇ ।
 ଆପଣେ ବଳେ କରୁଛ ବୃଷଭ ଆସେହୁ ॥
 ଏହିପରି ସଂସାରରେ ଛନ୍ତି ଯେତେ ପୁଣି ।
 କେହି ନ ସ୍ଥତନ୍ତି ଜାଣି କିଛି ଗୁଣମାନ ॥
 ସତ୍ୟ ହେତୟା ଦ୍ଵାପର ଆଉ କଳିଯୁଗ ।
 ଏହା ସେ ଆପଣେ ପ୍ରଭୁ ଭୁଆଇଛ ଭୋଗ ॥
 ମୋର ନାମ କଳିଯୁଗ ଦେଲୁ ଗଙ୍ଗାଧର ।
 ମିଥ୍ୟା ପରିଶ୍ରମ କଲୁ ମୋହର ବେଭାର ॥
 ବାସୁନାନ ଗୁଣିଲେ ମୁଁ ବଡ଼ ଅଟଇ ।
 ଅଳପକେ ମୋ ଯୁଗର ଲୋକେ ମୃତ୍ୟୁପାଇ ॥
 ଏବେ ସେ ତନିୟୁଗକୁ ଚକାଇଣ ଆଣ ।
 ନ୍ୟାୟ କରିଣ ଗୁଣିବୁ କେହୁ ବଡ଼ପାନ ॥
 ଶୁଣିଣ ସେ ସଦାଶିବ ତନିୟୁଗ ରାଉ ।
 ସେନାନଙ୍କୁ ପୁଛାଇଲେ ଦେବ ଉପାସାଉ ॥
 କୁହ ହେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଯୁଗର ଆଶ୍ଵର ।
 ସାନବଡ଼ କେହୁ ଆମ୍ଭେ କରିବା ବରୁର ॥
 ସତ୍ୟପୁଣ ବୋଇଲୁକ ମୁଁ ବଡ଼ ଅଟଇ ।
 ମୋହର ସାନ ଅଟନ୍ତି ଏହୁ ତନିୟୁଗ ॥
 ହେତୟା ଯୁଗ ବୋଇଲୁ ମୁହଁ ବଡ଼ ଜାଣ ।
 ମୋ ତହୁଁ ସାନ ଅଟନ୍ତି ଏହୁ ଚିନିକଣ ॥
 ଦ୍ଵାପର ବୋଇଲୁ ବଡ଼ ସବୁଠାରୁ ମୁହଁ ।
 ମୋହର ଏହି ଅଟନ୍ତି ସାନ ଚିନିକଣ ॥

କଳିଯୁଗ ବୋଲେ ଶୁଣ ହେ ଦେବଈଶ୍ଵର ।
 ଏ ତିନିହୁଁ ବଡ଼ ମୁହଁ ଅଟଇ କିକର ॥
 ଏହା ଶୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ଛାଣନ ।
 ଭୁବିହୁଁ ବଡ଼ ବୋଇଲେ ନିଏ ଅଟ ସାନ ॥
 ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଶୁଦ୍ଧିଣୀ ପରୁଷନ୍ତ ହର ।
 ଅଧୀନ କରଇ ଯେବେ ତୋ ଯୁଗର ନର ॥
 ତାକୁ ନିଦ୍ରା କେମନ୍ତ ଦେଉ କହୁ ତୁଧ ।
 ସତ୍ୟଯୁଗ କହିଲକ ଶିବ ମୁଖ ଶୁଦ୍ଧି ॥
 ରାଜ୍ୟ ଗୋଟକରେ ଯେହୁ ଅଧୀନ ଆରରେ ।
 ସେ ରାଜ୍ୟଯାକ ବିନାଶ କରେ ମୁଁ ସଦୃଶେ ॥
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ବୋଲେ ଶୁଣିମା ହେଉ ପଶୁପତି ।
 ଗ୍ରାମକରେ ଜଣେ ଯେବେ କରଇ ଅନାତି ॥
 ଗ୍ରାମଯାକ ନାଶ ମୁହଁ କରଇ ଅବଶ୍ୟ ।
 ଏ କଥା ସତ୍ୟ ମୋହର ବୁଝି ଦିଗବାସ ॥
 ଦ୍ଵାପରଯୁଗ ବୋଇଲେ ଶୁଣି ପଶୁପତି ।
 ଘରରେ ଜଣେ ଯେବେ ନି କରଇ ଅନାତି ॥
 ସେ ଘରେ ପେଡ଼ିକ ଜଣ ଆଆନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ ।
 ସନ୍ତସ୍ତ କୁଟୁମ୍ବ ତାର କରଇ ବିନାଶ ॥
 କଳିଯୁଗ ବୋଇଲେ ଶୁଣି ଦେବ ହର ।
 ଅଧୀନ ଆଚରଣେ କରେ ଯେଉଁ ନର ॥
 ତାହାକୁ ଯେ ଏକା ମୁହଁ କରଇ ବିନାଶ ।
 ଏହାପରି କରେ ମୁହଁ ବୁଝିଲୁ ମହେଶ ॥
 ଶୁଣି ମନେ ବରୁଣନ୍ତ ଦେବ ସଦାଶିବ ।
 ସବୁହୁଁ ବଡ଼ ଅଟଇ କଳିଯୁଗ ଭବ ॥
 ଜଣକର ଯୋଗେ ରାଜ୍ୟଯାକ ପ୍ରାଣ ହରେ ।
 ଏମନ୍ତ ବୁଝିମଣି ଏ ସତ୍ୟଯୁଗ କରେ ॥
 ଗ୍ରାମକରେ ଅଧୀନେ କରେ ଜଣେ ଯେବେ ।
 ଗ୍ରାମଯାକ ନାଶକରେ ଦ୍ରୋଣାୟୁଗ ତେବେ ॥
 ଘରରେ ଜଣେ ଅନ୍ୟାୟ ଯେବେ ଆଚରିଲ ।
 କୁଟୁମ୍ବଯାକ ଦ୍ଵାପରଯୁଗ ନାଶ କଲ ॥
 ମନକୁ ମୋ ନ ଆସଇ ତୁମ୍ଭ ବୁଝିମଣି ।
 କଳିର ବୁଝିମଣି ଅଟଇ ଠିକଣା ॥
 ଯେ ଦୋଷ କରଇ ତାକୁ କଳି କରେ ନାଶ ।
 ଏଶୁକର କଳିଯୁଗ ଅଟଇ ବିଶେଷ ॥
 ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ ଯହୁଁ ବୋଇଲେକ ହର ।
 ଶୁଣିକରି ତିନିଯୁଗ କୋଷେ ଅରହର ॥

ବୋଇଲେ କଳିଷୁ ହୋଇ ହେଲୁ ଶେଷତର
 ପୋଡ଼ୁ ଗୋଡ଼ୁ ତୋର ମୁହଁ ତୋ ବୁଦ୍ଧ ବରୁର
 ଭୁବିହୁଁ ବଡ଼ ନା ଯେ ସହସ୍ର ବରଷ ।
 ଏତେକେ ଚୌହର ଭୋଗ ହୋଇଯିବ ଶେଷ ॥
 ଏତେକାଳ ଯେତେଦିନ ହେବ ତୋର ଭୋଗ ।
 ପୃଥ୍ଵୀଦେବୀ କବାଳେ ଅଛି ଦୁଃଖ ଯୋଗ ॥
 ମନ୍ତ୍ର ସତ ମିଶାଇଣ କହବେ ବହୁତ ।
 ବୃକ୍ଷାଙ୍କୁ ବାନ୍ଧେ ଜଣିବେ ତୋ ଯୁଗ ବାହୁତ ॥
 ବୁଦ୍ଧିବଳେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ତୁ ହରାଇଲୁ ପୁଣି ।
 ତେଶୁକର ବଡ଼ ତୋତେ କଲେ ଶୂଳପାଣି ॥
 ବାର ସହସ୍ର ବରଷ ହୋଇବ ତୋ ଭୋଗ ।
 ଏ ଭୁବର ପରବେଶ ହେବ ସତ୍ୟଯୁଗ ॥
 ଏତେ ବୋଲି ତିନିଯୁଗ ତହୁଁ ଚଳିଗଲେ ।
 କଳିର ମୁଖକୁ ଶୁଦ୍ଧି ଛନ୍ଦିବ ବୋଇଲେ ॥
 କାଶୀକ୍ଷେତ୍ର ଅଟଇ ମୋର ନିଜସ୍ଥଳୀ ।
 ତହୁଁରେ କଳିଯୁଗ ତୁ ନୋହୁରୁ ପ୍ରଚଳ ॥
 ସକଳ ବେଦ ବିଦ୍ୟାଦି ସେହଠାରେ ଥିବ ।
 ତୋ ଭୋଗ ଅନ୍ତେ ସେ ପୁଣି ପ୍ରଚଳ ହୋଇବ
 ଶୁଣିକରି କଳିଯୁଗ ସନମତ କଲ ।
 ଏ ତୋହର ଆଜ୍ଞା ଦେବ ପାଳିବ ବୋଇଲେ ।
 ଏତେକ କହ ଛନ୍ଦିବ କଲିକାସ ଗଲେ ।
 ସତ୍ତ୍ଵନକ ଆଗେ ଶୁକ ଏ ସବୁ କହିଲେ ॥
 ଶୁଣିକରି ସବୁ ମୁନି ହୋଇଲେକ ତୋଷ ।
 କହେ ମାଧବ ଉଦ୍ଧର ମୋତେ ବୀତିବାସ ॥

କଳିଅବତାର ।

ଏଥୁଅନ୍ତରେ କହନ୍ତି ମହାମୁନି ଶୁକ ।
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ତୁମ୍ଭେ ଆହେ ସତ୍ତ୍ଵନକ ॥
 ଅନେକ ଅଧର୍ମମାନ କଳିଯୁଗେ ହେବ ।
 ଫଳାରେ ଧର୍ମଭାଗ କଳି ନ ରହବ ॥
 ପୃଥ୍ଵୀଦେବୀ ବହୁତ ପାଇବଟି ଭାଗ ।
 ବିକଳେ କାନ୍ଦିବ ହୋଇ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅର୍ଥାଗ ॥
 ନିର୍ଦ୍ଦୀତ ରୂପକଣ ଯେ ହୋଇବ ବହୁତ ।
 ସନ୍ତୁଜନେ ପାଇବେ ଯେ ଦୁଃଖ ଅପ୍ରମିତ ॥
 ଶୁଦ୍ଧଜନମାନେ ଯେ ହୋଇବେ କାତର ।
 ଆନନ୍ଦରେ ଦୁର୍ଜନଙ୍କ ବଢ଼ିବ ଶରୀର ॥

ନିର୍ମଳଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ଧନ ନେବେ ବଳବନ୍ତ ।
 ମୁକ୍ତିନିମାଣେ ଦୁଃଖ ପାଇବେ ବହୁତ ॥
 ତାଙ୍କ ଦୁଃଖ ଦେଖି ଦୟା ନ କରିବେ କେହି ।
 ଦୁଷ୍ଟଲୋକମାନେ ସବୁ ଘେନିବେ ଉଡ଼ାଇ ॥
 ଯେହୁ ବଳ ହେବ ମନ୍ଥା କରିବ ସେ ଭୋଗ ।
 ନିର୍ବଳଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କରୁ ହେବ ମୃତ୍ୟୁଯାଗ ॥
 ଆତ୍ମାର ଉଦ୍ଧାରପାଇଁ ନ କରିବେ ମନ ।
 ନିଶି ଦବସରେ ନରେ ସର୍ପଧିରେ ଧନ ॥
 ଧନ ଅର୍ଜିବେ କେବଳ ଶୁଭଫଳ କରି ।
 ମୁଖରେ ନ ବୋଲିବେ ସେ ଗମ କୃଷ୍ଣ ହରି ॥
 ମାଗନ୍ତା ଜନମାନଙ୍କୁ କରିବେ ନିରାଶ ।
 ସୁଧାଞ୍ଜଳିନୀଙ୍କୁ ଯେ ନ ଦେବେ ଅନ୍ନଦାନ ॥
 କୁର୍ମାରେ ଶୁଣିବେ ନ କରିବେ ସୁକର୍ମ ।
 ପରଜୀବ ହେବେ ମତା ରଜା ହେବ ଯମ ॥
 ଯାହାର ଯେ କର୍ମମାନ କେହି ନ ରଖିବେ ।
 ଅଳାଭୁରରେ ସକଳେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତ ହୋଇବେ ॥
 ନୃତ୍ୟ ଗୀତ ବାଦ୍ୟଦ୍ଵୟରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସବୁଙ୍କର ।
 ଶୁଣିଲେ ସେଠାରେ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହେବେ ନର ନାରୀ ॥
 ହାସ ପରିହାସମାନ ଖେଳ କରନ୍ତୁକ ।
 ଏଥିରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା କରିବେ ଭଲ ଭଲ ଲୋକ ॥
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଚରିତ୍ର ଆଉ ନୋହିବ ବଶାଣ ।
 ହାତୁଣ୍ଡା କରିବେ ପୁଣି ଶୁଦ୍ଧ ଆଚରଣ ॥
 ଆଉଁ ଆଉଁ ବୋଲିବେ ଯେ କଲ ନାହିଁ ମୋର
 ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ କଥା କହିବେ ହୋଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟପାର ॥
 ସଖାକରପାଇଁ ବିଷୟ ଦାନ ସେ ଘେନିବେ ।
 କରୁଣା ପାଇଲେ ସେହୁ ଭୁଲିତା ବିକଟବେ ॥
 ବେଶ୍ୟାମାନେ ଧନବନ୍ତେ କରିବେ ଆଦର ।
 କୁଳପ୍ରସାଦ ଶୁଦ୍ଧବେ କୁଳର ଆଭର ॥
 ଯେ ଯାହାର କୁଳଧର୍ମ ନ ରଖିବେ କେହି ।
 ଅଧର୍ମରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିବେ ଧର୍ମ ଶୁଦ୍ଧଦେଇ ॥
 ଆସନ୍ତାର ଭରିଯାକୁ ନେଉଥିବ ପର ।
 ଛଳ ନ ଧରିବ ସେହି ଆପଣା ଦୁଦର ॥
 ବନ୍ଧୁଭାବରେ ତାହାକୁ କରିବେ ଆଦର ।
 ତଳେ ଲଜ୍ଜା ନ ଥିବେ ତାହାଙ୍କ ମୁଖର ॥
 ଜାତକଳ ସନ୍ତାନକୁ ହସ୍ତେ ବଧ କରି ।
 ବଧବା ନାଶମାନେ କରିବେ ଏକର ॥

ଧନ ଅର୍ଜିବେ କେବେ ଧର୍ମ ନ କରିବେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦର ନାମ ପୁଣି କଣ୍ଠେ ନ ଶୁଣିବେ ॥
 ଏମନ୍ତମେଘାଦି କର୍ମ କରିବେ ଜଗତ ।
 ଯହୁଁ ସେହୁ ଶୁଦ୍ଧଦେବ ସବୁ ଧର୍ମପଥ ॥
 ଭାବ ପାଇଣ ବକଳ ହୋଇବ ଧରଣୀ ।
 ପୃଥ୍ଵୀର ବକଳ ଜାଣି ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ॥
 ବାସୁବେଗଗାମୀ ଅଶ୍ଵ କରି ଆଶ୍ଵେସନ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତରେ ଥିବ ପ୍ରତାପ କୁସାଗୀ ॥
 ତାମସଗୁଣ ଘେନିଣ ଯେତେକ ଭକତ ।
 ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହସ୍ତେ ସେମାନେ ହୋଇବେ ନିହତ ॥
 ମାୟା ନ ଥିବେ ଯେଉଁ ଜନ ଦୃଢ଼ହୃଦେ ।
 ସେହି ଜାତିରେ ମରବେ ଆଉ ସବୁ ଦର ॥
 ବିଷ୍ଣୁର ଅଂଶରେ ଯେତେ ବାଳକ ବାଳିକା ।
 ଦୁଷ୍ଟଙ୍କୁ ସହାର ତାଙ୍କ ରଖିବେଟି ଏକା ॥
 ଏମନ୍ତେଣ ସତ୍ୟଯୁଗ ହୋଇବ ପ୍ରଭୁର ।
 ମିଥ୍ୟା ନ କହିବେ ଆଉ ସେହିଠାରୁ ନର ॥
 ଛନ୍ଦ ମନ ଦୃଢ଼ ନାହିଁ କୁଟିଳ ସ୍ଵଭାବ ।
 ପରଧନ ପରପ୍ରୀତିରେ ହୋଇବେ ନିର୍ଲୋଭ ॥
 ପରହଂସା ତେଜକର ଧର୍ମେ ରଖି ଆଶ ।
 କରିବେ ଧର୍ମଜାଣିକ ସକଳେ ବିଶ୍ଵାସ ॥
 ଗୋ ପ୍ରାନ୍ତୁଣ ଅତିଥିଙ୍କୁ କରିବେଟି ସୁଜା ।
 ରଜାଏ ପୁତ୍ରସମାନ ପାଳିବେ ପରଜା ॥
 ବେଦବାକ୍ୟରେ କରିବେ ସବେ ଯଥାକର୍ମ ।
 ଗ୍ରହ ଶାନ୍ତିର ନିମନ୍ତେ କରିବେ ଯେ ହୋମ ॥
 ବିଷ୍ଣୁ ପୂଜଣ ନରକ କର୍ମପଥେ ପୁଣି ।
 ସମସ୍ତେ ଧ୍ୟାନ ଚିନ୍ତାବେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ॥
 ଅଦାତା କୃପଣ କେହି ଏ ଯୁଗେ ନୋହିବେ ।
 ସତ୍ୟ ସବୁଦା କହିଣ ମିଥ୍ୟାକୁ ଶୁଦ୍ଧବେ ॥
 ପରପୁରୁଷରେ କେଉଁ ନମିବ ରେ ପ୍ରିୟ ।
 ଗେରପୁରୁ ସତକ୍ରତାମାନେ ସେବା କରି ॥
 ସନ୍ତ୍ରାସମାନେ ରଣରେ ନୋହିବେ ନିପତ ।
 ମାଇଲେ ଯଶ ମରିଲେ ମିଳେ ସ୍ଵର୍ଗପଥ ॥
 ଭୟ ବରଣ କରିବେ ଯେ ବେଳକାଳ ଜାଣି ।
 ବହୁତ କୃଷି ହୋଇବ ପୁଣି ହେବେ ପ୍ରାଣୀ ॥
 ଅଳକଣ୍ଡ ବୋଲି ଆଉ ନ ଥିବ କାହାର ।
 ସବୁଦା ଧର୍ମ ଅହିମ୍ସା କେବେ ନ ଧରିବେ ॥

ତେଣୁକରି ଅଧର୍ମ ଯେ ନ କରବ ଗ୍ରାସ ।
 କ୍ଷେମେକ ବରଷଯାଏ ବଞ୍ଚିବେ ମନୁଷ୍ୟ ॥
 ଲୋକୋକ୍ତି ମନରେ ଯେ ନ ଥିବ କାହାର ।
 ପୁଣ୍ୟରେ ତନ କାଟିବେ ସବ ନର ନାରୀ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣମୋକ୍ତି କରିବେ ଯଥାବିଧି କରି ।
 ଅଗ୍ନିରେ ହୋମ କରିବା ହୁଅନ୍ତୁବେ କନ ॥
 ଦ୍ଵିପଦ୍ୟା କରିବେ ବିଷୟ ବେଳକାଳ ଜାଣି ।
 ଲଘୁରେ ଶକ୍ତି ନ ଦେଇ ନ ସିଦ୍ଧିବେ ଯାଣି ॥
 ବେଦମନୁରେ କିତା ଯେ ହୋଇବେ ନାହିଁ ।
 ସେ ଯାହା କହିବେ ତାହା ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରମାଣ ॥
 ତେବେ ସେହି ବ୍ରାହ୍ମଣର ବାକ୍ୟ ହେବ ସିଦ୍ଧି ।
 ନିତ୍ୟକର୍ମ ନର ଯନ୍ତ୍ର ହେବେ ସତ୍ୟବାଦୀ ॥
 ନିଜକର୍ମରେ ରହିବା ସବେ ହେବେ ସୁଖୀ ।
 ତେବେ ସୁଖୀ କରିବେ ତାଙ୍କୁ ଅଶୁଆଣି ॥
 ସେ ଯାହାର କୁଳଧର୍ମ କରିବେ ଆଶୁର ।
 ତେଣୁ ସୁଖରେ ରହିବେ ଜାଣି ସବ ନର ॥
 ଅଧର୍ମରେ ଲୋକ ବନ୍ଧୁ ନ ମଳଇ କିଛି ।
 ସେ ଲୋକର ମୁକ୍ତିମାର୍ଗ ଯମ ଦେବ ଗୋଷ୍ଠି ॥
 ଧର୍ମରେ ଫସାର ଗୋଷ୍ଠି ହୁଏ ଆତଯାତ ।
 ଲୁଚିଯୁଗେ ଦେଖ ଧର୍ମ ଅଟଇବ ସତ ॥
 ଧର୍ମେ ସୁଖସିଦ୍ଧି ପାଇ ଅଧର୍ମରେ ଦୁଃଖ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ପରଲୋକେ ତାକୁ କାହିଁ ନାହିଁ ସୁଖ ॥
 ଅଧର୍ମର ପ୍ରାଣାଳି ନ ସହେ ବସୁନ୍ଧର ।
 ସେ ଲୋକକୁ ଦୟା କେଲେ ନ କରନ୍ତି ହର ॥
 କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ନ କରନ୍ତି ତାହାପୁର ଦୟା ।
 ବିଅର୍ଥ ଜନ୍ମ ତାହାର ଅକାରଣ କାୟା ॥
 ଏହି ସକଳ ଚରଣେ ଚିନ୍ତିମଣି ଉଦୟେ ।
 କହୁଛନ୍ତି ଶୁଦ୍ଧ ସବ ର୍ଷ ସନ୍ନିଧାନେ ॥
 ସୌଦିକ ସୁଖ ଆଦିଏ ଶୁଣି କୃତ କୃତ ।
 ଭବନ୍ତ୍ୟ ପୁରୀ ଏହି କହିଲେ ଯା ପତ ॥
 ସେହି ସାଧୁଜନଙ୍କର ଚରଣେ ଶରଣ ।
 କହେ ମାଧବ ଭକ୍ତର ମୋକ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟମୁଖ ॥
 ଏହି କଳିଯୁଗ କଥା ଅଟେ ଅକଳିତ ।
 ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମୋକ୍ତିପଥେ ଯାହା ବ୍ୟସପୁତ ॥
 ମୁକ୍ତିପଥେ ଯାହା ମୁକ୍ତି କର ଗୀତସୋପାନ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଚରଣେ କୃପା ଅନୁଗ୍ରହେ ॥

ସକଳ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ଦିନେ ନାରାୟଣ ।
 ସେ ଯାହା କରନ୍ତି ତାହା ଅଟଇ ପ୍ରମାଣ ॥
 ସେହି ମହାପୁର ମୋକ୍ତି କୃପା କଲେ ଯାହା ।
 ତେଣୁକରି ଗୀତସୋପାନେ ଲେଖିଲ ମୁଁ ତାହା ॥
 ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ କାର୍ଯ୍ୟମୁଖର ଅଭୟ ଚରଣ ।
 ମାଧବଦାସ ନରତେ ମଣିଲ ଶରଣ ॥
 ଆହେ ସାଧୁଜନେ ଏହି ମୁଗ୍ଧକୁ ଶୁଣି ।
 ସନ୍ତୋଷେ ଦକ୍ଷିଣା ଦେବ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ଆଣି ॥
 ଶକ୍ୟ ଅନୁକ୍ରମେ କିଛି ତୋଷମନେ ଦେବ ।
 ନୋହଲେ ଶ୍ରୋତାମାନଙ୍କ ବଡ଼ ଦୋଷ ହେବ ॥
 ଦେବାବିଷୟେ କୁଣ୍ଡିତ ନ ହୋଇବେ କେହି ।
 ଦେଇଥିଲେ ପାଇ ଏହା ସବ ଶାସ୍ତ୍ରେ କହି ॥
 କେତେକ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଏ ଭବଯାଗରେ ।
 ଦକ୍ଷିଣା ଦେବା ସମୟେ ନ ଆସନ୍ତି ତରେ ॥
 ଶୁଣିଲବେଳେ ଭେଦବେ ବ୍ରହ୍ମଜନଯାଏ ।
 ଦେଲବେଳେ ଶୁଦ୍ଧିବେ ନ ଦେଇ କଡ଼ାଏ ॥
 ଦକ୍ଷିଣା ନ ଦେଲେ ବିପ୍ର ହୁନ୍ତି ଅସନ୍ତୋଷ ।
 ମାଣେ ପଣେ ନିଶ୍ଚୟ ଦେବ ଶାସ୍ତ୍ର ହେଲେ ଶେଷ ॥
 ଏଥିକ ବିଚାରକର ଶୁଣିବ ପୁରୀ ।
 ବହୁତ କଷ୍ଟ ପାଇଣ ସତର ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
 ଶୁଣ ହେ ସୁଦେନ ମୋର ସମସାନ୍ତ ନାହିଁ ।
 ଏହା ଶୁଣାଇଲ ମୁହଁ ତୁମ୍ଭ ହୃଦୟାର୍ଦ୍ଧ ॥
 ଏ ପୁରୀ ଶୁଣିଲେଟି ଶାନ୍ତି ହେବ ମନ ।
 କରବାକୁ ଇଚ୍ଛାହେବ ସତତ ଧରମ ॥
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଚରଣ ଏ ଶ୍ରୀ ମୋକ୍ତିପୁରୀ ।
 ଶୁଣିଲେ ଧନ ସନ୍ତାନ ବୃଦ୍ଧି ହେବ ଜାଣି ॥
 ଅନେକ ଅରିଷ୍ଟମାନ ତାର ସମ୍ଭବିବ ।
 ଏକମନ ହୋଇ ଯେବେ ଏହାକୁ ଶୁଣିବ ॥
 ମାତୁଳରଣ ଯେ ସୁଗ୍ରହନାଦି ପାତକ ।
 ଗୋହତ୍ୟା ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟାଦି କୃତୟ ଯେତେକ ॥
 ଏକମନ ହୋଇ ଯେବେ ଶୁଣ ଏ ପୁରୀ ।
 ଏତେକ ପାତକ ନାଶି ଯିବ ସୁଖେ ଜାଣି ॥
 କହେ ମାଧବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୁଣର ସମ୍ପଦ ।
 ଆଠହଜାର ଦୁଇଶ ପଞ୍ଚାଶ ଏ ପଦ ॥
 ସଂଖ୍ୟା କରିବାରେ ଯୁକ୍ତ ଏତେପଦ ହେଲ ।
 ମୋକ୍ତିପୁରୀ ଏତେକେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲ ॥

LIBRARY ୪୪
 ୨୩୪୫

→ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ । ←

ବିଜ୍ଞାପନ ।

ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରସ୍ତୁତମାନ କଟକ ଅଭିଭୋଦୟ ଯନ୍ତ୍ରାଳୟରେ ବିକ୍ରୟାର୍ଥେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି,
 ଗ୍ରାହକମଣ ତତ୍ତ୍ୱକଲେ ଅନାପାସେ ଗାସ୍ତ ଦେବେ ।

ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅଦ୍ୟପବ	ଟ ୨୫	ବିକ୍ରୟଣ ପ୍ରଥମଶ୍ରେଣୀ	ଟ ୦.୫୫
ମଧ୍ୟପବ	ଟ ୨୫	ଦ୍ୱିତୀୟଶ୍ରେଣୀ	ଟ ୦.୫୫
ସମ୍ଭାପବ	ଟ ୨୫	ତୃତୀୟଶ୍ରେଣୀ	ଟ ୦.୫୫
ବନପବ	ଟ ୨୫	ନାଲକ ପୁରଣ	ଟ ୧.୧
ବରାହପବ	ଟ ୧।	ମୟାପୁରଣ	ଟ ୦.୧୫
ନିରୋଗୋଗପବ	ଟ ୧୧	ମାର୍କଣ୍ଡେୟପୁରଣ (ସତ୍ୟ)	ଟ ୧.୧
ଶାନ୍ତିପବ	ଟ ୧।	କୂର୍ମପୁରଣ ୧ମ ୨ୟ ଏକକ	ଟ ୧.୧
ଦ୍ରୋଣପବ	ଟ ୦.୫୫	୩ୟ	ଟ ୦.୫୫
କୃଷ୍ଣପବ	ଟ ୦.୧୫	ବରାହପୁରଣ	ଟ ୦.୫୫
ଶଲ୍ୟପବ	ଟ ୦.୧୫	ବିଲଙ୍କା ରାମାୟଣ ପୁରାଣ	ଟ ୦.୫୫
ଗଦାପବ	ଟ ୦.୧୫	ଏକନ ବିଭବଶ୍ରେଣୀ	ଟ ୦.୫୫
କାରଣିକା ବା ଯୋଗପବ	ଟ ୦.୧	ବିଚିତ୍ର ବିଲଙ୍କା ରାମାୟଣ	ଟ ୦.୧୫
ନାଗ ଓ ଶାନ୍ତିପବ	ଟ ୦.୧୫	ସତ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ ରାମାୟଣ	ଟ ୦.୧୧
ଅଭିମେଧ ଓ ଅଶ୍ୱମିକପବ	ଟ ୦.୧୫	ରାଧାକ୍ଷୀପୁତ୍ରକାବ୍ୟ	ଟ ୦.୧୫
ମୁଖାଳପବ	ଟ ୦.୧୫	ବୈଦେହ୍ୟବିଳାସ ୧ମ ଶ୍ରେଣୀ	ଟ ୧.୧
ସୁଗାରେହପବ	ଟ ୦.୧୫	୨ୟ ଶ୍ରେଣୀ	ଟ ୧.୧
ସମାୟା ଅଦ୍ୟକାଶ୍ଚ	ଟ ୧.୧	୩ୟ ଶ୍ରେଣୀ	ଟ ୧.୧
ଅଯୋଧ୍ୟାକାଶ୍ଚ	ଟ ୦.୫୫	୪ର୍ଥ ଶ୍ରେଣୀ	ଟ ୧.୫
ଅରଣ୍ୟକ କାଶ୍ଚ	ଟ ୦.୫୫	ସପ୍ତଶ୍ରେଣୀ ବିଭବଶ୍ରେଣୀ ୧ମ ଶ୍ରେଣୀ	ଟ ୧।
ବିଷ୍ଣୁ କାଶ୍ଚ	ଟ ୦.୫୫	୨ୟ ଶ୍ରେଣୀ	ଟ ୧।
ସୁନ୍ଦରକାଶ୍ଚ	ଟ ୦.୫୫	୩ୟ ଶ୍ରେଣୀ	ଟ ୧.୫
ରାଜାକାଶ୍ଚ	ଟ ୧.୫	୪ର୍ଥ ଶ୍ରେଣୀ	ଟ ୧.୫
ବିଭବକାଶ୍ଚ	ଟ ୧।	୫ମ ଶ୍ରେଣୀ	ଟ ୧.୧
କୃଷ୍ଣପୁରଣ ୧ମ ରତ୍ନାକର	ଟ ୧।	୬ମ ଶ୍ରେଣୀ	ଟ ୦.୫୫
୨ୟ ରତ୍ନାକର	ଟ ୦.୫୫	ଶ୍ରୀମଦଭଗବତ ୧ମ ସ୍କନ୍ଧ	ଟ ୦.୧
୩ୟ ରତ୍ନାକର	ଟ ୧.୧	୨ୟ ସ୍କନ୍ଧ	ଟ ୦.୧୫
୪ର୍ଥ ରତ୍ନାକର	ଟ ୧.୫	୩ୟ ସ୍କନ୍ଧ	ଟ ୦.୧୫
୫ମ ରତ୍ନାକର	ଟ ୦.୧୫	୪ର୍ଥ ସ୍କନ୍ଧ	ଟ ୦.୫୫
୬ମ ରତ୍ନାକର	ଟ ୦.୧୫	୫ମ ସ୍କନ୍ଧ	ଟ ୦.୧୫
୭ମ ରତ୍ନାକର	ଟ ୧.୫	୬ମ ସ୍କନ୍ଧ	ଟ ୦.୧୫
୮ମ ରତ୍ନାକର	ଟ ୧.୫	୭ମ ସ୍କନ୍ଧ	ଟ ୦.୧୫
୯ମ ରତ୍ନାକର	ଟ ୧.୫	୮ମ ସ୍କନ୍ଧ	ଟ ୦.୧୫
୧୦ମ ରତ୍ନାକର	ଟ ୧.୫	୯ମ ସ୍କନ୍ଧ	ଟ ୦.୧୫
୧୧ମ ରତ୍ନାକର	ଟ ୧.୫	୧୦ମ ସ୍କନ୍ଧ (ଗୋପ)	ଟ ୦.୧୫
୧୨ମ ରତ୍ନାକର	ଟ ୧.୫	(ଦ୍ୱାରକା)	ଟ ୦.୫୫
୧୩ମ ରତ୍ନାକର	ଟ ୧.୫	୧୧ମ ସ୍କନ୍ଧ	ଟ ୦.୧୫
୧୪ମ ରତ୍ନାକର	ଟ ୧.୫	୧୨ମ ସ୍କନ୍ଧ	ଟ ୦.୧୫
୧୫ମ ରତ୍ନାକର	ଟ ୧.୫	୧୩ମ ସ୍କନ୍ଧ	ଟ ୦.୧୫

ଅଭିଭୋଦୟ ପ୍ରେସ, ବାଲୁବଜାର କଟକ
 ଗୋଟିଏ ଅଃ ସ୍ୱରକାର୍ଯ୍ୟକ ।

ପ୍ରିଣ୍ଟର—
 ଶ୍ରୀ କଳ୍ୟାଣନ ମାଧୁ ।